

БЕРТРИС СМОЛ ЧАРОВНИЦЕ МОЯ

Превод от английски: Николай Долчинков, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Бретон, 1056 година

— Детето е копеле, вуйчо, това трябва да бъде обявено публично — Бланш сен Ронан присви устни и твърдите ѝ сини очи се втренчиха в очите на вуйчо ѝ. — Не се омъжих за Сиаран сен Ронан и не дадох съгласието си да живея в Аргоат, за да бъде пренебрегнато детето ми, заради някакво гадно хлапе! — изящните ѝ ръце се заиграха с тъмносинята копринена риза. Мъжът забеляза, че на един от пръстите ѝ имаше златен пръстен, украсен с цветен скъпоценен камък. — Трябва да ми помогнеш, вуйчо! Трябва!

Епископът на Сен Брийо погледна племенницата си и изпита онова чувствено удоволствие, което го обземаше всеки път, когато я погледнеше. Тя беше изключително красива жена. Светлорусата ѝ коса бе прибрана с цветни панделки, кожата ѝ беше бяла и леко розовееше, а очите ѝ имаха цвета на безоблачно небе. За миг той изпита съжаление. Тя бе подходяща за съпруга на крал, но тъй като бе най-малката от децата на сестра му, бе получила и най-малката зестра. Родителите ѝ бяха решили да я изпратят в манастир, но Бланш се бе противопоставила и вуйчо ѝ я бе подкрепял в несъгласието ѝ, защото вярваше, че е твърде красива, за да бъде скрита от очите на хората. Той бе уредил брака ѝ със сен Ронан — мъж с безукорно бретонско потекло и с добро обществено положение, но с малко имоти.

Сиаран сен Ронан бе вдовец с една малка дъщеря от първия си брак. Бланш бе намразила детето още при първата им среща, но бе успяла да прикрие омразата си до сватбата със сен Ронан. Сега тя бе забременяла и въпреки че епископът разбираше загрижеността ѝ, той не бе човек на прибързаните действия. Бланш не можеше просто така да се отърве от доведената си дъщеря и той направи още един опит да я вразуми:

— Бланш, ако детето, което родиш, е син, няма да има никакво съмнение относно неговото положение. Всичко, което дъщерята би получила, е малка зестра. След една-две години тя ще бъде достатъчно

голяма, за да се премести в дома на бъдещия си съпруг, където ще бъде отгледана, или пък да бъде изпратена в манастир, и с това въпросът ще бъде уреден. Няма защо да се тревожиш, мило момиче — той протегна дебелата си, набръчкана ръка и я погали по главата: — Ти си само на четиринайсет години и имаш да живееш още много. Няма съмнение, че ще родиш много синове на съпруга си.

— Но Сиаран умира, вуйчо! А Мейрин е неговото първо дете! Ако аз родя дъщеря, тогава Мейрин ще го наследи, а моето дете няма да получи нищо! Не можеш да позволиш да ми направят това, вуйчо! Не можеш! — гласът ѝ бе истеричен. — Аз съм бременна с дъщеря! Тя ми го каза! Помогни ми!

— Никой не може да знае дали детето ще бъде син или дъщеря, преди то да се роди, Бланш. Кой ти каза, че ще родиш момиче? Не вярвам да си слушала приказките на бабичките от селото.

— Мейрин ми го каза, вуйчо. Знаеш, че тя има дарбата да вижда неща, които обикновените хора не могат да видят. Тук, в Бретон, не се отнасяме скептично към тези неща, защото сме потомци на келтите. Преди няколко седмици гадното хлапе ме поздрави сутринта с думите: „Как сте, милейди Бланш? И как е малката ми сестричка?“ Сиаран беше с мен. Взе гадината в ръцете си и я запита: „Значи виждаш сестра, така ли, Мейрин?“, а тя му отговори: „Да, татко. Сестра е и ще бъде красива като лейди Бланш“.

Епископът се отпусна в стола и се замисли над думите на племенницата си. Църквата не одобряваше пророчествата, но както Бланш му бе напомнила, хората тук бяха бретонци. Те произлизаха от келтската раса и независимо от мнението на Църквата по въпроса, бретонците вярваха в пророческите дарби. Знаеше се, че доведената дъщеря на племенницата му притежава такава дарба, въпреки че на своите пет и половина години можеше само невинно да разказва какво вижда, без да може да управлява дарбата си. Ако Сиаран сен Ронан умреше от раните си, а детето на Бланш се окажеше момиче, семейството им със сигурност щеше да загуби земите на сен Ронан, защото по-голямата дъщеря щеше да наследи баща си. Мейрин беше здраво дете и въпреки че епископът не би вдигнал ръка срещу дете, думите на племенницата му не бяха лишени от основание.

— Какво казват лекарите за състоянието на съпруга ти, мило момиче? — запита я той. — Наистина ли смятат, че умира?

— Да — отвърна тя раздражено. — Състоянието му е отвратително, вуйчо. Вътрешностите му се разлагат. С всеки изминал ден отслабва все повече и докторът смята, че почти няма надежда да оживее. Ще остана вдовица много преди да се роди детето ми, и всичко това само заради глупавата игра на мъжа ми и граф Дьо Кобург! Ще се погрижи ли графът за мен и детето ми след смъртта на Сиаран? Няма! Вината е негова, но не той, а аз трябва да страдам!

— Бланш, Бланш! — опита се да я успокои епископът, като стисна крехкото ѝ рамо с дебелия си ръкав. — Сиаран и графът са приятели от детинство и те двамата винаги са играли тази игра, когато графът посещавал Ландерно. Прескачането на рова на замък от малкото парче земя под стените изисква голямо умение, а в миналото и двамата са падали в рова. За нещастие, този път конят падна върху Сиаран и той нагълта много вода.

— Да — каза Бланш с горчивина, — наистина беше нещастие, вуйчо, но сега аз сама трябва да защитавам детето си. Мейрин трябва да бъде обявена за незаконородена, за да не страда моето дете. Защо трябва да ме интересува какво ще се случи с Мейрин? Тя не е моя! Защо трябва да се грижа за някакво копеле, родено от една ирландска дивачка? Ако изчакам Сиаран да умре, хората могат да кажат, че правя всичко от злоба, но ако ти, вуйчо, ми помогнеш сега, кой ще посмее да оспори решението на Църквата? Ако го направим преди смъртта на съпруга ми и той не протестира, кой друг би се осмелил да ме критикува?

— Сиаран сен Ронан обича дъщеря си, Бланш. Не вярвам той да ти позволи да направиш подобно нещо.

— Сиаран сен Ронан изобщо няма да разбере, вуйчо. Веднага щом Мейрин бъде обявена за незаконородена, аз няма да позволя никой друг, освен мен и най-преданите ми слуги да се доближава до него. За света неговото мълчание ще означава съгласие! — тя се усмихна триумфално на епископа и малките ѝ бели зъби проблеснаха зад розовите устни.

— Какво точно искаш да направя, Бланш? — той разбра, че племенницата му очевидно бе обмислила всичко подробно, и бе впечатлен от решителността ѝ.

— Църквата трябва да обяви, че детето с името Мейрин сен Ронан е незаконородено и следователно не може да наследи имотите на

баща си — бе хладният отговор. — Църквата трябва да обяви, че законният наследник на Сиаран сен Ронан е детето, което нося в утробата си.

— И въз основа на какво ще обявим това, Бланш? Не можем да лишим малката Мейрин от наследство без неоспорими доказателства, ако не искаме да бъдем обвинени в незаконно облагодетелстване.

— Вуйчо! Няма никакво доказателство, че съпругът ми изобщо е бил женен за майката на гадното хлапе. Никой в Бретон не е виждал тази жена, която е била ирландка и е умряла в Ирландия, преди Сиаран да я доведе тук. Не съществува обаче нищо, което да доказва всичко това. Детето е било прието, само въз основа на честната дума на съпруга ми.

— Как се е казвала майката? — попита епископът. — Знаеш ли нещо за нея?

— Мер Тир Конъл. Сиаран казва, че е била от кралско потекло, но аз изобщо не го вярвам! Тя вероятно е била някоя селска курва, с която съпругът ми се е забавлявал по време на престоя си в Ирландия. Говори се, че той е бил доста див на младини. Може би тази Мер Тир Конъл наистина е умряла и Сиаран е взел детето, за да го отгледа. Знаеш ли колко е мекушав! Как можем да позволим Ландерно да попадне в ръцете на едно копеле с неизвестен баща, когато аз нося законния наследник на имението?

— Какво е правил барон сен Ронан в Ирландия? — полюбопитства епископът.

— Майката на Сиаран била ирландка. След смъртта на баща му тя се омъжила повторно за свой стар приятел, с когото били израснали заедно в Ирландия. Преди няколко години тя се разболяла и доведеният му баща изпратил да повикат Сиаран, за да бъде с майка си през последните дни от живота ѝ. Съпругът ми твърди, че по време на престоя си се е срещнал с Мер Тир Конъл и се е венчал с нея, но никога не ми е показвал документа за сключване на брака и аз не успях да намеря нищо. Повярвай ми, навсякъде съм търсила.

Епископът се усмихна напрегнато. Той изобщо не се съмняваше, че неговата скъпа Бланш бе направила всичко възможно, за да намери доказателството за законността на първия брак на мъжа си и да го унищожи.

— Съпругът ми твърди, че при раждането на Мейрин тази ирландка била много изтощена — продължи Бланш. — Сиаран се завърнал у дома си, като я оставил да се възстановява, за да може да тръгне на дългото пътуване до Бретон. Мъжът ми отсъствал цяла година и сметнал, че е необходимо да провери имотите си — майка му била починала малко след раждането на детето. Когато се върнал в Ирландия, за да прибере жената и дъщеря ѝ, Мер била мъртва. Сиаран взел Мейрин със себе си. Поне така казва той, вуйчо, но аз мисля, че го казва, само за да защити копелето! Няма никакви свидетели или документи за този брак. Нищо!

— Сигурна ли си, малка моя Бланш? — той си помисли, че ако тя наистина беше права, това означаваше, че е намерила начин да лиши от наследство доведената си дъщеря.

— Напълно съм сигурна, вуйчо — отвърна Бланш твърдо.

— А какво ще кажеш за гиганта ирландец, който охранява детето, мила моя? Той не е ли бил слуга на майката на Мейрин? Може би той знае каква е истината. Говорила ли си с него?

— Дагда ли? Той не може да знае нищо, което би могло да ни послужи, вуйчо. Направо е невероятно колко е глупав. С твоя помощ нищо не би могло да ми попречи!

Епископът на Сен Брийо се усмихна благосклонно на любимата си племенница, докато си мислеше колко е красива. Бланш винаги бе притежавала силно развито чувство за стил. Сините дрехи, в които беше облечена днес, подчертаваха русата ѝ коса и красотата на очите ѝ. Дългата рокля бе малко по-тъмна от елечето, което бе украсено с бродерия от златни нишки и миниатюрни сладководни перлички около врата и ръкавите. Светлорусите ѝ къдрици, пристегнати с лентички от розова коприна, бяха прибрани зад ушите, а на главата ѝ имаше малка диадема от фино злато, украсена с малки, блестящи скъпоценни камъни. Епископът с обич си помисли какво прекрасно момиче е тя и че наистина заслужава да получи само най-доброто от живота.

— Ако си сигурна в това, което ми каза, Бланш — каза той с доброжелателна усмивка, — тогава аз ще се погрижа за уреждането на този малък проблем. За разлика от безгрижния си съпруг, малка моя, ти ще притежаваш документ, подписан и подпечатан, който ще удостоверява истинността на думите ти. Мейрин сен Ронан ще бъде обявена за незаконородена и следователно няма да може да наследи

баща си. Земите на Сиаран сен Ронан ще принадлежат само на твоето дете и ти ще ги управляваш, докато това дете се омъжи, ако е момиче, или стане пълнолетно, ако е момче. Това удовлетворява ли те?

Бланш се надигна от стола си и плъзна ръце около врата на вуйчо си, както бе правила много пъти като дете. Усмивайки се, тя се настани в скута му, като мърдаше предизвикателно задничето си.

— О, вуйчо! — каза тя тихо, докато гледаше дебелото му лице. — Ти винаги си бил толкова добър с мен!

Епископът ѝ се усмихна. Той чувстваше, че се задушава, и когато най-после успя да си поеме дъх, бе завладян от парфюма ѝ с аромат на момина сълза.

— Скъпа Бланш — каза той и потупа изящната ѝ ръчичка. — Как мога да не се отнасям добре с теб? Аз те обожавам и ти много добре знаеш това.

Бланш се наведе към вуйчо си и върхът на остроото ѝ езиче се промъкна между розовите ѝ устни и пробягна по месестата му уста. След това тя го целуна, притискайки към него тежките си гърди.

— Нека да бъде, както преди да се преместя в Ландерно, вуйчо — измърка тя срещу устните му. — Люби ме!

Свещеникът започна да диша тежко и учестено. Той вече не можеше да се владее и започна да мачка гърдите на племенницата си със стон на неприкрито желание.

— Ти си бременна и аз не искам да нараня нито теб, нито детето, малка моя Бланш — възпротиви се слабо той.

— Мой най-скъпи вуйчо — прошепна тя в ухото му, — бременността все още не ми личи. Ти няма да ме нараниш, а аз изгарям от желание да ме докосваш! Омъжена съм за един болен и отвратителен човек, който никога не е бил толкова мъжествен с мен, колкото беше ти. Чудя се, защо изобщо е решил да се жени — езикът ѝ започна да ближе вътрешността на ухото му.

— За твое щастие, той наистина реши да се ожени повторно, малка моя. В противен случай сега ти щеше да вехнеш в някой манастир, вместо да живееш в лукс — напомни ѝ епископът и усети как мъжествеността му се надига.

— Но той няма твоя чар, вуйчо! — тя се намуси и прибави: — Ще дойда в покоите ти веднага щом се погрижа всички в замъка да си

легнат. Нали ще ми предложиш успокоение в скръбта ми, мой най-скъпи вуйчо?

Сърцето на епископа щеше да се пръсне от възбуда и с всеки изминал миг той усещаше как похотливото му желание расте. Той бе отнел девствеността на племенницата си в изповедалнята, когато тя бе само на дванайсет години. Бланш бе възбуждащо ненаситна. Сега епископът осъзна колко много му бе липсвала след сватбата ѝ със Сиаран сен Ронан. Въпреки че свещеникът не можеше да се оплаче от липса на компаньонки, никоя жена не можеше да го възбуди така, както Бланш. Той протегна ръка, погали племенницата си по бузата и каза набожно:

— Вратата ми е винаги отворена за теб, скъпа племеннице, ако решиш да се изповядаш пред мен по-късно тази вечер.

— С радост ще приема всяко наказание, което ми наложиш, вуйчо — отвърна тя с престорена скромност и напусна малкия кабинет.

Докато излизаше, на устните ѝ заигра триумфална усмивка. Бланш бе уверена в пълния си успех. Тя отрано бе научила, че женското тяло е мощно оръжие във войната между половете. Бланш благодари на Бога и Дева Мария, че я бяха дарили с такъв похотлив вуйчо, защото в противен случай на детето ѝ можеше да се наложи да приема подаяния от малкото копеле. Тя реши, че трябва да се отърве от малката възможно най-бързо. Когато уговорката ѝ с епископа се разчуеше, езиците щяха да се развържат, но нямаше да е за дълго, ако Мейрин я нямаше, за да напомня на хората за извършеното от Бланш. Освен това, кой ли би посмял да вземе страната на гадното хлапе и да се изправи срещу законната вдовица на баща му? Лейди сен Ронан не се интересуваеше какво щяха да кажат хората, стига тя и детето ѝ да спечелеха. На устните на Бланш сен Ронан се изписа широка усмивка, но очите ѝ останаха все така студени.

ЧАСТ ПЪРВА
ДЪЩЕРЯТА НА САКСОНЕЦА
АНГЛИЯ, 1056 — 1063 ГОДИНА

ГЛАВА ПЪРВА

В гората Аргоат цареше тишина, нарушавана от време на време от песента на някоя птичка или от тихия шепот на вятъра. Брезите и дъбовете се издигаха към небето, прострели силните си зелени ръце под живителната топлина на слънцето. Земята бе осеяна с големи, покрити с мъх скални отломъци, от които ветровете и дъждовете бяха изваяли причудливи фигури. Следвайки почти незабележимата пътека, криволичеща между тези огромни скали, човек се озоваваше пред весело подскачащо по големите камъни поточе, което се скриваше зад един остър завой и изчезваше в дълбините на гората.

Лъчите на топлото лятно слънце някак си успяха да се промъкнат между клоните на дърветата, хвърляйки зеленикава светлина над всичко, до което достигнеха, и се плъзнаха по повърхността на тъмна локва на внезапно появила се полянка, където един елен с огромни рога се бе спрял, за да утоли жаждата си. Слънчевата топлина докосна тъмнокафявото кадифе по гърба на животното, което се чувстваше в такава безопасност в това магическо царство, че едва повдигна главата си, когато храстите леко се раздвижиха и една дребна фигурка се появи на поляната. Беше момиченце с толкова крехко телосложение, че и най-лекият повей на вятъра би го отвял надалеч.

Мейрин сен Ронан видя елена и се спря, за да го поздрави.

— Привет, Еарн! — каза тя с мекия си детски глас и еленът наведе глава към водата, инстинктивно разбрал, че пред него не стои враг.

Кожата на детето бе снежнобяла и контрастиреше рязко с меката светлина, обливаща полянката. Слънчевите лъчи, които докосваха главата му, запалваха златисточервен огън, който караше онези, които за първи път виждаха червената коса на момиченцето, да се удивяват на красотата му. Някои от тях не можеха да повярват на очите си и докосваха косите ѝ, за да се уверят, че са истински. Не беше обичайно толкова малко дете да бъде така красиво и хората често се питаха, как ли щеше да изглежда, когато порасне. Мейрин изглеждаше по-възрастна за годините си и това, заедно с необикновената ѝ красота,

караше много хора да се чувстват неудобно. Носеха се слухове, че тя посещавала старата вещица Кател и тъй като момичето можеше да помага на болни, много хора я смятаха за магьосница. В крайна сметка, не бяха ли бретонци великият магьосник Мерлин и известната магьосница Вивиан?

Детето изтича до ръба на локвата, коленичи и погледна в тъмната вода. Огледално гладката водна повърхност отрази лицето на Мейрин и момиченцето видя малка квадратна брадичка, къс прав нос, за който баща ѝ постоянно я уверяваше, че ще порасне, и уста, за която мащехата ѝ казваше, че е твърде широка и дори грозна за момиче от добро семейство. Мейрин направи лека гримаса с устни, докато гледаше отражението си. Тя знаеше заклинания и магии, с които можеше да направи човешката кожа по-бяла, а косата — по-светла, но не знаеше как да промени формата на устата.

Мейрин знаеше, че лейди Бланш не я обича, въпреки че не бе наясно, защо. Тя се радваше, че баща ѝ най-после се бе оженил повторно, защото разбираше нуждата му да има син. Но знаеше също така, че баща ѝ никога нямаше да има син, защото детето, което мащехата ѝ износваше, бе момиче, а баща ѝ бе на смъртно легло — тя виждаше смъртта в тъжните му очи. Една сълза се търкулна по бузата ѝ, но Мейрин нетърпеливо я избърса. Смъртта бе вратата към друг живот. Нищо не можеше да предотврати отреденото от съдбата за баща ѝ.

Тя стана и мислено благодари на локвата за огледалната ѝ повърхност, която ѝ бе дала възможност да види лицето си. След това започна да обикаля около водата, като внимателно се вглеждаше за растения, които можеха да ѝ послужат или да бъдат от полза за Кател — старата вещица от тази гора, която я бе научила на толкова много неща за лечението с билки.

Имаше няколко паднали жълъда, но жълъдите бяха най-добри, когато са зрели, и тя не им обърна внимание. Тук-там върху земята стърчаха борови шишарки, но най-добри бяха шишарките със семена и тя ги бе събирала късно през пролетта, когато току-що бяха паднали и катериците и птиците още не ги бяха докопали. Върху ивица суха скалиста земя тя откри няколко средиземноморски храста, откъсна внимателно плодовете им и ги сложи в малката ленена торбичка, която висеше на кръста ѝ. Отварата от плодове на средиземноморски храсти

беше много добро средство за успокояване на зъбобол, но човек трябваше да внимава при използването ѝ, защото тя вкарваше кръв в урината и спермата, и единственото средство в такива случаи бе ябълковият оцет.

— Мейрин.

Тя се обърна и се усмихна широко.

— Кажи ми, Дагда, как може такъв едър човек като теб да се движи толкова безшумно? — запита го тя. — Слухът ми е остър като на лисица и въпреки това рядко успявам да чуя кога се приближаваш.

Дагда, който бе висок около два метра и десет сантиметра, се усмихна на момичето, при което угълчетата на дълбоките му сини очи се свиха и това направи лицето му да изглежда още по-добро. Той я бе отгледал, също както бе отгледал и майка ѝ преди много години в Ирландия. Той смяташе както Мейрин, така и майка ѝ за свои деца. Преди смъртта си, Мер Тир Конъл го бе помолила да се погрижи за дъщеря ѝ, както някога се бе погрижил и за нея самата. Той се бе съгласил с готовност и Мер му бе върнала свободата, като бе отвързала с треперещи ръце робския нашийник от силния му врат и с тъжна въздишка бе докоснала белега, оставен от триенето на нашийника в кожата. Дагда бе взел ръката ѝ и бе целунал изящните ѝ пръсти, оставяйки сълзите да се стичат по лицето му.

Мер Тир Конъл бе умряла в неговите ръце. Душата ѝ бе напуснала тихо тялото ѝ, но той не бе престанал да я държи, защото не му се вярваше, че тази толкова жизнена жена наистина бе мъртва. Най-накрая стариците бяха влезли в стаята и го бяха накарали да им предаде тялото, за да го подготвят за погребението. Това се бе случило преди почти пет години.

Когато Мейрин бе навършила една година, баща ѝ се бе завърнал в Ирландия, за да прибере жена си и детето. Първо му бяха показали гроба на жена му, а след това — красивата му дъщеря. Той бе плакал горчиво за Мер Тир Конъл, след което се бе напил и не бе изтрезнял в продължение на цяла седмица. Най-накрая Сиаран сен Ронан се бе съвзел и бе отишъл да говори с краля, който бе баща на покойната му жена. Дватама бяха решили Мейрин да се върне в Бретон с баща си. Дагда ги бе придружил: той бе дал дума на Мер Тир Конъл и само смъртта можеше да го накара да я престъпи.

През последните няколко години в Бретон, животът им беше приятен, защото Сиаран сен Ронан, господар на Ландерно, бе добър човек. Той никога не бе подлагал на съмнение последната воля на жена си по отношение на детето й. Дагда бе отгледал Мер Тир Конъл, а за Сиаран тя бе идеалната жена. Той очакваше, че малката му дъщеричка ще бъде не по-малко идеална, ако я отгледа същият нежен гигант. Затова бе пренебрегнал злословията на жените и неодобрението на по-възрастните представители на рода Сен Ронан и бе оставил Дагда за бавачка и телохранил на единственото си дете.

Дагда погледна към Мейрин и поклати посивялата си глава, като си помисли какво щастие е за него да се грижи за Мейрин, особено откакто лейди Бланш бе влязла в живота им.

Втората съпруга на Сиаран сен Ронан бе жестока и завистлива млада жена. Тя му напомняше за разкошна златна роза, която изглежда идеална, докато човек не се наведе да я помирише и не открие, че е изгнила.

Да. Сега Мейрин имаше нужда от него. Точно сега! Той се наведе и вдигна малката си господарка.

— Баща ти — каза той тихо и прямо — току-що почина. Каквото и да се случи сега, не искам да се страхуваш, защото аз ще бъда до теб, моя малка господарке. Разбираш ли ме?

Лицето на детето се сбръчка от мъка. Още преди Дагда да започнал да говори, тя бе разбрала какво щеше да чуе. Баща й я бе напуснал и сега тя оставаше сама. Мейрин изхълца, но успя да се овладее и каза:

— Искаше ли да ме види, Дагда? Не попита ли за мен баща ми в последния си час?

— Поиска, но тя го излъга, че не могат да те намерят, а вуйчо й, епископът, започна да се суети около последната изповед на баща ти и опрощението на греховете му.

По красивото детско лице се търкулна една сълза.

— О, Дагда — каза тя на пресекулки, — защо лейди Бланш ме мрази толкова? Защо не позволи на баща ми да си вземе сбогом с мен?

— Тя ти завижда, дете. А и как иначе? Баща ти те обичаше повече от всичко на света, повече дори и от лейди Бланш. Сега тя ще се опита да те отстрани, за да защити собственото си дете, което ще се роди след няколко месеца.

— Но аз не бих наранила сестра си, Дагда!

— Разбира се, че не би я наранила — отвърна той утешително, — но не затова тя се страхува от теб. Ти си наследница на баща си, Мейрин. След смъртта на Сиаран сен Ронан, ти ставаш господарка на Ландерно. Издръжката на лейди Бланш и на детето ѝ ще зависят от теб. Точно от това се страхува онази кучка.

— Но аз не бих им отнела нищо! — възрази Мейрин. — Нали Пер Каолан ме научи да почитам родителите си, а лейди Бланш ми е доведена майка!

Дагда въздъхна дълбоко. Как можеше да обясни на едно толкова сладко и невинно дете като Мейрин, защо възрастните са толкова алчни и злобни? Мъдростта на Мейрин бе различна и той бе донякъде отговорен за това, защото я бе подтиквал да изучава традициите на предците си. Тя никога не бе изпитвала егоизъм или сребролюбие, но той знаеше, че лейди Бланш притежава тези пороци, и се страхуваше за малкото момиче. При нужда Дагда би дал живота си, за да я защити, но точно сега той не знаеше откъде щеше да дойде първият удар.

— Трябва да се връщаме в замъка — каза той. — Ако не се приберем скоро, те ще се запитат къде сме и ще изпратят хора да ни търсят.

Мейрин се сгуши в ръцете му:

— Моля те, спри в колибата на старата Кател, Дагда. Намерих няколко средиземноморски храста и искам да ѝ ги оставя, защото не знам кога отново ще мога да се видя с нея. — Мейрин внезапно потръпна и извика: — Спри, Дагда!

— Какво има, дете мое?

— Пусни ме — каза тя и когато той го направи, погледна към него с обляно в сълзи лице. — Аз никога вече няма да видя това място, Дагда! Изведнъж го почувствах. Никога вече няма да се завърна в тази гора.

— Заплашва ли те нещо? — запита той, без дори да си помисли да се усъмни в думите ѝ.

— Нищо не заплашва живота ми, Дагда — отвърна тя, като се замисли за миг. След това изтича назад до полянката и се обърна към дърветата, водата и скалите: — Сбогом, приятели мои. Никога няма да забравя колко добри бяхте с мен. Ще ви помня винаги!

На Дагда му се стори, че дърветата наведоха клоните си пред Мейрин, а неподвижната повърхност на локвата се раздвижи. Той си помисли, че Мейрин е магьосница. Ако останеха на това място, старата Кател можеше да я научи на някои от традициите, защото неговата чаровница имаше нужда от нещо, което той не можеше да ѝ даде. Мейрин плъзна ръчичката си в лапата му и двамата отново се отправиха към замъка. Старата Кател бе забравена, защото слънцето клонеше към залез и те нямаша повече време.

По пътя им ги пресрещна старата дойка на Мейрин — Мелейн, която бе тръгнала да ги търси.

— Побързай, побързай, скъпа моя. Тя вече е побесняла, че те няма. Трябва веднага да отидем при нея!

— Не и преди госпожицата да се измие и преоблече! — каза твърдо Дагда.

— Света Дево Мария! Как да я задържа толкова време? Тя настоява да намерим малката господарка!

— Не беше толкова настоятелна, докато господарят Сиаран умираше. Не позволи на никого да потърси госпожицата, за да могат детето и баща му да си кажат сбогом. Тази жена е зла! Обаче каквито и да са нейните намерения, госпожица Мейрин ще се яви пред нея облечена както подобава!

Мелейн кимна в знак на съгласие и се прекръсти за късмет. Тя бе чула една ужасна клюка от сестра си, чиято дъщеря работеше като дючка при епископа на Сен Брийо. Мелейн знаеше, че Дагда не е чул слуховете, които се носеха, защото през последните няколко седмици бе прекарал времето си, без да се отделя от малката господарка. Мелейн се питаше дали, Сен Ронан бе чул слуховете. Ако ги бе чул и не ги бе опровергал, значи всичко бе вярно. Но каквато и да бе истината, лейди Бланш готвеше големи неприятности за завареничето си.

— Ще отвлека вниманието на стражите при главната врата, докато с детето се промъкнете край тях — каза Мелейн и мисълта, че Дагда ще се промъква край някого, я накара да се разсмее.

Нейната помощ позволи на Мейрин и придружителя ѝ да се вмъкнат в замъка бързо и без да бъдат забелязани. С момичето в ръце, Дагда изкачи стълбите до малката стая на детето. Той я пусна на пода и прошепна:

— Побързай! Измий се и си среши косата. Обуй си и двете обувки и си облечи чисти дрехи. Нямаме много време!

Мейрин изля вода от една кана в сребърния си тас и изми лицето, ръцете и врата си. После съблече дрехите си, отвори един сандък и извади чиста долна ленена риза и светложълта копринена туника, украсена по долния ръб и около шията, с бродерия от зелени копринени нишки и перлички. Ръкавите на туниката бяха дълги и широки. Точно над бедрата на детето имаше колан с цветовете на бродерията. Мейрин напъха краката си в чифт меки обувки, които бяха изработени от фино оцавена, мека червена кожа. После взе четката си за коса и набързо среса гъстата си коса, след което внимателно я прибра с красиви зелени ленти. Около шията си сложи тежка огърлица от червено злато с украса от келтски емайл и излезе от стаята си. Дагда търпеливо я чакаше отвън.

Мейрин влезе в голямата зала на замъка, приближи се бързо до мащехата си, коленичи пред нея и каза:

— Аз тъгувам с вас, милейди Бланш. На мен татко също ще ми липсва — Мейрин забеляза, че епископът на Брийо седи до племенницата си и сякаш я поглъща със свинските си очи.

Бланш сен Ронан погледна към красивото дете, което бе коленичило толкова покорно пред нея. Как смееше малката кучка да се явява пред нея облечена в такива дрехи!

— Ти напускаш Ландерно още днес! — каза тя студено. — Твърде дълго бях принудена да търпя присъствието ти, но го правех заради дълбоката си любов към моя съпруг. Сега обаче той е мъртъв и аз не трябва да страдам от това, че неговото копеле живее под моя покрив.

Момичето объркано погледна към мащехата си:

— Да напусна Ландерно? Не ви разбирам, мадам. Аз съм наследницата на Ландерно и не мога да напусна земите си!

— Наследница на Ландерно ли? — изръмжа Бланш. — Ти не си наследница на баща си, гадно хлапе! — „Как смееше тази хлапачка да ѝ се противопоставя!“ — гласът ѝ стана писклив: — Ти не си нищо друго, освен копелето на баща си! Неговото зачатие от мръсното тяло на някаква ирландска курва! Наследница! Моето дете ще наследи Ландерно! Моето дете!

Мейрин се изправи. В очите ѝ се четяха гняв и страх.

— Аз не съм копеле! — каза тя гневно на седящата пред нея жена. — Аз съм също толкова законородено дете на баща си, колкото е и детето, което вие носите, мадам, и ако това дете не е син, а то не е, аз ще съм наследницата на Ландерно! Не можете да ме изгоните! Аз няма да си тръгна оттук!

Бланш сен Ронан се изправи. Нещата не се развиваха според плана ѝ: тя бе възнамерявала да изгони Мейрин от Ландерно и с това всичко да приключи. Бланш бе вбесена, че хлапето ѝ се противопоставяше.

— Няма да си тръгнеш, така ли? — изпищя тя. — Напротив, съвсем сигурно е, че ще си тръгнеш, защото не си толкова глупава, че да не разбереш какво ще ти кажа. Няма доказателство за брака на баща ти с майка ти и по този причина Църквата те обяви за незаконородена. Ще посмееш ли да спориш с Църквата?

— Църквата ли? — каза Мейрин презрително. — Може би имате предвид вуйчо си, мадам, дебелия епископ на Брийо, който седи до вас и не спира да ви опипва. Може и да съм дете, но не съм глупачка!

Сините очи на Бланш сен Ронан се разшириха и сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Лицето ѝ внезапно се покри с червени и бели петна, а устата ѝ зейна като на риба на сухо. Сграбчила корема си, тя извика:

— Разкарайте това хлапе оттук! Не искам повече да ми се мярка пред очите! — и Бланш се отпусна отново до вуйчо си, като се опитваше да си поеме дъх. — Тази кучка ме измъчва в тъгата ми. Тя ще донесе зло на детето ми! — при тези думи младата жена се прекръсти драматично.

Дагда посегна към малката си господарка, но Мейрин отблъсна гиганта настрани и внезапно на всички в залата им се стори, че момичето е станало по-високо. Очите ѝ, които гневът бе затъмнил, сега хвърляха пламъци.

— Можете да ме изгоните от Ландерно, мадам, но заговорите с вуйчо ви няма да ви дадат онова, което искате: власт! Ландерно никога няма да ви принадлежи напълно и вие никога няма да намерите истинското щастие! — Мейрин вдигна детската си ръка и посочи с пръст към мащехата си: — Вие сте обречена, мадам!

Бланш сен Ронан изпищя ужасена, но все пак успя да извика:

— Махнете това копеле от погледа ми! Никога не ѝ разрешавайте да се появява пак пред мен! Искам да е напуснала Ландерно, преди да падне нощта! — след това тежко се отпусна в стола си, а жените край нея се засуетиха и ѝ дадоха да отпие малко вино.

Залата, в която само миг преди това бе царяла пълна тишина, нарушавана само от детския глас на Мейрин, настъпи суматоха. Нямаше слуга или придворен, който да не познаваше Мейрин още от времето, когато баща ѝ я бе довел от Ирландия преди пет години. Всички бяха чували Сиаран сен Ронан да говори за любимата си първа съпруга и им беше трудно да повярват на думите на лейди Бланш. Но ако Църквата бе намесена, в случая те не можеха да ѝ се противопоставят. Онези, които бяха съгласни с обвинението на детето за връзката между лейди Бланш и вуйчо ѝ, нямаше да посмеят да изкажат гласно подкрепата си, защото бяха свързани с Ландерно по служба, лоялност и традиция. Ако опечалената вдовица поискаше, тя можеше да превърне живота им в истински ад. Затова, навели очи, те се отдръпваха от момичето.

С вдигната глава Мейрин излезе от залата, последвана от Дагда. Сърцето ѝ биеше учестено от страх, въпреки че с гордото си държание тя бе успяла да го скрие от присъстващите. Тя щеше да напусне Ландерно, единствения си дом, но къде можеше да отиде? При изхода на залата я спря икономът Айво, който ѝ каза с извиняващ се глас:

— Трябва да дойдете с мен, господарке.

Мейрин го погледна объркано, но Дагда бързо попита:

— Къде?

— Нищо не можеш да направиш, Дагда — отвърна икономът. — Църквата е на страната на лейди Бланш и това решава всичко.

— Какво смята да направи тя с малката ми господарка?

Икономът се поколеба за миг и каза тихо:

— Тя продаде детето на един търговец на роби, който е тръгнал за Англия. Какво можех да направя аз, Дагда? Тя беше съпруга на господаря ми, а сега господарят е мъртъв и лейди Бланш управлява тук. Как можех да откажа да се подчиня на вдовицата на господаря си? Аз съм само един слуга. Да не мислиш, че и аз не се измъчвам? — той погали нежно Мейрин по главата: — Гледах как малката госпожица расте и се превръща в красиво момиче — тъмните очи на иконома

внезапно се изпълниха със сълзи: — Нищо не мога да направя! — повтори безпомощно той.

— Заведи ме при баща ми, Айво — каза Мейрин. Икономът се поколеба и тя продължи: — Това е мое право. И ти ли като лейди Бланш ще ми откажеш да се сбогувам с баща си? Аз не съм незаконородена, но дори и да бях, Сиаран сен Ронан е мой баща.

Айво поклати глава неодобрително, но ги придружи до параклиса. Мейрин влезе сама в тихата зала, в която баща ѝ вече бе положен в ковчег и от двете страни до краката му, горяха свещи. Тя коленичи и започна да му говори, сякаш той просто бе полегнал, за да си почине. Болката, която бе изписана по лицето му през последните дни от живота му, бе изчезнала и Сиаран сен Ронан оставаше красив дори и в смъртта.

— Ти отново си с мама, татко, и аз знам, че и двамата сте щастливи, че пак сте заедно. Само че аз толкова се страхувам! Лейди Бланш ме гони от Ландерно и аз няма да мога да посещавам гроба ти и да се грижа за хората ни, но където и да съм, винаги ще се моля за теб. Моля те да бдиш над мен! Дагда казва, че никога няма да се отдели от мен, но въпреки това мен ме е страх. Помогни ми да бъда храбра, татко! Няма да посрамя името ни! — главичката ѝ докосна ръба на ковчега и Мейрин заплака. Раменцата ѝ се разтресоха от хълцания. Постепенно плачът ѝ затихна, докато най-накрая престана съвсем. Момичето вдъхна дълбоко въздух, изправи се, избърса лицето си с ръка и се наведе, за да целуне студеното чело на баща си. След това се обърна и излезе от параклиса, без да погледне назад.

— Ще си събера нещата — каза тя тихо на Айво — и ще се махна оттук колкото може по-бързо.

— Тя забрани да вземате каквото и да било — отвърна икономът. — Каза, че нямате право да изнасяте нищо от Ландерно и че всичко тук принадлежи на нея и на нейното дете.

— Нито едно от нещата, които притежавам, не принадлежи на Ландерно, Айво! Дрехите ми и няколкото украшения, които татко ми подари, са мои.

— Не мога да ви разреша, милейди Мейрин. Трябва да дойдете с мен незабавно. Търговецът на роби ви очаква.

— Детето има нужда от палто, Айво — каза тихо Дагда, но икономът долови неизречената заплаха в гласа на ирландеца.

— Много добре — отстъпи той, — но в името на Светата Дева ви моля да побързате, преди лейди Бланш да се е съвзела от припадъка си и да се е сетила за мен. Какво ще стане с мен, Дагда, ако тя ми отнеме работата?

— Остани с Айво, дете! — нареди Дагда на момичето, след което се обърна към иконома: — Връщам се веднага.

Той се втурна по тесните каменни стълби, които водеха към стаята на Мейрин. Ирландецът отвори вратата и с изненада видя, че Мелейн е в стаята.

— Вземи това — каза кърмачката и му подаде един малък вързоп.

— Какво е това?

— Чифт дрехи за малката господарка, палтото ѝ, четката за косата ѝ и скъпоценностите на майка ѝ. Не се осмелих да взема повече, за да не разбере лейди Бланш. Тя познава всеки предмет в замъка. Аз знам, че няма да ѝ бъде полезна и тя така или иначе ще ме върне в селото, затова посмях да се противопоставя на волята ѝ. Не знам дали това, което лейди Бланш твърди, е вярно, но само една жестока и порочна жена би могла да изгони малката господарка по този начин.

— Детето е законородено — каза тихо Дагда. — Благодаря ти за загрижеността, Мелейн.

— Загриженост ли? Това не е просто загриженост, Дагда. Не сука ли това дете от гърдата ми в продължение на почти две години? Аз ѝ дадох живот с млякото си! Аз я обичам! — очите на Мелейн се насълзиха: — Какво ще стане с малкото ми момиченце?

— Нищо лошо няма да ѝ се случи! Обещах на майка ѝ да не се отделям от нея, докато не бъде предадена на съпруга си.

Дагда кимна на кърмачката и забързано се отправи обратно. Айво изглеждаше видимо облекчен, но пребледня, когато чу гласа на Бланш сен Ронан:

— Защо тази малка кучка е още тук? Не наредих ли да я разкарате незабавно? Какво носиш, Дагда? Хлапето не може да изнася нищо оттук! Дай ми веднага този вързоп и върви да си вършиш работата! А ти, Айво, заведи малката на търговеца на роби!

— Да не би да искате да лишите господарката ми от правото да си вземе палтото и някои дрехи, милейди Бланш? — запита Дагда. —

Сигурен съм, че не бихте искали хората да кажат, че сте отмъстителна и не сте постъпили по християнски.

Бланш сен Ронан се изчерви от неудобство.

— Откъде да знам — каза тя, — че не си откраднала имущество, което принадлежи на Ландерно?

— Не можете да знаете — отвърна спокойно ирландецът, — но аз с удоволствие ще отворя това жалко вързопче пред всички, за да ви дам възможност да се уверите, че в него няма нищо крадено.

— О, дай на хлапето нещата и после върви да си вършиш работата!

— Работата ми е да се грижа за лейди Мейрин — отвърна тихо Дагда. — Където отиде тя, там отивам и аз.

— Не можеш да напускаш Ландерно! Ти принадлежиш на имението! Ако се опиташ да го напуснеш, ще наредя да те върнат и да те бият с камшик, както бих постъпила с всеки избягал крепостен като теб!

Дагда отметна глава и се разсмя. Смахът му бе дълбок и зловещ и всички, които го чуха, усетиха как по гърбовете им полазват студени тръпки.

— Аз съм освободен роб, мадам — каза той. — Дойдох с господарката си от Ирландия заради обещанието, което дадох на майка ѝ, принцеса Мер Тир Конъл, на смъртния ѝ одър. Не принадлежа нито на Ландерно, нито на което и да било друго имение на тази земя. Верен съм единствено на Мейрин сен Ронан и ще я последвам дори и в смъртта! Ако решите, че искате да опитате да ме възпрете, милейди Бланш, направете го — завърши гигантът и погледът на студените му сини очи накара лейди сен Ронан да потрепери. Тя си помисли, че би било по-добре, ако заедно с момичето се отървеше и от този здравеняк, на когото нямаше доверие.

— Върви тогава — каза тя, — но не се връщай да молиш за благоволението ми, когато търговецът на роби те прогони! За мен твоят живот няма значение. Можеш да умреш от глад, ако искаш! От продажбата на хлапето спечелих цял сребърник, който смятам да прибавя към наследството на моето дете.

— Кървави пари! — каза тихо Дагда. — Те няма да донесат щастие на детето ви. По-вероятно е да го направят нещастно.

— Махайте се! — лицето на Бланш сен Ронан бе побеляло от гняв.

Дагда я погледна и тя отстъпи и побягна обратно към голямата зала.

— Заведи ни при този търговец на роби — обърна се Дагда към Айво. — Трябва да си поговоря с него.

Айво се усмихна на себе си и несъзнателно ускори крачките си, докато водеше Мейрин и Дагда от замъка към двора, където търговецът на роби очакваше своята стока. На Айво му се искаше да види изражението на лицето на търговеца, когато разбереше, че Дагда ще придружава Мейрин.

Търговецът Френ търгуваше с англичаните от много години, но те вече не купуваха толкова много роби. Живеещите в областта Дейнлоу бяха много по-добри клиенти от лудите англосаксонци, които купуваха роби, само за да ги освободят, Френ бе грък и не би навлязъл толкова навътре в Бретон, ако в Брест не го бе посетил един от секретарите на някакъв епископ, който го бе помолил да отиде в Ландерно, за да разговаря с лейди Сен Ронан. Тя му бе казала, че съпругът ѝ бил на смъртния си одър и когато издъхнал, тя щяла да се отърве от незаконородената му дъщеря. Детето било на пет години, но било доста красиво и със сигурност можело да се продаде на добра цена. Френ се бе пазарил яростно и най-накрая дамата му бе продала момичето за един сребърник.

Той тайно тържествуваше за успешната си сделка. Момиченцето щеше да му донесе голяма печалба, защото красивите деца се търсеха много както в Източна, така и в Западна Европа. Лейди Сен Ронан очевидно не знаеше това, защото, ако знаеше, едва ли би му продала малката толкова евтино. Френ се почувства много щастлив, докато наблюдаваше момичето да се приближава към него, пъхнало ръчичката си в лапата на вървящия до нея гигант.

Детето наистина бе изключително красиво. Просто невероятно! Той със сигурност нямаше да я продаде като слугиня в Англия. О, не! Той много внимателно щеше да я пази и защитава през следващите няколко месеца, за да я продаде на един свой клиент в Константинопол, който щеше да му плати цяло състояние за такова съвършенство.

— Това е детето Мейрин — каза Айво. — Доволен ли си от сделката, Френ? Ще ми предадеш ли сребърника, за който се споразумяхте с лейди Сен Ронан?

Френ бръкна във висящата на кръста му кожена кесия, извади почерняла монета и я подаде на Айво с думите:

— Доволен съм от сделката.

Икономът захапа монетата, за да провери дали не е фалшива, след което се обърна към Мейрин:

— Сбогом, госпожице. Нека Бог и Благословената майка да бдят над вас!

— Сбогувай се със старата Кател от мое име, Айво — каза момичето.

Очите на иконома се разшириха, но той кимна утвърдително.

Френ посегна да придърпа Мейрин към себе си, но гигантът до нея изръмжа тихо предупреждение:

— Няма да докосваш господарката ми с мръсните си ръце, роботърговецо!

— Кой е този... — Френ огледа Дагда от главата до петите — този човек? — завърши той безпомощно. Мъжът бе огромен и изглеждаше опасен. Айво не можа да се сдържи и се изкиска.

— Нека той сам да ти каже кой е — каза икономът, след което се обърна и влезе в замъка, като остави тримата сами на двора.

— Аз съм Дагда — каза ирландецът. — Телохранител съм на момичето още от рождението ѝ, както бях и на майка ѝ, ирландската принцеса Мер Тир Конъл, Бог да я прости. Детето е законородено, но мащехата ѝ иска да заграби за себе си и своето неродено дете всичко, което притежаваше бащата. Въпреки че съм освободен роб, аз не мога да направя нищо, за да ѝ попреча, но няма да изоставя малката си господарка. Където отиде тя, там отивам и аз.

Френ бе озадачен. Освен на Изток, той никога не бе виждал другаде мъж да се грижи за момиче.

— Евнух ли си? — попита той.

Дагда се изсмя.

— Не. Всичките ми части са си на мястото — отвърна той.

Френ си помисли, че това е странно, но докато оглеждаше огромния ирландец, го осени мисълта, че всъщност е голям късметлия. Този мъж щеше да поеме всички грижи около малката и да осигури

нейната безопасност, докато търговецът на роби се завърнесе в Константинопол, за да я продаде.

— Можеш да дойдеш с мен — каза той надутото, — но от теб ще очаквам да си заработваш храната, като ми помагаш в работата. Благотворителността е привилегия на Църквата и богатите лордове, а аз не съм нито едното, нито другото. Ясно ли е?

— Ясно е, роботърговец — отвърна Дагда и в сините му очи се появи игриво пламъче, предизвикано от опита на Френ да овладее положението.

Френ бръкна в дисагите си, извади малък кожен робски нашийник и понечи да го сложи около врата на Мейрин, но ръката на Дагда го спря. Изненадан, търговецът на роби погледна въпросително ирландеца.

— Искаш да повредиш кожата ѝ ли? Тя е по-нежна, отколкото си мислиш, и този нашийник ще остави белези върху нея.

Френ се замисли за миг. Гигантът имаше право за белезите, които нашийникът оставяше около врата на робите. Такива белези щяха да намалят стойността на детето, а и щеше да бъде срамота да се повреди такава хубава кожа.

— Добре, Дагда — отстъпи той, — но тя трябва да я носи, когато сме на пазара. Няма да те оставя да се измъкнеш с моята собственост.

Дагда кимна утвърдително и игривото пламъче отново се появи в очите му. Едно момче доведе голям кон за ирландеца и очите на търговеца на роби се разшириха от учудване.

— Ти имаш свой собствен кон? — погледът му с възхищение огледа огромното животно.

— Брис бе последния подарък, който майката на моята господарка ми направи преди смъртта си. Той няма да ти струва нищо, роботърговец — Дагда се метна на седлото и вдигна Мейрин при себе си.

Френ също се качи на коня си. До залез оставаха още два часа, които бяха достатъчни за изминаването на няколко мили в посока към брега. Докато преминаваха по подвижния мост на замъка Ландерно, Мейрин гледаше само напред. Френ си помисли, че това е странно, и се обърна към нея:

— Не искаш ли да погледнеш дома си за последен път, момиче?

Тя се втренчи в него с поглед на възрастен и каза с напълно безизразен глас:

— Защо трябва да се обръщам назад, роботърговец? Замъкът е моето минало. Аз гледам към бъдещето.

Френ потръпна. В Мейрин имаше нещо, което почти го плашеше. Той я погледна, но тя отново се бе втренчила напред. На устните на Дагда обаче играеше лека усмивка и когато очите му срещнаха погледа на Френ, в тях се четеше присмех. За миг роботърговецът изпита раздразнение. Детето беше негова собственост и въпреки това се държеше като кралица! После Френ сви рамене. Щеше да прескочи до Англия за малко, след което щеше да се завърне в Константинопол. Когато пристигнеха там, хлапето бързо щеше да научи къде му е мястото, като станеше играчка на някой богаташ, и дори ирландецът нямаше да може да попречи това да се случи. В Константинопол Френ имаше влиятелни приятели, с които си говореше на малко име и които биха унищожили Дагда само с едно махване на ръката, за да получат това изключително момиченце. Френ се усмихна: „Всяко нещо с времето си“ — помисли си той. С времето всичко щеше да си дойде на мястото. Той трябваше само да бъде търпелив.

ГЛАВА ВТОРА

Те останаха да нощуват в началото на гората. Френ на висок глас оплакваше липсата на хан наоколо, особено след като Дагда му забрани да пали огън. Търговецът на роби очевидно не бе свикнал да се лишава от каквито и да било удобства.

— Запали огън — каза гигантът спокойно — и ще привлечеш всички бандити и пладнешки разбойници от околността. Те са отчаяни хора и биха ти прерязали гърлото, за да ти вземат ботушите. Толкова ли ти е омръзнал животът?

— Тогава как ще ядем? — запита раздразнен роботърговецът.

— Как изобщо си успял да оцелееш през всичките тези години, през които си обикалял света? — запита ирландецът със смях.

— Нямам навика да пътувам из толкова затънтени места — отвърна Френ надменно. — Пътувам само по цивилизовани пътища, край които има ханове и други почтени места за отсядане. Имам хора, които се занимават само с уреждането на престоите ми.

— Е — каза ирландецът, — тази вечер аз уреждам спането и ти ще спиш на твърдата студена земя, завит в палтото си, ще напълниш дебелия си стомах с нецивилизованите ми хляб и сирене, и ще пиеш от лошото ми вино. Другата ти възможност е да си седиш гладен и да се правиш на мишена за хората, които дебнат из тези гори.

Френ нервно се огледа наоколо и се строполи на земята с думите:

— Откъде си намерил храна и вино?

Дагда се усмихна пренебрежително и отрязва един комат от хляба, който извади от дисагите си, след което отрязва и парче сирене, и ги подаде на търговеца на роби без повече обяснения. Френ повдигна вежди, после сви рамене и погълна студената си вечеря. Внезапно му бе хрумнало, че ако Дагда не бе с тях, той щеше да се окаже в доста затруднено положение, защото не бе преценил добре разстоянието между Ландерно и брега. Той не бе и помислял, че няма да може да отиде до замъка и да се върне за един ден. Затова сега мълчаливо ядеше и наблюдаваше как Дагда нарязва сиренето на тънки парчета и ги поставя върху меката среда на хляба, преди да ги даде на Мейрин.

Детето ядеше с охота. Роботърговецът знаеше от собствен опит, че децата обикновено са много по-жилави от възрастните. Много рядко някое дете залиняваше толкова много, че да умре. Мейрин бе от децата, които оцеляваха.

Френ и Дагда се редуваха да пазят. Всеки шум, долитащ от тъмнината на гората, караше търговеца на роби да подскача. Момичето спеше спокойно. Малко след изгрев-слънце тримата продължиха пътя си към крайбрежното село, където ги очакваха двамата помощници на Френ и стоката му. По пътя Мейрин не отрони нито дума, но Френ забеляза, че тя обръща внимание на всичко около тях. Детето очевидно не беше глупаво.

Той с удоволствие забеляза как очите ѝ се разшириха от страх, когато пред нея се изпречи дългата редица от роби. Бяха петнайсет. Дванайсет мъже с различно телосложение, всеки с обкован с желязо нашийник около врата си, бяха навързани заедно с верига, прокарана през халка от задната страна на нашийника. Трите млади жени също имаха нашийници, но те бяха вързани една за друга само с една верига, опасваща ги през кръста. Роботърговците смятаха, че е лесно да се справят с жените, и щом корабът се отправи към Англия, веригите им бяха свалени.

Френ, спътниците му и конете им бяха настанени на откритата палуба на кораба, който превозваше вино и осолена риба в трюмовете си. Корабът премина край бреговете на Бретон и Нормандия, и прекоси Пас де ла Дерут, оставайки Бретон зад себе си, Нормандия — вдясно и група острови — вляво. Мейрин с интерес наблюдаваше как кормчията определя курса, докато прекарваше кораба край Кап льо Хаг, за да ги изведе в Ламанша и да ги насочи към Англия — страната на англите и саксите. Почти веднага след влизането им в протока се спусна гъста мъгла, която им пречеше да видят накъде се движат.

— Какви са те? — попита момичето Дагда. — Какви са хората в тази Англия?

— Те са храбър народ. Това мога да го твърдя със сигурност, защото съм се сражавал срещу тях. Иначе са същите като бретонците и като всички останали. Борят се да оцелеят. Живеят, умират...

— Говорят ли нашия език? — Мейрин говореше на бретонско-келтско наречие. Дагда поклати глава:

— Те говорят на свой език, но аз го разбирам, а и ти също скоро ще можеш да го говориш.

— Значи ли това, че ще останем в Англия, Дагда?

— Да — прошепна той, — но Френ още не знае това. Той има други планове за теб, малка моя, планове, които нито майка ти, нито баща ти биха одобрили. Сега единствено аз нося отговорност за теб и аз трябва да се погрижа за твоята безопасност.

— Не можем ли да отидем при семейството на мама, в Ирландия?

— Мислил съм за това, но пътят до там е дълъг и опасен. Уви, аз нямам нито една монета, с която да улесня пътуването ни, а на нас ще ни трябват доста пари, докато стигнем до Ирландия. Може би ще отидем там след няколко години, но не и сега — Дагда бе мислил да изостави Френ още в гората на Аргоат, но бе решил, че търговецът на роби може да им помогне да напуснат Бретон, където Мейрин вече не беше в безопасност, защото Дагда не се съмняваше, че ако на лейди Бланш ѝ се удадеше възможността да убие момичето, тя не би се поколебала да го направи. Ирландецът не знаеше какво щеше да прави, когато стигнеха в Англия, но сметна, че все ще измисли нещо.

Вятърът бе слаб, мъглата — гъста, а морето бе гладко като огледало. Прекосяването на протока, който разделяше Англия от континентална Европа, им отне три дни. Дагда бе впечатлен, че когато слязоха на брега, там ги очакваха каруци, с които Френ щеше да прекара стоката си до града, наречен Лондон. Ирландецът не можеше да позволи Мейрин да бъде в каруца заедно с останалите жени и я качи на коня си. Не му се искаше момичето да задава на жените въпросите, които му бе задала предната вечер, когато внезапно се бе събудила и бе видяла Френ и помощниците му да се възползват от трите жени, които покорно се бяха навели през парапета на палубата с вдигнати над кръста поли и безропотно приемаха неприличните тласъци на тримата мъже. Мейрин бе събудила Дагда, за да го попита:

— Те чифтосват ли се?

Той бе кимнал утвърдително.

— Те женени ли са за тези жени?

— Не, детето ми.

— Тогава защо се чифтосват с тях? — бе попитала тя невинно.

Той я бе отвел в друга част на палубата и ѝ бе обяснил:

— Това, което те правят, е лошо, малка моя. Забрави го и заспивай — и като псуваше наум похотливостта на Френ и помощниците му, бе притиснал момичето към широките си гърди, приласкавайки я да заспи още веднъж. Колкото по-скоро успееше да я измъкне от порочните ръце на роботърговеца, толкова по-добре щеше да бъде. Тя бе твърде малка, за да гледа такива сцени, и той трябваше да ѝ намери безопасно място.

Някога Дагда бе ходил в Дъблин, но нищо не го бе подготвило за саксонския Лондон. Това, което видя, бе един голям, шумен и мръсен град, чиито сгради бяха наблъскани една до друга, а населението му бе твърде многобройно. Групата влезе в града рано сутринта, а помощниците на Френ вече бяха уредили добро място на главния пазар до големия мост над реката.

Пазарът бързо се събуждаше и Мейрин, която никога не бе виждала нещо подобно, гледаше с широко отворени очи. Вдясно от тях се бе настанил един касапин, пред когото бяха поставени стойки с окачени върху тях трупове на току-що заклани животни. Вляво някакъв мъж продаваше живи пойни птички. До него стоеше рибар с кошница пресни риби и змиорки. Срещу тях се бе разположил търговец на коне, който бе една от причините Френ да избере точно това място. Конете винаги привличаха мъжете и покрай робите му щяха да минат много хора.

До търговеца на коне се намираше един знахар, който бързо започна да предлага отвара и да вади зъби. За някои продавачи нямаше място на пазара и те обикаляха насам-натам, хвалейки стоките си на висок глас. Сладкар с поднос сладки на главата си бързо уреждаше сделки. Същото правеха и няколко румени момичета, които продаваха билки, цветя и прясна вода.

След един час, Френ вече бе готов за работа. Верен на думата си, той постави тежък кожен нашийник около врата на Мейрин и стегна ключалката с железен ключ, който висеше на голяма халка на колана му.

— Така — каза той с доволна усмивка, докато изпробваше здравината на нашийника. — Сега няма да можеш да се измъкнеш в тълпата със стоката ми, ирландце. Момиченцето, което така зорко пазиш, е първокласна стока за мен. Младостта и невинността ѝ, заедно с редкия цвят на косите ѝ, ще ми донесат цяло състояние в

Константинопол! Тя ще ми донесе толкова злато, че ще мога да си купя вила, в която да прекарам старините си.

— Възнамеряваш да я продадеш на някой перверзен мръсник, нали така, роботърговец? Да не мислиш, че съм толкова глупав, че да не прозра зловещите ти планове? Къде ти е съвестта? — Френ се изсмя и Дагда остави гнева си да го изгаря отвътре. Това бе онзи гняв, който някога се бе превърнал в убийствена ярост, донесла му в младостта славата на страховит войн. Но Френ вече му бе обърнал гръб и не можа да види изпепеляващия поглед на ирландеца.

Саксонците вече не поддържаха робството, но все още не се бяха отказали от навика да си купуват по някой роб, което им осигуряваше евтина работна ръка, а след това му позволяваха да си отработи заплатената за него сума и разходите за храна и дрехи. Такива сделки винаги носеха печалба на купувача, но робите докарани в Англия се молеха, да им се падне господар англосаксонец. За много от тях това бе единствения начин да си върнат свободата, тъй като не всички бяха родени роби. А това при всички положения щеше да стане лесно, защото цената на робите се определяше според закона и не беше висока.

Френ не бе дошъл в Англия с намерението да търгува сериозно, защото пазарът там беше беден. Той бе дошъл с намерението да се сдобие с белокожи, руси и светлооки саксонски девойки, които щяха да му донесат добра печалба по гъмжащите от хора пазари на Левант. Той не казваше как успява да се сдобие с такава стока, но заявяваше, че никога не посещава Англия, без да получи достатъчно голямо възнаграждение за усилията си, което да го накара да се върне отново там.

Дагда с интерес наблюдаваше как роботърговецът си върши работата. Четирима от мъжете и две от жените бяха продадени бързо и сега Френ се пазареше с някакъв ханджия за цената на третата жена — младо, красиво момиче с гъсти тъмни къдрици.

— Момичето може да готви, да преде, да шие и... — тук той направи драматична пауза и намигна на ханджията: — има пълен задник, с който да споделя постелята ти през студените, влажни нощи.

— Имам млада жена — каза ханджията — и тя не ме оставя на мира цяла нощ.

— Не ми казвай, че мъж като теб не обича да кръшка — каза весело роботърговецът и сръга ханджията. — Освен това, забраненият плод винаги е най-сладък. Това момиче може да помага в кухнята, да обслужва клиентите ти и да ти изкарва няколко допълнителни медни монети на горния етаж, ако разбираш какво искам да ти кажа. Тя не изглежда зле, а и от опит знам, че е много страстна в леглото.

Погледът на ханджията се плъзна по тялото на момичето и той протегна ръка да помилва едрите ѝ гърди. Момичето размърда тяло под ръката му и му се усмихна съблазнително. Мъжът нервно облизваше с език устните си, докато размишляваше колко изгодна би била подобна покупка.

— Добър характер ли има? — попита той Френ. Ханджията всъщност не бе възнамерявал да си купува робиня, но твърдостта му видимо отслабваше.

— Като овчица — отвърна роботърговецът и се обърна към момичето.

— Да, господарю, аз бъде добро момиче — каза тя и поклати бедрата си.

— Няма да дам за нея повече от обявената цена — каза ханджията, докато бъркаше в кесията си.

— Аз не бих и поискал подобно нещо — заяви Френ с лека нотка на обида в гласа. Сделката беше сключена и момичето бе предадено на новия си господар. Френ гледаше с широка усмивка как двамата се отдалечават.

— Колко пъти вече си продавал Гита? — запита един от помощниците му със смях. — Кълна се в разпятието, ти печелиш повече, като продаваш тази жена, отколкото като я даваш на други за по едно чукане!

— Тя е много добра в привличането на други жени за мен — каза роботърговецът. — Приказките, които им разказва за Византия, направо ги карат да ме молят да ги заробя. Можеш да бъдеш сигурен, че когато се завърнем в Англия през идната година, тя ще е събрала цяла тълпа млади руси красавици за нас. Спомни си каква добра работа свърши в Йорк преди две години. Утре ще отидем до Уинчестър. Нямам търпение да видя какви момичета ни е събрала Алхред през изминалата година. Тя е още една юдейска козичка, която напълно си заслужава парите.

Докато Френ и неговите помощници очакваха нови купувачи, Дагда, който бе научил нещо ново за търговските умения и липсата на задръжки у роботърговеца, сериозно се замисли дали да не сграбчи Мейрин и да не побегне с нея. Дребният слабохарактерен мъж, който бе така страхлив в гората, се бе оказал покварен и опасен, и представляваше истинска заплаха за Мейрин. Великанът държеше момичето в скута си, когато внезапно забеляза висок саксонец, който гледаше втренчено детето. Мъжът бе добре облечен и очевидно принадлежеше към висшето общество. Той явно размишляваше върху нещо, но когато започна бавно да се приближава към ирландеца, двама мъже грубо се промъкнаха край него и започнаха да задават на роботърговеца въпроси за трима от робите.

Високият саксонец се поколеба, после улови любопитния поглед на Дагда и се приближи към него:

— Говориш ли английски? Момичето за продан ли е?

Дагда кимна бавно и напрегна паметта си, за да си спомни точните думи на английски.

— За какво я искаш? — запита той с гневен поглед.

— Аз съм Алдуин Ателсбеорн и съм кралски тан. Имотите ми се намират в Мерсия. Малката ми дъщеричка умря през миналата пролет и жена ми все още тъгува за нея. Това дете ми напомня за Едит.

— Ще я купиш, за да я дадеш на жена си, така ли? — сърцето на ирландеца заби учестено. Лицето на Алдуин Ателсбеорн издаваше честен човек, който не прикрива чувствата си.

— Твоя дъщеря ли е момичето? — запита саксонецът.

— Не — отвърна Дагда и започна да говори бързо и тихо, с надеждата, че Френ и помощниците му ще бъдат заети достатъчно дълго, за да може той да обясни всичко на саксонец. Ирландецът разбра, че този човек може да им предостави възможността да се отърват от Френ. — Родителите на момичето са мъртви и мащехата ѝ я продаде, за да отнеме наследството ѝ. Детето има благородно бретонско потекло, сър. Аз бях слуга на майка ѝ, но сега съм свободен. Това е дълга история, сър. В името на Исус, моля ви да купите момичето! Аз ще работя за вас в продължение на пет години, за да покрия разходите по покупката. Роботърговецът смята да закара подарката ми във Византия и да я продаде на някой похотлив перверзен тип!

Алдуин Ателсбеорн изобщо не се усъмни в думите на Дагда. Той бе образован човек по време, когато хората като него бяха малко. Въпреки че думите на гиганта го изненадаха, той знаеше твърде много за тъмната страна на човешката природа, за да помисли, че го лъжат. Колебанието му внезапно изчезна и като отблъсна останалите клиенти на Френ, той запита с властен глас:

— Каква е цената на детето? Искam я за прислужница на жена си.

— Детето не е за продан — отвърна Френ.

— Не е за продан ли? Каква игра се опитваш да играеш, роботърговецо? — сега саксонецът говореше високо и около него започна да се събира малка тълпа. — Ако не е за продан, тогава защо има робски нашийник и защо е изложена на показ пред всички? Да не би да искаш да изкараш нечестна печалба или пък да я използваш за неморални цели? Говори, човече!

Лицето на Френ се покри с червени и бели петна, и той започна да заеква безпомощно, но от устата му не излизаше членоразделна реч.

— В името на Светата Дева, точно това е смятал да направи този разбойник! — извика саксонецът. След това се обърна към насъбралата се тълпа, която наблюдаваше с интерес спора: — Този негодник иска да предложи момичето, което всъщност е все още съвсем дете, за низки цели! Можем ли да допуснем подобно нещо, приятели? Няма ли кой да извика свещеник, който да накара този нещастник да се разкае? Този крадец е изложил момичето на показ, за да го продаде на някой злодей, но аз, Алдуин Ателсбеорн, тан на крал Едуард, го разкрих! — завърши драматично саксонецът.

Дагда бе решил да участва в играта на саксонеца и бе вдигнал Мейрин, за да я видят всички. Хората от тълпата започнаха да шумят заплашително и да размахват юмруци по посока на Френ. Англичаните обичаха децата си, защото вярваха, че чрез тях ще продължат да живеят и след смъртта си. Тогава един мъж, който вероятно бе по-умен от останалите, извика:

— Защо искаш да купиш детето, Алдуин Ателсбеорн? Честни ли са намеренията ти?

Интересът на тълпата се прехвърли от роботърговеца към тана.

— Момичето ми напомня за покойната ми дъщеря — отвърна саксонецът. — Ще я заведа в дома си, за да утешава скръбта на жена ми. Това не е престъпление.

— Откъде да знаем, че не ни лъже? — извика друг глас от тълпата. Дагда погледна към Френ и видя, че един от помощниците му го няма. Саксонецът вдигна гордо глава:

— Аз съм Алдуин Ателсбеорн, тан на крал Едуард! Никой в Мерсия не се съмнява нито в намеренията ми, нито в думите ми, нито в смелостта ми!

— Тук не е Мерсия! Тук е Лондон!

Тълпата започваше да става опасна. Дагда обвини ръце около Мейрин, за да я защити. За миг той бе помислил, че умният саксонец ще успее да привлече тълпата на своя страна, но това не бе станало. Гигантът се огледа, за да види дали няма да може да избяга с Мейрин, когато избухнеше очакваната врява. Нашийникът на врата ѝ обаче представляваше проблем, защото бе твърде стегнат и той не можеше да го среже или да го хване достатъчно здраво, за да го разкъса. Дагда реши, че ще мисли по този проблем едва след като изведе господарката си на сигурно място.

Внезапно сред тълпата се разнесоха викове: „Направете път на епископ Улфстан!“ и хората се отдръпнаха, за да пропуснат могъщия и известен духовник.

— Е, Алдуин — каза епископът строго, но Дагда забеляза весело пламъче в очите му. — За какво е всичко това?

— Погледнете детето, милорд епископ. Не ви ли напомня за моята малка Едит, Бог да даде покой на невинната ѝ душа? Искам да купя това момиче и да го заведа при жена си Еада, за да спре да оплаква мъртвата ни дъщеря. Роботърговецът е изложил момичето, но отказва да ми го продаде. Смятам, че той възнамерява да използва детето за небогоугодни цели.

Епископът погледна Мейрин, но ако имаше прилика между това красиво момиченце и покойната дъщеря на Ателсбеорн, той не я забеляза. Вярно бе, че Едит би била приблизително на същата възраст и че бе имала червена коса, но не и с яркия цвят на косите на това момиче. Въпреки това, ако приятелят му забелязваше някаква прилика и ако искаше да спаси това красиво създание, за да намали болката на жена си и да даде нов смисъл на живота ѝ, то той вършеше добро и християнско дело.

Улфстан погледна свирепо роботърговеца и човекът не му хареса.

— Детето е изложено, което според нашите закони означава, че е за продан — каза епископът. — Цената за малко дете е определена на пет медни пенита. Следователно ти си длъжен да продадеш момичето на Алдуин Ателсбеорн. Как се казваш, човече?

— Ф-френ, господарю.

— Френ ли? — Улфстан се намръщи за миг: — Преди две години в Йорк дойде един роботърговец на име Френ и когато напусна града, с него изчезнаха и почти дузина жени, между които и две от добри семейства — епископът говореше любезно, но Френ различи скритата под любезността заплаха. Негодникът знаеше, че никой не може да свърже появата на роботърговец с изчезването на онези девойки, но Улфстан беше могъщ човек и можеше да разруши всичко, което Френ бе изградил с толкова труд.

Роботърговецът погледна към Мейрин с нейната красива коса и идеална кожа. За миг му се прииска да се противопостави на духовника, но бързо отхвърли тази мисъл: бе преуспял в бизнеса не защото се бе държал като емоционален глупак. Той въздъхна със съжаление, но реши да се вслуша в гласа на разума: момичето беше красиво и би му донесло цяло състояние във Византия, но не си струваше заради нея да разруши всичко, което бе постигнал през живота си, а това без съмнение щеше да се случи, ако се опиташе да я задържи.

— Ако благородният тан дойде тук — каза Френ високо и мазно, — аз ще взема медните му монети и ще приключим с продажбата на детето.

Тълпата започна да се разпръсва с неодобрително мърморене. Кратката драма бе приключена. Френ бързаше да се отърве от Алдуин Ателсбеорн и епископ Улфстан. Той надраска на саксонеца документ за продажбата, взе монетите, отключи нашийника на Мейрин и я предаде на Алдуин с думите:

— Сега тя е твоя, благородни тане. Вземи я и си върви — после се изсмя мрачно: — Направи по-добра сделка, отколкото си мислиш. Гигантът ирландец е личният й телохранител. Ако намеренията ти към момичето са честни, тогава си се сдобил и с войн. Ако обаче намеренията ти не са честни, гигантът със сигурност ще те убие.

Алдуин Ателсбеорн погледна към Дагда и каза само:

— Да вървим.

Придружени от епископа, те поеха надолу по улицата и се отдалечиха от пазара. Мейрин най-последно проговори:

— Какво става? Къде отиваме? — тя виждаше останалия зад тях Френ да прехвърля медните монети от едната си ръка в другата и със съжаление да ги наблюдава как се отдалечават.

Дагда обясни случилото се на малката си господарка и тя кимна в знак, че го е разбрала.

— Значи сега принадлежа на този саксонец — каза тя.

— Той е добър човек — отговори ирландецът. — Ако жена му те хареса, в дома му ще бъдеш в безопасност. Ако тя не може да преодолее скръбта си и твоето присъствие я натъжи, аз ще работя за тана, докато изплатя дълга ни към него. След това ще заминем за Ирландия, за да потърсим семейството на майка ти.

— Аз все още ли съм робиня?

— Саксонците вече не търпят робството. Можеш да се смяташ за свободна от момента, в който танът изплати на Френ медните монети — той се разсмя: — Това не е точно съдбата, която лейди Бланш ти бе отредила. Бог се погрижи за твоята безопасност, като ти изпрати този саксонец.

— Какъв е този тан, Дагда? И той ли е благородник като баща ми?

Гигантът се замисли за миг.

— Да — отговори той, — тановете могат да бъдат наречени благородници. Те са свободни хора, които притежават много земи, но могат да притежават и богатство в други форми. Богатите дрехи, начинът на изразяване и изящната брошка на Алдуин Ателсбеорн ми подсказват, че той е богат човек и вероятно е по-образован от повечето хора. Със сигурност има влияние, защото епископът не се поколеба да му помогне.

Ирландецът следваше саксонца и Улфстан по крайбрежните улици и ако не бе толкова едър, сигурно щеше да му бъде трудно да не изостане от тях. Най-накрая групата влезе в малка двуетажна къща. Сградата се издигаше до една овощна градина точно на края на града. Двама добре облечени слуги се забързаха да ги придружат до голямата зала, където бе запален огън, който прогонваше студа на влажния следобед.

— Седнете, седнете — каза танът на епископа и Дагда, и погледна слугите си. — Донесете вино — нареди той тихо и отново се обърна към Дагда: — Разкажи ни историята на детето, но първо ни кажи кой си.

— Казвам се Дагда Максколай. Някога бях безстрашен войн, но свещениците ме покръстиха и един крал в Дъблин ми даде за отглеждане дъщеря си Мер Тир Конъл. Когато навърши петнайсет години, милейди Мер се омъжи за бретонския благородник Сиаран сен Ронан. Тя почина малко след като роди това момиче, но преди смъртта си остави милейди Мейрин на грижите ми, така както бе направил някога баща ѝ с нея самата. След няколко години Сен Ронан се ожени за жена, която мразеше малката ми господарка, и когато лорд Сен Ронан умря от раните, които получи при един нещастен случай, онова покварено създание продаде малката ми господарка на роботърговеца Френ.

— Защо? — въпросът бе зададен от епископ Улфстан.

— Лейди Бланш очакваше дете. Тя се страхуваше, че ако детето е момиче, моята господарка ще наследи бащиното си имение Ландерно. Ако се отървеше от по-голямото дете на мъртвия си съпруг, тя осигуряваше наследството за собственото си дете. Негодницата дори не изчака да види от какъв пол ще бъде нейното дете. Никой, освен мен не се осмели да защити милейди Мейрин, но какво може да стори един беден човек като мен на вдовицата на един благородник? Ландерно е усамотено имение и никой там не би възроптал срещу изчезването на момичето — Дагда нарочно премълча, че Бланш сен Ронан бе успяла да накара епископа на Брийо да обяви детето за незаконородено. Служителите на Църквата бяха печално известни с това, че се поддържаха един друг, въпреки че Улфстан не изглеждаше като човек, който може да бъде подлъган. Но той все пак бе непознат за Дагда, а ирландецът не искаше името на Мейрин да бъде опетнено. Те едва ли щяха да се срещнат отново с лейди Бланш и вуйчо ѝ. Ирландецът трябваше да защитава Мейрин. Историята му бе проста и звучеше убедително. Не беше нещо необичайно втората жена да се опита да се отърве от децата на съпруга си от първия му брак. Епископ Улфстан кимна с разбиране.

— Този Бланш сен Ронан, изглежда, не е достойна за уважение жена — отбеляза той. — Ти извърши добро дело, приятелю Алдуин.

Мисля, че това дете ще бъде утеха за тъгата на жена ти. Еада е добра и нежна съпруга, и историята на момичето ще я разчувства — той погледна към Мейрин: — Тя защо не говори, Дагда? Не ми изглежда глупава.

Ирландецът се усмихна леко:

— Аз знам английски, защото някога съм се сражавал срещу англите, но милейди Мейрин, въпреки че е родена в Ирландия, е прекарала по-голямата част от живота си в Бретон и говори само бретонски или нормански френски. Тя обаче е много интелигентна и скоро ще научи езика ви.

Алдуин Ателсбеорн погледна към Мейрин и се усмихна нежно. През целия си живот не бе срещал по-красиво същество. Той протегна ръка към нея и каза на правилен нормански френски:

— Ела при мен, дете мое. Разбираш ли ме?

— Да, милорд — отвърна Мейрин и слезе от скута на Дагда, за да отиде при саксонеца.

— Мейрин — каза той замислено. — Това не е бретонско име.

— Не, милорд, не е — отговори момичето. — Името ми е ирландско. Майка ми сама ме е кръстила. На езика на майка ми Мейрин означава Малката Мер. Може ли да получа малко вино? Много съм жадна.

Алдуин подаде чашата си на момичето и то жадно отпи и му я върна с усмивка.

— Ще те взема с мен и ще те отведа при жена си — каза ѝ танът.

Мейрин кимна:

— Дагда ми каза, че дъщеря ви е починала през миналата пролет. Как се казваше тя?

— Едит.

— Красива ли беше? На колко години беше? От какво умря? — въпросите се сипеха от устата на Мейрин.

— За нас с майка ѝ тя бе най-красивото дете. Умря от пролетна болест. Това лято щеше да навърши шест години. Ти на колко години си, Мейрин?

— На Самхейн ще навърша шест — каза тя гордо. — Но хората казват, че съм надрасла годините си. Вие къде живеете? Надявам се — не в този ужасен град!

— Самхейн ли? — саксонецът изглеждаше озадачен.

— Денят на Все светии, 31 октомври — подсказа му епископ Улфстан, който също бе започнал да говори на нормански френски.

— Родена съм точно в онзи момент от залеза, когато се палят огньовете — заяви гордо Мейрин. — Дагда казва, че това означава, че съм благословена от боговете. Той казва, че когато съм напирала да изляза на бял свят, главата ми наподобявала огън между краката на майка ми.

— Бог наистина те е благословил, дете мое — каза епископът с весело изражение на лицето. Той вече подозираше, че купувайки това умно и красиво момиче, приятелят му Алдуин бе спечелил повече, отколкото предполагаше. Улфстан протегна ръка, погали Мейрин по главата и продължи: — Бог ти е дал добрия Дагда, който да се грижи за теб, и е довел моя добър приятел Алдуин да те спаси. Ще се зарадваш, като ти кажа, че той не живее в Лондон, а в провинцията.

— Домът ми се нарича Ефлея — каза Ателсбеорн. — Намира се в една скрита долина между реките Уай и Северн и Гората^[1].

— Ефлея — повтори Мейрин. — Ефлея. Какво означава това, милорд?

— Поляната на феята.

— „Ефлея“ саксонска дума ли е, милорд?

— Да, детето ми, саксонска е. Мисля, че ще бъдеш щастлива, защото първата дума, която научи на нашия език, е името на новия ти дом.

Мейрин кимна сериозно:

— Моля ви, милорд, кажете ми дали жена ви ще ме хареса. Моята мащеха не ме харесваше, защото ми завиждаше. А другите ви деца? Те дали ще ме харесат?

— Няма начин Еада да не те хареса, детето ми, а що се отнася до останалите членове на семейството ми, аз имам само един син на име Бранд. Обикновено саксонските семейства са големи, но нито моето, нито това на жена ми са големи. Всичките ни роднини са мъртви и от двете семейства останахме само ние тримата. Не — поправи се той. — Четирима сме, защото ти, моя малка Мейрин, ще заемеш мястото на дъщерята, която загубихме — Алдуин Ателсбеорн взе момичето в скута си и го целуна нежно по челото.

За пръв път след толкова време Мейрин се почувства в безопасност. Тя бе обожавала красивия си баща, който също я бе

обожавал и глезил, но всичко се бе променило след сватбата му с лейди Бланш. Забелязал зле прикритата неприязън на жена си към детето от първия му брак, Сиаран се бе опитал да я успокои, като бе започнал да проявява повече внимание към нея. Той бе вярвал, че така Бланш няма да завижда на дъщеря му.

Момиченцето, естествено, не бе разбрало причината и се бе уплашило от внезапната промяна в отношението на баща си. Сега се бе появил човек, който ѝ предлагаше любовта, която бе изгубила. Загледана в лицето на саксонеца, Мейрин докосна леко бузата му и нежно погали брадата на тана с пръстчетата си. След това му се усмихна и Алдуин Ателсбеорн остана изненадан от промяната в изражението ѝ. Епископ Улфстан се разсмя:

— Мисля, че днес ти спечели повече, отколкото предполагаш, приятелю. Лице като това може да ти доведе търл за зет някой ден. Не бързай да я обещаваш за жена на когото и да било, за да не изгубиш предимството си.

Слугите донесоха храна и момичето започна да яде бързо, защото не бе слагала залък в устата си от предишната нощ, когато ѝ бяха дали студена супа и твърд черен хляб. А сега храната беше топла и вкусна. Първо им бе сервирано сочно месо от угоен петел. Равните бели зъби на Мейрин се забиваха в месото и го откъсваха от кълката. После им дадоха пресни скариди, сварени с подправки, чийто вкус на морска вода рязко контрастираше с вкуса на поднесения най-накрая телешки бут. Топъл, току-що излязъл от фурната хляб, твърдо солено сирене и ябълки допълваха обяда. Когато се насити, Мейрин заспа в скута на Алдуин Ателсбеорн, който се усмихваше щастливо.

Рано на следващата сутрин четиримата напуснаха Лондон и се отправиха към Ефлея, която се намираше на четири дни езда от столицата. Епископ Улфстан тръгна с тях, защото се връщаше в имението си в Уустър, който се намираше на един ден път след Ефлея. Движеха се на запад и имаха щастието да се радват на хубаво време по целия път. Алдуин обясни на Мейрин, че пътищата, по които минаваха, са били построени преди стотици години от хора, наричани римляни.

Мейрин слушаше тана с половин ухо и само кимаше. Тя се интересуваше повече от Ефлея, която щеше да стане новия ѝ дом, ако лейди Еада я харесаше, отколкото от някакви отдавна измрели строители, наричани римляни.

— Близо ли е Гората, за която говорехте, милорд? — запита тя саксонеца.

— Да, детето ми, но ти трябва да внимаваш, защото Гората е голяма и гъста. Не искам да се изгубиш.

— Не се страхувам от горите. Домът ми беше в Аргоат — една непроходима гора, която съществува, откакто свят светува. Гората е моя приятелка. Старата Кател, която бе най-мъдрата жена в нашата област, ме учеше как да разпознавам билките и как да използвам лековитите им свойства. Тя казваше, че имам дарба, и аз наистина я имам! Аз мога да виждам неща, които другите хора не могат да видят — похвали се тя по детски.

— А можеш ли да видиш колко много ще те обичаме аз и моята Еада?

Мейрин, която Алдуин Ателсбеорн бе сложил на седлото пред себе си, се облегна назад, о тялото на саксонеца, и повдигна глава, за да погледне в сините му очи. Тя инстинктивно усещаше, че този мъж наистина щеше да я обича с любовта на баща. В този момент момичето разбра, че е намерило убежище.

— Наистина ли ще ми бъдеш баща? — запита тя тихо, все още не можейки да повярва на късмета си.

— Да, Мейрин, наистина.

— Но аз няма да забравя истинския си баща — предупреди го тя.

— Аз и не искам такова нещо от теб, детето ми.

— Мисля, че ще ми бъдеш добър баща — каза момичето и с това въпросът бе уреден.

Саксонецът нежно я целуна по косата. Когато вдигна глава, очите му срещнаха погледа на Дагда, в който се четеше одобрение. Алдуин се усмихна на гиганта и осъзна, че за пръв път от дълго време бе щастлив. След смъртта на дъщеря си той я оплакваше всеки ден. Но Бог бе добър, защото му бе дал Мейрин. Тя се нуждаеше от него също толкова, колкото и той от нея, и Алдуин мислено се помоли жена му да бъде на същото мнение, защото той вече не можеше да понесе мисълта да се раздели с червенокосото момиченце, което така неочаквано бе дошло в живота му.

Мисълта за Еада накара сърцето му да забие по-бързо, защото Алдуин обичаше жена си така, както никой мъж не можеше да обича. Той бе последната издънка на семейството си. По-големият му брат бе

починал от смъртоносна болест, а по-малкият бе загинал по време на буря в морето. Единствената му сестра бе умряла при раждането си. След смъртта на братята му баща му бе настоял Алдуин да си намери жена колкото се може по-бързо, за да бъде продължен родът. Алдуин бе добър син и веднага бе започнал да си търси жена между дъщерите на съседите им.

Той се бе влюбил в Еада още при първата им среща в голямата зала на бащиния ѝ дом и не бе повярвал на късмета си, когато бе разбрал, че тя не е обещана на някой друг, особено като се имаше предвид, че майка ѝ бе братовчедка на лейди Годайва, съпругата на ърл Леофрик. Делуин, бащата на Еада, смяташе, че дъщерите му трябва да имат право на избор по отношение на брака си.

Еада също се бе влюбила в него от пръв поглед. Доволни от разумния избор на дъщеря си, Делуин и жена му Феарн се бяха съгласили с женитбата. Сватбата бе отпразнувана от двете семейства с пищно тържество.

Преди да умре, бащата на Алдуин бе станал свидетел на раждането на първия си внук, момче на име Бранд, което сега бе на десет години. Еада, която бе заченала Бранд много лесно, бе родила още едно дете четири години след раждането на сина им — дъщеря им Едит. Въпреки сполетялото ги нещастие, бракът им бе щастлив и когато саксонецът си помисли за тъмночервената коса на жена си и за снежнобялата ѝ кожа, през слабините му премина гореща тръпка. Хубаво щеше да бъде, когато се прибереше у дома си. Студеният северен вятър носеше хлад и напомняше на Алдуин за приближаващата зима и за игрите, на които той и жена му играеха под кожените завивки в леглото.

Пристигнаха в Ефлея малко след пладне на четвъртия ден след отпътуването им от Лондон. Предупредена по куриер за предстоящото завръщане на съпруга си, лейди Еада го очакваше пред господарската къща. Светлосивите ѝ очи се разшириха, когато забележа малката фигурка на седлото пред Алдуин, после се изпълниха със сълзи, защото саксонецът бе имал навика да държи пред себе си Едит по същия начин. Еада успя да потисне тъгата си: не беше хубаво да посреща съпруга си с плач. Очите ѝ огледаха огромния непознат, който яздеше до съпруга ѝ, и се спряха на епископ Улфстан. Тя мислено се скара на вестоносеца, който не я беше предупредил, че съпругът ѝ

няма да бъде сам, защото се сети за скромната вечеря, която беше приготвила. Щеше да се наложи да опекат още няколко заека и един еленски бут. Все още не бе късно да изпрати някой прислужник да хване една-две риби. Епископът и съпругът ѝ бяха мъже с добър апетит, а и гигантът, който яздеше с тях, не приличаше на човек, който прави икономии от храната си. В името на свети Кътбърт! — щеше ли да има достатъчно хляб? Дали пекарят Бърд бе пекъл днес?

Алдуин Ателсбеорн скочи от коня си и прегърна жена си. Усещането на нейната топлина и закръгленост го накара да осъзнае, колко много му е липсвала и той я целуна страстно. За миг Еада щастливо се отпусна в ръцете му, но после със смях се освободи от прегръдката му. Красивото ѝ лице се бе зачервило от неприкритото удоволствие. Мейрин не си спомняше друг път да е виждала съпруг и съпруга да показват такава обич един към друг. Баща ѝ и лейди Бланш винаги се държаха много официално.

— Засрамете се, милорд! — укори шеговито мъжа си Еада. — Какво би си помислил негова светлост за подобно държание?

— Негова светлост — отвърна епископ Улфстан, докато слизаше от коня си, — би искал всички женени двойки да се обичат толкова силно, колкото се обичате вие двамата. Сърцето ми се радва, когато виждам такава топлина в този студен свят.

Сега Еада обърна поглед към Мейрин:

— А това какво е, милорд? Кое е това красиво дете, което водите в Ефлея?

— Купих я от един неприятен търговец на роби, който таеше надеждата да я отведе във Византия и да я продаде като играчка за забавление — отвърна Алдуин Ателсбеорн. — Той нямаше желание да се раздели с нея, но благодарение на намесата на добрия епископ успях да склоня роботърговеца да ми я продаде. Така успях да спася момичето.

— О, горкото момиченце! — каза Еада съчувствено. После се усмихна на Мейрин и погледна към Дагда: — А този кой е, милорд? Той също ли е бил третиран зле от роботърговеца? Не ми прилича на човек, който би търпял да го обиждат.

Алдуин се разсмя:

— Това е Дагда Максколай и е телохранител на детето — и той разказа на жена си историята на момичето и ирландеца. Когато

съпругът ѝ свърши, Еада кимна с разбиране.

— Добре дошла в Ефлея, дете мое — обърна се тя към Мейрин.

— Тя не разбира английски, но скоро ще го научи от теб — каза Алдуин на жена си. После се обърна към Мейрин: — Жена ми те посреща с „добре дошла“ в Ефлея, Мейрин.

— Тя иска ли да бъде новата ми майка, милорд татко?

Саксонецът не знаеше какво точно да ѝ отговори.

Децата винаги бяха много нетърпеливи, но колкото и храбър мъж да бе Алдуин Ателсбеорн, той не бе съвсем сигурен как точно да повдигне въпроса пред жена си. В Лондон всичко му се бе струвало твърде просто. Тогава Еада го попита:

— Какво каза момичето за майка си, милорд? Не можех да я разбера. Ако тя остане тук за известно време, ще трябва да я науча на английски.

Алдуин отправи мислено бърза молитва към Бога и реши, че би било най-добре да подходи без заобикалки.

— Мейрин, любов моя, иска да знае дали искаш да бъдеш новата ѝ майка.

Еада залитна леко и бледото ѝ лице побледня още повече. Изпълнените ѝ с болка очи се затвориха за миг. Когато ги отвори отново, тя каза с разтреперан глас:

— Едит не може да бъде заменена, милорд. Вие със сигурност не сте толкова безчувствен, че да не го знаете.

— Не — отговори той. — Едит не може да бъде заменена, нито пък ще ни бъде върната обратно от гроба, любов моя. Дъщеря ни е мъртва, а аз не съм нито толкова жесток, нито толкова безчувствен, че да се опитвам да заменя едно дете с друго, както се заменят кученца. Едит вече няма нужда от нас, Еада, но това дете се нуждае от нас. Когато я видях за първи път, изложена на пазара, с изписана на личицето уплаха, аз веднага разбрах какво трябва да направя. Дълбоко в сърцето си, любима, ти също го знаеш. Бог ни даде още едно дете не за да заеме то мястото на Едит, а за да заеме своето място в живота ни. Това момиченце е страдало така, както си страдала и ти. Мейрин те попита нещо, Еада. Какво да ѝ отговоря?

Еада отново погледна към Мейрин, която отвърна на погледа ѝ с безизразно лице. За един кратък миг Еада видя уязвимостта в очите на

Мейрин и в същия този миг тя отдаде сърцето си на момиченцето. Протегна ръце, вдигна Мейрин от седлото и каза:

— Разбира се, че ще ѝ бъда майка, милорд, след като вие вече сте станали баща — тя прегърна момичето и го целуна по двете бузи, преди да го пусне на земята. — Личи си, че тя вече ви върти на малкото си пръстче така, както го правеше и Едит — след това хвана Мейрин за ръката и я поведе към голямата зала на Ефлея.

— Слава на Исус и Дева Мария — каза тихо епископ Улфстан.

— Съпругата ти е добра жена — заяви Дагда с неприкрита нотка на облекчение в гласа. — С нея малката ми господарка ще бъде в безопасност и това ме прави твой длъжник, Алдуин Ателсбеорн. Трябва само да ми кажеш какво искаш от мен, защото от този момент аз съм твой васал, а ти си мой господар.

— Първото нещо, което всички ние трябва да направим — отвърна саксонецът, — е да влезем в трапезарията и да обядваме. Аз поне съм много гладен, приятели! Що се отнася до теб, Дагда, в Ефлея ще се намери достатъчно работа за човек с твоите възможности — той се усмихна на ирландеца. — А сега да вървим да ядем!

---

[1] Става дума за Гората на Дийн — гората е разположена в долина, обградена е от река Уейн на запад и север, река Севърн на юг и на изток от град Глостършир. В ранното средновековие, местността, в която попада гората е граница между уелските и саксонски кралства. Голяма част от нея е запазена за ловуване на кралските особи преди 1066 и си остава втората най-голяма кралска гора и след него. — Б.ел.к. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Имението на Алдуин Ателсбеорн бе огромно. Земите му бяха събирани от няколко поколения проницателни танове, които бяха разбрали, че от много глава не боли. Въпреки че имението бе в известна степен изолирано от останалата част на страната, то процъфтяваше.

Имотът на саксонеца се намираше в една скрита долина между реките Уай и Северн. Богатството на имението се дължеше на доброто отношение на тана към селяните и на месторазположението на Ефлея, което я предпазваше от набезите на съседните уелски племена. Малка река, наречена Алдфорд, преминаваше през имението. Един плитък брод позволяваше на пристигащите по спускащия се от хълмовете път да прекосят рекичката.

От далечната страна на река Алдфорд се намираха обработваемите земи и пасищата на Ефлея. Пътят преминаваше през тучни поляни, прекосяваше личните земи на тана и достигаше до господарската къща, където се разклоняваше. Дясното отклонение продължаваше до намиращото се на около миля и половина село, а лявото водеше към църквата на имението. Край църквата пътят отново се разклоняваше и поемаше през засети с пшеница, овес, лен и ечемик ниви, както и през няколко плодородни, но незасяти поля. В края на този път, на брега на пресичащата през полята рекичка, се намираха мелницата и къщата на мелничаря Уеорт.

От лявата страна на задната част на господарската къща и полята ѝ се простираше Гората с нейните високи английски дъбове, грациозни брези и здрави борове. Един от притоците на Алдфорд криволичеше през гората, в която имаше много сърни, зайци, лисици и други диви животни. На принадлежащите на имението селяни и крепостни бе щедро разрешено да улавят по един заек на семейство през всеки от зимните месеци. Недостигът на зайци би застрашил домашните животни от имението, защото би накарал хищниците от гората да започнат да опустошават селските дворове. Селяните и крепостните разбираха това и се смятаха за късметлии, че имат толкова добър

господар. Повечето собственици на земи не позволяваха на хората си да ловуват из горите им и наказваха сурово нарушителите.

От другата страна на селото, точно до господарската къща, имаше ябълкова овощна градина, която през пролетта заприличваше на море от светлорозови цветчета. Сега дърветата бяха привели клони под тежестта на узрелите плодове, чието бране щеше да започне след няколко дни. До овощната градина имаше малка постройка, в която част от плодовете се изстискваха за сок. Останалата част от реколтата се съхраняваше в избата на господаря на имението и само той решаваше какво да прави с нея.

Като всички английски имения по това време, Ефлея също беше затворено стопанство. В имението се отглеждаха зърно, зеленчуци, плодове, крави, свине, коне и овце за собствена консумация. Имаше овощна градина, пекарна, пивоварна, църква и мелница. От произвежданите в имението сурови продукти се тъчеше плат, щавеха се кожи, подковаваха се коне. Оръдията на труда и оръжията се изработваха в селската ковачница на ковача Осуалд — висок, строен мъж, с дебел врат и мускулести ръце. За духовния живот на Ефлея се грижеше отец Албърт.

Въпреки че по времето на Алдуин Ателсбеорн торенето не бе познато, английските танове използваха система от три полета, в които се правеше смяна на посевните култури. Едно от полетата се използваше за садене през зимата, другото — за садене през пролетта, а третото не се засаждаше. Всяко принадлежащо на имението семейство получаваше за обработване по едно парче земя във всяко от трите полета. Земята не беше собственост на крепостните и не можеше да се предава от поколение на поколение. Господарят на крепостния селянин просто му я даваше назаем в замяна на труда му.

Въпреки че мелничарят, пекарят, свещеникът, ковачът и съдебният пристав бяха свободни хора, мнозинството от жителите на Ефлея бяха крепостни, които принадлежаха на имението и не можеха да го напускат без съгласието на господаря си. Главата на всяко семейство работеше по три дни в седмицата за господаря и бе длъжен да изпълнява заповедите му. Нито крепостният, нито някой от членовете на семейството му можеха да се женят без съгласието на господаря си. Крепостните обикновено бяха бедни, потискани и

нещастни. Крепостните в Ефлея бяха доволни, сити и сравнително заможни за класата си.

На външен вид господарската къща бе типична за времето си, но когато човек влезеше вътре, забелязваше някои очевидни разлики. Архитектурният вкус на Алдуин Ателсбеорн бе доста ексцентричен. Двуетажната къща бе построена от тъмносиви камъни. Първият етаж някога бе представлявал огромна зала със странични кораби, разделена от две редици колони, които поддържаха покрива ѝ. Вторият етаж на сградата бе построен върху част от залата. На него се бе намирала голямата стая, която бе представлявала комбинация от спалня и дневна за господаря на имението и семейството му.

В миналото къщата бе отоплявана само от едно огнище в залата, което не е било добро решение, защото малкото прозорци не били добре уплътнени. Димът от огнището бе излизал от сградата през сламения покрив над залата и когато вятърът духал под определен ъгъл, пушекът се бе връщал обратно в къщата, като бе задушавал обитателите ѝ и бе покривал мебелите с дебел пласт сажди. В голямата стая било твърде студено през зимата, твърде горещо през лятото и твърде влажно в дъждовни дни.

Като втори син на баща си, Алдуин Ателсбеорн не бе очаквал да наследи имението. За да си изкарва прехраната, той бе продавал военните си умения, както правеха много млади англосаксонци по това време. Умението му да върти меч и да размахва бойната брадва му бе донесло името Ателсбеорн, което означаваше благороден войн. За разлика от другите младежи като него, той не бе стоял само в Англия, а бе пътувал до Скандинавия и Византия. Бе успял да посети и Светите земи, преоблечен като мавърски войник, защото тогава Йерусалим бил във владение на армията на Пророка и християните не били добре дошли. Във вените на Алдуин течеше кръвта на нормандската му баба, самата тя потомка на Роло, и той се възхищаваше на многообразието на света. Саксонецът обичаше цветовете, гледките, миризмите и звуците на други земи и култури. Ако смъртта на по-големия и по-малкия му брат не го бе принудила да се завърне в Англия, той вероятно никога не би се завърнал в родината си. Съобщението от баща му бе пристигнало, когато Алдуин се готвеше да отплава за Сицилия с един свой далечен нормандски братовчед, и чувството му за

синовен дълг го бе накарало да промени плановете си и да отпътува за Англия.

Той се бе подчинил на желанието на баща си, бе си намерил жена и я беше довел в Ефлея, която все още бе дома на баща му. Дори ако след всичките си странствания Ателсбеорн се бе почувствал не твърде удобно в имението, той никога не бе заявил това открито. Баща му беше англосаксонец, който държеше на традициите на своя народ, и Алдуин не можеше да си позволи да го разстройва на стари години с безполезни оплаквания.

Това, което Алдуин не бе могъл да понася, бе пълната липса на уединение. Това не притесняваше представителите на неговата класа, а някога и той самият не го бе забелязвал. След завръщането си в бащиния дом обаче, дори и при спуснати завеси Алдуин не се бе чувствал спокоен с жена си в леглото, защото зад завесите бяха лежали баща му, чието хъркане можеше да събори сградата, и още трима прислужници, а понякога и някой гост. Алдуин знаеше, че Еада е на същото мнение по въпроса, но те не смееха да обсъждат подобно нещо с останалите в къщата, защото желанието им за уединение щеше да се сметне за странно. Интимността не беше англосаксонска черта.

Когато Ателсбеорн наследи Ефлея, той незабавно се зае с преустройството на къщата по начин, който съседите му сметнаха за странен. Над целия първи етаж бе издигнат таван, огнището бе покрито и на мястото му бе иззидана каменна камина с комин. Към залата на първия етаж бяха пристроени две малки стаи, които служеха за склад и за кухненски килер. На прозорците на всички помещения бяха поставени нови стъкла с по-добри уплътнения.

Кухнята на Ефлея бе преместена в отделна сграда, намираща се отвъд зеленчуковите градини, и бе свързана с къщата посредством закрыта галерия, преминаваща през градините, около които саксонецът бе издигнал каменни зидове, за да ги предпази от набезите на зайците. Проходът позволяваше на обитателите на къщата да се доберат до кухненската постройка при евентуална опасност. Еада бе довольна, защото така гризачите вече нямаше да унищожават реколтата.

Голямата стая на втория етаж бе преустроена и сега се простираше по цялата дължина на намиращата се под нея зала. Единият край на втория етаж бе превърнат в спалня за тана и съпругата му. В другия край на етажата бе иззидана камина и той се

превърна в място, където семейството можеше да се уединява, далеч от шума на залата. Между тези две стаи преминаваше тесен коридор, от всяка страна, на който бе разположена по една малка детска стая.

Съседите на Алдуин бяха скандализирани. За тях новият интериор на къщата бе твърде радикален. Защо му трябваше на човек стая само за него и за семейството му? Какво не можеше да се прави в голямата стая, та да са необходими отделни стаи? Разделянето на децата в различни стаи бе неразумно и опасно. Как можеха момчетата да научат необходимото за жените, а момичетата — за мъжете, ако ги държаха разделени? Имаше и такива, които тайно завиждаха на Еада за личната ѝ стая и за двете ѝ камини, но те бяха достатъчно умни, за да си мълчат.

Мебелировката в къщата бе проста, но функционална. В залата имаше дълга маса с крака от здрав дъб. За старшите членове на семейството бяха поставени столове с високи облегалки, а всички останали седяха на наредени около масата пейки. В дневната с по-малката камина имаше два стола за господаря и господарката на домакинството, малка маса и няколко ниски столчета. Там се намираше и станът на Еада. Англосаксонските жени бяха известни с уменията си да тъкат красиви платове и Еада също бе изключително способна тъкачка. Осветлението в къщата се осигуряваше от напоени с лой факли, няколко свещи и бронзови маслени лампи, които бяха гордостта на имението.

Спалните бяха също така оскъдно мебелирани. Във всяка от тях имаше само по едно легло и голяма, обкована с желязо ракла, в която се държаха дрехите на обитателите. Еада бе гордата собственичка на кръгло парче полирано сребро, което използваше за огледало. Това бе сватбеният ѝ подарък от предания ѝ съпруг.

Слугите на семейството спяха в дневната. Така както другите крепостни бяха длъжни да отделят по три дни в седмицата, за да работят за господаря си, така и крепостните, които биваха избрани за лични прислужници, бяха длъжни да отделят по три нощи в седмицата за господарите си, които прекарваха в дневната, откъдето бързо можеше да бъдат извикани при нужда. Когато децата на господарите бяха малки, техните лични прислужници спяха в стаите им върху ниски легла, които през деня прибираха под леглата на децата. Онези

от останалите слуги, които не принадлежаха на някое от селата на имението, спяха или в голямата зала, или в кухнята.

Мейрин си помисли, че къщата на имението имаше топлината и интимността, които бяха липсвали на Ландерно. Може би, ако майка ѝ не бе починала, нещата биха били различни, но Мейрин си спомняше само за студени, сиви каменни стени, между които животът бе поносим, само заради вниманието и любовта, с която баща ѝ и Дагда я бяха обгръщали.

Момичето реши, че ще бъде щастливо в новия си дом. Лейди Еада бе приела присъствието ѝ в Ефлея. Съпругата на саксонеца бе абсолютно противоположност на лейди Бланш, която силно бе мразила дъщерята на съпруга си и бе изпитвала загриженост само за себе си и за онова, което бе смятала за свое. Мейрин скоро щеше да открие, че Еада е строга, но любяща майка, която се интересува от всичко, което децата ѝ вършат. Но в този първи следобед момичето се уплаши, когато високата жена с тъмночервените къдрици протегна ръка към него. То се опита да прикрие уплахата си, но изражението ѝ не можа да излъже Дагда.

— Върви с нея, момичето ми — подкани я той нежно. — За теб тя ще бъде майката, която никога не си имала. Всяко момиче има нужда от майка.

— Нямам нужда от друго, освен теб, Дагда.

Ирландецът се усмихна:

— Ти се нуждаеш от майка и Бог ти я дава в лицето на тази жена. Подай ѝ ръката си, детето ми. Тя се нуждае от теб също толкова, колкото и ти от нея.

Мейрин погледна срамежливо към жената и сложи ръчичката си в ръката на Еада. Двете влязоха заедно в къщата и Еада веднага нареди да донесат в дневната малка дъбова вана и гореща вода. После заведе Мейрин на втория етаж и момичето с облекчение видя, че Дагда ги бе последвал. Пред вратата на стаята той подаде на Еада вързоп, който носеше от Ландерно.

— Вътре са накитите на майка ѝ — каза той — и личните вещи на детето. Останалите вещи не са толкова важни и ще бъде по-добре да бъдат изхвърлени, за да не напомнят на малката ми господарка за миналото. За нея ще бъде по-добре да живее с настоящето, а може би

дори и да гледа към едно щастливо бъдеще — с тези думи гигантът напусна стаята.

Еада не знаеше други езици, освен родния си и латинския, на който Алдуин я бе научил през първите месеци на брака им. Понякога тя завиждаше на съпруга си за това, че можеше свободно да говори няколко чужди езика, които ѝ звучаха като непонятно бръщолевене. Независимо от това тя говореше на Мейрин на собствения си език така, сякаш момиченцето разбираше какво му се казва.

— За бога, дете, ти си ужасно мръсна! Сега ще те изкъпя и ще измия прекрасната ти коса!

Тя вдигна Мейрин върху масата и нежно започна да съблича дрехите ѝ. Гледката на здравето и красиво тяло на момичето извика болезнени спомени в съзнанието ѝ. Очите на Еада се изпълниха със сълзи, които бързо започнаха да се плъзгат по бузите ѝ, но тя продължи работата си и когато дрехите на Мейрин бяха свалени, ги хвърли в камината, където пламъците моментално ги погълнаха. Еада се опитваше да овладее чувствата си, но сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

Мейрин, която разбираше езика на Еада толкова, колкото и саксонката разбираше нейния, разбра тъгата ѝ.

— Не плачете, милейди — каза тя и се опита да избърше сълзите на Еада, без да осъзнава, че и от нейните очи течаха сълзи, защото най-после ѝ се удаваше възможност да даде израз на своята тъга. Еада видя сълзите ѝ и я притисна към себе си.

— О, мъничката ми! — прошепна тя. — Моята Едит щеше да те хареса така, както мисля, че и аз ще те харесам. Тя също имаше добро и нежно сърце — след това избърса своите и на Мейрин сълзи, свали момичето от масата и го сложи във ваната.

Еада коленичи и запретна ръкавите на роклята си. Първо изми красивата червена коса, след което насапуниса малкото телце и го изплакна с чиста вода. После извади Мейрин от ваната, сложи я пак върху масата и бързо я избърса с една кърпа, за да не се простуди. След това отново вдигна Мейрин от масата, сложи я на едно столче пред огъня и започна да реше косата ѝ, докато златистите къдрици станаха сухи и меки, и се разстлаха като пухкав ореол около главата на момичето.

Сега жената на саксонеца се втренчи с удивление в детето. Измито от мръсотията, момичето беше изключително красиво.

— Боже милостиви! — каза тихо Еада. — Никога през живота си не съм виждала момиче като теб! — тя хвана една от къдриците на Мейрин и нежно я опипа. — Нищо чудно, че мащехата ти е завиждала — внезапно Еада се сети, че момичето няма дрехи и може да настине. Тя стана, приближи се до една малка ракла и я отвори. За миг остана загледана в това, което беше вътре, и едва не се разплака отново, но успя да се овладее и извади някакви дрехи от раклата. — Това бяха дрехите на моята Едит — каза тя тихо. — Смятах да ги подаря на дъщерята на брат ми, но някак... — гласът ѝ заглъхна и тя мълчаливо започна да облича Мейрин.

През главата на детето Еада нахлузи дълга долна туника от бледожълта коприна. Върху нея сложи външна туника от лека вълна с цвят на мед, която достигаше до средата между колената и глезените на момичето. Външната туника имаше широки и дълги ръкави и бродерия около китките и шията. Еада отново бръкна в раклата и извади чифт меки кожени обувки. Въпреки че бяха правени за Едит, обувките прилепнаха на краката на Мейрин. След това момичето бе опасно с тесен кожен колан с бронзова тока. Най-накрая Еада привърза малка зелена лентичка към челото на детето.

Внезапно в стаята влезе малко момче, облечено в синьо-зелена туника и стигащи до коленете панталони в същия цвят. Косата му имаше същия тъмночервен цвят, който имаха къдриците на Еада. Момчето погледна надменно към Еада и Мейрин и грубо запита:

— Къде е това дете, което баща ми иска да направи моя сестра? — чифт враждебни сини очи се спряха върху Мейрин: — Това ли е тя? Няма да я приема! Никой не може да замени Едит, а и тази тук има коса със смешен цвят!

Мейрин присви очи като котенце, доближено до джафкащо малко куче, и изсъска:

— Не се приближавай повече, грубиян такъв, или ще те превърна в жаба!

Алдуин, който междувременно бе влязъл в стаята и бе чул цялата размяна на любезности, избухна в смях. После се обърна към сина си със сериозно изражение на лицето:

— Внимавай, Бранд! Мейрин заплаши, че ще те превърне в жаба, ако не се държиш по-любезно с нея — и той хвърли весел поглед към жена си.

— Ха! — подигравателно възкликна момчето. — Тя не може да направи това! — после погледна момиченцето и видя в очите ѝ такава ярост, че нервно се поправи: — Нали не може да го направи, татко? Кажи ми, че не може!

— Не знам, синко, но ако бях на твоє място, не бих рискувал. Възможно е Мейрин да знае как да те превърне в жаба. Тя е от народа на келтите, които живеят в Бретон, а келтите са хора, които владеят магията. Да — каза той замислено, — тя наистина може да те превърне в жаба, но е твърде малка и може би няма да знае как след това да ти върне човешкия облик.

Бранд пребледня и се примъкна по-близо до баща си. Еада се разсмя и нежно се скара на съпруга си:

— Засрамете се, милорд! Не трябва да измъчвате Бранд така.

— Но аз не се шегувам, лейди — отвърна сериозно саксонецът. — Ако бях на мястото на Бранд, щях да се държа любезно с Мейрин, която отсега нататък ще живее с нас. Тя ще бъде наша дъщеря и негова сестра — той постави ръка върху рамото на сина си: — Не се опитвам да заменя Едит нито в сърцата ни, нито в живота ни, Бранд, но сестричката ти ни напусна завинаги. Ние я загубихме така, както Мейрин е загубила родителите си. Както в нашия, така и в нейния живот има голяма празнина. Бог често налага волята си по начин, който простосмъртните не разбират. Погледни майка си, синко! За първи път от месеци на лицето ѝ има усмивка. Отдавна се моля на Благословената Дева да намали тъгата на моята Еада и молитвите ми бяха чути — Бранд погледна майка си и видя, че баща му е прав. Когато Алдуин продължи да говори, момчето вече изглеждаше доста засрамено. — А сега, сине, поздрави доведената си сестра и я посрещни с „добре дошла“ в дома ни. Говори ѝ на нормандски френски, защото тя още не разбира нашия език.

Бранд се обърна към момичето, което го гледаше заплашително. Красивата ѝ коса приличаше на водопад от златисточервени пламъци. Момчето тайно одобряваше начина, по който тя така храбро му се бе противопоставила. Мейрин не бе разбрала думите му, но тонът му ѝ бе показал, че Бранд не е приятелски настроен. Храбростта бе качество,

което Бранд разбираше и от което се възхищаваше. Той отново погледна към Мейрин и видя, че тя е по-хубава, отколкото бе Едит. Всъщност, ако той трябваше да бъде честен пред себе си, трябваше да признае, че Мейрин е направо красива. Момчето се запита дали и тя бе едно от онези предвзети момиченца, които не обичаха да се цапат и презираха боричканията, или бе момиче, което обичаше да язди и да ходи на лов със соколи. Окуражаващият поглед на баща му го накара да се приближи до Мейрин.

— Аз съм Бранд — каза той бавно. — Наистина ли можеш да ме превърнеш в жаба?

Гневът изчезна от очите на момичето и те отново заблестяха приветливо. Тя не бе разбрала думите, които Бранд и родителите му си бяха разменили, но инстинктът ѝ подсказваше, че Алдуин я бе издигнал в очите на момчето. Устните ѝ оформиха някакво подобие на усмивка. — Може би — отвърна тя, защото знаеше, че да накараш другия да се съмнява обикновено дава доста добър резултат.

Бранд не бе сигурен дали да ѝ вярва, или не, но баща му го бе предупредил, че не би било разумно да я предизвиква.

— Татко казва, че ще бъдеш новата ми сестра. Мейрин е хубаво име. Нормандско ли е?

— Аз не съм нормандка, а бретонка. Името ми е келтско. Майка ми е била ирландска принцеса — виолетовите ѝ очи го огледаха замислено: — Никога преди не съм имала брат. Лейди Бланш, моята мащеха, очаква дете, но то няма да бъде момче. Аз знам това — Мейрин замълча за малко. — Имаш ли кон? В Ландерно си имах собствено пони, но лейди Бланш не ми разреши да го взема със себе си, когато ме изгони.

Танът тихо превеждаше разговора между децата на жена си. Когато Мейрин заговори за понито си, Еада погледна съпруга си толкова тревожно, че Алдуин усети колко правилно бе решението му да доведе момичето при жена си.

— Аз си имам кон — отвърна Бранд. — Той е сив и има черна опашка и грива. Наричам го Мълния. Имам и куче, което току-що роди шест кученца.

— Кученца! — Мейрин се опули от завист. — Никога не съм имала куче — каза тя, без да прикрива копнежа в гласа си.

— Искаш ли да ти дам едно от кученцата на Фрея? — предложи безгрижно Бранд.

— О, да! — гласчето ѝ бе изпълнено с радост.

— Ще трябва добре да се грижиш за него — предупреди я момчето. — Ще ти покажа как, но ти трябва да ми обещаеш да не ме превръщаш в жаба. Съгласна ли си, Мейрин?

— Само ако ме оставиш аз да се грижа за него — отвърна тя — и ако ми дадеш правото сама да си избира кученцето.

— Дадено! — ухили се Бранд. Мейрин също му се ухили в отговор. Те се бяха разбрали и отсега вече щяха да са приятели.

Алдуин и Еада се усмихнаха един на друг над главите на децата. И двамата си мислеха за едно и също нещо. Смъртта на Едит бе отнела нещо от тях и от семейството им. Каквото и да бе било това нематериално нещо, присъствието на Мейрин го бе възвърнало. Семейството им отново бе цяло.

Мейрин се приспособи към живота в Ефлея, като че ли винаги бе живяла в имението. Само след няколко седмици тя говореше английски, сякаш това бе родният ѝ език. Алдуин обаче не ѝ позволи да забрави нормандския френски. Следващият крал на Англия щеше да бъде норман и не беше изключено красивата нова дъщеря на тана да се омъжи за норман.

Есента напредна, а след нея настъпи и зимата, която продължи, докато не бе изместена от настойчивата пролет, която на свой ред бе принудена да отстъпи пред лятото. Измина една година, която бе последвана от още пет. Онези, които бяха познавали Едит Ателсбеорн през краткия ѝ живот, скоро я забравиха. Присъствието на Мейрин изтри от паметта им спомените за другото дете.

Бранд бързо откри, че Мейрин не е сестричка, която би седяла кротко край огъня. Едно дебело черно пони на име Вичан, което на уелски означаваше „мальк“, бе доведено в конюшните на имението за нея. То бе заменено от царствено бяло муле на име Одет, когато Мейрин навърши десет години. Мейрин беше отлична ездачка и се държеше добре на седлото. Бранд скоро научи, че тя имаше смелостта на момче. Мейрин галопираше из имението и прескачаше всяко изпречило се на пътя ѝ препятствие.

— Някой ден ще се пребиеш — беше измърморил той шеговито, когато тя го бе изпреварила по пътя им за вкъщи, като бе накарала Одет да прескочи един тесен и скалист поток, който двамата обикновено прекосяваха спокойно.

Мейрин се бе изсмяла и му бе отвърнала с думите:

— Ако искаш да успееш в живота, Бранд, трябва да се научиш да предугаждаш ходовете на противника си.

Понякога момчето си мислеше, че сестра му е по-възрастна от него, въпреки че той бе по-голям от нея с четири години. Тя често го вбесяваше, но той бързо я бе обикнал и тя му отвърщаше със същата обич. Мейрин обожаваше по-големия си брат, който я вземаше със себе си, когато ходеше на лов, и който винаги намираше време да си поговори с нея, когато имаше трудности. За Бранд тя бе първата любов и той с болка си мислеше за деня, в който съпругът ѝ щеше да я отведе със себе си.

Бранд бе завел Мейрин в Гората за първи път и ѝ бе показал всички пътеки, които знаеше. Тя на свой ред го бе научила как да открива следите на животните и да ги проследява, както и кои гъби ставаха за ядене и кои — не. Момчето бе удивено от познанията ѝ за растенията и техните лечебни свойства и смяташе, че знанията ѝ са нещо много специално.

Гората. Това тъмно и трудно проходимо място, за което се разказваха много легенди, бързо се превърна в царството на Мейрин. Тя не се страхуваше от опасностите, които дебнеха в дълбините му. Мейрин не беше от хората, които се страхуваха от непознатото и невиджаното, и знаеше, че е защитена от злото, въпреки че не знаеше какво точно я защитава.

Еада бързо разбра, че не трябва да се страхува всеки път, когато дъщеря ѝ се скиташе из имението, защото, макар и още малка, Мейрин бе много съобразителна, а и Дагда никога не бе твърде далеч от малката си господарка. Той обикновено носеше в къщата ранените животни, които Мейрин намираше и вземаше със себе си, за да ги излекува.

Един ден момичето използва една от специалните си рецепти, за да излекува една от прислужничките в кухнята, която бе прободла дланта си с нож. Въпреки че раната беше дълбока, тя заздравя за изключително кратко време. После я бяха накарали да лекува друга

рана, после още една и още една, и вече Мейрин, а не Еада се грижеше за лечението на болните и ранените в Ефлея.

— Тя е все още дете — бе казала удивена Еада — и въпреки това притежава дарбата да лекува.

— Тогава я остави да го прави — бе отвърнал Алдуин на жена си. Той тайно се радваше на това, защото дарбата на Мейрин потвърждаваше вярата му в нейната интелигентност. Още когато саксонецът бе довел момичето в имението, той ѝ бе предложил да учи заедно с Бранд.

Брат Бейхард, учителят на Бранд, не бе приел с ентусиазъм вкарването на Мейрин в една класна стая със сина на господаря, който трудно се поддаваше на обучение. Еада го бе подкрепила в протеста му.

— Жените — надменно бе заявил свещеникът на Алдуин — не притежават интелигентността, необходима за разбирането на езиците, географията, философията и математика. За тях е по-добре да се грижат за градините си и да работят на станове си, както им е отредил Господ.

Танът на Ефлея обаче бе настоял и Мейрин бе допусната в класната стая.

Само след няколко дни брат Бейхард, който въпреки възгледите си беше интелигентен човек, осъзна, че истинския учен в семейството не беше синът, а дъщерята.

Направил всичко по силите си, за да не остане наследникът на покровителя му необразован, брат Бейхард отдаде цялата си енергия на Мейрин. Тя беше като попивателна и поглъщаше всичко, на което я учеха. Свещеникът я научи на латински и гръцки. Научи я и на математика, за да може един ден да упражнява контрол над съдебния пристав, ако съпругът ѝ не е в имението си. Научи я да чете и пише на всички езици, които Мейрин говореше. Учителят ѝ гордо заявяваше, че почеркът ѝ бил красив като на монах.

Въодушевен, че бе намерил ученичка, която не спираше да му задава въпроси, която поставяше под съмнение отговорите му, когато не ѝ харесваха, и която само за шест месеца бе успяла да научи всичко, на което той се беше мъчил да научи Бранд в продължение на последните пет години, брат Бейхард прибави и историята към учебната програма. Той бързо забрави възгледите си за умствените

способности на жените и бе готов да признае, че е сгрешил, само ако му разрешиха да продължи да обучава Мейрин.

На дванайсетгодишна възраст Бранд с облекчение напусна класната стая. Алдуин вече бе приел факта, че синът му не е създаден за учен, и бе доволен, че момчето може да чете достатъчно добре, за да разбере всеки документ, който би му се наложило да прочете, че може да се подписва четливо, че говори сносно езика на норманите и че отбира достатъчно от математиката, за да разбере, ако искат да го измамат. Брат Бейхард обаче продължи да се занимава с образованието на дъщеря му.

Еада не беше съгласна с това:

— Губите си времето, милорд. Тя не се нуждае от нещата, на които я учите.

— Ние не знаем от какво се нуждае тя — отвърщаше Алдуин на жена си. — Освен това, Мейрин е дете, което трябва да преодолява препятствия. Ти със сигурност си забелязала, че тя става неспокойна, когато е отегчена. Остави я на мира, любов моя, иначе бог знае в какво ще се забърка.

Еада тайно беше съгласна със съпруга си, но тя не бе жена, която се отказваше лесно.

— Мейрин трябва да знае да готви, да наглежда крепостните и да се грижи за кухнята и градината. Трябва да знае как се осолява месо и риба, как се приготвя зимнина, как се правят сапун, консерви и свещи. Момичето има нужда от практически умения, за да бъде добра съпруга.

— Ти ще я научиш на всичко това — съгласи се саксонецът, — но Мейрин трябва да знае и нещата, които аз искам да научи. Искам дъщеря ни да сключи изгоден брак, Еада. Мейрин не е подходяща за съпруга на някое саксонско момче. Красотата ѝ ще ѝ осигури влиятелен съпруг, но когато тази красота повехне, което винаги се случва, тя ще задържи съпруга си с острия си ум — той целуна жена си и я потупа окуражително по рамото: — Времената се променят и поколението на Мейрин и Бранд ще понесе тежестта на промяната.

— Имаш предвид, че тя би могла да се омъжи за някой нормандски крал? О, Алдуин, знам, че в жилите ти тече и нормандска кръв, но защо крал Едуард избра херцог Уилям за свой наследник?

— Че кого друго можеше да избере? Самият крал е наполовина норман и няма свои деца.

— Но защо точно Уилям Копелето?

— По-доволна ли щеше да бъдеш, ако беше избрал онова дяволско изчадие Харолд Годуинсон за крал на Англия? — запита Ателсбеорн гневно. — Или може би някой друг датчанин или норвежец?

— Ти пропусна Едгар Ателинг — възрази му Еада. — Той е от рода на Седрик.

— Така е — съгласи се саксонецът, — но той е слабохарактерно момче. По-голямата част от живота си е прекарал в Унгария. Какво може да знае той за Англия и за народа ѝ? Англия има нужда от силен крал, ако иска да оцелее през следващите години, и Уилям Нормандски е този крал. Крал Едуард осъзна това и мъдро определи Уилям за свой наследник. Уилям ще бъде крал, Еада, и ти не трябва да си правиш илюзии, че нещата могат да се променят. Онези, които се противопоставят на херцог Уилям, ще понесат последствията от неговия гняв. Затова аз реших да подготвя Мейрин за брак с норман. Нормандските жени може и да не са толкова освободени, колкото са нашите англосаксонки, но мъжете им ги харесват заради тяхната интелигентност и умения, и заради способността им да ръководят домакинството.

— Майка ми ме е учила, че мъжете не харесват мъжкарани, милорд.

Алдуин се разсмя сърдечно:

— Нищо не би могло да спомогне Мейрин да заприлича на мъжкарана, защото тя е най-женствената от всички момичета. Скоро ще те надмине по сръчност зад стана, мила моя, което само по себе си не е малко постижение. Под вещото ти ръководство тя напредва и в бродерията.

Еада се изчерви от комплиментите му. Тя бе просто една обикновена любяща жена, която през целия си живот не се беше отдалечавала на повече от двайсет мили от дома, в който се бе родила. Нейният живот се състоеше само от семейството и семейните ѝ задължения — първо в бащиния ѝ дом, а след това и в дома на съпруга ѝ. Нейният талант беше да бъде домакиня и тя се гордееше с това.

Похвалата на Алдуин за нейните умения, както и за тези на доведената ѝ дъщеря, бе много голямо признание за Еада.

Алдуин не беше сгрешил в преценката си за Мейрин. Тя се отегчаваше много бързо и беше съвсем различна от спокойната сладурана Едит. Еада се усмихна неволно. Мейрин се справяше изключително добре със стана. Платът, който момичето тъчеше сега, представляваше фина плетеница от златни и сребърни нишки. Качеството му беше възможно най-доброто, но веднъж овладяла техниката на тъкане, Мейрин бързо се отегчи от нея. Еада си помисли, че съпругът ѝ може би беше прав, като бе оставил Мейрин да учи с Бранд. Еада никога не бе срещала друга жена, освен Мейрин, която да иска да учи.

Подобно на Мейрин, Дагда също бе станал част от Ефлея. Уменията му да се оправя с конете се бяха оказали полезни, защото никой от крепостните не знаеше за тях колкото него. Той не можеше да се почувства самотен, защото жените му налитаха като мухи на тор, а той ги обожаваше, но винаги успяваше да им се изплъзне някак си. Жените в Ефлея разбираха, че любовта и лоялността на Дагда бяха отдадени единствено на Мейрин.

Еада виждаше, че на ирландеца не му е лесно с отговорността за момичето, което бе поел още от раждането му, но той мислеше единствено за доброто на детето. Еада усещаше дълбоката любов между двамата и проявяваше уважение към гиганта при всеки удобен случай.

По отношение на Мейрин, Алдуин Ателсбеорн бе много внимателен. В замяна на някои бъдещи услуги, кралят му бе дал указ, с който обявяваше Мейрин за дъщеря на саксонеца и Еада и ѝ даваше всички права и привилегии на законно дете. Тя щеше да получи богата зестра, а в случай че Бранд умреше и ако Алдуин нямаше други деца, момичето щеше да наследи имението Ефлея.

Бранд вече беше навършил шестнайсет години и бе силен младеж, висок малко повече от метър и осемдесет. През последните две години той бе започнал да се интересува от жените, които рядко устояваха на красивото му лице и веселия му нрав.

Еада започна да се тревожи, че скоро ще стъпи времето синът ѝ да си намери жена. Трябваше да започнат да му търсят невеста. Имението беше твърде изолирано и семейството нямаше съседи наблизо. Еада обмисляше и възможността да посети роднините си, които не беше виждала отдавна.

— Братята ми имат дъщери — бе казала веднъж тя. — Може би някоя от тях ще бъде подходяща за сина ни.

Бранд бе облещил тревожно очи, което накара дванайсетгодишната му сестричка да се разхили неудържимо. Той се пресегна и закачливо опъна една от къдриците ѝ и Мейрин му се изплези в отговор. Бранд също се ухили и каза:

— Всъщност аз бих искал да отскоча до Симру и да си открадна някоя дива уелска девойка за съпруга. Това семейство може би се нуждае от малко нова кръв.

— Бранд! — Еада беше шокирана, но Мейрин и Алдуин избухнаха в смях, защото бяха разбрали, че Бранд се шегуваше с майка си.

Търсенето на съпруга за Бранд обаче трябваше да бъде отложено, защото кралят поиска от Алдуин Ателсбеорн да му върне услугата, която му дължеше. При завръщането си от Уинчестър, танът донесе новини, които изненадаха и уплашиха жена му.

Децата му, естествено, се интересуваха повече от подаръците, които им беше донесъл. Смеейки се на нетърпението им, Алдуин им ги раздаде веднага след пристигането си. За сина си той бе донесъл кама с острие, изработено в мавърска Испания. Дръжката на оръжието бе от богато украсен келтски емайл. Очите на Бранд светнаха при вида на подаръка и той не можеше да намери достатъчно думи, за да благодари на баща си. Мейрин получи наниз от аметистови зърна, които „да вървят в тон с очите ти, скъпа“, както бе казал баща ѝ, докато тя го прегръщаше.

— А мен да не сте ме забравили, милорд? — пошегува се Еада със съпруга си.

— Не — отвърна саксонецът бавно, — не съм. Не сте ли на първо място в сърцето ми, лейди? — с тези думи той ѝ подаде малко руло пурпурна коприна с втъкани в плата ивици от чисто злато. Преди тя да успее да каже нещо, той продължи: — Това е от Византия, за където скоро ще трябва да отпътувам. Кралят ме избра да оглавя

делегацията, която ще обсъжда новите търговски договори между двете страни.

— Византия ли? — за Еада това бе просто името на някакво приказно и далечно място, което съпругът ѝ бе посетил през младежките си години. Тя нямаше представа къде се намира тази страна. — Далеч ли е тя, милорд? Колко дълго ще отсъствате? — запита го тя невинно. Алдуин обви ръка около раменете ѝ.

— Много е далеч, любов моя — отговори той, — а аз трябва да остана там, докато траят преговорите по договорите. Смятам да взема и Мейрин със себе си.

— Ооо, татко! — Мейрин започна да танцува из дневната. — Ние ще дойдем с теб! Това е прекрасно! Това е вълнуващо! Ще видим ли византийския император? Ще получа ли нова рокля за пътуването? Мога ли да взема коня, сокола и кучето си?

— Да, Мейрин, ти вероятно ще се срещнеш с императора, ще получиш няколко нови рокли и можеш да вземеш коня си — каза саксонецът със смях. — Кучето и соколът ти обаче трябва да останат в Ефлея.

Мейрин не можеше да пропусне възможността да пътува до такова екзотично място, но лицето на Еада изразяваше загриженост. Тя знаеше неща, които момичето не можеше да знае: кралят не беше в добро здраве. Споровете за това, кой да наследи трона, вече бяха започнали, независимо от факта, че Едуард бе обявил братовчед си, херцог Уилям Нормандски, за свой приемник.

Кралицата искаше брат ѝ, Харолд Годуинсон, да бъде следващия крал на Англия и се стремеше с всички сили да постигне целта си. В семейството на кралицата нямаше кралска кръв. Баща ѝ, покойният ърл Годуин, я бе принудил да се омъжи за краля, въпреки че не можеше да принуди Едуард да сподели леглото си с дъщеря му. Едуард, който смяташе ърл Годуин за виновен за смъртта на по-големия си брат, изобщо не бе искал да се жени. В един момент той дори беше спрял да обръща внимание на кралицата. Дълбоко религиозен, кралят бе подходящ повече за монашески живот, отколкото за престола. Липсата на деца у кралската двойка подхранваше слуховете, че бракът не е бил консумиран.

Кралят на Норвегия също предявяваше претенции към английския трон и имаше мощна армия, която го подкрепяше, въпреки

че амбициите му се основаваха на алчност, а не на факти. Ами ако Едуард умреше, докато Алдуин не беше в Англия, и в страната избухнеше война?

Какво щеше да се случи тогава с Ефлея и хората, които живееха в имението? Когато саксонецът даде отговор на неизречения въпрос на жена си, кръвта на Еада се смрази във вените ѝ.

— Бранд ще остане в Англия, за да наглежда имотите ни. Ако имах право на избор, не бих напуснал Англия, но не мога да откажа на краля.

„Света Дево Мария! — помисли си Еада. — Ако Едуард умре, докато ние сме на път, в Англия ще настъпи хаос. Как би могъл синът ни, едно момче, което още няма съпруга, да удържи Ефлея под напора на Харолд Годуинсон, Норвегия и херцог Уилям?“ Тя не можеше да повярва, че Алдуин заминава за Византия в такъв момент.

— Бранд никога няма да стане мъж, ако не го оставим да се оправя сам, Еада — каза мъжът ѝ, който бе отгатнал мислите ѝ. После се обърна към сина им: — Не мога да те оставя да се ожениш точно сега. Колкото по-малко грижи имаш, толкова по-добре ще можеш да се съсредоточиш върху работата си в Ефлея. Ти ще носиш отговорност за имението, за жителите му и за тяхната безопасност до моето завръщане!

— Разбирам, татко — отговори Бранд и на Мейрин внезапно ѝ се стори, че брат ѝ изглежда по-възрастен. — Възможността да полудувам още малко, преди да се задомя, е добре дошла за мен — пошегува се момчето. Той придружи думите си с усмивка, но очите му останаха сериозни и замислени. Бранд разбираше отлично дълга си и съзнаваше колко голяма е отговорността, която баща му му прехвърляше. През целия му живот го бяха подготвяли за момента, в който Ефлея щеше да стане негова. Въпреки че Бранд поемаше управлението на имението само временно, той с гордост приемаше това и щеше да направи всичко възможно, за да покаже на баща си, че е заслужил доверието му. — Ще ви държа постоянно в течение, милорд — заяви Бранд сериозно.

— Много добре — кимна саксонецът. — А сега, синко, нали знаеш белите гълъби, които държим в гълъбарника?

— Онези с черните петна ли, милорд?

— Същите. Тези птици, Бранд, принадлежат на приятеля ми Тимон Теократ, който е богат търговец от Константинопол. В гълъбарника си имам шест негови гълъба и той също държи шест от нашите гълъби в дома си в Константинопол. Когато отпътувам, смятам да взема със себе си още шест от моите гълъби. Те са по-особени птици, Бранд, защото са обучени да пренасят съобщения, поставени в завързани за краката им кесийки. Тези птици могат да пренасят важни съобщения много по-бързо от пратеник на кон. Аз подозирах, че кралят ще изпрати делегация във Византия. В редките случаи, когато отивах в двора, за да изразя уважението си към Едуард, той ме разпитваше за тази империя. Не съм очаквал обаче, че точно аз ще трябва да оглавя делегацията, въпреки че моите познания за Византия са по-добри от тези на сънародниците ми, защото през младежките си години пътувах много и живях в Константинопол в продължение на две години. По това време станахме близки с Тимон Теократ и все още сме приятели, въпреки че не сме се виждали от петнайсет години. Ти, разбира се, не помниш това, но Тимон дойде в Англия, когато ти беше все още бебе. Тогава си разменихме и гълъбите. Изпращането на съобщения по тези птици на големи разстояния е древен и доста сигурен начин, защото много рядко се случва гълъбът да бъде ранен или убит. Съобщението пристига бързо, а и няма опасност приносителят да издаде съдържанието му. На всеки три години Тимон и аз си разменяхме още по няколко птици, защото крилатите ни вестоносци могат да бъдат използвани само от три до пет години. Ако оцелеят след такъв период от време, те вече са твърде стари и на тях не може да се разчита. Ако смъртта на краля наближи, ти трябва да пуснеш поне два гълъба. Аз съм тан на Едуард и не мога да гледам как синът на Годуин се възкачва на английския трон, а без борба херцог Уилям едва ли ще стане крал, защото родът Годуин е познат с алчността си и няма да отстъпи лесно. Затова аз трябва да бъда тук, за да подкрепя херцога. Той трябва да победи Харолд! Онези, за които Уилям си помисли, че са му се противопоставили, ще понесат последствията от глупавата си постъпка. Аз нямам намерение да изгубя земите си заради кавгите, които ще настъпят между тях, затова ти, сине, трябва да се държиш настрана от политиката и да не се присъединяваш към никоя фракция преди моето завръщане. Ако Едуард умре, преди да успя да се завърна в Англия, ти трябва да

удържиш Ефлея срещу всички и да дадеш клетва за вяност само на Уилям Нормандски. Аз съм тан на Ефлея и такава е моята воля, Бранд!

— Да, татко! И аз като теб не мога да понеса мисълта, че един Годуин ще управлява страната ни. Никога няма да дам клетва за вяност на рода Годуин! Никога!

— Никога не казвай никога, Бранд — каза баща му с усмивка. — Ако трябва да избираш между това, дали да дадеш клетва за вяност на ърл Харолд, или да загубиш Ефлея, аз очаквам от теб да положиш клетвата за вяност. Тези земи са нашата кръв, сине. За пръв път сме ги получили в началото на управлението на Етелуулф и всяко следващо поколение ги е стопанисвало грижливо, прибавяйки към тях и нови земи, така че днешното имение е два пъти по-голямо от първото. Ние сме едно от най-старите семейства в Мерсия. С годините родът Годуин получи твърде голяма власт, особено след като дъщерята на Годуин се омъжи за краля. Тези хора са твърде горди. Няма да забравя как те обидиха лейди Годайва, добрата съпруга на нашия ърл Леофрик и братовчедка на майка ти. Ездата ѝ по улиците на Ковънтри бе християнско дело и това, което се осмели да направи, показва, че тя бе по-смела от който и да било мъж.

— Тя наистина ли е яздила гола? — запита Мейрин с невинното любопитство на дванайсетгодишно дете.

— Да — отвърна Еада. — По това време аз бях на твоята възраст. Тя беше красива жена, но притежаваше не само физическа, а и душевна красота и добро сърце. Запомни това, дъще. Красивото лице ще ти донесе малка полза, ако сърцето ти е от камък и душата ти е лоша.

— Като на лейди Бланш — каза тихо момичето.

— Да — съгласи се Еада. — Като на лейди Бланш. О, миличка, надявах се, че досега споменът за нея ще избледнее.

— Никога няма да забравя Бланш дьо сен Брийо! — отвърна студено Мейрин. После се усмихна на майка си: — Моля ви, лейди, продължете историята за лейди Годайва.

Еада въздъхна и продължи да разказва:

— Ърл Леофрик наложи на Ковънтри данък, който лейди Годайва смяташе за несправедлив. Когато помолила съпруга си да отмени данъка, той ѝ отказал. Но лейди Годайва беше жена, която не приемаше поражението, и продължи да безпокои мъжа си с този въпрос. Най-

накрая, вбесен от настойчивостта ѝ, ърлът заявил, че ще отмени данъка, ако жена му премине по улиците на града, яздейки гола! Той, естествено, не очаквал, че тя би направила подобно нещо, и сметнал въпроса за приключен. Разказвали са ми, че лейди Годайва се усмихнала мило на съпруга си и за негов ужас приела предизвикателството му. Той не можел да се откаже от думите си и бил изключително ядосан.

— Защо да не е можел да се откаже от думите си? — запита Мейрин.

— Ти нямаш ли гордост, дъще? — отвърна нежно Еада.

— Имам!

— Е, мъжете също са горди, дори може би повече и от жените. Жената, подобно на млада върба, която се привежда под напора на вятъра, знае кога да отстъпи. Мъжът рядко отстъпва.

Алдуин погледна жена си, развеселен от изявлението ѝ. В очите му проблесна игриво пламъче, но той мъдро си замълча и Еада продължи разказа си:

— Научили за жертвата, която лейди Годайва щяла да направи за жителите на Ковънтри, живеещите наблизко жени от рода ѝ отишли в града, за да ѝ помогнат. През онзи съдбовен ден жителите на Ковънтри се оттеглили в домовете си и спуснали кепенците от уважение към своята господарка. Засрамен от постъпката си, ърлът ѝ дал белоснежен жребец. Лейди Годайва го възседнала така, както майка ѝ я била родила, и единствено тъмночервената ѝ коса — аз винаги съм се гордяла, че цветът на моите коси е като на нейните — прикривала голотата ѝ. Спомням си, че детското ми сърце щеше да се пръсне от гордост, че съм кръвна роднина на такава красива, благородна и смела жена като лейди Годайва. Портата на крепостта на ърл Леофрик била отворена от самия ърл, който бил забранил на хората си да се появяват в двора на крепостта през този ден. Лейди Годайва била придружена от три монахини, и трите наши братовчедки. Две от тях вървели от двете страни на коня, а третата вървяла пред тях с клепало в ръка и предупреждавала за приближаването на процесията. Жителите на Ковънтри останали скрити зад кепенците си и се молили за лейди Годайва, докато звънът на клепалото и камбаните на всички църкви в града не затихнал. Един негодник, чирак в ковачницата на име Том, посмял да погледне лейди Годайва и заплатил скъпо за дързостта си,

защото ковачът взел горещи въглени от огнището и изгорил с тях очите на покварения чирак. От този ден започнали да наричат ослепения негодник Надзъртащия Том.

— И ърл Годуин се е присмял на жената на ърл Леофрик, така ли, мамо?

— Точно така, Мейрин, той ѝ се присмял. Жителите на Ковънтри изгонили Надзъртащия Том от града. Хората на ърл Годуин го срещнали и го завели при господаря си, който карал този грубиян да забавлява гостите му. Слепецът трябвало постоянно да повтаря разказа си и с всяко повторение го украсявал така, че лейди Годайва и съпругът ѝ изглеждали като глупаци. Годуин и семейството му не оставиха тази случка да бъде забравена в продължение на години. Те бяха неспособни да разберат добротата и благородството, които бяха подтикнали лейди Годайва да извърши такова нещо. Ърл Годуин направи Мерсия за посмешище в двора, но това, в крайна сметка, не му донесе голяма полза. Крал Едуард е светец. Той успя да разбере причините за постъпката на лейди Годайва и започна да се отнася с уважение към ърл Леофрик и да се вслушва в съветите му. Ако не бе направил това, Мерсия щеше напълно да изгуби влиянието си в двора. За известно време кралят прогони ърл Годуин от Англия, но ърлът се завърна в годината преди смъртта си и влиянието му нарасна още повече. Твоят баща положи клетва за вярност първо пред крал Едуард заради неговата доброта. Предсмъртното желание на ърл Леофрик бе да изрази своята благодарност към крал Едуард за проявената от него доброта към лейди Годайва, като накара някои от тановете си да положат клетва за вярност първо към краля и едва след това към сина му, ърл Елфгар.

Еада се усмихна тъжно.

— Затова — продължи тя — кралят познава баща ти и затова сега ще се отправим към Византия. Въпреки това, милорд, аз бих предпочела да съм с вас, вместо да остана сама тук. Странно е, че аз, която не съм пътувала през целия си живот, трябва да напусна дома си на стари години. А ти, Мейрин, съзнаваш ли, че за няколко години си видяла от света повече, отколкото съм видяла през трийсет и шестте години на своя живот? Аз ще се страхувам, докато трае пътуването ни по море.

— Няма да изминем твърде голямо разстояние по море, любов моя — успокои Алдуин жена си. — През по-голямата част от времето ще пътуваме по суша, но пътят ни няма да бъде лек. Никой от останалите членове на делегацията няма да води семейството със себе си. Ти ще трябва да оставиш придворните си дами в Ефлея, защото не мога да си позволя да взема със себе си никакви каруци и дрънкулки. Ще трябва да прекосим планинските вериги на кон, преди да падне снега. Няма да имаме много удобства, но и опасностите няма да бъдат много, защото ще бъдем съпроводжани от взвод млади мъже, които ще се присъединят към личната гвардия на императора в Константинопол. Съжалявам само, че Бранд няма да може да дойде с нас.

Главата на Еада се замая от думите на съпруга ѝ, защото тя не можеше да си представи друг свят, освен този, който познаваше. Въпреки това знаеше, че съществуват и други светове, и смяташе, че за живеещите в тях те също изглеждаха толкова безопасни и познати, колкото беше за нея Ефлея.

Бранд обаче не съжаляваше, че ще остане сам в имението. Дали щеше да напусне Англия, или не, нямаше никакво значение за него. Той обичаше своите земи, кучета, коне и сокола си. Когато си избере жена, той щеше да направи всичко по силите си да обича както нея, така и децата, които щеше да му роди. За разлика от баща си, Бранд бе типичен англосаксонец. Алдуин Ателсбеорн се беше метнал на нормандската си баба и се интересуваше от неща, които не го засягаха пряко.

Мейрин се вълнуваше от предстоящото пътешествие. Неотдавна тя бе започнала да изучава историята на Византия и сега накарал учителя си да я научи на всичко за тази страна, която бе малък остатък от могъщата някога Римска империя. Брат Бейхард се подчини с желание. Мейрин щеше да му липсва и въпреки че Алдуин му бе намерил работа в едно семейство, чието имение се намирало на другия бряг на река Уай, свещеникът знаеше, че никога вече няма да има друга ученичка като Мейрин, и се радваше на последните дни, които щеше да прекара с нея.

Бяха изминали шест години, откакто Мейрин за пръв път бе дошла в Ефлея. През цялото това време тя не бе напускала имението.

Целият ѝ живот се бе ограничавал между хълмовете и плодородните поля на Ефлея, между реката и Гората. С времето спомените ѝ за Бретон бяха избледнели и Ефлея се бе превърнала в единствената реалност за нея. Мейрин обичаше имението и долината, но най-много обичаше Гората и сега ѝ бе трудно да се сбогува с малкото си царство.

В един слънчев летен следобед момичето направи последното си посещение в Гората. Горските животни отдавна бяха разбрали, че момичето не им мисли злото, и не се криеха от нея. Тя познаваше някои от кошутите по окраската им и бе дала имена на тях и на техните сърнети. Имаше една особено красива лисица, която Мейрин бе излекувала преди няколко години. През всяка следваща година грациозното животно гордо показваше малките си на момичето. Мейрин обичаше игривите кожени топки с техните малки, остри зъбки.

В деня на отпътуването им Бранд пожела довиждане и приятен път на семейството си. В гърлото му бе заседнала буца, но той бе на възраст, на която сълзите на момчетата се смятат за признак на слабост, и Бранд не можеше да си позволи да заплаче и да покаже слабостта си пред хората, за които трябваше да се грижи по време на отсъствието на родителите си.

Брат Бейхард не можеше да се владее толкова добре и започна да подсмърча високо, когато Мейрин му пожела довиждане и импулсивно го целуна по бузата. Еада и придворните ѝ дами също плачеха, а конете нервно пристъпваха от крак на крак, раздразнени от необикновените звуци. Алдуин трябваше да реши дали да се обърне към жена си и със строг глас да я подкани да побърза, или да я остави да си изплаче болката. С тях щеше да дойде само една прислужница, младо момиче на име Нара, което се пулеше толкова комично, като виждаше цялата суетня, че Мейрин, която с нетърпение очакваше отпътуването, не можа да се сдържи и се разхили.

Алдуин се усмихна и заговори твърдо на жена си. Тя подсмъркна, но преди отново да се разплаче, един от застаналите наблизо слуги ѝ помогна да се качи на седлото и танът на Ефлея бързо даде знак за тръгване. Докато преминаваха през главния портал и се отправяха по прашния път отвъд река Алдфорд, Дагда изравни коня си с този на малката си господарка.

Когато прекосиха малката река, Мейрин спря за миг и погледна назад, към Ефлея.

— Сега не е като в Ландерно, нали, Дагда? — каза тя тихо. — Аз знам, че ще се завърнем в Ефлея.

ЧАСТ ВТОРА
НЕВЕСТАТА НА ПРИНЦА
ВИЗАНТИЯ, 1063 — 1065 ГОДИНА

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

По-късно Мейрин се чудеше дали Алдуин щеше да вземе жена си със себе си, ако бе знаел колко трудно ще понесе тя пътуването. Пътуването по море може би щеше да бъде по-лесно и огромното разстояние между Англия и Константинопол щеше да бъде изминато за много по-кратко време, но англосаксонците избягваха да пътуват по море, ако можеха да достигнат до целта си по някой безопасен път по сушата. Танът удържа обещанието, което бе дал на жена си, и когато бе възможно, групата избягваше морските пътища.

Но прекосяването на водната ивица, разделяща Англия от Нормандия, беше неизбежно. Групата се състоеше от шестчленната кралска търговска делегация, трите жени и взвод от петдесет войника, които щяха да служат в личната гвардия на византийския император Константин X Дукас. Те бързо прекосиха Нормандия, преминаха Ил дьо Франс, пресякоха кралство Аквитания и най-накрая навлязоха в Лангедок, като през цялото време пътуваха по пътища, построени от римляните преди повече от хиляда години.

След Марсилия групата продължи по източния бряг, премина през няколко държавици — Генуа, Парма, Модена и Болоня — и достигна до Бриндизи, откъдето продължи през Адриатическо море за Македония. Пътешествието с кораб продължи само един ден, но Еада го понесе тежко. През цялото време пръстите ѝ нервно прехвърляха зърната на кораловата броеница. Всеки ден групата поемаше на път при изгрев-слънце и спираше за почивка едва след залез, като изминаваше между двайсет и пет и трийсет мили. В началото всички дни си приличаха, защото лятото едва бе започнало, но с приближаването към Македония продължителността на дните видимо започна да расте и Еада започна да показва признаци на изтощение. При пристигането им в Солун Алдуин осъзна, че жена му не може да продължи по-нататък.

Въпреки протестите на Еада, делегацията на крал Едуард бе качена на един кораб, който щеше да я закара до Константинопол. След бурните северни морета Еада бе изненадана от приятното пътуване.

Корабът се плъзгаше по тюркоазните води на Егейско море, прекоси Дарданелите и навлезе в Мраморно море. Застанала на палубата под топлите лъчи на слънцето и освежаващите ласки на бриза, Еада бързо възстановяваше силите си и когато корабът наближи Константинопол, тя отново бе предишната жизнерадостна жена.

Мейрин кръстосваше палубата от един час. Капитанът им бе обещал, че ще пристигнат в града тази сутрин. Денят бе слънчев и Мраморно море гъмжеше от морски съдове. Корабът им се разминаваше с баркове от Далмация и Хърватско, фелуки от Изтока, големи търговски галери от Венеция, Генуа и Амалфи и каици от гръцките острови. Всички пътници зяпнаха от удивление, когато един дромон от византийската императорска флота премина величествено край тях.

Алдуин познаваше дромоните и обясни на останалите, че на всеки от тези кораби има повече от двеста гребци и около седемдесет моряка. Високите дървени кули на носовете на тези съдове имаха по три тръби, които хвърляха гръцки огън. На високата палуба на кърмата бяха поставени катапулти, които се използваха за изстрелване на запалителни снаряди. Гръцкият огън бе тайното оръжие на византийците, което всяваше ужас у останалите народи, защото срещу него нямаше защита.

Младите англосаксонски войни, които щяха да се присъединят към императорската гвардия, бяха изключително впечатлени от думите на тана.

Внезапно Мейрин извика:

— Татко, мамо, вижте! Ето го! Това е Константинопол!

Младежкият ѝ ентусиазъм бе заразителен и накара спътниците ѝ да погледнат в посоката, която сочеше пръстът на момичето. Дори и Алдуин, за когото гледката не беше непозната, стоеше като омагьосан.

— Нали е красив? — каза с усмивка капитанът. — Прекарал съм целия си живот в този град, но всеки път, когато го видя откъм морето, оставам поразен от красотата му. Константинопол наистина е царя на градовете.

Алдуин кимна бавно.

— Много години изминаха, откакто за последен път бях тук — каза той, — но досега не съм осъзнавал колко много ми е липсвал този град.

За онези, които го приближаваха откъм морето, Константинопол — столицата на Византия — представляваше изумителна гледка. И той като Рим бе разположен върху седем хълма и бе заобиколен отвсякъде от огромна каменна стена с дебелина метър и половина, която откъм сушата се издигаше на три нива зад воден ров с ширина дваисет метра и дълбочина шест метра, който обикновено стоеше празен, но биваше напълван с вода по време на обсада. Откъм страната на морето градските стени се издигаха на височина шест метра и бяха осеяни със стражеви кули, които се извисяваха на още шест метра над градските стени. В кулите имаше машини за гръцки огън, катапулти и стрелци с лъкове.

От кораба можеха да се видят куполите на най-известната църква в града — „Света София“, както и на някои от множеството църкви, манастири и обществени сгради. Корабът премина край няколко от оградените с високи стени пристанища на Константинопол, между които бяха Елефтериус, Контоскалион и Юлияни. Пътниците успяха да видят красивата крайбрежна църква „Св.св. Сергии и Бакхус“.

— Това там — посочи с пръст Алдуин — е Буколеон, императорското пристанище. Единствено корабите на императора и семейството му имат правото да пускат котва. Виждате ли кулата на фара? Зад нея се намира императорския дворец.

Мейрин се загледа нататък, но няколкото градини, уединени летни павилиони, различни други сгради и църквите, осеяли терасовидните площи и склоновете на носа, който се простираше на юг и югоизток към Мраморно море и Босфора, закриваха двореца от погледа ѝ. Корабът им зави зад императорския имот и Алдуин отново заговори:

— Вижте! Вдясно от нас се намират градовете Пера и Галата. Те също са обградени от стени. Виждате ли веригата? При опасност тя се простира от Пера през водната ивица, наречена Златния рог, за да достигне до една стражева кула в Константинопол. Когато веригата е поставена, никой не може да пробие отбранителната линия на Златния рог или Константинопол.

— Отправляме се към брега, татко — каза Мейрин.

— Да, дъще, корабът ни ще спре в пристанище Фосфорион. Там сигурно ще ни очакват. Струва ми се, че ще ни настанят в императорския дворец.

— Императорът няма да ни приеме веднага — заяви Еада. — Освен това ние нямаме подходящо облекло за аудиенция при него, а аз не възнамерявам да посрамя страната ни!

Алдуин се усмихна. Групата беше напуснала Англия преди повече от два месеца, но жена му вече бе възстановила силите си.

— Ще имаме достатъчно време, за да можете ти и Мейрин да си ушите дрехи — обеща той. — Пристигането на делегация като нашата няма твърде голямо значение. Императорът ще ни посрещне официално, когато му дойде времето.

Корабът плавно се приближи до кея на пристанище Фосфорион. Както бе предсказал Алдуин, там ги очакваха един взвод от императорската гвардия и пратеник на императора. За най-голяма радост на Алдуин, императорският пратеник се оказа неговият стар приятел Тимон Теократ. Двамата мъже се поздравиха сърдечно.

— Императорът ме включи в делегацията, която ще преговаря с вас — каза Тимон с усмивка и Алдуин го представи на останалите от групата.

— Това е моят приятел Тимон Теократ, а това са Уулфхиър от Лондон, Уилфрид от Йорк, Етелбърт от Глостър, Ричард от Уинчестър и Алфред от Лондон.

— Добре дошли, приятели мои — каза византиецът. — Добре дошли в Константинопол! Знам, че престоят ви тук ще бъде щастлив и успешен!

Той придружи англичаните до сушата, където ги очакваха коне за мъжете и удобна каруца с възглавници, в която бяха впрегнати две черно-бели понита — за жените. После ги поведе през Вратата на Евгений към императорския дворец.

По традиция императорската гвардия се състоеше от викинги от Скандинавия, но отскоро в нея бяха започнали да приемат и англосаксонци от Англия. Мейрин с изненада усети, че през тялото ѝ премина тръпка, когато един изключително красив гвардеец със спускаща се до раменете златисторуса коса и небесносини очи я вдигна и я сложи в каруцата. Разширените ѝ от учудване очи срещнаха неговите и тя видя, че реакцията ѝ го е развеселила. Разтреперана, Мейрин отблъсна от кръста си ръцете на гвардееца, които се бяха задържали там малко повече, отколкото позволяваше благоприличието,

и викингът се разсмя дяволито. Момичето се изчерви. Еада, която бе видяла всичко, се обърна към войника с тих, но властен глас:

— Как се казваш, гвардеецо?

Младежът мигновено застана мирно и отговори:

— Ерик Лонгсуорд, милейди.

— Благодаря ти, че помогна на дъщеря ми, Ерик Лонгсуорд — каза Еада с усмивка, която показваше на гвардееца, че трябва да си върви. Докато викингът се покланяше учтиво, Мейрин му се изплези иззад рамото на майка си.

Еада се обърна и Ерик намигна на Мейрин, което отново я накара да се изчерви. Тя мислено се запита, защо бе срещнала този ужасен човек. Някакъв вътрешен глас я питаше, защо тази среща има толкова голямо значение за нея. Мейрин никога преди не беше изпитвала толкова неудобство пред някой мъж. Но ако трябваше да бъде честна пред себе си, тя трябваше да признае, че досега никой мъж не ѝ бе обръщал ни най-малко внимание. В Ефлея тя беше малката дъщеря на Алдуин Ателсбеорн, но тук... тук никой не я познаваше. Възможно ли бе това? Възможно ли бе гвардеецът да бе видял жената в нея? В крайна сметка, само след две седмици тя щеше да отпразнува тринайсетия си рожден ден! Мейрин изгаряше от нетърпение да влезе в покоите си и да се погледне в огледалото, за да види дали се беше променила по време на пътешествието.

Еада прочете мислите на дъщеря си и се усмихна. Мейрин никога преди не беше изпитвала привличане към представител на силния пол и сега се беше почувствала засрамена и объркана от собствената си реакция. Еада осъзна, че момичето растеше и скоро щеше да им се наложи да ѝ потърсят съпруг.

Групата тръгна през града, в който нямаше обособени богаташки квартали. От едната страна на къщата на търговец от средната класа можеше да се намира къщурката на някой бедняк, а от другата — великолепната вила на някой богаташ. Улиците гъмжаха от търговци, които разнасяха стоките си от врата на врата и ги превъзнасяха с напевен глас. Всички се отдръпваха и правеха път на императорските гости.

Тимон Теократ яздеше до каруцата и разказваше на Мейрин и Еада историята на града. Той им обясни, че на това място от незапомнени времена е имало селище, но официално учените смятали,

че Византия била основана от Древните гърци. Повечето от сградите от този период, както и сградите от времето на великата Римска империя, вече не съществували. Те били унищожени по време на големия пожар през 532 година, който избухнал след няколко бунта и горял в продължение на пет дни, преди да бъде потушен.

След пожара, тогавашният император Юстиниан сринал половината град до основи, след което отново го построил, защото всички онези великолепни сгради, издигнати от великия Константин, на когото градът дължал името си, били унищожени, включително и църквата „Света София“. Точно пред тях се намираше красивото здание на Сената. Процесията зави надясно, премина покрай стената на двореца и стигна до главния му вход, който се наричаше Чалке — Бронзовия вход, защото вратата и покривът му бяха направени от позлатен бронз.

Мъжете слязоха от конете си и помогнаха на жените да слязат от каруцата. С чувството, че приличат на джуджета в сравнение с огромната сграда, те последваха Тимон Теократ във вестибюла на императорския дворец.

— Погледнете нагоре — каза им той и те видяха, че таванът бе покрит с красива мозайка, изобразяваща картини от триумфалното завръщане на великия пълководец на Юстиниан — Велизарий. Стените и подът на Чалке бяха покрити с фин мрамор в най-различни цветове: смарагдовозелено, ослепителнобяло и наситеночервено. Имаше и няколко прорязани от сапфиреносини ивици бели плочи.

Младите саксонски войни бяха видимо изпълнени със страхопочитание. Еада изрази техните чувства, като каза:

— Това място не може да бъде истинско. Ние сигурно сме умрели и се намираме в Божия дом — тя говореше бавно и на латински, който беше универсален език, и византийците го разбираха. Еада отдавна не бе използвала друг език, освен майчиния си, но по време на пътуването съпругът ѝ и дъщеря ѝ бяха настояли тя да си припомни латинския, за да не бъде изключена от новия им живот.

Лицето на Тимон Теократ засия от удоволствие при думите ѝ. Той изключително много се гордееше с града си.

— Ще предам на императора любезните ви думи, лейди — каза той и ги поведе през Чалке към един огромен парк.

Пред тях се ширна огромният императорски дворец. В него влизаше не само императорската резиденция, а и много църкви, фонтани, градини и тераси. В двореца имаше стадион, закрито училище по езда, езерца, басейни, складове, конюшни, кучкарници, помещения за стражите и слугите, тъмница и зоологическа градина. Саксонските войни се отделиха от групата и последваха императорските гвардейци. Алдуин, семейството му и останалите от делегацията продължиха след Тимон Теократ.

— За делегацията ще бъдат предоставени обширни и удобни апартаменти в едно от крилата на Новия дворец — обясняваше византиецът. — Ти и твоето семейство, приятелю, ще имате на разположение малка къща в градините, които гледат към морето. Сега ще отидем там, за да може съпругата ти да види новия си дом и веднага да се заеме да прави промени, както би направила и моята жена — после се обърна усмихнато към Еада: — Жените са толкова предсказуеми!

Те спряха пред малка мраморна сграда и водачът им каза:

— Ето, че пристигнахме, приятели. Това е Градинския дворец, който ще бъде новия ви дом.

Алдуин и семейството му още не бяха влезли в сградата, когато към тях се затичаха няколко слуги, които ги въведоха в къщата. Красотата на интериора смая саксонците. Антрето представляваше квадратно помещение, в което се редуваха колони от червен оникс и античен мрамор. Подът бе покрит с мозаечни плочи, които изобразяваха златен слънчев диск. Лъчите на слънцето се простираха от центъра му навън и преливаха в изрисуваното със сини плочки небе.

— Аз съм Зено, майордомът — каза един мъж с приятна външност, който бе излязъл напред, за да ги посрещне. — От името на императора ви пожелавам добре дошли в Градинския дворец — той говореше бавно на правилен латински и Еада с облекчение осъзна, че го разбира.

— Това е английският лорд Алдуин от Ефлея — обърна се Тимон към Зено. — Жена му — лейди Еада — и дъщеря им — Мейрин — после византиецът се обърна отново към приятеля си: — Сега трябва да ви оставя, за да настаня останалата част от делегацията в Новия дворец. Зено ще се погрижи да ви бъде осигурено всичко необходимо.

— Кога ще имаме възможността да предадем поздравите на крал Едуард на императора? — запита Алдуин.

— Все още не са ме уведомили за датата — отвърна Тимон. — Мисля, че по план ще ви оставят да си отпочинете от дългото пътуване преди срещата ви с негово величество. Починете си няколко дни. Сигурен съм, че дотогава ще разберете, кога ще бъде аудиенцията. Засега не са планирани срещи между двете делегации. Утре пак ще дойда и ще си поговорим за добрите стари времена — той се поклонил учтиво на Еада и Мейрин. След това им махна с ръка и си тръгна, последван от останалите англичани.

— Целият дворец е на ваше разположение, докато сте гости на императора — информира ги Зено. — Бихте ли желали да видите апартаментите си, за да се освежите? След това аз лично ще ви разведа из сградата, за да се запознаете с нея и да се чувствате по-удобно по време на престоя си тук — без да дочака отговор, той ги поведе по широко мраморно стълбище към втория етаж. — Всяка жилищна сграда, разположена на територията на Свещения императорски дворец, се нарича дворец. Както сами можете да видите, по размер тази сграда не е нищо повече от една удобна вила. Виждам, че сте довели със себе си и две прислужници, но ще се погрижа да ви бъдат предоставени и няколко от нашите хора. Ето, че пристигнахме — майордомът отвори две двойни врати: — Това е вашият апартамент, милорд и милейди. Малката господарка ще бъде настанена в апартамента в края на коридора. Ако благоволите да влезете в покоите си, аз ще ѝ покажа пътя.

— Вземи Нара със себе си, мамо — каза Мейрин, защото знаеше, че майка ѝ щеше да се чувства по-удобно, ако до нея беше една от собствените ѝ прислужници.

— Дагда трябва да остане с мен — каза танът на собствения си език. — Присъствието му в твоите покои ще бъде повод за неприятни клюки.

— Баща ти е прав — подкрепи го ирландецът.

— Разбирам — отвърна Мейрин. — Всичко е наред, татко. Аз говоря гръцки отлично и за разлика от мама мога добре да се оправям сама. Дагда може да ме придружава, когато излизам навън.

Познанията на Зено за Англия се ограничаваха до грубите англосаксонски младежи, които служеха в императорската армия, и той

с удоволствие откри, че порядъчните английски граждани са всъщност доста цивилизовани. Майордомът бе още по-доволен, когато разбра, че Мейрин говори гръцки, който бе заменил латинския като официален език във Византия след разрива между Византийската и Римската църква преди осем години.

Когато Мейрин му заговори на родния му език, Зено стана доста словоохотлив. Той отвори една двойна резбована врата и я въведе в просторна стая с висок таван.

— Това е вашата стая, млада господарке — той прекоси помещението и отвори още една резбована врата: — А това е спалнята ви.

Едната стени на първата стая представляваше редица големи прозорци. Мейрин отиде до тях и възкликна:

— О, какви прекрасни градини имате, Зено! И колко е красив изгледът към морето! О, в този великолепен град наистина ще бъда щастлива!

Майордомът засия от гордост:

— Вие принадлежите на Константинопол, млада господарке! Той е град на красиви жени, а вие сте най-красивата жена, която някога съм виждал. Простете ми дързостта, но аз никога не съм виждал коса или кожа с цветове като вашите.

— В моята страна това е нещо съвсем обикновено — отвърна Мейрин с повече самоувереност, отколкото чувстваше в действителност. Досега никой, нито дори и слуга, не й бе казвал, че е красива. На момичето страшно му се прииска да намери огледало и да види какво се бе променило у нея по време на пътуването.

— Вие сигурно искате да се освежите след дългия път — каза Зено. — Ще наредя да ви донесат студено вино и сладки и лично ще избира прислужничките ви. Една рядка перла трябва да се поставя в отговарящ на красотата й обков — и той се оттегли с поклон.

Доволна, че най-после бе останала сама, Мейрин започна да разучава новия си дом. Подът на главната стая бе покрит с плочи от бледожълт мрамор. Стените представляваха широки, редуващи се златисти и кремави ивици. Таванът бе позлатен. Всички мебели бяха позлатени и инкрустирани със слонова кост. Лампите и стойките за факлите бяха изработени от сребро и някои от тях бяха украсени с полускъпоценни камъни. До вратата за спалнята беше поставена

великолепна ваза от светловиолетов нефрит, която бе пълна с паунови пера.

Мейрин влезе в спалнята и ахна от възхищение. Върху мраморните стени бяха окачени великолепни картини, чиито ярки цветове изобразяваха музиканти и танцьори. Всяка картина беше поставена в позлатена рамка, украсена с корали, лапис лазули и перли и бе отделена от следващото платно от ивици златист мрамор. Подът бе покрит с плочи от кремав мрамор, прорязан от зелени жилки.

До едната стена се намираше легло от позлатено дърво. Над него висяха завеси от бледозелена коприна, които вървяха в тон с кувертюрата. До леглото бе поставена инкрустирана със слонова кост масичка, върху която имаше напълнена с благовонно масло сребърна лампа. И тук едната от стените беше само от прозорци, обърнати към императорските градини и морето зад тях.

Момичето отвори още една врата и видя малък коридор, в края на който се намираше друга врата. Изпълнена с любопитство, Мейрин бавно мина по коридора и се озова в стая с басейн. Басейнът не беше голям и тя се зачуди за какво ли го използват. Момичето сви рамене и се върна в спалнята, където откри нещо, което бе убягнало от погледа ѝ преди: огледало, и при това какво огледало!

Това не бе обикновен полиран кръг от блестящ метал, а истинско стъкло, при това достатъчно голямо, за да се види цялата!

Мейрин застана пред него и се загледа в изображението си, но не можа да открие никакви промени във външността си. Тя се обърна и видя, че майка ѝ е влязла в стаята.

— Какво има, детето ми? Изглеждаш толкова разочарована — каза Еада.

— Мислех си, че нещо в мен се е променило, мамо — отвърна момичето.

— Ти се променяш всеки ден, скъпа моя. Ти растеш.

— Не. Аз изглеждам така, както си бях, когато напуснахме Англия. Майордомът Зено ми каза, че съм красива. Красива ли съм, мамо?

Еада се поколеба за миг, но след това реши, че е най-добре да каже истината на дъщеря си.

— Да, дъще, ти си много красива.

— Но аз изглеждам така, както и преди!

— Ти винаги си била красива, Мейрин — отвърна Еада със смях. — Спомням си, че точно това си помислих, когато те видях за първи път. Ти просто си свикнала с външността си, а и не си горделиво дете. Някои от промените, които чувстваш, идват отвътре и невинаги са очевидни, като например объркването, което изпита, когато младият гвардеец ти помогна днес. Той те гледаше така, както един младеж гледа красиво момиче, и понеже никой досега не те е гледал по този начин, ти почувства разликата — тя се усмихна: — Това е нещо нормално, дъще, и се страхувам, че ще стане още по-зле, преди да се справиш.

Мейрин направи гримаса пред огледалото.

— О, мамо — каза тя. — Не знам дали искам да порасна! За мен е толкова странно да бъда самата себе си и същевременно да не съм аз!

— И аз се чувствах така, когато бях на твоята възраст призна Еада със смях. — Уви, скъпа моя, времето не може да бъде върнато назад. То продължава да върви напред, независимо дали това ни харесва, или не — тя обви ръка около момичето и я притисна към себе си: — Зено уреди да ни изпратят няколко добри шивачки днес следобед и какво мислиш, че намерих в нашия апартамент? Цели топове от най-красивите тъкани, които някога съм виждала! Те са подарък за нас от жената на Тимон Теократ. Представи си само каква щедрост! Тя дори не ни познава и въпреки това проявява такава любезност! Не знам как ще ѝ се отплатим, но за аудиенцията с императора ще имаме модни дрехи. Ела да си избереш платове.

През следващите няколко дни Мейрин и майка ѝ бяха доста заети. Въпреки че англосаксонска Англия се славеше с красотата на платовете си, те не можеха да се сравняват с тъканите, които им бяха подарени. Съпругата на Тимон бе изпратила брокати в рубиненочервено, смарагдовозелено, сапфиреносиньо, аметистово-виолетово и топазено; изящна коприна с вплетени в нея златни и сребърни нишки, които при определено осветление придаваха равномерен цвят на плата, а при друго го караха да прилича на блестящ металически водопад; ефирна като ранната утринна мъгла коприна, оцветена в розово, зелено, бледожълто, златисто и синьо-зелено.

Ако Мейрин оценяваше красотата на платовете, майка ѝ можеше да оцени и какво умение и въображение бе необходимо за изработката им. Еада и дъщеря ѝ никога не бяха притежавали такива красиви дрехи, каквито им бяха ушити от императорските шивачки. Дори и практичната Еада не можеше да прикрие удоволствието си. Първоначалните ѝ страхове, че може да се яви пред императора в неподходящо облекло, се изпариха и новите дрехи ѝ придадоха увереност, която бе забелязана и одобрена от цялата английска делегация.

— Не одобрявах вземането на жена и дете с нас — призна си Уулфхиър от Лондон, — но като гледам красивите ти дрехи, Еада от Ефлея, мисля, че е добре, че вие двете сте с нас. Вие ни придавате елегантност, а в този великолепен град това особено се цени.

— За византийците е добре да видят една от нашите жени и едно от децата ни — подкрепи го Етелбърт от Глостър. — Така те ни възприемат като равни. Освен това — добави той с весело пламъче в очите — красотата на малката Мейрин ги кара да зяпат от възхищение, а това също е нещо хубаво.

Спътниците му кимнаха утвърдително, защото Етелбърт бе казал истината. Константинопол бе известен с красотата на жените си. В града имаше блондинки с кожа като цвета на бяла роза и мургави брюнетки със златиста кожа. Византийските жени имаха тъмносини, зелени или кафеникави очи. Но никоя от тях не притежаваше огненочервените къдрици на Мейрин, които рязко контрастираха с кремавата ѝ кожа. Най-необикновени за византийците бяха очите на момичето. Мейрин имаше виолетови очи, които в зависимост от настроението ѝ придобиваха аметистови или тъмновиолетови отсенки. За византийците красотата на момичето бе почти неземна, защото Мейрин бе едно от онези редки създания, които при всеки поглед изглеждаха все по-красиви. Тя бе момиче, което скоро щеше да се превърне в жена, но въпреки това в този велик град красотата ѝ бе така възхвалявана, че дори и в императорския двор чуха за нея.

Константин X беше от семейство Дукас и се бе възкачил на императорския трон през 1059 година. Неговият предшественик, Исак I от рода Комнин, бе изключително способен император, чието царуване, за съжаление, бе продължило само две години. Неговата смърт се бе оказала истинско нещастие за Византия, защото двамата

императори преди него, Михаил VI и Константин IX, се бяха проявили като слабохарактерни мъже. Нито един от тях не бе направил кой знае колко за Византия, въпреки че през последната година от управлението на Константин IX, Византийската църква се бе отцепила от Римската.

Константин X бе очарователен мъж, но управлението му беше безлично и не се отличавахе с велики дела. По време на царуването му процъфтяваха изкуствата, защото императорът обичаше красотата. Дочул за хубостта на Мейрин, той реши да избърза с аудиенцията за търговската делегация на крал Едуард. Константин X изгаряше от любопитство да види английското дете и сподели това с братовчед си Василий.

— Чудя се дали тя може да се равнява с теб — пошегува се той.

Василий Дукас бе смятан за най-красивия мъж във Византия.

— Ако е така, аз ще трябва да се ожения за нея, за да създадем потомство от красиви деца, сир — отвърна бързо принцът. Василий Дукас беше не само красив, но и изключително интелигентен мъж.

— А какво би казал Велизарий, ако решиш да се жениш? — запита императорът с усмивка. — Той е много ревнив, Василий.

Принцът се намръщи:

— Аз вече навърших трийсет, Констанс. Имал съм за любовници както красиви жени, така и красиви мъже. Велизарий знае, че някой ден ще се ожения, защото трябва да имам наследници, братовчедо, но ти си прав, че той ме ревнува много. Дори твърде много! Въпреки това аз не бих искал да го разстройвам, защото той е най-великият актьор на нашето време и ме забавлява повече, отколкото който и да било друг. Когато най-накрая се разделим, той ще ми струва по-малко от последната ми любовница. Спомняш ли си Елена Мономачос, която се опита да ми припише копелето си? Струваше ми цяло състояние да се отърва от нея и от бебето ѝ с неговата тъмна кожа, широк плосък нос и къдрава коса. В цялата история на семейството ни, Констанс, не е имало такъв нос!

Думите на Василий накараха императора да се усмихне:

— Мислиш ли, че това английско момиче е наистина толкова красиво, колкото твърдят, Василий? Никога досега не съм чувал да се говори толкова много за дете, което още не е станало жена. Дочух, че тя вече не можела да излезе в града, без да бъде последвана от огромна тълпа. Хората не можели да повярват, че косата ѝ е истинска, и се

опитвали да я докоснат, за да се уверят в това. Някои дори твърдят, че това не е коса, а огън — бледосините очи на императора бяха изпълнени с любопитство.

— Горкото дете — каза съчувствено принцът. — След всичко това хората ще започнат да приписват чудеса и нещастия на косите ѝ. Но днес следобед ние сами ще видим доколко са верни слуховете, нали?

Мейрин щеше да се пръсне от вълнение. Никога досега не беше виждала император, не се бе срещала дори и със своя крал, но бе уверена, че набожният Едуард Английски би бледнял пред великолепието на византийския император. Момичето стоеше пред огледалото и гледаше изображението си.

Мейрин бе облякла туника от светловиолетов брокат с втъкани в плата златни и сребърни нишки. Дрехата имаше широки ръкави и бе облечена върху долна туника с тесни ръкави. И двете дрехи имаха високи, кръгли яки, но долната достигаше до пода, а горната само до коленете. На Мейрин ѝ се струваше, че новото ѝ облекло я прави да изглежда по-голяма.

На момичето му се искаше майка ѝ да не бе настоявала толкова много дъщеря ѝ да остави косата си да се спуска свободно по раменете. Това беше толкова детинско! Мейрин въздъхна дълбоко. В крайна сметка, утре тя щеше да навърши тринайсет години! На тази възраст момичетата се омъжваха, но Мейрин знаеше, че баща ѝ все още не я бе обещал на никого. Когато момичето се опитваше да повдигне въпроса пред него, той се усмихваше нежно и казваше: „Твърде е рано, ангелчето ми. Няма да те дам на кой да е. Ти, Мейрин, ще се омъжиш за много специален човек.“ И Мейрин се питаше какво прави един мъж специален. — Погледни челото си, дете — каза Еада, която се беше приближила до дъщеря си. — Там се е оформила бръчка. За какво си се замислила толкова дълбоко, че си толкова разстроена?

— Трябва ли да оставя косата си неприбрана, мамо?

Усмивката изчезна от устните на Еада.

— Да — отвърна твърдо тя. — Ти си девойка, дъще. Обичаят на нашия народ е девойките да оставят косите си неприбрани или да ги връзват на плитки. Мислех си, че днес ще искаш да я оставиш да пада

свободно, и ти донесох това, за да направя прическата ти още по-елегантна — с тези думи тя постави ефирен воал от златиста коприна на главата на Мейрин и го закрепил с малка златна диадема, украсена с перли. Очите на момичето се разшириха от удоволствие.

— О, мамо! — тя се хвърли в обятията на Еада. — Благодаря ти! Благодаря ти! — после се втренчи в огледалото: — Нали изглеждам по-голяма, мамо? Искам да кажа, нали не изглеждам като дете?

— Изглеждаш като млада дама, каквато си всъщност.

Момичето отмести поглед от огледалото и се загледа в майка си:

— О, мамо, толкова си красива във византийските си дрехи! Прости ми, че бях твърде загрижена за себе си и не ти обърнах внимание.

Очите ѝ огледаха с възхищение красивата рокля от тревистозелена коприна с бродерия от златни нишки, перли, тъмнозелен оливин и златист берил. Тъмночервената коса на Еада бе сплетена във висока прическа, върху която бе сложена шапчица от златна тел, прихваната с преминаваща над челото ѝ лентичка, украсена с диаманти. Еада се усмихна на дъщеря си.

— Да — каза тя. — Доволна съм от това, което шивачките направиха за облеклото ми. Нара научи много неща от тях. Когато се върнем в Англия, ще я направя твоя лична прислужница. Но стига толкова приказки! Баща ти и делегацията ни чакат и сигурно вече са започнали да стават нетърпеливи. Трябва да побързаме!

Пратениците на крал Едуард трябваше да бъдат приети в Голямата зала на императорския дворец. Англосаксонците с изненада разбраха, че императорът бе изпратил по една красива дреха от тъмносиня и жълта коприна за всеки един от тях. Делегацията бе придружена до Голямата зала от императорските евнуси, които обясниха, че жените трябва да останат на входа на залата за аудиенции, докато не бъдат повикани. Началникът на евнусите довери на Еада, че императорът бил изключително нетърпелив да види детето с огнената коса. Като каза това, евнухът протегна ръка и почти срамежливо докосна една от къдриците на Мейрин. Еада прикри усмивката си и евнухът продължи да говори:

— Днес императорът ще седи върху трона на Соломон. Никога през живота си не сте виждали нещо подобно, милейди. Не се страхувайте от нищо, защото в залата ще бъдете в пълна безопасност

— завърши той загадъчно. Еада и Мейрин се зачудиха какво искаше да им каже.

Голямата зала на императорския дворец беше най-красивото нещо, което англосаксонците бяха виждали. Стените на помещението бяха от чисто бял мрамор. Всеки мраморен блок беше отделен от съседния с широка ивица чисто злато, която започваше от пода и стигаше до тавана. Колоните в залата бяха от тъмночервен мрамор, прорязан от златисти жилки. Цялото помещение се осветяваше от огромен златен полилей, окачен на посребрени медни вериги. Мраморният под на залата бе посипан с благоуханни рози, лаврови и върбови клонки и сладък розмарин. Под стъпките на делегацията листенцата се мачкаха и във въздуха се издигаше фин пращец, който изпълваше залата с екзотичен аромат.

По даден от евнуха знак, Мейрин и Еада спряха. От мястото, където бяха застанали, се откриваше великолепно гледка към цялата зала. В дъното на залата, точно пред себе си, видяха седящия върху трона император Константин X. Той бе облечен в дълга туника от бяла коприна, върху която носеше пурпурночервено кралско наметало с отвор от дясната страна. Дрехата беше украсена с бродерия от златни квадрати отпред и отзад. На краката на императора имаше чифт натежали от скъпоценности обувки от ален сатен. Короната му имаше формата на полукълбо, поставено върху плътно прилепваща към главата му шапка, украсена със скъпоценни камъни и големи перли, някои от които висяха от тила му.

Край властелина стояха императорските гвардейци. Повечето от тях идваха от византийски благороднически родове, а останалите бяха синове на предани на императора богаташи. Край стените на залата бяха разположени войници от варангийската гвардия.

Мейрин с удоволствие забеляза, че Ерик Лонгсуорд бе достатъчно близо до нея, за да може тя да привлече вниманието му с красивите си дрехи и след това да го постави на мястото му, докато той стои онемял от възхищение. Само че за голямо разочарование на момичето, Ерик Лонгсуорд не отместваше сините си очи от пространството пред себе си. Мейрин отново погледна към делегацията и с удивление забеляза, че обсипаните със скъпоценни камъни дървени лъвови, които оформяха облегалките за ръцете на императорския трон, се движеха.

— Мамо! — прошепна тя и стисна здраво ръката на Еада.

За радост на евнуха, и двете жени зяпаха с широко отворени очи. Лъвовете не само се движеха, но и отваряха уста и ревяха като истински! Над трона имаше изработени от сребро и цветен емайл птички с очи от скъпоценни камъни. Те също бяха част от украсата на трона. Птичките започнаха да пърхат с криле и да пеят и тронът започна да се издига, докато почти се опря в украсения с орнаменти таван. От някакво скрито място в залата се чу песента на хор, която възхваляваше богоизбраната Византийска империя. Изражението върху лицата на двете жени накара евнуха да засияе от задоволство.

— Не е ли прекрасно! — каза той ликуващо. — Не е ли Византия най-прекрасното място на божията земя!

Мейрин и Еада гледаха изумени как тронът се спуска надолу. Група евнуси поведе делегацията напред и англосаксонците направиха задължителния поклон от три просвания пред Константин X. От мястото си на входа на залата, Мейрин и майка ѝ не чуваха какво се говори, но беше очевидно, че пратениците на крал Едуард бяха приети добре. Внезапно ескортиращите ги евнуси получиха някакъв незабелязан знак и поведоха Еада и дъщеря ѝ напред.

Константин X бе изненадан не по-малко от гостите си, защото се увери, че слуховете за красотата на момичето не бяха преувеличени ни най-малко. Тя беше дори по-красива, отколкото я описваха. Императорът не си спомняше някога да бе виждал толкова изящни черти. Погледът му се местеше от баща ѝ върху майка ѝ. Те и двамата бяха красиви, но Константин X не можеше да повярва, че бяха успели да създадат това изключително момиче. Той се облегна назад и прошепна на братовчед си:

— Е, Василий, какво мислиш? Никога не съм предполагал, че някой може да се мери с теб по красота.

— Нито пък аз — бе бързият отговор. — Тя е възплъщение на съвършенството, Констанс.

— Сир — каза евнухът, който водеше процесията. — Разрешете да представя на ваше величество лейди Еада от Ефлея и дъщеря ѝ — лейди Мейрин.

Майката и дъщерята се поклониха на императора.

— Добре дошла в Константинопол, милейди — обърна се императорът към Еада. — За наше удивление, слуховете за красотата

на дъщеря ви се оказаха верни.

— Истинската красота, ваше величество, не е достъпна за окото, а се крие в добротата на сърцето и в християнското милосърдие — отвърна тихо Еада. — Аз желая дъщеря ми да притежава тези качества и се надявам тя да бъде запомнена с тях, а не с красотата на лицето си.

Алдуин бе изненадан от това, че жена му бе говорила толкова дълго, но бе доволен от мъдрия ѝ отговор. Свещениците, които стояха под трона, закимаха с глави в потвърждение на думите ѝ. Във Византия Църквата притежаваше огромна власт и благоразположението на духовниците имаше изключителна важност за успеха на търговските преговори. Думите на Еада им харесаха и сега те щяха да гледат с добро око на опитите за създаване на нов търговски договор между двете държави.

— Елате при мен, дете мое! — нареди императорът на Мейрин. — Признавам си, че по отношение на косата ви изпитвам също толкова голямо любопитство, колкото и поданиците ми — той ѝ се усмихна насърчително и ѝ подаде ръка.

Мейрин срамежливо изкачи стълбите към трона. Въпреки заобикалящото го великолепие, Константин Х беше среден на ръст мъж с приятна външност и уморени сини очи. Посивяващата му кафява коса беше подстригана късо и върху челото му падаха няколко къдрици.

Константин с усмивка повдигна лицето на Мейрин с ръка и погледна във виолетовите ѝ очи. С другата си ръка свали воала ѝ и го подаде на един слуга. След това погали огненочервената ѝ коса и хвана една от къдриците, за да я опипа между пръстите си.

— Мека е като коприна. Ако дъщерите ми притежаваха вашата красота и тази коса, дете мое, можех да управлявам целия свят.

Този неочакван и екстравагантен комплимент накара Мейрин да се изчерви. Императорът се разсмя и я пусна.

— Мисля, че у вас има нещо магическо, детето ми. Подобна красота със сигурност е своего рода магия — той свали от ръката си един пръстен с голям диамант, чиято сърцевина хвърляше оранжево-червени отблясъци. — Вземете това за спомен от мен, дете мое. Говори се, че това е идеалният скъпоценен камък. Ако това е вярно, то той принадлежи на съвършената красавица. Когато остарееете, можете да покажете този камък на внуците си и да им кажете, че сте го получили

на младини за спомен от най-великия християнски император, чието сърце сте покорили.

Изумена, Мейрин изрече, заеквайки, някаква благодарност и нервно слезе по стълбите и застана до майка си. Тя трепереше и с изненада осъзна, че ѝ се иска да се разплаче. Момичето като насън напусна залата за аудиенции и дойде на себе си едва когато английската делегация се озова в градините на двореца. Юмручето ѝ здраво стискаше диамантения пръстен.

— Ти си щастливка — каза ѝ Еада. — Трябва да бъдеш поласкана, че успя да привлечеш вниманието на императора.

— Сега може би ще разбереш — обърна се Алдуин към жена си — защо още не съм обещал Мейрин за жена на някого. Знам, че според теб това се дължи само на бащинската ми гордост, но не е така. Мейрин не е обикновено момиче. Тя не е просто красива. Майка ѝ е била от кралски род и въпреки че ние я отгледахме, нейното потекло е много по-благородно от нашето. Ако сме умни и търпеливо изчакаме подходящия момент, аз ще ѝ намеря добър съпруг.

— Искаш да каже — нормански съпруг — тихо каза Еада.

— Точно така! А и защо да не е норман? Когато Уилям стане следващият крал на Англия, норманите ще бъдат на почит. За дъщеря ни ще бъде добре да се омъжи за някой богат и могъщ нормански лорд. Такава женитба няма да навреди и на сина ни, за когото може би също ще успеем да намерим норманска съпруга. Единственото нещо, което Бранд обича истински, е Ефлея и една норманска жена с богата зестра може да му помогне да увеличи земите ни някой ден. Някъде на този свят сигурно има богат мъж с незаконородена дъщеря, която той иска да омъжи добре. Ние имаме добро име и много земи и аз ще се погрижа двете ни деца да се задомят добре.

— Преди не съм знаела, че сте толкова амбициозен, милорд — отвърна жена му с лека нотка на неодобрение в гласа си.

— Времената се менят, мила моя. Англия никога вече няма да бъде такава, каквато я помним ние с теб. Онези, които не осъзнават това, са обречени. Аз обаче не искам родът ми да бъде прекъснат и земите ми да попаднат в ръцете на чужденци, които няма да се грижат за хората ни така, както го правим ние. Ако искаме да оцелеем, Еада, трябва да се приспособим към промените.

— Няма да ви позволя да омъжите Мейрин за човек, който ще я направи нещастна!

— Как можете да си помислите подобно нещо, лейди? — укори я той.

Жена му въздъхна дълбоко:

— Вече не съм сигурна в нищо. Англия е толкова далеч, а Бранд ми липсва много. И Ефлея също — тя се овладя и погледна съпруга си с тъжна усмивка: — Не мисля, че пътуването ми понася, милорд. По-щастлива бях като жена на един обикновен тан от Мерсия.

— Може би щеше да бъдеш по-щастлива, ако те бях оставил у дома, Еада, но ще изминат поне две години, преди да се завърнем в Англия. Не можех да понеса мисълта да бъда разделен от теб толкова дълго. Знам, че това е доста егоистично от моя страна.

— Константинопол ме потиска — отвърна тя. — Той е толкова голям и пренаселен! Толкова шумен и мръсен! Какво ще правя аз, докато ти и останалите преговаряте по условията на договора? Не ми е приятно да стоя без работа.

Мейрин се беше съвзела напълно и се намеси в разговора на родителите си:

— Ще разглеждаме града, мамо. Тук има толкова интересни неща! Няма да ни бъде скучно нито за минута, обещавам ти!

— Как да излизам в града, когато цветът на косите ти привлича огромни тълпи? — отвърна раздражено Еада.

— Ще си прибера косата и ще я скрия под шапка, мамо.

Еада се усмихна и прегърна дъщеря си.

— Знаеш ли — каза тя, — мисля, че си права. Трябваше сама да забележа това: ти растеш, Мейрин.

Веселите ѝ думи прикриха болката в сърцето ѝ, но не можаха да излъжат Алдуин. Може би той действително бе постъпил неразумно, като я бе откъснал от нейния познат и безопасен свят и я бе отвел толкова далеч от дома ѝ. Погледът му започна безцелно да оглежда императорските градини и зелените хълмове отвъд Босфора. Ако наемеха вила някъде извън града, може би Еада щеше да се почувства по-добре.

Алдуин погледна дъщеря си. Въпреки че момичето беше възпитавано в християнската вяра, то почиташе традициите на предците си. Празникът Самхейн отбелязваше края на друидския

календар и се смяташе за ден преди най-силно духовната нощ през годината. Хората вярваха, че през нощта на Самхейн вратите между човешкия свят и света на духовете се отваряха широко и обитателите на единия можеха да посетят другия. Християните наричаха този ден Празник на Все светии. В мига, в който слънцето слезеше под хоризонта, огньовете на Самхейн се извисяваха към небето като символ на неугасващата светлина на човешката душа. Смяташе се, че през тази вечер хората трябва да си дадат прошка един на друг.

За сънародниците на Мер Тир Конъл, да се родиш на Самхейн бе чудесно знамение. Родените на този празник бяха благословени от старите богове. Дагда с усмивка си помисли, че Мейрин сигурно бе едно от тези деца, докато наблюдаваше как момичето приготвя дървата за огъня си. Алдуин Ателсбеорн може и да се беше изненадал, когато дъщеря му бе обявила, че е намерила идеалното място за огъня си в императорските градини, но Дагда изобщо не бе изненадан.

Ирландецът не се изненада и когато Мейрин извади изпод туниката си кожена кесия с три дървени тресчици в нея и благоговейно ги постави върху внимателно подредените дърва.

— Дъбови ли са? — попита я той, въпреки че знаеше отговора. Дъбът бе свещеното дърво на друидите.

— От Гората са. Не знаех колко дълго ще отсъстваме от Англия и затова си донесох трийсет дъбови тресчици. Огънят няма да бъде добър без дъб, Дагда.

Той кимна. Мейрин никога не забравяше малките подробности.

— Чудя се — каза тя — дали Константинопол е виждал огъня на Самхейн преди.

— Говори се, че нашият народ е дошъл от тъмнината, прекосявайки степите на север от тук, за да премине през цяла Европа и да достигне до днешните си земи. Никога обаче не съм чувал във Византия да е имало келти.

— Е, сега във Византия има келти — каза тихо момичето. Очите ѝ се втренчиха в хоризонта, където умореното от дневното си пътешествие слънце се готвеше да изчезне в леглото си от пурпур и злато.

Дагда коленичи до малката лампа, която двамата бяха донесли. Неговата задача беше по-трудна от тази на Мейрин. Той трябваше да не изпуска слънцето от погледа си и същевременно да успее да запали факлата на момичето точно навреме. Мейрин нито за миг не бе и помисляла, че гигантът няма да успее да се справи, и излезе права. Лампата докосна факлата. Докато слънцето бавно изчезваше зад хоризонта, момичето допря факлата си до кладата и пламъците лумнаха.

В императорските градини цареше пълна тишина. Дори и листата по клоните на дърветата и водите на Мраморно море не помръдваха. Сякаш целият свят изведнъж бе замлъкнал. Дагда и Мейрин стояха прави и се молеха със затворени очи. Внезапно дървата в огъня изпращяха силно. Дагда отвори очи и погледна към момичето.

— През целия си живот — каза той — не знам да е имало миг, по-тих от този, когато ти палиш огньовете си. Особено през тази вечер, която носи спомена за раждането ти.

Тя му се усмихна:

— Никога не успях да разбера, защо това е така, Дагда, но в тези огньове има нещо... — тук тя млъкна за миг и сви рамене: — Не мога да го обясня.

— То е в кръвта ти. Не е изминало много време от дните, когато келтите почитаха Майката и Отеца, и всичките им деца. Независимо от това, на което ни учи християнската религия, ние все още знаем, че дърветата, водите, животните и всички живи същества си имат своите духове. Христос не ни е забранил да почитаме тези духове, но хората, които стоят начело на Църквата, са завистници, които искат последователите им да вярват в един-единствен бог. За нас е най-добре да се съгласим с тях и след това да продължим така, както си знаем, милейди.

Небето над тях бързо бе станало мастиленочерно. Една-единствена студена звезда грееше ярко над главите им. Мейрин гледаше оранжевите пламъци на огъня си и съзнанието ѝ се пренесе в почти хипнотизиращия вихър на огнените езици. Момичето пое дълбоко дъх и докато издишваше въздуха от дробовете си, усети как бавно започна да се издига нагоре и да се отдалечава от тялото си и само след миг се намираше над огъня. Това се случваше всяка година.

За миг Мейрин си спомни за първия път, когато бе изпитала това чувство. Тя току-що беше проходила и баща ѝ много се гордееше с това, че дъщеря му притежаваше дарбата на старите богове, дарба, която тя бе развила с помощта на старата Кател и Дагда. Тази дарба ѝ позволяваше да различава искреността от коварството в сърцата на хората, даваше ѝ познания по медицина и понякога ѝ позволяваше да вижда неща, които не бяха достъпни за очите на повечето простосмъртни. Момичето се страхуваше от последното, защото, откакто беше напуснала Бретон, нямаше кой да я учи как да контролира виденията си, а познанията на Дагда бяха ограничени. Мейрин мъдро не говореше за това с никого, защото, въпреки че използваше способностите си само с добри намерения, имаше хора, които щяха да се страхуват от нея и щяха да я обявят за магьосница или вещица. В момента, в който душата ѝ щеше да се освободи от смъртното ѝ тяло, един дрезгав глас я върна обратно с думите: „В името на императора!“

Мейрин стреснато отвори очи като подплашена сърничка. До нея се беше появил един взвод варангийски гвардейци. Тя гневно се обърна към тях:

— Как смееете да ми се натрапвате!

— Не, момиче, натрапницата си ти. Това са императорските градини и ти си влязла без разрешение — бе бързия отговор. — Коя си ти? Подозирам, че нямаш право да бъдеш тук.

Преди Мейрин да успее да отговори, от тъмнината излезе някакъв мъж и заговори тихо на гвардееца:

— Това е лейди Мейрин, капитане. Тя е дъщеря на английския търговски посланик. Изненадан съм, че не я познахте, защото целият град говори за огненочервената ѝ коса. Тя има право да бъде тук. Свободен сте.

— Моля за извинение, лейди — каза капитанът. — Аз просто изпълних дълга си — той стегнато отдаде чест и поведе хората си обратно.

Мейрин се обърна, за да огледа мъжа, който я бе защитил. Тя забеляза, че Дагда бе изчезнал, но знаеше, че ирландецът не е далеч.

— Благодаря ви, милорд. Познаваме ли се? — тя се чудеше кой ли беше този мъж, на когото капитанът на гвардейците се бе подчинил толкова безропотно. Отблясъците от огъня осветиха лицето на

непознатия. Мейрин се вгледа в мъжа и усети, че не ѝ достига въздух. Той бе най-красивия мъж, който тя бе срещала през живота си.

— Аз съм принц Василий Дукас, братовчед на императора — отговори защитникът ѝ. — Не са ни запознавали официално, но откакто ви видях вчера, знаех, че трябва да се срещнем.

— В-в-видели сте ме вчера? — заекването ѝ прозвуча глупаво и Мейрин се ядоса на себе си.

— Аз стоях отдясно, зад трона на братовчед си — бе отговорът на Василий. — Не съм изненадан, че не сте ме забелязали. Тронът на Соломон е изумително изобретение, особено когато някой го вижда за пръв път — той се стараеше да я успокои. — Кажете ми, защо сте запалили този огън?

— Това е огън за Самхейн, милорд. Когато моят народ почитал Майката и Отеца, е имало обичай да празнуват четири празника в годината. Имболч, който отбелязва удължаването на дните, отстъпването на зимата и настъпването на пролетта. Белтейн, на който се празнува засяването на реколтата и раждането на новия живот. Лугнаса е на първи август, когато хората изказват благодарността си за добрата реколта. И най-накрая Самхейн, празника, с който отбелязваме края на годината.

— Това не са християнски празници. Мислех, че англосаксонците изповядват християнската религия.

— И англосаксонците, и келтите, които са моят народ, са християни, милорд. Това, което върша, не е забранено и чрез него аз отдавам почит към обичаите на своите келтски предци.

— Беше ми казано, че баща ви, Алдуин Ателсбеорн, е англосаксонски лорд.

— Алдуин Ателсбеорн ме осинови, милорд. Баща ми беше бретонски благородник на име Сиаран сен Ронан. Майка ми, Мер Тир Конъл, е била ирландска принцеса. Предците и на двамата са били келти и аз почитам техните обичаи. Освен това, аз съм родена на Самхейн. Дагда казва, че когато съм се появила на бял свят, главата ми е приличала на огън за Самхейн — в очите на девойката заблестя игриво пламъче.

— И кой е Дагда?

— Дагда е силен войн, на чиито грижи дядо ми поверил майка ми. Преди да умре, малко след моето раждане, тя ме поверила на него.

Където съм аз, милорд, там е и той.

— Косата ви наистина прилича на огъня — промълви тихо той. — Вие сте най-красивото момиче, което съм виждал.

Мейрин не знаеше дали бузите ѝ се зачервиха от топлината на огъня или от думите на Василий.

— Благодаря ви за комплимента, милорд — каза тя бавно. — Изглежда, че византийците твърде леко изговарят думата „красива“. Откакто съм в Константинопол, доста често чувам тази дума — Дагда отново се появи в осветения кръг и Мейрин завърши: — Сега трябва да си вървя, милорд. Благодаря ви за любезността.

Принцът обаче не се предаваше толкова лесно.

— Оставете своя дракон да се погрижи за огъня — каза той. — Аз лично ще ви върна при родителите ви в Градинския дворец.

— Кого наричате дракон? Дагда ли? — Мейрин не успя да се въздържи и се разсмя.

— А не е ли вярно, че той пази красивата девойка от злините на света?

— Така е, милорд — тихо отвърна гигантът с плътния си глас. — Бих дал живота си за господарката си.

— С мен тя ще бъде в безопасност, Дагда — каза принцът. После хвана Мейрин за ръката и я поведе през градината.

Ръката ѝ бе топла и Василий усети, че момичето трепери леко. Той си помисли, че тя е твърде млада и няма голям житейски опит и че най-вероятно никой мъж още не се е отнасял сериозно с нея. Нещо в нея го привличаше и той си спомни лекомислените думи, които бе изрекъл едва вчера пред императора: че ако наистина била толкова красива, колкото се говори, той би трябвало да се ожени за нея, за да създадат красиви деца.

Може би тези думи не бяха чак толкова лишени от основание. Василий знаеше, че все някога щеше да му се наложи да се ожени, но нито една от жените, които бе познавал през живота си, не го беше привлякла достатъчно, за да го накара да я вземе за жена. На трийсет години той бе имал много любовници: както жени, така и мъже. Принцът беше привързан към сегашния си любовник повече, отколкото към повечето от предишните, но актьорът бе изключително ревнив. Василий се усмихна на себе си в тъмнината: Велизарий едва ли щеше да хареса Мейрин.

— Успяхте ли да разгледате града? — запита я той, докато вървяха.

— Само една малка част, милорд. Когато изляза навън, хората се трупат около мен и се опитват да докоснат косата ми. Обещах на мама, че ще прибера косите си и ще ги скрия под воал, за да можем да разгледаме града на спокойствие. Майка ми тъгува по Англия и аз чувствам, че трябва да разсея тъгата ѝ. Тя е нежна жена, която никога досега не се е отдалечавала твърде много от дома си. Мисля, че големината на Константинопол я замайва.

— А вас не ви ли замайва? — Василий имаше чувството, че открива нещо ново за Мейрин. В един момент тя бе засмяно дете, а в следващия говореше с мъдростта на възрастна жена.

— За мен Константинопол е вълнуващ град — отговаря тя. — Лондон ме плаши, защото е мрачен и задимен, но Константинопол е красив и слънчев.

— Да — съгласи се той. — Това е едно прекрасно място. Аз самият съм роден тук и бих желал да покажа на вас и на майка ви своя роден град. Може би, когато го видите, вие няма да имате желание да се завърнете в Англия.

Те вече бяха стигнали до Градинския дворец. Василий бързо вдигна ръката ѝ до устните си и целувайки я, ѝ пожела лека нощ, преди да се изгуби в тъмнината.

Мейрин остана да стои под мъждукащата светлина на факлите над входа на вилата. Струваше ѝ се, че всичко, което се беше случило, бе просто сън. Тя втренчено гледаше ръката, която Василий бе целунал и сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите. Танцуващите пламъци на огъня на Самхейн ѝ бяха показали съвършеното лице на някакъв мъж. Високи, изящни скули, дълъг прав нос и тесни устни. Тя не бе успяла да различи цвета на очите му, които бяха разположени в идеална симетрия спрямо носа му, но заострената му брадичка и къдравата му коса я бяха привлекли и бяха докоснали нещо много дълбоко в душата ѝ. Тя бе влязла в света на Самхейн. Дали срещата ѝ с Василий Дукас не означаваше началото на един нов живот? Въпреки че нощта бе топла, Мейрин усети хлад.

ГЛАВА ПЕТА

Принцът удържа на думата си и действително дойде на следващия ден. Еада бързо разбра, че той е привлечен от Мейрин, а не от желанието си да им показва Константинопол. Въпреки това Василий ентусиазирано ги развеждаше из града и скоро Еада научи повече исторически факти, отколкото ѝ бяха необходими.

— Той ме изтощава — каза тя на съпруга си една вечер, когато вече бяха изминали шест месеца от пристигането им във византийската столица. — Принцът е изключително начетен мъж и Мейрин много харесва компанията му.

— Едно нещо е сигурно — отвърна Алдуин със смях. — Сега ти нямаш достатъчно свободно време, за да тъгуваш по Англия.

— Така е, но бих желала да се отърва за една седмица от този принц и от великолепия му, но изморяващ град.

— Не можеш да оставиш Мейрин да се разхожда сама с Василий Дукас.

Еада погледна намръщено съпруга си.

— Знам задълженията си на майка, милорд — сръза го тя. — Докато той излиза с Мейрин, аз също ще бъда с тях — тя погледна Алдуин и в сините ѝ очи проблесна игриво пламъче: — Знаете ли, милорд, че и Константинопол като Рим има четиринайсет района и че тъй както един от районите на Рим се намира на другия бряг на река Тибър, един от четиринайсетте района на Константинопол лежи отвъд Златния рог, в Пера? Известно ли ви е, милорд, че Константинопол има петдесет укрепени врати и че стените му имат дължина трийсет мили, както и че огромните му запаси от зърно и вода му позволяват да издържи безкрайно дълго на обсада? Знаете ли, милорд, че огромната верига, пресичаща Златния рог, защитава Константинопол от нападение по море?

Алдуин се разсмя и Мейрин, която междувременно беше влязла в стаята, се присъедини към шегата:

— Знаеш ли, татко, че акведуктите гарантират на хората достатъчно запаси от прясна вода по всяко време и че, за разлика от

западноевропейските градове, Константинопол има подземна канализация, която отнася отпадъците на града? За разлика от нашите английски градове, татко, улиците са осветени през нощта! В града има три болници, в които работят и лекарки! В Константинопол има пожарна команда и почти един милион жители!

— Всичко това е доста впечатляващо — съгласи се саксонецът, — но аз подозирам, че принцът се интересува много повече от теб, дъще, отколкото от всички факти и цифри, с които ти е натъпкал главата, само защото е искал да бъде близо до теб.

— Татко! — бузите на Мейрин поруменияха, но Еада веднага застана нащрек.

— Какво си чул? — попита тя съпруга си. — Какво сте си говорили с принца, милорд?

— Засега нищо, но той пожела да говори с мен за нещо лично и ще ме посети още днес — Алдуин Ателсбеорн погледна дъщеря си: — Е, Мейрин, какво ще кажеш? Ако принц Василий поиска ръката ти, да му я дам ли? Ще бъдеш ли щастлива в Константинопол? Майка ти и аз няма да можем да останем тук след приключването на преговорите по търговския договор. Като се има предвид начина, по който византийците се отнасят към бизнеса, преговорите ще продължат около две години. След изтичането им ще трябва да напуснем Византия.

— Мама ме е учила, че една жена може да избира само между две неща в живота си: Църквата и брачното ложе — отвърна Мейрин. — Аз не чувствам влечение към Църквата и следователно ще се омъжа, за когото ти решиш, татко.

— Не, Мейрин — каза тихо баща ѝ. — Бих искал ти сама да избереш съпруга си. Помисли за това, което ти казах, дъще.

— Херцог Уилям ще бъде следващият крал на Англия и ако аз се завърна в Англия, ще трябва по необходимост да се омъжа за норман. Норманите са горди мъже, а моята зестра не е голяма и аз не притежавам земи в Англия. Едва ли някога ще получа по-добро предложение за женитба от това, което може би ще направи принцът.

— Ти си красива, Мейрин. Има мъже, които ще искат да те имат, въпреки че не си богата.

— Но принцът ще ме обича — отговори момичето. — Толкова много ли искам, татко?

— Трябва сама да си отговориш на този въпрос, дъще. Аз обичам майка ти, а Сиаран сен Ронан е обичал Мер Тир Конъл, но за много мъже бракът е само една сделка, която им позволява да увеличат имотите и богатството си. Но дори и в такива случаи, ако мъжът и жената се уважават, между тях може да възникне приятелство, което често прераства в любов.

— Говориш като истински англосаксонец, татко. Норманите не уважават и не оценяват жените си, както правят англичаните. Може и да съм млада, но знам, че за норманите жените са просто красиви предмети и средство за продължаване на рода им. Ти си умен, но твоето право на избор не ми предоставя никакъв избор. Аз мога да се омъжа за някой неизвестен норман, който ще ме вземе само заради красотата ми, ще презира бедността ми и ще се отнася с мен като със своя собственост; или пък за Василий Дукас, който е любезен човек и ще се отнася към мен с уважение. Разбира се, че бих избрала принца. Бих ли могла да си намеря по-добър съпруг?

Еада поклати глава.

— Вие и двамата избързвате — каза тя загрижено. — Засега принцът е поискал само да разговаря с теб, Алдуин, и изобщо не е споменал Мейрин. Дъщеря ни не трябва да таи напразни надежди.

Алдуин се усмихна:

— Ако принцът е искал да си говорим за нещо друго, щеше да ми каже какво е то. Той ми каза, че искал да поговорим за нещо лично. Какво друго може да бъде, ако не Мейрин?

— Чух слухове... — каза Еада. — Слухове за принца и за актьора Велизарий.

— Това са само клюки — Алдуин се направи, че не е взел на сериозно думите на жена си. Той знаеше повече по въпроса, но как можеше да обясни всичко на Еада?

— Актьорът живее в двореца Буколеон, където живее и Василий Дукас — продължи рязко саксонката. — Слугите може би клюкарстват, но няма дим без огън, милорд. Името на Велизарий често се споменава с това на принца.

— Той е най-великият актьор във Византийската империя. Императорът го уважава, а Василий му е приятел — отговори Алдуин. — Приятелства от този род са нещо обичайно тук и не пречат на мъжа да се ожени и да бъде верен на съпругата си. Не забравяй, че съм

живял тук в продължение на няколко години, Еада, и познавам обичаите на византийците. В приятелството на принца с актьора няма нищо необичайно.

— Ти винаги си се държал така, като че ли Мейрин е само твоя — каза Еада с нотка на горчивина в гласа. — Но аз също я обичам! Искам тя да бъде щастлива и затова подобни слухове ме карат да се тревожа за нея!

— О, не се карайте заради мен! — помоли ги момичето и обвини ръце около майка си. — Мамо, ако принцът пожелае да се ожени за мен, аз ще приема с благодарност. Той е любезен, грижовен и забавен и аз знам, че ще ме направи щастлива.

Еада оправи една непокорна къдрица от косата на дъщеря си.

— Ти познаваш света толкова малко, скъпа моя — каза тя нежно. След това се измъкна от прегръдката на момичето и се обърна към съпруга си: — Нека да се разберем така, милорд. Ако принцът наистина поиска ръката на дъщеря ни, нека да почака шест месеца. Ако след изтичането на този срок двамата все още искат да се оженят, така да бъде.

Алдуин се замисли за миг, след което попита:

— Мейрин има ли вече женското течение?

— Не, милорд — отвърна Еада и се изчерви.

Алдуин кимна:

— В такъв случай ще се съглася с условието ти. Ако бракът не може да бъде консумиран, не виждам защо трябва да избързваме.

Еада въздъхна облекчено. За шест месеца можеше да се случат много неща. А може би съпругът ѝ грешеше и принцът нямаше намерение да поиска ръката на дъщеря им, а да поговорят за нещо друго.

Когато Василий пристигна в Градинския дворец, Еада и Мейрин отсъстваха. Двете се разхождаха из градините на двореца и се възхищаваха на разцъфналите дървета и пролетните цветя, които бяха засети между фонтаните и езерцата с плуващи в тях риби. Когато един слуга дойде, за да им каже, че трябва бързо да се върнат във вилата, Еада изтръпна. Тя знаеше, какво означава това — че принцът наистина

е поискал ръката на Мейрин. В противен случай Алдуин би се присъединил към тях, за да прекарат заедно следобеда.

Мъжете седяха в градината пред вилата. И двамата се усмихваха. Зено наливаше вино в изящни златни бокали. Алдуин ги подкани да побързат с махване на ръка.

— Мейрин, Еада, елате! Имам новини за вас! — той изчака двете жени да се настанят на меките табуретки до столовете на Алдуин и Василий. След това се обърна към тях, като че ли това, което щеше да им каже, трябваше да ги изненада: — Скъпи мои, принц Василий ни направи честта да поиска от мен ръката на Мейрин! Аз, разбира се, се съгласих. Какво ще кажеш, Еада?

— Това наистина е чест за нас, милорд — каза бавно жена му, — но дъщеря ни още не е жена и е твърде млада за брачното ложе.

— Ние вече обсъдихме това със съпруга ви — намеси се Василий. — Аз се съгласих бракът да не бъде консумиран, докато Мейрин не стане жена. Сватбата обаче ще се състои на първи май. След това дъщеря ви ще дойде да живее при мен в двореца Буколеон.

Еада хвърли изпълнен с тревога поглед към Алдуин, но беше твърде добре възпитана, за да си позволи да му противоречи или да му иска обяснение в присъствието на византиеца.

— Ще стане така, както се споразумеете със съпруга ми — каза тя, — но бих искала да ви запитам, защо бързате толкова. До първи май остават само три седмици.

Принцът ѝ се усмихна и тюркоазените му очи засияха:

— Аз се влюбих в Мейрин от пръв поглед, милейди. В продължение на шест месеца прекарвах с нея почти всеки ден в обиколки из града. Вие сте очарователна придружителка, но аз бих желал да остана насаме с Мейрин, далеч от любопитни очи. Как бих могъл да ѝ кажа колко я обичам, когато стотици уши, а най-вече тези на майка ѝ, се ослушват да чуят всяка моя дума? През изминалите шест месеца съчиних сто любовни песни, но нито веднъж няха възможността да остана насаме с дъщеря ви, за да ѝ ги изпея. Единствената ми гаранция е думата ми, милейди, но всеки във Византия ще ви каже, че принц Василий Дукас държи на думата си. Обещавам ви да пазя и обожавам Мейрин, да не я наранявам по никакъв начин и да я уважавам до края на живота си!

— Вие ме победихте, милорд — каза с въздишка Еада. — Какво бих могла да отговоря на такова обещание?

— Дайте ни благословията си, милейди — и той отново ѝ се усмихна.

— Имате я!

Алдуин Ателсбеорн стана от стола си и помогна на жена си да се изправи.

— Ела, Еада — нареди той и двамата се отправиха към градините.

Василий и Мейрин останаха сами за първи път след нощта на Самхейн, в която той я бе върнал във вилата.

— Ти не каза нищо, Мейрин — отбеляза тихо принцът.

— Вие и майка ми не ми дадохте думата, милорд — отвърна тя.

— Съгласна ли си да бъдеш моя жена? — Василий повдигна с ръка брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Съгласна съм, милорд — отвърна момичето. — А какво щеше да стане, ако не бях?

— Пак щях да те имам — отговори той тихо и Мейрин усети нотка на безжалостност в гласа му.

— Аз все още не ви обичам, милорд — подразни го тя.

— Аз ще те науча да ме обичаш, Мейрин. Обичала ли си мъж някога? Може би в Англия имаш някой любим, когото все още не си забравила?

— Няма такъв, милорд, и никога не е имало. Изобщо не знам как трябва да се обича мъж — очите ѝ показаха на принца, че тя казваше истината.

Василий нежно погали лицето ѝ и Мейрин имаше чувството, че я докосва светкавица. Очите ѝ леко се разшириха и в ъгълчетата на устните ѝ се появи лека усмивка. За принца беше очевидно, че той наистина е първият мъж в живота ѝ, и Василий едва успя да потисне трепета си. Тя беше по-съвършена, отколкото той можеше да си представи. Василий смяташе да я направи такава, каквото я искаше. Той дори не се беше надявал на такъв късмет при избора си на съпруга!

Принц Василий беше колекционер на красиви предмети и дворецът Буколеон беше пълен с най-различни редки ценности. Там се съхраняваше най-голямата и най-красивата колекция на гръцки

грънчарски изделия в света. Нито един от екземплярите не беше на по-малко от хиляда години и всички бяха без нито един дефект. Статуите, които принцът беше събрал, също бяха древни и нямаха никакви недостатъци. Той притежаваше и колекция от свършени скъпоценни камъни.

Като християнин, Василий можеше да има само една жена. Мейрин с нейната несравнима красота щеше да бъде гордостта на колекцията му — едно ненадминато украшение, за което щяха да му завиждат, по което щяха да копнеят и на което щяха да се възхищават всички, които го видеха. Той погледна красивото ѝ лице и по тялото му премина тръпка на желание. Кой знае кога щеше да я има! Очакването го възбуждаше още повече. Василий докосна с пръст съблазнителните ѝ устни. Те бяха влажни и леко се разтвориха при допира на пръста му. Принцът забеляза, че гърдите ѝ започнаха да се повдигат по-бързо под роклята. Очите му се вторачиха в нейните и той бавно потърка с пръста си чувствителната кожа на устната ѝ.

— Целувана ли си от мъж? Не от баща ти или брат ти, а от някой любим? — попита я той.

— Не — отвърна тя задъхано. — Нали ви казах, милорд, че нямам любим!

— Тогава аз ще бъда първия и единствен мъж, който ще го направи, Мейрин! Ти имаш много чувствена уста, моя малка красавица. Устните ти биха накарали всеки мъж да полудее — той се наведе напред и устните му докоснаха нейните. Езикът му разтвори меката плът и единствено опита му го възпря да не я обладее още в този миг.

Нещо в Мейрин сякаш щеше да експлодира. Сърцето ѝ заби по-бързо и тя почувства, че отмалява. Прииска ѝ се да получи още от непознатата страст, която обещаваха очите му.

— Обещах на родителите ти да не консумираме брака си, преди да станеш жена, Мейрин — каза тихо принцът, — но има и други начини да се задоволяваме един друг, докато чакаме да разцъфтиш. Ще те науча как да даваш и да приемаш страстта. Ти няма да се страхуваш от мен, нали, моя свършена красавице?

— Не, милорд — Мейрин наистина малко се страхуваше от внезапното и неприкрито желание, което този мъж бе проявил към нея,

но не можеше да му признае, че се бои, след като той се държеше толкова нежно с нея. Василий усети това и се опита да я успокои:

— Желанието между мъж и жена е нещо хубаво и съвсем естествено, Мейрин. Ти се страхуваш, само защото за теб това е нещо ново и непознато. Така би се чувствало всяко друго момиче на твое място. Повярвай ми, Мейрин, аз никога няма да те нараня нарочно!

Тя преглътна и бузите ѝ се зачервиха:

— Вярвам ви, милорд!

Принцът отново подпря брадичката ѝ с ръка и усмихвайки се, я целуна още веднъж.

— През първия ден на май ти ще станеш моя съпруга, малка ми принцесо.

— Белтейн! — каза тя. — Празникът на плодородието, на цветята и на планирането на новата реколта. Келтите смятат, че сватбите на този ден носят щастие.

— Означава ли това, че си доволна, че ще сключим брак в този ден?

— Да, милорд. Това, че въпреки непознаването на обичаите на моя народ, вие избрахте точно тази дата, е добро предзнаменование за мен.

— Ти ще живееш в Буколеон, Мейрин. Това, разбира се, не е моя личен дворец. Там аз живея заедно с повечето от членовете на императорското семейство. Това лято ще ти построя дворец отвъд Босфора, в зеленината на хълма над морето. Там ние ще консумираме любовта си, там ще се родят децата ни и там ще умрем някой ден след много щастливи години заедно. Харесва ли ти това?

— О, да, милорд — отвърна тя и му се усмихна. — Императорският дворец е много красив, но аз бих предпочела да имам свой дом, където да живеем само ние и семейството ни.

— Не те ли привличат славата и интригите на императорския двор, Мейрин?

— Не, милорд, тези неща не са за мен. Аз съм най-щастлива, когато съм си у дома със семейството.

— Сигурно има и други неща, които харесваш, Мейрин. Ти си твърде интелигентна, за да нямаш други интереси. Бих искал да ми разкажеш за себе си и да ми кажеш какво обичаш.

— Обичам музиката, милорд. За мен говорят, че имам дарбата да лекувам. Наистина — знам много за билките.

— Вродената лечителска дарба е нещо специално — отбеляза той.

— Няма много за разказване. Животът ми не беше кой знае колко интересен. Англия е красива страна, но красотата ѝ е естествена. Тя не притежава великолепието, което видях във Византия. Тук аз мога да науча толкова много неща! В библиотеките ви е запазена мъдростта на древните и на мен ще ми бъде необходим цял един живот, за да вникна дори в малка част от нея.

— Ти можеш да четеш? — Василий изглеждаше изненадан.

— Имате ли нещо против?

— Не — отвърна принцът бавно. — Просто съм малко изненадан. Не мислех, че англосаксонските жени имат подобни познания.

— Мама казва, че мъжете не харесват жени, които знаят колкото тях, но баща ми вярва, че жените трябва да знаят да четат и пишат достатъчно добре, за да бъдат сигурни, че съдебният пристав не ги ограбва. Затова аз трябваше да посещавам уроците на брат Бейхард заедно с брат ми Бранд. Брат Бейхард бързо разбра, че аз се интересувам от овладяването на знания повече от брат си.

— На теб ти е харесвало да учиш? — Василий бе направо поразен от това откритие. Той не бе очаквал подобно нещо от нея, защото в сравнение с просветена Византия, Англия беше полуцивилизована страна.

— Да — отвърна тя. — Трябва да бъда откровена с вас, милорд. Ученето ми доставяше удоволствие.

— Ще ти намеря частен учител! — каза въодушевено принцът. — След сватбата ни ти ще прекарваш част от времето си в учене, любов моя. Докато такива занимания ти доставят удоволствие, ти ще бъдеш свободна да им се посветиш. В Константинопол не смятаме, че жените не трябва да учат, а поощряваме тяхното желание за знания.

Василий едва прикриваше радостта си. Никога не беше си мислил каква трябва да бъде жената, която ще го направи щастлив. В жените принцът виждаше само красотата и не търсеше нищо повече у тях, което вероятно се дължеше на факта, че повечето от жените от неговото поколение и с неговото положение бяха мързеливи,

разглезени красавици, които рядко правеха усилия да бъдат нещо повече от красиви украшения. Малкото жени, които се интересуваха и от други неща, освен от шивачките си и от триножниците си за рисуване, обикновено не можеха да се похвалят с кой знае каква красота или богатство, но бяха достатъчно умни, за да осъзнаят, че имат нужда от нещо повече и търсеха начин да го получат. Те свършваха или в манастир, или като известни учени, които нямаха време за съпруг или семейство.

Жени като Мейрин не съществуваха. Тя бе надарена с извънредна красота и интелигентност. Внезапно Василий осъзна, че точно това бе идеалът му за жена. Той възнамеряваше да я оформи така, като скулпторът оформя глината си. Тя щеше да бъде не само най-красивата, но и най-мъдрата жена във Византия. Неговото творение! Инстинктът му подсказваше, че Мейрин е добродетелна, и той щеше да я обича и да се грижи за нея толкова много, че тя никога да не бъде изкушена от друг. За другите жени тя щеше да бъде жив пример за съвършенство. Красива. Начетена. Недостъпна. И само негова!

— Ела при мен! — каза той и я придърпа в скута си, прегърна я с едната си ръка, а с другата обърна лицето ѝ към себе си. — Обичам те! — каза той. Гласът му бе почти груб. — Ще те науча да ме обичаш! За нас няма да съществува друг мъж или друга жена. Аз ще ти дам щастие, каквото няма нито една жена. А сега ме целуни!

Той говореше толкова пламенно, че Мейрин почувства срам. Тя прехапа долната си устна и се опита да се отдръпне от него, но той я накара отново да го погледне.

— Подчинението е първото правило в брака, Мейрин. Ти си млада, неопитна и девствена и аз очаквах, че може да изпиташ срам. Този път ще ти простя, но в бъдеще очаквам пълно подчинение. А сега ми дай устните си и ме целуни!

Момичето си помисли, че Василий е твърде властен. Тонът и думите му за подчинението ѝ се сториха жестоки. Но тя се бе съгласила да стане негова съпруга и трябваше да понесе последствията от решението си. Мейрин се изчерви, затвори очи и вдигна устни към неговите. Докосването накара сърцето ѝ да забие лудо, защото тази целувка не беше като предишните. Този път устните му се сляха страстно с нейните и целувката му я остави без дъх.

— Ооо! — опита се да си поеме въздух тя, когато Василий най-после я пусна. Той се разсмя, повдигна я нежно от скута си, стана и излезе от стаята, без да каже нито дума повече. Мейрин не можеше да помръдне. Последната целувка бе накарала кръвта ѝ да нахлуе в мозъка и бе предизвикала някакво непознато усещане в стомаха ѝ. Ако това бе любовта, то тя беше нещо невероятно!

Еада и Алдуин забързано влязоха в стаята, като говореха едновременно. Мейрин им се усмихваше и им кимаше, но думите им не достигаха до съзнанието ѝ. Мислите ѝ бяха заети с Василий и с обещанията му за щастие. Баща ѝ казваше, че трябвало да се изпратят вестonosци до Англия, за да информират краля за брака ѝ. Бранд също трябвало да бъде уведомен.

Принц Василий трябваше да поиска одобрението на императора за брака си. Нямаше вероятност императорът да се възпротиви на щастието на братовчед си, защото византийците бяха рядко демократични по отношение на брака. Ако някой богат мъж искаше да се ожени за жена с по-ниско социално положение, това си беше лично негова работа и никой не го осъждаше.

Константин X с удоволствие даде благословията си. Братовчед му бе решил да създаде семейство, а семейството означаваше сила. Императорът обаче изрази загрижеността си по един въпрос.

— Каза ли на Велизарий, че ще се жениш? — попита той Василий.

— Нямаше нужда да му казвам за това, преди да получа благословията ви, господарю. Ще говоря с него довечера.

— Той няма да бъде доволен от решението ти, Василий. Велизарий е емоционален човек — предупреди го Константин.

— Той няма от какво да се притеснява. Аз обичам Мейрин, но обичам и Велизарий. Защо да го напускам, само защото ще се женя?

— А дали Мейрин ще те разбере, Василий? Дали Велизарий ще те разбере?

— Мейрин изобщо няма да знае, Констанс. Възнамерявам да ѝ построя дворец на хълмовете отвъд Босфора. Тя иска да има свой собствен дом. Въпреки че градът ѝ харесва, тя предпочита да живее извън Константинопол и ми се струва, че рядко ще идва тук.

Велизарий пък никога не напуска Константинопол и презира провинцията. Мисля, че няма да ми е трудно да задържа и жена си, и любовника си. В крайна сметка, не правят ли така всички мъже?

— Ще се жениш ли? — Велизарий Фока, най-великият византийски актьор на века, гледаше шокиран принца. — Ще се жениш на първи май? За бога, Василий! Как можеш да бъдеш толкова жесток! Та ние се срещнахме точно на първи май миналата година! Никога няма да ти простя това, Василий! Никога! — по издълженото му красиво лице се плъзна една сълза.

— Точно затова този ден е изпълнен с много щастливи спомени за мен — отговори принцът. След това прегърна любовника си: — Аз не бих те наранил съзнателно, Велизарий, но датата на сватбата е вече определена и не може да бъде променена.

— Но защо трябва да се жениш? — златистокафявите очи на актьора се насълзиха: — Не ме ли обичаш?

— Разбира се, че те обичам, но ти не можеш да ми родиш деца, Велизарий. Мой дълг към семейството ми е да имам наследници. Освен това Мейрин е нещо изключително. По красота тя ми е равна. Аз не можах да ѝ устоя и вече я обичам.

— Чух, че косата ѝ имала най-пагубния цвят — вметна остро актьорът. — Оранжева! Как може някакво момиче с оранжева коса да се равнява с теб по красота, мой сладки принце?

— Косата ѝ е златисточервена и прилича на огън. Мейрин е възплъщение на съвършенството и при това е девствена. И преди всичко, Велизарий, тя е интелигентна!

— Но тя е англосаксонка, Василий! Тези хора са полуцивилизовани! Видя ли пратениците на техния крал? Дълги коси, неподстригани бради и ужасни дрехи!

— Тя може да чете, Велизарий — отвърна принцът със смях. — Може и да смята. Пише красиво. Говори няколко езика. Какво ще кажеш за това?

— Ще кажа, че бих искал да се срещна с този рядък екземпляр. Може би ще открием, че освен теб имаме и други общи интереси.

— О, не, скъпи мой — разсмя се Василий. — Ти със сигурност няма да се срещнеш с Мейрин. Няма да ти позволя да я срещнеш и да

й разкажеш за нашата връзка. Тя не би разбрала подобно нещо. Може би когато порасне малко и свикне с нашия начин на живот, нещата ще се променят, но не и сега. Ще й построя дворец отвъд Босфора и никой от вас двамата няма да може да вижда другия.

— Колко си се загрижил и за двама ни! — озъби му се Велизарий. — Ти си голям късметлия, защото аз разбирам необходимостта от този брак за теб, въпреки че бъдещата ти съпруга едва ли би разбрала какво съществува между нас. Не мисля, че нещата са толкова прости, принце мой. Какво те кара да вярваш, че някой няма да каже за нас на момичето? Да не мислиш, че нямаш врагове? Какво ще кажат родителите на момичето, ако научат за ексцентричния ти вкус? Дали тогава биха ти отстъпили своето съкровище? Дали наистина толкова много биха искали да имат за зет принц, че да забравят варварските си скрупули? Едва ли.

— Внимавай, Велизарий! — каза тихо принцът. — Искам това момиче! Опитах ли се да ми попречиш, ще те напусна.

— Ти така или иначе ще ме напуснеш — отвърна актьорът. — Знам го! — гласът му беше почти истеричен.

— Не, няма — Василий погали нежно къдравата коса на любовника си: — Няма да те напусна, скъпи мой. Един мъж може да обича няколко души едновременно, Велизарий, както аз обичам теб и Мейрин. Всеки от вас задоволява различни мои нужди и аз трябва да ви имам и двамата. Ти винаги си знаел, че за разлика от теб, аз мога да обичам както мъже, така и жени и че някой ден ще трябва да ме делиш със съпруга. Не ми се цупи, любими! — и той бързо целуна устните на актьора.

Велизарий отвърна на целувката и каза тъжно:

— Ти искаш да разбиеш сърцето ми, принце мой. Още когато те видях за първи път, знаех, че ще стане така, но не можех да не те обичам.

— Вярвай ми — каза Василий с усмивка. — Всичко ще бъде наред. Знаеш, че ще го направя, нали?

— Почти съжалявам невестата ти, Василий — каза тихо актьорът. — Чудя се дали тя осъзнава какъв безскрупулен мъж си.

Влюбена за първи път в живота си, Мейрин виждаше само това, което искаше да види. Принцът я бе завладял с обяснението си в любов и със страстните си целувки. Целувките му ѝ бяха доставили удоволствие и възбуда, каквито не беше познавала преди. Тя безрезервно вярваше на всичко, което той ѝ бе казал, и с нетърпение очакваше деня, в който тялото ѝ щеше да бъде готово да се слее с неговото и да познае мъжката любов.

Мейрин вече бе станала по-висока от Еада. Гърдите ѝ, които при пристигането ѝ в Константинопол бяха само пъпки върху детския ѝ гръден кош, се бяха заоблили и налели. Дрехите бързо ѝ омаляваха и трябваше да бъдат преправяни. Мейрин започваше да изпитва нови чувства, които я караха в един миг да се ежи, а в следващия — да се изпълва с радост. От красиво дете тя се превръщаше в красива жена.

Дагда забелязваше начина, по който всички в двора гледаха господарката му. Жените, разбира се, ѝ завиждаха. На два пъти гигантът забеляза, че младият гвардеец Ерик Лонгсуорд гледа Мейрин с неприкрито желание. Когато младежът усетеше, че го наблюдават, похотливата искрица изчезваше от погледа му.

Императрица Мария-Ирена дойде от двореца си, за да се срещне с Мейрин. Тя беше дълбоко религиозна жена, която живееше в уединение и целият ѝ живот бе посветен на молитви и вършене на добри дела. Тъмните ѝ очи тревожно огледаха лицето на Мейрин. Очевидно доволна от това, което видя, тя се усмихна на момичето и потупа майчински ръката му.

— Личи си, че сте добра млада девойка — каза тя толкова тихо, че останалите трябваше да напрегнат доста слуха си, за да я разберат. — Ще направя дарения на света Ана, майката на Света Дева Мария, за това, че Василий е успял да си намери подходяща жена. Ти нали знаеш, мила моя, че основното задължение на съпругата е да роди деца на съпруга си? — тъмните ѝ очи се втренчиха в изчервилата се Мейрин.

— Дъщеря ми все още не е достатъчно голяма, за да зачене и роди деца, ваше величество — каза Еада.

— Така е, но това няма да трае дълго и тя скоро ще бъде готова. Отсега виждам женствеността в красивите ѝ очи. Чуй ме, дете мое. Да бъдеш жена и покорно да се отдаваш на плътските желания на съпруга си е трудно, но твой дълг като съпруга е да го правиш. Майка ти, без

съмнение, ти е разказала за безсрамния начин, по който биват зачевани децата. Това е наказанието, наложено ни от Бога заради греха на Ева и ние сме длъжни да търпим. Ти обаче можеш да направиш голяма услуга на душата си, като по време на този животински акт се концентрираш върху броеницата си — императрицата тревожно се вторачи в Мейрин, обзета от страх, че може би е шокирала горкото момиче с откровеността си.

Мейрин потисна желанието си да се разсмее. За англосаксонците сексът не беше табу и те му се отдаваха с удоволствие. Съпружеското щастие на Еада и Алдуин не беше тайна за никого, Бранд и Мейрин неведнъж бяха изненадвали родителите си, вкопчени в похотлива прегръдка. Двете деца винаги можеха да питат родителите си по всички въпроси, отнасящи се до плътския живот, и Еада бе доверила на дъщеря си, че въпреки че тези удоволствия могат да изглеждат малко странни, това не ги прави по-малко приятни.

Думите на императрицата изненадаха Мейрин, но тя знаеше, че трябва да се държи учтиво с възрастната дама, която ѝ говореше така, само защото наистина се тревожеше за нея. Момичето инстинктивно усещаше, че Василий е много страстен мъж. Принцът ѝ бе признал, че предпочита неопитните ѝ целувки пред поведението на жените, които безропотно понасят прегръдките на своите съпрузи. Тя не можеше да си обясни, защо императрицата се беше обърнала към нея толкова официално.

— Благодаря ви, че отделихте от времето си, за да ме посетите и да ми дадете мъдрите си съвети, ваше величество — каза учтиво Мейрин. — Няма да забравя думите ви.

Еада засия от гордост. Маниерите на дъщеря ѝ бяха безупречни, а тактичността ѝ бе похвална. Въпреки че за Еада бе чест Мейрин да бъде посетена от императрицата, тя не можеше да си обясни защо Мария-Ирена бе сметнала за необходимо да говори толкова мрачни неща на момичето. Мисълта, че някой може да се концентрира върху броеницата си в момент на върховна страст, беше неописуемо забавна.

След императрицата и останалите членове на рода Дукас дойдоха, за да поднесат почитанията си, и всеки от тях донесе по някакъв подарък за Мейрин. Някои от тях не бяха богати или не принадлежаха към благородния клон на семейството, но дори и те се гордееха с родството си с императора и с това, че сватбата на Василий

с красивата чужденка отново ги извеждаше в центъра на вниманието. Бащата на принца бе починал, но майка му дойде да види Мейрин веднага след като императрицата си замина.

Илиана Дукас беше дребна, елегантна жена с надменен вид. Цветът на кожата ѝ беше като този на сина ѝ, но за разлика от него тя имаше права коса, прибрана на кок в основата на тила ѝ. Очите на Василий бяха топли, а очите на майка му бяха безизразни и студени, и се оживяваха само когато говореше за единственото си дете. Майката на принца беше облечена във великолепна дреха от алена коприна със златна бродерия. Дори и императрицата не бе изглеждала толкова величествена.

Нейният подарък за Мейрин бе една прекрасна огърлица от украсени с филигран златни плочки с инкрустирани в тях аметисти.

— За да вървят в тон с очите ти — каза тя навъсено. — Синът ми ми каза, че очите ти имали цвета на аметист, но на мен ми се струва, че са по-скоро виолетови. Ти си много млада, но аз би трябвало да ти благодаря, че ще откъснеш сина ми от хедонистичния живот, който той водеше през всичките тези години. Аз не одобрявам приятелите му. Вярвам, че ще му бъдеш добра жена и няма да се държиш като някаква малка глупачка, която боготвори праха под краката му и му позволява да продължава с разпуснатия си живот. Дари ме с внуци колкото се може по-скоро! За мое нещастие, единствен Василий оцеля от всичките ми деца. Децата успяват да задържат мъжа край семейното огнище по-добре от жената — тя се вгледа в Мейрин: — Нали си достатъчно голяма, за да имаш деца?

— Не съвсем — намеси се Еада.

— Защо той ще иска да се ожени за нея, ако не за да се сдобие със синове? — раздразнено попита Илиана Дукас. — Синът ми трябва да има деца!

— Ние се обичаме — каза Мейрин — и скоро ще консумираме нашия съюз.

— Любов ли? — възрастната дама се разсмя грубо, но после въздъхна: — Любовта, мила моя, е само една илюзия, въпреки че сега ти едва ли ще ми повярваш. С времето ще научиш, че единствените реални неща на този свят са онези, които можеш да хванеш с ръцете си. Познавам сина си. Той те обича заради красивото ти лице и неопитността ти. Животът в Константинопол бързо ще те лиши от

второто, затова пази първото също толкова ревностно, колкото го правеше и императрица Зоя, ако не искаш някой ден да загубиш Василий завинаги.

Мейрин изглеждаше доста разстроена и чертите на Илиана се смекчиха:

— Виж, детето ми, с годините аз наистина станах доста язвителна, но не съм толкова лоша, колкото ти се струвам. Просто се опитвам да ти спестя болката, която аз съм изпитала — тя се усмихна студено: — Ще се опитам да бъда добра свекърва, Мейрин, и да не се месея в живота ти, но ако имаш нужда от помощта ми, не се колебай да ме потърсиш! Аз искам само най-доброто за Василий и знам, че и ти искаш същото. Ние трябва да бъдем приятелки и съюзници. Няма нужда историята да се повтаря — завърши тя и си тръгна.

Когато Еада и Мейрин останаха сами, момичето възкликна:

— Колко странна жена е майката на Василий! Първоначално се уплаших от нея, но след това осъзнах, че я съжалявам, въпреки че не знаех защо.

Еада поклати глава:

— Може би съпругът ѝ не е бил толкова добър с нея, колкото е Василий с теб. За жената съпругът и семейството са всичко. Жената тъгува, когато любимият ѝ мъж се отнася зле с нея, но най-много я боли, когато загуби децата си. Надявам се никога да не изпитваш такава болка, Мейрин!

Момичето хвана ръката на майка си и я притисна към сърцето си. Откакто Алдуин и жена му я бяха осиновили, Еада бе изгубила две деца. Едното бе момченце, което бе живяло само един ден. Второто бе изгубено по време на бременността ѝ и се бе оказало невъзможно да се определи дали е момче или момиче. След смъртта на Едит, Еада и съпругът ѝ си мислеха, че няма да могат да имат повече деца, но саксонката бе забременяла отново само за да изгуби и двете деца. След това тя не бе успяла да зачене отново. Мейрин знаеше колко тежко майка ѝ бе преживяла загубата на тези две деца и я разбираше напълно.

— Ще се опитам да се сприятеля с лейди Илиана, мамо.

— Така ще бъде най-добре, Мейрин. Когато с баща ти се върнем в Англия, семейството на Василий ще бъде твоето семейство. За да

бъдеш щастлива, ти трябва да си създадеш приятели между членовете на клана Дукас.

Денят на сватбата наближаваше. Императорските шивачки работеха неуморно върху булчинските дрехи на Мейрин. Роклята бе изработена от златист плат и прилепваше плътно по тялото на момичето. Върху нея тя щеше да носи туника от златна коприна, обшита с аметисти, диаманти и перли. Косата на Мейрин щеше да бъде разпусната, за да показва, че е девствена, но на главата ѝ щеше да бъде поставена изящна златна корона, украсена с диаманти и перли. Шивачките, които работеха по булчинската премяна, бяха много развълнувани и по време на последната проба зяпаха изумени бъдещата принцеса, която бе облякла сътворените от тях дрехи.

— Никога не съм виждала нещо по-красиво! — каза с въздишка Еада на дъщеря си.

Мейрин не ѝ отговори. Тя се бе вторачила замечтано в отражението си в огледалото и си мислеше за деня, в който щеше да принадлежи на Василий. Строежът на бъдещия ѝ дом вече бе започнал. Дворецът представляваше величествена сграда с куполен покрив и колони. Беше разположен по средата на зелените хълмове отвъд Босфора. Мраморни стълби водеха от двореца до малко пристанище с мраморен кей. На всяка стълбищна площадка бяха засадени различни растения.

През седмиците преди сватбата Мейрин наблюдаваше работата на строителите отдалеч. Дворецът нямаше да бъде готов скоро и щяха да изминат много месеци, преди двамата да се настанят да живеят в него, но в деня преди бракосъчетанието момичето не можа да издържи на изкушението да види отблизо бъдещия си дом.

— Трябва да премина протока и да го видя! — възкликна тя пред принца, който бе дошъл на обичайното си сутрешно посещение. — О, Василий, трябва да ме заведеш! — Мейрин се хвърли в прегръдките му и го погледна настойчиво: — Моля те!

Той остави ръцете си да се плъзнат по тялото ѝ. Пръстите му се спряха в основата на кръста ѝ. Василий забеляза, че момичешкото ѝ тяло променяше формата си с всеки изминал ден. Той я придърпа към

себе си и усети пълнотата на гърдите ѝ. Устните му засмукаха нейните и тя храбро го целуна. Принцът се разсмя:

— Значи искаш да видиш красотата, която създавам за теб, така ли, красавице моя?

— Да! Да! Да! — очите ѝ бяха придобили аметистов цвят. Василий бе забелязал, че очите ѝ ставаха по-светли, когато тя бе щастлива, и му се прииска Мейрин винаги да бъде толкова щастлива, колкото беше сега.

— Тогава, моя съвършена принцесо, още тази сутрин ще прекосим протока и аз ще ти покажа двореца, който строя за теб. Той ще бъде доказателство за моята любов към теб, Мейрин. Обожавам те, красавице моя! Никога преди не съм срещал друга като теб и никога няма да срещна такава. Ти си неповторима и си само моя!

Той я погледна в очите и Мейрин още веднъж изпита бурни, смесени чувства. Дали всички невести изпитваха същото? Едва ли бе така, защото на света нямаше друг мъж като Василий. В този момент тя си помисли, че всички тези чувства сигурно означаваха, че тя го обича. Мейрин срамежливо докосна лицето му с пръст.

— Обичам ви, милорд! — прошепна тя. — Вие ме направихте много щастлива.

Той ѝ се усмихна нежно:

— О, моя съвършена красавице! Твоята детска неопитност не може да ти подсказе колко щастлива мога да те направя в действителност! С времето и това ще стане, а засега съм доволен, че вече си започнала да ме обичаш. Доволен съм и от това, че от утре ще ми принадлежиш завинаги.

Принцът учтиво поиска разрешение от Еада да заведе Мейрин на другия бряг и когато го получи, нареди да им приготвят кораб и поведе бъдещата си съпруга от Градинския дворец към пристанище Буколеон, в което можеха да спират само императорските плавателни съдове. Еада усмихнато ги гледаше как се отдалечават. Василий я бе поканил да ги придружи, но тя бе отказала, защото знаеше, че Мейрин трябва да остане сама с мъжа, за когото щеше да се омъжи на следващия ден.

Еада харесваше Василий. Той изглеждаше добър човек и се отнасяше с дъщеря ѝ нежно и внимателно. Той бе направил всичко възможно, за да увери саксонката, че няма да консумира брака си с Мейрин преди първото месечно течение на момичето. Еада вярваше,

че византиецът щеше да удържи на думата си, въпреки че според нея денят, в който дъщеря ѝ щеше да стане жена, не беше далеч. В последно време тялото на Мейрин бе започнало да се развива бързо. Кръстът ѝ бе започнал да се оформя, бедрата и гърдите ѝ се бяха заоблили, а по ръцете, краката и срамните ѝ части се бе появил мъх с цвета на праскова. Мейрин скоро щеше да бъде истинска жена.

Въпреки всичко това, у Василий Дукас имаше нещо необяснимо, което смущаваше Еада. Тя бе опитала да поговори с Алдуин за това, но съпругът ѝ беше предубеден по отношение на дъщеря им и не искаше да слуша. От мига, в който той бе довел момичето в дома им, той бе решил, че няма да я даде за жена на обикновен саксонец, а на нормански благородник. Сега Алдуин бе успял да ѝ намери дори по-добра партия и не искаше да чува лоша дума за Василий. Еада можеше само да се надява, женският ѝ инстинкт да я е подвел този път. Тя обичаше Мейрин също толкова, колкото и Ателсбеорн, а може би дори и повече.

Корабът, с който пътуваха Василий и Мейрин, бързо прекоси Босфора. Принцът бе очарован от вълнението на своята любима. Корабът опря до мраморния кей и един роб веднага скочи на сушата и го привърза към една от забитите във водата до кея мраморни колони. След това робът подаде ръка на Мейрин, която бързаше да слезе от кораба. Василий слезе след нея и я поведе нагоре по хълма.

— В момента се зидат стаите — обясняваше той — и по стените още няма никаква украса. Ще имаме красиви стаи за забавления и вечери. Личните ни покои ще имат бани, а едно цяло крило ще бъде отделено за децата ни. Знаеш ли — каза той, като я прегърна — колко много те желая, мила моя?

— Струва ми се, че и аз също ви желая, милорд. Копнея по неща, които все още не познавам и не разбирам — призна си тя.

— Скоро — промърмори Василий в косата ѝ — ти ще бъдеш жена, Мейрин. Утре вечер ще те взема в леглото си и ще започна да те подготвям за часа, когато това ще стане, а докато правя това, ти ще познаеш удоволствието.

— А вие ще изпитате ли удоволствие, милорд?

— Ще те науча как да ми доставяш удоволствие, моя съвършена красавице — отвърна принцът, допирайки устните си до ухото ѝ.

Василий си помисли колко е възбуждащ ароматът на парфюма ѝ, докато притискаше златисточервената ѝ глава към рамото си. Велизарий беше очарователен любовник, но това красиво младо момиче го възбуждаше повече, отколкото който и да било преди. Съзнанието, че не може да я притежава сега и че ще трябва да изчака още, само щеше да направи удоволствието още по-голямо.

Мейрин се сгуши върху гърдите му. Тя все още не можеше да повярва, че този красив и влиятелен мъж я бе избрал за своя съпруга. Константинопол бе град, който се славеше с красивите си жени, и въпреки това Василий се бе спрял на нея. Мейрин не беше глупава. Тя осъзнаваше колко голяма е красотата ѝ, но знаеше, че ѝ липсваха всички останали качества, които имаха византийките и които тя смяташе, че принцът би искал да открие у бъдещата си съпруга. Момичето знаеше, че докато майка ѝ е в Константинопол, ще има кой да ѝ даде отговор на тази загадка. Василий я погали по главата:

— Много се умълча, Мейрин. За какво мислиш?

Тя вдигна глава, за да го погледне в очите, и каза:

— Мислех си колко много бих искала да ви направя щастлив, милорд!

Лицето му се сгърчи за миг. Това стана толкова бързо, че Мейрин не беше сигурна дали изобщо бе видяла нещо. Василий имаше чувството, че някаква огромна ръка внезапно бе стегнала сърцето му в стоманен обръч. Боже милостиви! Колко неопитна и сладка бе Мейрин! Изведнъж принцът осъзна, че наистина я обича силно. Не просто заради красотата ѝ, а и заради чистотата и добротата на сърцето ѝ.

— Колко съм щастлив, че те имам! — каза той тихо. — Не е необходимо да правиш каквото и да било, за да ме зарадваш. Това, че си до мен, е достатъчно. Знам, че утре ще бъдеш моя жена и това ме прави най-щастливият човек на света. О, Мейрин! Двамата с теб ще изживеем най-прекрасния живот. Обещавам ти!

ГЛАВА ШЕСТА

— Мамо!?Аз кървя! — Мейрин погледна към алените петна върху бедрата си. Изведнъж разбра какво става и отново извика: — Мамо! Аз съм жена!

Еада знаеше, че това все някога трябваше да се случи, но се питаше, защо трябваше да стане точно в нощта преди сватбата на Мейрин. Бракът не можеше да бъде консумиран преди първото течение на дъщеря ѝ да премине, но саксонката се беше надявала момичето да има малко повече време. Тя прикри чувствата си и започна да обяснява на Мейрин как да се справя с течението. Дъщеря ѝ беше пребледняла и кожата ѝ бе студена и влажна.

Мейрин се оплакваше от болки в стомаха и гърба. Майка ѝ я сложи да си легне и ѝ даде да изпие някакво топло питие, в което беше сложено лекарство. След това Еада седна на леглото и изчака дъщеря ѝ да заспи. После се затича да уведоми принца за събитието.

За нейна най-голяма изненада Василий се отнесе с разбиране към цялата история.

— Няма причина — каза ѝ той — да променяме плановете си. Знам, че и по-млади момичета са се омъжвали и са раждали деца, но Мейрин е по-неопитна от повечето жени на нейната възраст и е по-различна от византийките. За някои мъже това не би имало значение, но аз не съм от тях. Искам бавно да запозная Мейрин с удоволствията, които могат да си доставят мъжът и жената, и нямам твърде голямо желание да я лиша от девствеността ѝ веднага. Искам тя изцяло да се наслади на своето пробуждане, преди да консумираме съюза си.

— А вие можете ли да консумирате този съюз? — думите излязоха от устата ѝ, преди Еада да се усети. Осъзнала грешката си, тя притисна длан върху устните си и се изчерви. Развеселен от реакцията ѝ, принцът се разсмя:

— Да, лейди, аз съвсем сигурно мога да консумирам брака си с дъщеря ви!

— Моля за извинение, милорд, но аз чух някои слухове. Като майка съм загрижена за благополучието на детето си. Някой ден ние

със съпруга ми ще се завърнем в Англия и ще оставим Мейрин в тази непозната за нея страна и може би никога вече няма да я видим отново. Аз просто искам тя да бъде щастлива, милорд.

— Аз няма да я разочаровам, лейди. Ще ѝ дам всичко, от което се нуждае, за да бъде щастлива — отвърна тихо той. — Обичам Мейрин и каквото и да сте чули за мен, то няма нищо общо с любовта ми към дъщеря ви!

Еада знаеше, че трябва да приеме този отговор.

— Милорд, аз наруших добрия тон, като ви заговорих по този начин. Кълна се, че не исках да се правя на тъща, която се меси в живота ви.

— Не е грях, че искате дъщеря ви да бъде щастлива, лейди — прекъсна я принцът. — Това, което си казахме днес, ще си остане между нас и ако вие забравите за този разговор, аз също ще го забравя.

— Милордът е много любезен — отвърна Еада. Тя почувства облекчение, като разбра, че Алдуин няма да бъде уведомен за инцидента. Саксонката направи реверанс и излезе от стаята.

Следващият ден бе слънчев и топъл. Според старинния обичай, Мейрин стана рано, за да събере цветя от градината, преди по тях да се е образувала роса. Тя все още се чувстваше малко отпаднала и това ѝ напомняше, че е вече истинска жена. На сватбата ѝ обаче нямаше да присъстват много хора и ако булката беше малко неразположена, едва ли някой щеше да забележи. Всъщност тя подозираше, че гостите ще възхваляват очевидната ѝ скромност.

Тъй като Василий не беше член на императорското семейство по пряка линия и бе получил титлата си по майчина линия, сватбата му не беше династична и следователно нямаше да се състои в голямата базилика „Света София“, а в разположената срещу нея по-малка църква „Света Ирена“.

В ранния следобед принцът пристигна в Градинския дворец с група музиканти, за да придружи младоженката и родителите ѝ до църквата. Музикантите бяха облечени в дрехи от златиста, зелена и яркосиня коприна и изпълняваха весели мелодии на гайди и барабани.

Мейрин бе изведена от вилата от родителите си и Дагда, и бе придружена от тях до църквата, която се намираше на другия край на императорските градини. Младоженецът и музикантите вървяха пред тях. Мека златиста светлина се процеждаше във всички ъгълчета на

църквата. Слънчевите лъчи, които проникваха през красивите прозорци, се отразяваха от жълтите стени, от красивите булчински дрехи в бяло и златно, с които беше облечена Мейрин.

Въпреки че преди няколко години Византийската църква се беше отцепила от Римската, Мейрин не забеляза голяма разлика между двете. Единствената разлика бе, че едната църква извършваше богослуженията на латински, а другата — на гръцки. Когато младоженците се изправиха пред свещеника, короните им бяха съединени с тясна златна лентичка, която символизираше връзките на брака, които щяха да съединят Василий и Мейрин в едно. Свещеникът накара младоженците да обиколят олтара три пъти. На сватбата бяха поканени Алдуин, Еада, Дагда, прислужницата Нара, принцеса Илиана, император Константин, императрица Мария-Ирена, Тимон Теократ и жена му Евдокия. Гостите пееха весели брачни химни и хвърляха ориз по младоженците — това беше древен обичай, с който се вярваше, че се осигурява плодовитост на булката. После всички се изредиха да поздравят принца с потупване по гърба. След края на церемонията Василий и невестата му заведоха гостите си в Градинския дворец, където им бяха сервирани сватбени торти и вино.

Принцът забеляза, че Мейрин е уморена, и нареди да я качат на носилка. Гостите им пожелаха много щастие и ги оставиха да си тръгнат. Дагда и Нара вече се бяха отправили към двореца Буколеон. Еада бе обещала на дъщеря си да ѝ даде Нара за лична прислужница след сватбата. Що се отнася до Дагда, беше ясно, че ирландецът ще остане на служба при Мейрин и съпруга ѝ, защото се бе клел във вярност първо на Мейрин.

В носилката Мейрин се отпусна назад и миг след това клепачите ѝ се затвориха. Василий, който вървеше отстрани, се усмихна. Беше толкова красива! Взе ръката ѝ в своята и Мейрин отвори очи.

— Каква булка съм аз, щом като заспивам в деня на сватбата си? — укори се тя.

— Уморена — отвърна принцът със смях. — Всичко беше толкова вълнуващо, красавице моя!

Тя усети, че Василий наблегна на „всичко“, и разбра, че майка ѝ му е казала, че дъщеря ѝ е вече истинска жена. Мейрин изпита огромно облекчение, защото не беше сигурна как трябва да повдигне подобен въпрос пред някой мъж, дори ако този мъж беше съпругът ѝ.

— Отпусни се и си почини — каза той нежно. — Ще поговорим пак, когато стигнем у дома.

Дворецът Буколеон се намиреше до императорското пристанище. Кеят му беше украсен със статуи на лъвови, дракони, грифони и други истински, и митологични същества. Дворецът бе построен от красиви мраморни блокове, свързани в мозайка от ярки цветове. Около него бяха разположени павилиони, изкуствени, езерца, фонтани и градини. Излъчваното от сградата спокойствие бе измамно, защото в Буколеон живееха и работеха двайсет хиляди придворни, войници, свещеници, слуги, служители и артисти. В работилниците на Буколеон се изработваха висококачествени копринени тъкани, над чието производство държавата имаше монопол; бои за платове и оръжия с отлично качество.

Мейрин и съпругът ѝ щяха да живеят в този дворец, докато не бъдеше завършен новият им дом. Покоите на принц Василий Дукас бяха с изглед към градините и морето. Малкото крило на двореца, в което щяха да живеят младоженците, имаше свой вътрешен двор и отделен вход. Принцът помогна на жена си да слезе от носилката и я пренесе на ръце през прага. Мейрин се изчерви и скри лицето си зад рамото му. Сърцето ѝ биеше лудо от вълнение и донякъде от страх, но за нейна изненада Василий я сложи върху леглото в спалнята с думите:

— А сега си почини, Мейрин. Ще се видим за вечеря — след това излезе от стаята.

Тя беше твърде уморена, за да спори с него. Болките в стомаха ѝ бяха започнали да я мъчат отново. Започна да ѝ се гади. „Ако това значи да бъдеш жена — измърмори Мейрин, — не съм сигурна дали искам да бъда такава.“ Тя се обърна на една страна, но така ѝ беше неудобно и отново легна по гръб.

— Нара! — извика тя.

Прислужничката се появи веднага.

— Какво желаете, принцесо?

— Иди при майка ми и ѝ кажи, че искам да ми даде малко от еликсира, който ми даде вчера за болките в стомаха. Кажи ѝ също, че искам да науча рецептата, за да мога да си го приготвям сама в бъдеще.

— Да, милейди, отивам веднага, но мога ли да ви предложа междуременно да опитате от червеното кипърско вино?

— Нaley ми малко — нареди Мейрин. — Нара, ти имаш ли болки, когато връзката ти с луната е нарушена?

Прислужничката се усмихна:

— Когато бях момиче, ме болеше, но вече не.

— Не разбирам — каза Мейрин озадачено.

— Ами... — започна Нара с намигване — когато едно момиче опита веднъж, болките изчезват.

— Да опита какво?

Изведнъж Нара осъзна, че въпреки че Мейрин бе научила от майка си основното за секса, тя всъщност не знаеше много и нямаше практически опит, както трябваше и да бъде при една порядъчна млада дама. Веселата прислужничка обаче вече беше казала А и нямаше как — трябваше да кажи и Б. Налагаше ѝ се да каже истината.

— Ами, принцесо, исках да кажа, че когато започнете да се сношавате редовно със съпруга си, болките ви трябва да изчезнат. Поне така стана с мен.

— Но ти не си омъжена! — реагира Мейрин. После проумя думите на прислужничката и се изчерви като домати: — Ооо!

— Тичам при майка ви, принцесо — каза бързо Нара и излетя през вратата на спалнята.

Разбира се! Нара си имаше любовник! Мейрин не можеше да си прости, че се бе държала толкова глупаво. Това откритие би трябвало да я шокира, но не бе станало така. Момчетата и момичетата в английските села често се сношаваха, преди брачните им клетви да бъдат обявени пред олтара. Мейрин откри, че не се отвращава от морала на прислужницата си. Тя се запита дали майка ѝ знаеше за похожденията на Нара и реши, че Еада сигурно не знае. Момичето си помисли, че няма да бъде зле да има прислужница с такъв голям опит, докато и самата тя не научеше всичко за тези неща.

Изведнъж Мейрин се сети, че е първи май. Тя знаеше това още от сутринта, но от вълнение покрай сватбата беше забравила. Трябваше да запали огъня си за Белтейн! Особено в този най-важен в живота си ден!

Тя огледа стаята внимателно. Всичко ѝ беше напълно непознато, защото никога преди не беше влизала в покоите на Василий. Мейрин нямаше представа къде Нара беше оставила торбичката с дъбовите ѝ тресчици. На вратата се почука.

Влезе Дагда, който носеше плитка медна купа.

— Знам, че сте уморена, милейди, но знаех, че няма да забравите за Белтейн. Терасата на спалнята гледа право на запад и вие можете да накладете огъня си тук, където никой няма да ви безпокои.

Той ѝ подаде купата и Мейрин нареди миниатюрен огън върху плоското ѝ дъно.

— Да излезем навън — каза тя с усмивка и той прочете облекчение в очите ѝ. — Аз почти бях забравила, Дагда, и когато се сетих, не можах да намеря дъб — призна си тя.

— Аз се погрижих за дъба — отвърна гигантът. Двамата стояха пред малкия огън и отново отдаваха почит към древното си наследство. Душата на Мейрин се освободи от тялото ѝ и тя видя чифт кафяви очи, които втренчено я гледаха от издължено, сухо лице, и някакъв примитивен инстинкт ѝ подсказа, че собственикът на това лице я мразеше и следователно не искаше тя да бъде щастлива. Тя дойде на себе си с тих вик.

— Какво има? — попита я тревожно Дагда.

— Нищо — отвърна Мейрин, защото не искаше да сподели видението си с него. Без съмнение, то се дължеше на неразположението ѝ от първото ѝ течение и Мейрин се почувства като глупачка. — Добре съм — увери тя ирландеца, като го потупа по ръката. Изражението му я накара да се почувства гузна, защото и двамата знаеха, че тя лъже.

Огънят изгасна бързо и Дагда си тръгна. Мейрин се върна в спалнята и отпи от виното, което Нара ѝ бе наляла. После зачака завръщането на прислужницата си.

Нара бе тичала през целия път. Мейрин смеси отварата на майка си с вино, изпи сместа и малко след това заспа. Когато се събуди, болките бяха изчезнали. За нейно щастие, дрехите ѝ бяха толкова гъсто обшити със скъпоценни камъни, че дори не се бяха измачкали. Тя изми лицето си с розова вода и се присъедини към съпруга си за сватбената им вечеря.

Храната беше богата и разнообразна. Бяха им поднесени порция миди, накуснати във вино и билки; два печени гълъба, поставени върху легло от ориз, украсено със смокини; натъркана с чесън агнешка плешка, заобиколена от малки бели лукови главички; купа с артишок,

задушен в олио и оцет от пелин; черни маслини в собствения им сок; козе сирене в саламура и мек бял хляб.

Мейрин се чувстваше много по-добре и яде с апетит. Прислужниците почистиха масата и поставиха пред младоженците поднос с плодове. Едва тогава Мейрин осъзна, че е останала сама със съпруга си. Тя бавно си избра една праскова от подноса и я ухапа.

Василий отгатна мислите ѝ и я погали по бузата.

— Обичам те — каза той, — но ми е известно, че майка ти е умряла при раждане на петнайсетгодишна възраст. Не искам това да се случи и с теб, моя свършена красавице.

— Майка ми каза ли ви, че женското ми течение се появи миналата нощ? — тя се изчерви, но Еада я бе учила, че жената трябва да бъде откровена със съпруга си. Мейрин бе сигурна, че принцът знаеше, и въпреки това отговорът му я обърка.

— Каза ми — отговори той сериозно, — но това не променя мнението ми, Мейрин. Аз не съм никакъв лаком звяр и не искам да консумирам брака си с теб веднага. Пред нас има още много вечери като тази. Имаме достатъчно време да се обичаме, но не и преди да сме се опознали по-добре. Не искам да те загубя при раждане, както баща ти е загубил майка ти. Разбираш ли ме?

Тя кимна и почувства странно облекчение. Ухажванията на принца ѝ се бяха стрували възбуждащи, но тя бързо осъзнаваше, че знае твърде малко за мъжа, чиято съпруга бе станала. Мейрин откри, че е доволна от решението му да ѝ даде време да свикне с новото си положение и с него.

— Аз изобщо не ви познавам, не е ли така? — запита го тя замислено.

— Не — отвърна Василий, — все още не. Когато ме опознаеш, едва ли ще останеш разочарована, любов моя.

Мейрин внезапно се разсмя.

— Ами ако се разочаровам? — подразни го тя.

— Ще се погрижа това да не стане — ухили се принцът. Харесваше му начина, по който тя нежно се присмиваше на увереността му. Когато пораснеше, Мейрин щеше да бъде великолепна жена. Василий забеляза, че тя отново е пребледняла, и ѝ предложи да се оттегли.

— Но къде ще спите вие, милорд?

— Нара ми е приготвила дивана в спалнята ни. Не е необходимо всички в двореца да знаят за уговорката ни. Имаме само трима лични прислужници: твоите — Нара и Дагда — и моят Йоан. Те ще си мълчат, ако не искат да им бъдат изтръгнати езиките. Никой няма да се меси в личния ни живот!

Животът на Мейрин в двореца беше спокоен. Василий ѝ беше обещал да ѝ намери учител и удържа на думите си. Симеон беше възрастен евреин, който я посещаваше няколко пъти в седмицата и ѝ преподаваше философия, история, висша математика и естествени науки. Един млад евнух на име Петър я учеше да свири на лютня. Всеки ден Василий и Мейрин яздеха по заобикалящите града хълмове и плуваха в басейна в частната си градина.

През първите няколко месеца от брака си двамата спяха в отделни стаи, въпреки че не се срамуваха от голотата си. Мейрин бързо свикна с присъствието на принца. Василий често се чудеше как е могъл да живее без нея преди. С времето Мейрин започваше да вярва, че той я обича и ставаше все по-малко стеснителна, което много радваше съпруга ѝ. Учителите ѝ бързо започнаха да сипят похвали за интелигентността ѝ и Василий се присъединяваше към техните хвалебствия, като придърпваше жена си към себе си и я целуваше.

Внезапно нещо се случи. След това никой от тях не можеше да си обясни какво точно бе станало, но когато веднъж устните на Василий докоснаха тези на Мейрин, сетивата и на двамата реагираха едновременно. Нежните ѝ ръце се обвиха около него и тя притисна тялото си към неговото. Устните ѝ се разтвориха под натиска на неговите. Това, което бе започнало като невинна целувка, се бе превърнало в целувка на неочаквана страст. Езикът на принца проникна в устата ѝ. Мейрин измърка доволно. Преди да се опомнят, Василий бе свалил нощницата ѝ и бе положил жена си върху голямото легло.

В продължение на няколко минути той само я гледаше. После въздъхна дълбоко. Тя беше необикновено красива. Той се възбуждаше не толкова от нейната неопитност, колкото от това, че тя беше нещо непознато за него. Всички съпрузи се нуждаеха от време, за да се опознаят, но Василий чувстваше, че у Мейрин има нещо, което тя

никога няма да разкрие пред когото и да било. Той я искаше толкова много, но все още беше рано. Още от самото начало принцът бе решил първо да запознае жена си с другите пътища към удоволствието и сега му се удаваше добра възможност да започне обучението ѝ. Въпреки че очите ѝ бяха затворени, тя не се опита да го отблъсне.

Василий се съблече, легна до нея и започна нежно да гали гърдите ѝ. След няколко минути тя отвори очи и го погледна. Сега пръстите му обикаляха бавно зърната ѝ. Мейрин издаде звук на очевидно удоволствие и това накара съпруга ѝ да се усмихне.

— Това ти харесва — заяви той.

— Да. Защо не сте ме докосвали по този начин досега?

— Защото не беше готова.

— А защо смятате, че сега съм готова?

— Не знам — отвърна Василий. — Просто чувствам, че си готова, скъпа моя — той се наведе над гърдите ѝ и топлият му език започна да ближе бавно зърното на едната ѝ гърда. Мейрин потръпна. Ръката му започна да гали другата ѝ гърда.

Топлата влага върху кожата ѝ и съзнанието, че езикът му я докосва, събудиха нещо дълбоко в душата на Мейрин. Тя почувства топлина между бедрата си и се размърда тревожно, но когато той извади зърното ѝ от устните си, тя прошепна:

— Моля ви, милорд, не спирайте!

Той се усмихна, премести устните си върху другото ѝ зърно и го засмука. Мейрин остана без дъх от изненада! После пръстите ѝ се забиха в косата му и тя го притисна силно към себе си:

— Да!

Василий продължи да си играе с нея по този начин още няколко минути. Меките полукълба на гърдите ѝ реагираха на всяко негово докосване. Той се зачуди дали и останалата част от тялото ѝ е толкова чувствителна и ръцете му се плъзнаха надолу. Плоският ѝ корем се сви под допира на пръстите му и Мейрин усети как вътре в нея избухва огън и по тялото ѝ преминава гореща вълна от възбуда. Не може да потисне стона си:

— О, Василий, любов моя! Това е толкова хубаво. О, как горя! Целувай ме!

Той бавно сложи устните си върху нейните и Мейрин страстно отвърна на целувката му. Езичето ѝ се втурна в устата му и започна да

ближе езика му. Ръцете ѝ започнаха да гаят стройното му тяло. Пръстите ѝ се плъзгаха по раменете и гърба му и милваха стегнатите му бедра. Докосването ѝ възбуди Василий до болка. Той легна по гръб до нея, хвана ръката ѝ и я придърпа към мъжествеността си. Пръстите ѝ без колебание стиснаха гладкия, топъл член и тя нежно започна да го гали. Василий не беше предполагал, че е толкова възбуден. Допирът на ръцете ѝ го накара да се изпразни почти веднага върху топлата ѝ длан. Той изпъшка полузасрамен, но Мейрин беше доволна.

— Никога преди не съм виждала мъжко семе — каза тя. — Само като си представя, че от това се раждат деца...! — тя седна на леглото и се загледа в лепкавата течност. Василий се разсмя.

— Страхувам се, че извърших грях, като изхвърлих семето си на място, където няма да може да пусне корен — каза той.

— За първи път ли правите такова нещо, милорд? Мислех, че мъжкото семе може да се изхвърля само в утробата на жената. Сега виждам, че не е така.

— Не, не е така, любов моя. Когато е възбуден, мъжът може да изхвърля семето си, където иска, но само в женската утроба то може да пусне корен и да прерасне в дете.

— Кажете ми на кои други места може да се изпразва мъжът, Василий? Искам да се науча да ти давам наслада по същия начин, по който ти я даваш на мен.

Той се замисли за миг, но реши, че тя все още не е достатъчно опитна.

— Нямам намерение да крия тези неща от теб, скъпа — каза той, — но бих предпочел да ти ги покажа, вместо да ти разказвам за тях. Трябва обаче да бъдеш търпелива. Засега предпочитам да приключа с уроците по тази тема. Трябва да се изкъпем, защото сме поканени да вечеряме с императора.

Мейрин се намуси. Тя не познаваше хитрините, с които можеше да накара съпруга си да промени решението си.

— Ще бъда доволна, когато си имаме наш собствен дом и Босфорът ще ни разделя от Константинопол — каза тя. — Тези вечери с императора са много скучни!

— Към края на зимата дворецът ни ще бъде готов — увери я той. — Оказа се, че няма да има достатъчно вода за новия ни дом и затова сега се строи акведукт. За съжаление, строителството му отнема време.

— Искам да бъда сама с теб — оплака се Мейрин и той ѝ се усмихна в отговор.

Неочаквано и за самата себе си, тя се беше влюбила в него и го ревнуваше през всяка минута, която не прекарваше с него. Василий ѝ бе показал пътя към извора на страстта и Мейрин искаше да пие до насита от него. Тя си купи робиня, която беше опитна масажистка, и започна да прекарва повече време в банята. По няколко часа на ден Зоя се грижеше за тялото на господарката си, за да бъде тя готова за принца. Мейрин откри, че копнее за докосванията на Василий. Тя се опитваше да привлече вниманието му по всевъзможни начини, защото, колкото повече той я милваше и галеше, толкова повече на нея ѝ се искаше той да не спира.

Василий не разочарова съпругата си. Въпреки че според него тя все още беше твърде млада, за да могат да консумират напълно съюза си, на нея ѝ се искаше да научи всички начини, с които можеше да му достави удоволствие. Той знаеше, че наближава времето, когато нямаше да може да обуздае желанието си да притежава изцяло това красиво момиче.

Когато Мейрин не посещаваше уроците на Симеон или Петър, а Василий не беше в двора на братовчед си, двамата се хвърляха в прегръдките си. Гърдите ѝ се бяха превърнали в гладки полукълба от пищна плът и той обичаше да плъзга твърдото си копие между тях, като внимаваше да го издърпа преди върховния момент. Мейрин не се срамуваше да си играе с него. Един ден, когато двамата се галеха, тя се наведе и хвана члена на съпруга си с устни. Василий трепна от изненада и тя го погледна въпросително:

— Забранено ли е това?

— Само за глупаците и лицемерите — отвърна той и нежно натисна главата ѝ надолу. Когато тя го бе довела почти до върха, той ѝ каза да спре. После я сложи да легне по гръб, вдигна краката ѝ на раменете си и я люби по същия начин, по който го бе любила и тя.

Вратата към познанието се открихна още малко пред Мейрин. Досега тя беше смятала, че дори и пълното консумиране на брака им едва ли би било по-хубаво от удоволствието, което двамата си доставяха и получаваха, когато бяха заедно. Сега тя разбираше колко невежа е била в това отношение. Почувства, че не може да се владее, и

й се стори, че се издига към луната и звездите. После отново се озова в прегръдката на силните му ръце. Василий я гледаше усмихнато.

— Нямам търпение да те притежавам изцяло, любов моя! — прошепна той. — Ти се превърна в смисъла на живота ми, Мейрин.

— И аз нямам търпение — отвърна тя. — Обичам те, принце мой! Изминаха осем месеца, откакто отпразнувахме сватбата си. Сега съм на четиринайсет години и съм готова да стана жена, но мога да почакам още няколко седмици. Скоро ще се нанесем в новия си дворец. Не искам да консумираме брака си в Буколеон, Василий. Искам да го направим през първата нощ в новия ни дом. Не мислиш ли, че ще бъде добро предзнаменование за бъдещето ни, ако първото ни дете бъде заченато в собствения ни дом?

Думите ѝ го трогнаха. Колкото ѝ силно да беше желанието му да я има, идеята ѝ да консумират брака си в собствения им дворец го радваше. Принцът погали Мейрин по бузата. Тюркоазните му очи бяха изпълнени с обич и възхищение. Тя действително беше идеалната съпруга за него. Уважението ѝ към традициите заслужаваше възхищение.

— Ще се постарая домът ни да бъде готов възможно най-бързо — обеща той. — Дотогава ще трябва да стоим настрани един от друг. Това ще увеличи желанието ни, Мейрин. Ти си умела и надарена ученичка на страстта, любов моя. Искам консумирането на брака ни да бъде толкова приятно, че да си спомняш за него с радост през целия си живот.

— Но аз не мога да живея без докосванията ви, милорд! Вие сте ми необходим, за да оцелея! — опита се да го поласкае тя.

— Довечера ще задоволя всичките ти похотливи копнежи, любов моя, но съмне ли се, ще се преместя в друга стая и ще остана там, докато настъпи времето да се нанесем в новия си дом. Искам да бъдеш толкова гладна за мен, колкото съм и аз за теб в този момент!

Василий я прегърна и я целуна.

— Толкова си сладка! — измърмори той върху устните ѝ. — Мисля, че трябва да съм полудял, щом искам да се отделя от теб.

— Може би — подразни го тя — ще бъде по-добре да започнем с въздържанието си още сега, милорд.

— О, не, чаровнице моя, няма да ми избягаш тази вечер! — разсмя се той. След това я вдигна на ръце и я понесе към леглото.

Двамата страстно се милваха с ръце и устни. Василий засмука гърдите ѝ и Мейрин въздъхна доволно, когато познатите тръпки на възбуда преминаха по тялото ѝ. Ръцете на съпруга ѝ започнаха да галят вътрешната страна на полуразтворените ѝ бедра. Тя потръпна, когато пръстите му за първи път се плъзнаха между нежните гънки от розова плът. Принцът усети как тя се стяга и побърза да я успокои:

— Не се страхувай, Мейрин! Само ще проуча сладостта ти за малко — един нежен пръст я потърка и внимателно влезе в треперещото ѝ тяло. — Ах, любов моя, колко ми се иска да те пронижа с копието си, а не с пръста си! — прошепна той.

Пръстът му се движеше ритмично в нея и Мейрин усети как страхът ѝ отстъпва пред някаква непозната за нея възбуда. Тялото ѝ не искаше да стои неподвижно и тя започна да тласка бедрата си нагоре, за да посрещне движенията на ръката му.

— О, Василий! Толкова е хубаво! — извика тя, когато цялото ѝ същество бе завладяно от чувството, че се разтапя.

Той наведе глава и я целуна страстно. Доволен беше, че първото сериозно проникване не я беше изплашило. Василий бе научил всичко, което му беше необходимо: девствената ципа на жена му беше здрава и той щеше да се нуждае от цялото си умение и търпение, за да я разкъса. Той се надигна и каза:

— Ти си съвършена, любов моя. Обожавам те!

Мейрин се почувства на седмото небе от щастие. Тя обичаше и беше обичана, желаше и беше желана!

През следващите няколко дни Мейрин изглеждаше изключително щастлива. Еада забеляза това и не можа да се сдържи да не я попита:

— Щастлива ли си, дете мое?

— О, да, мамо!

Саксонката замълча за малко.

— Да не би вече...? — тя се спря, но Мейрин прочете мислите ѝ.

— Все още не, но аз съм готова и Василий е съгласен, мамо. Ние обаче решихме да изчакаме, докато се нанесем в новия си дом отвъд пролива. Искam синът ми да бъде заченат под покрива на собствения ми дом.

— Още не съм говорила с теб за това, което трябва да очакваш, детето ми — каза Еада. — Щом моментът е наближил, ти трябва да

бъдеш подготвена.

— Не мисля, че вече има нещо, което да не съм научила, мамо. Вярно е, че още не сме консумирали съюза си, но Василий и аз играхме най-различни игрички в леглото през изминалите няколко месеца. Всичко беше чудесно — каза Мейрин с лека нотка на самодоволство.

— А той предупреди ли те за болката? — попита Еада.

— За болката ли? — Мейрин изглеждаше объркана. — Каква болка? Никой не е споменавал за болка!

Саксонката се усмихна. Тя си помисли колко типично беше за мъжете да обръщат внимание само на удоволствието при първото сношение.

— Когато за пръв път станеш жена, Мейрин, можеш да изпиташ болка — каза тя. — В това няма нищо страшно и то е съвсем естествено. Освен това, когато девственият щит бъде пронизан, ще има леко кръвотечение. Това става само първия път. После няма да има нито болка, нито кървене, а само удоволствие.

— Вие с татко изпитвате ли удоволствие все още? — запитва смело Мейрин. После се засрами и заби поглед в земята. Еада се разсмя.

— Да! — отвърна тя и в сините ѝ очи проблесна весело пламъче. — След всички тези години ние с баща ти все още изпитваме удоволствие от сношението. Ние се обичаме, Мейрин! Без любов радостта не може да продължава дълго. Надявам се с Василий да се обичате така, както се обичаме ние с баща ти.

— Не се съмнявай в това, мамо! — каза Мейрин с увереността на всяка млада съпруга, която не може да вижда далеч в бъдещето. — Той казва, че дори и в съня си мисли за мен. Аз съм толкова щастлива, че той ме обича!

— Ти я обичаш? — гласът на Велизарий звучеше неестествено пискливо в ушите на принца, докато той крачеше напред-назад из личните си покои в двореца Буколеон. Велизарий беше най-известния актьор на Византия и това му даваше привилегията да живее в двореца за сметка на императора. — За бога, Василий! Защо просто не вземеш една кама и не ме понижиш в сърцето? Когато ме уведоми за

намерението си да се ожениш, ти се закле, че няма да престанеш да ме обичаш и че се жениш, само защото искаш да имаш наследници. От тогава изминаха осем месеца и ти нито веднъж не ме посети като любовник. Въпреки това аз ти останах верен, защото знаех, че ти никога не лъжеш. Сега идваш при мен и ми заявяваш, че обичаш онази кучка! Дошъл си тук, само за да ми кажеш сбогом! Аз те обичам! Нищо ли не означава това за теб? Ти си жесток! Жесток! — Велизарий се хвърли на един покрит със златисточервен сатен диван. Притисна една възглавница към гърдите си и се втренчи с помътнял поглед в принца. В очите му се четяха гняв, ревност и омраза.

— Аз не съм като теб, Велизарий — каза тихо Василий. — През целия си живот съм имал само двама мъже за любовници. Както ти е известно, първият от тях беше братовчед ми Евгений Демирчис. Тогава и двамата бяхме тринайсетгодишни и се страхувахме да се доближим до жена, за да не ни откаже. Опитвахме един с друг, докато не придобихме достатъчно увереност и не пробвахме с робинята на леля ми. Преди теб всичките ми любовници са били жени. Винаги съм харесвал жените. Ти не си като мен. Ти никога не си обичал жена и не си способен на това. Колко пъти си ми казвал, че дори мисълта да се любиш с жена те отблъсква? Понякога ми се струва, че ти имаш женска душа, затворена в тялото на мъж.

— Тогава защо дойде при мен? — запита сприхаво актьорът.

— Спомням си кога се запознахме, Велизарий. По това време аз имах връзка с три жени и бях открил, че всяка от тези кучки ме мамеше, докато същевременно пълнеше кутиите си за скъпоценности с щедрите ми подаръци. За капак на всичко, Елена Мономачос се опита да ми припише бащинството на копелето си. Бях ядосан, може би дори и малко отегчен от жените. Може би съм сметнал, че имам нужда от промяна, а мъж любовник е огромна промяна. Освен това ти ми харесваше — той потупа актьора по ръката: — Ти си най-добрият ми приятел, Велизарий. Моля те, умолявам те, опитай се да разбереш чувствата ми! Мейрин притежава всичко, което съм търсил у жените. О, да, тя е млада, но я очаква голямо бъдеще. Понякога се будя посред нощ от страх, че някой ден ще изостана от нея — той се усмихна: — Бог да ми е на помощ: аз съм толкова влюбен в нея! Не можеш ли да разбереш това, скъпи Велизарий?

— Любов ли? — изръмжа презрително актьорът. — Ти не знаеш какво е любов, Василий! Ти познаваш само удоволствието да притежаваш нова играчка, каквато е за теб и съпругата ти, принце мой! Когато се наситиш да я чукаш, ти ще си потърсиш някоя нова красавица! Горкото момиче! Въпреки че никога не съм я виждал, аз всъщност ѝ съчувствам. Говори се, че била сладка, но когато ти изсмучеш сладостта ѝ, ще я замениш за нова играчка така, както заменяш мен сега, Василий, и аз те мразя за това!

— Грещиш! Аз я обичам! — каза принцът, раздразнен от думите на Велизарий. — Ние все още не сме консумирали брака си. Когато се оженихме, аз смятах, че тя е твърде млада за това, но сега тя е вече готова за любов. След три дни ние ще консумираме любовта си в новия си дом.

Той седна зад Велизарий и обви ръката си около него. Актьорът потръпна от тази прегръдка.

— О, стига, приятелю! Радвай се за мен! Има много хора, които искат да бъдеш техен любовник. Колко пъти сме се смели над твоите обожатели? Не е ли вярно, че през изминалите няколко месеца са ти били направени поне сто предложения?

— Разбира се, че е вярно — отвърна рязко Велизарий, — при това от по-важни от теб хора. Аз съм желан мъж! — той се изпъчи и несъзнателно повдигна брадичка. На устните му се появи лека усмивка, която бързо изчезна. — Аз обаче останах верен на любовта ни. Но не и ти! Не съм си позволил, дори да си определя среща с някого.

— Съжалявам — каза принцът. — Ти си ми приятел и аз никога не съм искал да те нараня. Мислех, че ще мога да ви обичам и двамата, но се оказа, че съм се лъгал.

— И предпочете нея пред мен! — в гласа на Велизарий се чувстваше дълбока тъга. — Защо?

— Не можех да постъпя другояче. Сега знам, че ѝ принадлежа още от първия миг, в който я зърнах.

Велизарий въздъхна. Въздишката му бе изпълнена с такава болка, че Василий усети сълзи да напират в очите му.

— Колкото и да те обичам, принце мой, аз не мога да те задържа при мен насила. Ти разби сърцето ми и някой ден ще разбиеш и нейното, но аз не съм глупак. Аз все още те обичам и ти желая да

бъдеш щастлив, дори и сега, когато ме напускаш — той стана от дивана. — Ела! Ще изпием последната си чаша вино заедно. След това ти ще си тръгнеш, за да се върнеш при неопитната си жена — актьорът бавно прекоси стаята. В един от ъглите имаше кръгла маса от мрамор и злато, върху която беше сложен сребърен поднос с наредени върху него чаши и кани. — Тя не знае за нас, нали? — попита той замислено.

— Не — отвърна Василий. — Мейрин не знае нищо. Любов като тази между мъжете не влиза в обсега на познанията ѝ. Такава любов би я шокирала. Тя не е израсла в Константинопол и за нея тези неща не са така естествени, както са за нас.

Велизарий бе стигнал до масата и кимна, сякаш искаше да изрази съгласието си с думите на принца. Върху палеца на лявата му ръка имаше пръстен с голям рубин. Актьорът застана така, че тялото му закриваше подноса от погледа на Василий, и натисна някаква тайна пружина върху тъмночервения камък. Пръстенът се отвори и откри малка кухня, пълна с някакъв бял прах. Велизарий сръчно изсипа равни части от праха във всяка от двете, обковани със сребро чаши и бързо наля в тях кървавочервено гръцко вино. Прахът се разтвори моментално в червената течност. Велизарий се обърна и усмихнато понесе двете чаши към дивана.

— За какво ще пием? — попита той, като подаде едната чаша на принца. — Това ще бъде последната ни наздравица и трябва да бъде по-специална.

— Да пием за това и двамата да намерим истинското щастие — отвърна Василий, — защото ми става мъчно, като си помисля, че съм те наранил, скъпи Велизарий. Искан ми се да бъдеш толкова щастлив, колкото съм аз сега.

Велизарий се усмихна широко.

— Аз вече съм щастлив, принце мой — каза той, вдигна чашата към устните си и я изпи до дъно. Василий последва примера му. Чашите бяха поставени върху масата и актьорът се обърна към принца с изненадваща злъч в гласа:

— Твоята безценна принцеса скоро ще научи колко лесно предаваш хората, които те обичат, принце мой! Много скоро тя ще познае ужасната болка, която ти ми причини, и ще трябва да живее с тази болка до края на живота си, за който аз се моля да бъде дълъг! Когато ни намерят заедно, Василий, някои хора ще пожелаят да

разкрият връзката ни пред жена ти. Най-голямото отмъщение за мен е, че тя никога няма да бъде сигурна дали наистина си я обичал! Защото, принце мой, ти няма да живееш достатъчно дълго, за да я успокоиш или да отречеш клеветите! — той се изсмя остро. После внезапно залитна и падна на колене. Василий почувства силна, остра болка да пронизва вътрешностите му.

— Велизарий! — извика той. — Какво си направил? — след това и той падна на колене и се озова лице в лице с актьора.

— Какво съм направил ли? — Велизарий бързо пребледняваше. — Просто се постарях ти да останеш завинаги с мен, скъпи! Тя не може да те има, защото ти си мой, Василий! Мой и сега, и вовеки веков! Мой! — с тези думи той се просна напред, в ръцете на принца, и издъхна. Тежестта на тялото му повали Василий по гръб върху великолепия дебел килим от червена и черна вълна.

Василий не чувстваше тялото си. Той не можеше да се движи и лежеше по гръб, притиснат от безпомощната прегръдка на Велизарий. Думите на убиеца проникнаха в съзнанието на принца и той усети как сърцето му бавно спира да бие. В последен прилив на енергия той успя да извика само една дума:

— Мейрин! — и издъхна.

Известно време в стаята цареше тишина. После вратата на антрето бавно се отвори и едно момче влезе забързано. Гледката на двата трупа го накара да спре, но то бързо се опомни и се приближи до телата. Като внимаваше да не ги побутне, момчето извади малко огледало и го постави първо пред устните на Василий, а след това — и пред тези на актьора. Стъклото остана ясно.

Момчето въздъхна, излезе от стаята и се затича по лабиринта от коридори, които свързваха различните крила на двореца. Когато достигна до покоите на Василий, хлапакът оправи туниката си, влезе смело и пожела да говори с принцесата.

— Тя е с майка си — отвърна Нара, като си помисли, че прощението на момчето не е от голямо значение. — Наредено ми е да не я безпокоя.

— Трябва да говоря с нея! — настоя малкият. — Трябва!

— Е, да, ама не може, момчето ми, и толкова! — заяви твърдо Нара.

Внезапно момчето, което едва ли беше на повече от десет години, се разплака.

— Господарят ми е мъртъв и принцът също! — захълца той. — Не знам какво да правя. Мислех си, че принцесата може да помогне — завърши той и обърса носа си с опакото на ръката.

— Какво? — изкрещя прислужницата. — Какви ги говориш? Дагда! Ела бързо тук! — тя сграбчи хлапето за яката и го бутна към средата на стаята, където то се озова лице в лице с някакъв гигант с дълга до раменете бяла коса. Малкият се разтрепери от страх.

— Не се бой, момче — каза ирландецът. — Кой си ти и какво искаш?

— Казвам се Павел и съм роб на великия актьор Велизарий. Идвам от покоите на господаря си. Той лежи на пода с принц Василий. И двамата са мъртви.

— Бог да ни е на помощ! — извика Нара, но един поглед на Дагда бе достатъчен, за да я накара да млъкне.

— Сигурен ли си, че са мъртви, момче? — продължи Дагда.

— Да, милорд. Сложих огледалото си пред устните им и стъклото не се замъгли. Беше време за банята на господаря ми и аз влязох само за да му напомня, защото той щеше да ме бие, ако водата не беше достатъчно топла. Не съм ги шпионирал! — едва сега момчето осъзна колко сериозно е всичко и се разтрепери от страх.

— Защо дойде тук, момче? — запита го Дагда.

— Нали това са покоите на принц Василий и жена му, господарю? Принц Василий лежи мъртъв до трупа на господаря ми. Къде другаде можех да отида?

— Жено! — студеният поглед на гиганта прониза прислужницата. — Дръж си езика зад зъбите, докато не се върна!

Нара кимна уплашено.

Ирландецът нареди на хлапето да остане с прислужницата и изтича по коридора до покоите на Велизарий. Пред вратата се спря и се огледа, за да се увери, че наоколо няма никого, след което влезе. Дагда бе чул слуховите за връзката между принца и актьора, но знаеше, че тя беше прекратена след сватбата на Василий. Погледът му се спря върху двамата мъже на пода и устните му се свиха презрително.

Дагда обмисляше ситуацията. Трябваше да премести телата, за да не бъде Мейрин наранена от скандала. Той издърпа трупа на

Велизарий настрани, премести тялото на Василий върху дивана и го настани между възглавниците. Не можеше да направи нищо повече. Така поне двамата мъже не бяха вплетени в перверзната си прегръдка. Ирландецът напусна стаята с въздишка и забързано се отправи по коридорите на двореца към стаята на придворния лекар Деметрий.

По време на престоя си в Константинопол, гигантът се беше сприятелил с Деметрий и двамата често играеха шах вечер. Сега Дагда се нуждаеше от своя приятел. Той влезе безпрепятствено в апартамента на лекаря и като видя, че приятелят му е сам, бързо му обясни какво се бе случило. Деметрий последва гиганта в покоите на Велизарий. Поклащайки глава, лекарят се зае да преглежда двете тела.

— Отрова — каза тихо той, след като помириса устните на принца и провери чашите и каните. — Не е била сложена в кана, а в самите чаши.

— Каква отрова? — запита го Дагда. — Как е била сложена и от кого?

— Не съм сигурен точно каква е, освен че е изключително силен и добре рафиниран прах от беладона, за който няма противоотрова. Подействала е почти мигновено, Дагда. Това мога да твърдя със сигурност, защото по телата няма почти никакви изкривявания. Никога няма да разберем кой от двамата я е сложил, както няма да разберем и дали става дума за договор за двойно самоубийство или за убийство.

— Принцът беше приключил връзката си с актьора — каза Дагда. — Той бе верен на господарката ми от деня, в който се венчаха, и след два-три дни двамата щяха да се преместят да живеят в собствения си дом.

— Тогава е най-вероятно Велизарий, като е научил за това и след като е бил пренебрегван от принц Василий през последните няколко месеца, да го е подмамил тук с намерението да отнеме живота и на двамата.

— Ще се закълнеш ли, че това е така? — попита ирландецът. — Смъртта на принца ще разбие сърцето на господарката ми, защото тя го обичаше истински. Тя не знаеше за предишните му връзки и дори не можеше да си представи, че принц Василий би обичал мъж. Това не е обичайно за нашия народ.

Лекарят кимна съчувствено:

— Няма нужда да тревожим излишно горката жена, приятелю. Ще се закълна, че Велизарий е убил принц Василий, преди да отнеме собствения си живот, но няма да мога да спра слуховете, които ще последват, Дагда, а вярвай ми — такива ще има. Предишните връзки на принца са публична тайна. Досега господарката ти имаше щастието да не чува слуховете, но вече няма да бъде така. Ще има хора, които няма да повярват, че Велизарий е убил принца. Те ще кажат, че двамата мъже, които все още са били любовници, са решили да умрат заедно, вместо да бъдат разделени, когато принцът и съпругата му се преместят да живеят извън Константинопол.

— Трябва да отида да кажа на господарката си — каза ирландецът.

— Тя не знае ли още?

— Тя ми е като собствено дете. Майка ѝ я повери на грижите ми, преди да умре. Аз се грижих за нея и я пазех през целия ѝ живот, Деметрий, но не мога да я предпазя от тази болка. Имам чувството, че меч е пронизал сърцето ми.

— Нека и аз да дойда с теб — каза лекарят. — Принцесата може би ще се нуждае от успокоително след шока, но ти не се страхувай, приятелю. Тя е млада и здрава и времето ще излекува тази ужасна рана, както е излекувало много други преди нея. Кажи ми, тя бременна ли е?

— Не — отвърна гигантът. — Сигурен съм в това.

— Жалко. Понякога едно бебе придава смисъл на живота на вдовиците.

Двамата бързо се върнаха в покоите на Мейрин.

— Къде бяхте? — попита Нара. — Принцесата току-що излезе от банята и попита дали той вече не е дошъл. Наистина ли са мъртви? Какво се е случило? Ако тя види момчето, ще поиска да разбере кое е то. Какво да ѝ кажа?

— Нищо няма да ѝ казваш, Нара — отвърна Дагда и се обърна към Павел. — Отсега нататък ти ще бъдеш слуга на придворния лекар Деметрий, момче. Няма да споменаваш на никого за това, което си видял, нито пък за връзката на бившия ти господар с принца. Ясно ли е?

— Да, милорд — отвърна хлапето. То се смяташе за късметлия, че се бе отървало толкова лесно. Не беше нещо необичайно робите,

които бяха видели нещо неподходящо, да бъдат ослепявани, да им бъдат отрязвани езиките или да бъдат осакатявани по друг начин или просто да бъдат убити. Малкият не можа да потисне тръпката си и двамата мъже забелязаха това.

— Не трябва да се страхуваш от нищо, Павел — каза Деметрий. — Просто трябва да си мълчиш. Имам нужда от умно момче като теб и смятам да те науча да ми приготвяш лекарствата.

— Трябва да й кажем — каза Дагда и лекарят кимна.

— Да извикам ли лейди Еада и лорд Алдуин? — попита Нара.

— Да — отговори гигантът. — Кажи им, че принцът е бил убит и че трябва бързо да дойдат при дъщеря си.

— Дагда!

Всички се обърнаха и видяха, че Мейрин е застанала на вратата между спалнята и антрето. Нара изписка и тичешком излезе от стаята.

— Какво говориш, Дагда? Къде е съпругът ми? — Мейрин бе пребледняла. — Къде е Василий?

Нямаше лесен начин за излизане от положението.

— Той е мъртъв — отвърна тихо ирландецът.

— Не! — тя се хвана за рамката на вратата. Краката ѝ се подкосиха и Мейрин не беше сигурна дали вече ще може да се задържи права без чужда помощ. — Лъжеш!

Очите на ирландеца се насълзиха:

— Лъгал ли съм те някога, дете мое? Мислиш ли, че бих те наранил нарочно?

— Не! — гласът ѝ бе почти хленчещ. — Кажи ми, че не е мъртъв, Дагда! Моля те, кажи ми, че не е мъртъв!

Сърцето на гиганта се разкъсваше от мъка. С тъжен стон той прегърна Мейрин и я замоли:

— Плачи, дете! Плачи!

Мейрин се освободи от прегръдката му. Очите ѝ бяха потъмнели от мъка, а лицето ѝ бе пепелявосиво. Тя отвори уста, но от нея не излезе звук. После се строполи в безсъзнание върху пода.

ГЛАВА СЕДМА

— Синът ми е мъртъв и дъщеря ти е виновна за смъртта му! — извика Илиана Дукас. В тъмните ѝ очи се четеше огромната ѝ мъка. — О, Василий, аз те обичах, но ти никога не успя да разбереш колко те обожавах, а сега вече те няма!

— Дъщеря ми ли била виновна? — Еада беше вбесена. — Не дъщеря ми е дала отровата на Василий, а любовникът му!

— Ако дъщеря ти наистина беше направила сина ми щастлив, той нямаше да се върне при Велизарий! Каква е тази жена, която натиква съпруга си в обятията на друг мъж? Какви ужасни неща е сторила тя на Василий, за да го принуди да потърси утеха при актьора?

— Мейрин обичаше Василий и той също я обичаше — каза тихо Еада. — В случая тя няма никаква вина, но доколкото разбрах, вие имате.

— За какво намеквате? — запита студено Илиана.

— За нищо не намеквам, принцесо. В Константинопол е публична тайна, че съпругът ви се е развличал с половин дузина млади момчета. Той съвсем открито е общувал с мъже с толкова лоша репутация, че дори и Църквата не е могла да пренебрегне този факт и го е отлъчила от лоното си. Обвинявахте ли себе си за поведението на съпруга си така, както сега обвинявате Мейрин за поведението на Василий? Да не мислите, че като сме чужденци, няма да можем да научим семейната ви история? Ако знаехме за това преди сватбата на дъщеря ни със сина ви, сватбата нямаше да се състои! В нашата страна страстта, която Василий и Велизарий са споделяли, се смята за незаконна, небогоугодна и срамна. Аз самата, въпреки че съм доста възрастна, не знаех, че съществуват подобни неща, преди съпругът ми да бе принуден да ми разкаже за тях. Как смееете да идвате в дома ми и да обвинявате бедното ми дете за смъртта на сина ви! През четирите дни след кончината на Василий Мейрин лежа в безсъзнание. Тя е потресена от случилото се. Съпругът ѝ беше убит от любовника! В какво се състои престъплението на детето ми, принцесо? Тя е невинна като новородена овчица! Дали Василий, Бог да се смили над

измъчената му душа, е толкова невинен? Внимавайте нещо да не се случи с дъщеря ми поради вашето равнодушие към нещастieto й, защото ще прокълна цялото ви семейство и клетвата ми няма да бъде снета преди второ пришествие! А сега се махайте оттук! Не искам да ви виждам никога вече! Вие ми напомняте само за ужасните страдания, на които е подложена Мейрин. Нека Бог и Благословената майка да ви бъдат на помощ, защото, ако дъщеря ми не дойде в съзнание, аз ще ви убия с голи ръце! Кълна се!

Илиана Дукас гледаше ужасено Еада. Никога преди не беше забелязвала колко едра беше саксонката, която стоеше пред нея с разпуснатата си червена коса, а очите й блестяха заплашително. Илиана не се усъмни, че Еада е способна да я убие, и с писък избяга от разгневената жена.

— Добре, че се махна! — изръмжа Еада през зъби, докато мъжът ѝ я прегръщаше, за да я успокои.

— Не мисля, че ще се върне — каза Алдуин. — Ти доста я изплаши, любов моя. Докато те гледах, си спомних за дните, когато жените от нашия народ бяха също толкова яростни бойци, колкото и мъжете ни.

— По-яростни — поправи го жена му.

Той се разсмя тихо и я притисна към гърдите си. Еада се заплака.

— Недей, недей, любов моя! — започна да я успокоява саксонецът. — Нося ти добри новини. Мейрин се събуди преди малко, но Деметрий ѝ даде успокоително и сега тя спи естествен сън.

— Благодаря ти, Боже! — изхълца Еада и заплака още по-силно. Ателсбеорн остави жена си да излее мъката си. Когато най-накрая сълзите ѝ пресекнаха, той каза:

— Когато Мейрин възстанови силите си достатъчно, за да може да пътува, искам да я вземеш и да се върнеш с нея в Англия. Не искам тя да остава в Константинопол.

Всичко тук ще ѝ напомня за Василий. Той я забеляза още при пристигането ни, не се отделяше от нея и после бързо се ожени за нея. Дъщеря ни нямаше време да си създаде приятели и всичките ѝ спомени от този град са свързани само с принца. За нея Константинопол е Василий и Василий е Константинопол. Ако остане тук, тя ще залинее от мъка. Не се съмнявам, че го е обичала, но няма да

позволя дъщеря ни да пропилее живота си, оплаквайки съпруга си! Той беше очарователен мъж и нямаше лоши намерения спрямо Мейрин, но въпреки това не беше достоен за нея, Еада. Принц или не, той не я заслужаваше! Не трябваше да давам съгласието си за този брак. Желанието ми да видя Мейрин добре задомена ме заслепи. Аз трябва да поема своята част от отговорността за страданията на дъщеря ни, но няма да позволя тя да страда повече! Това не е града, който познавах в младостта си. Възможно е обаче младежките ми очи да са забелязвали само красотата на Константинопол, без да обръщат внимание на разрухата, която виждам едва сега. Пролетта скоро ще настъпи, Еада. Вземи Мейрин и отпътувай за Англия с гвардейците, които си отиват в отпуск. Аз ще се погрижа да уредя пътуването.

— Ами ти? — попита жена му. — Не можеш ли да дойдеш с нас? Като се имат предвид обстоятелствата, едва ли някой ще възрази. Ти сам каза, че почти си свършил работата си тук.

— Така е, любов моя — съгласи се той, — но окончателното оформяне на търговския договор е най-трудното нещо при преговорите. Затова аз бях изпратен тук и не мога да се върна, преди договорът да бъде подписан. Последните съобщения на Бранд ме уведомяват, че кралят все повече отслабвал, а кралицата продължавала да се опитва да качи брат си на трона. Предпочитам с Мейрин да бъдете на сигурно място в Ефлея в случай, че Едуард умре. Бранд се е справил добре със задачата си, но по време на отсъствието ми той ще има нужда от твоите напътствия, ако му се наложи да решава съдбата на имота ни.

— Но как ще се върнеш при нас, ако кралят умре?

— Ще ми бъде по-лесно да стигна до Англия, ако не трябва да водя със себе си и две жени. Необходими ни бяха повече от два месеца да стигнем до Константинопол, Еада. Ако пътувам сам, ще съкратя това време наполовина. Изпрати ми вест за смъртта на краля и се заклевам, че до един месец ще си бъда у дома!

— Не ми харесва, че ще бъда далеч от теб, съпруге, но сега трябва да мисля преди всичко за дъщеря ни. Ще отпътуваме веднага щом Мейрин възстанови силите си.

Жените можаха да тръгнат на път едва през втората седмица на април. Когато Мейрин напълно дойде в съзнание, тя не си спомняше какво се беше случило след пристигането ѝ в Константинопол. Отново се беше превърнала в нещо средно между дете и жена. Според лекаря Деметрий, това не беше на добро, защото болката не ѝ позволявала да си спомни за Василий и сватбата им, а избягването на истината можело да доведе до още по-дълбока травма. Мейрин трябваше да бъде принудена да си спомни всичко, за да се изправи срещу страха си и да го преодолее.

Императорът настоя Деметрий да се премести да живее в Градинския дворец, за да може да бъде по-близо до пациентката си, която в началото не можеше да разбере, защо ѝ трябва лекар. Когато най-накрая Мейрин осъзна, че от пристигането ѝ в Константинопол са изминали осемнайсет месеца, за които не си спомня нищо, тя с готовност започна да изпълнява съветите на Деметрий. Спомените бавно започнаха да се връщат и заедно с тях дойде и болката.

Придружена от Еада и Деметрий, Мейрин започна да обикаля всички места, които бе посетила за първи път с Василий. През един следобед тримата влязоха в църквата „Света Ирена“. Мейрин огледа обляната от златиста светлина вътрешност на сградата и неочаквано се разплака. Еада прегърна дъщеря си, за да я успокои.

След няколко дни, на вечеря, Мейрин внезапно погледна Деметрий и каза спокойно:

— Съпругът ми е мъртъв, нали?

Въпросът ѝ бе толкова неочакван, че всички около масата застинаха на местата си. Лекарят пръв се съвзе от изненадата и отговори:

— Да, ваше височество. Принц Василий е мъртъв от два месеца.

— Как е умрял? — запита тя. Гласът ѝ бе напълно спокоен.

— Бил е убит. Отровил го е най-добрият му приятел, актьорът Велитарий, който след това отнел и собствения си живот.

— Защо? — гласът ѝ прозвуча остро.

В стаята настъпи гробна тишина. После Еада каза:

— Какво значение има това сега, скъпа? Горкият Василий е мъртъв и погребан. Ти си вдовица. Благодаря на Бога, че най-после си спомни всичко! Време е да го забравиш и да започнеш живота си отново.

— Защо Велизарий е убил съпруга ми? — повтори въпроса си Мейрин с неочаквана твърдост. — Искам да знам! Искам да знам, защо е мъртъв съпругът ми!

Алдуин погледна дъщеря си и видя, че тя вече не е детето, което толкова много бе обичал и което бе защитавал през целия си живот. Очите на жена гледаха седящите край масата и изискваха от тях отговор на всички въпроси.

— Кажй й истината! — каза той.

— Не! — прошепна Еада и очите й се изпълниха със сълзи. — Не й причинявай повече болка!

— Да не искаш да го оплаква вечно? — запита саксонецът гневно. — Аз не искам това! Искам тя да бъде свободна и да започне нов живот, като забрави за миналото! Това обаче няма да стане, ако не й кажеш истината.

— Да! Кажете ми истината! — каза твърдо Мейрин.

— Преди да се омъжите — започна Деметрий, — съпругът ви и Велизарий бяха любовници. Има мъже, които са привличани само от жените. Но има и мъже, които биват привличани само от други мъже. Има и мъже, които — също като съпруга ви — изпитват влечение към жените, но от време на време се нуждаят и от любовник мъж. Когато принц Василий се ожени за вас, той се влюби във вас и напусна Велизарий. Доколкото ни е известно, през няколкото месеца на брака ви принцът не е посетил бившия си любовник нито веднъж. Можем само да предполагаме защо двамата са били заедно в деня на смъртта си. Според нас съпругът ви е искал да каже на Велизарий, че между тях всичко е свършено. Актьорът сигурно се е почувствал предаден, а може би дори е бил разгневен, но вероятно Велизарий е прикрил истинските си чувства и без знанието на принца е сложил отрова в две чаши с вино, след което е подмамил съпруга ви да пие с него за последен път. И двамата са умрели почти веднага и не са изпитали силни болки.

Мейрин кимна, сякаш обяснението на лекаря й се струваше напълно вероятно и приемливо.

— Благодаря ви — каза тя. Гласът й звучеше глухо.

— Няма ли да плачете за съпруга си, принцесо? — попита я нежно Деметрий.

— Не — отвърна Мейрин. — Не мога да плача за Василий. Обяснението ви за смъртта му е само едно предположение, Деметрий, защото вие не сте били там. Не можете да сте сигурен, че съпругът ми е напуснал любовника си след сватбата ни. Бракът ми не е консумиран. През целия си живот няма да намеря отговор на въпроса, дали Василий наистина е бил честен с мен. Дали наистина ме е обичал? Дали наистина е бил загрижен за щастието ми? Може би, след като е станал собственик на идеалната красота, тя го е отвратила? Дали наистина е бил там, където ми казваше, че отива, или е прекарвал времето си с Велизарий? Никога няма да разбера, дали той искаше да напуснем Константинопол, за да се преместим в новия си дом, или за да ме напъха в някаква златна клетка. Толкова ужасна ли е била мисълта за раздяла за Василий и Велизарий, та са предпочели да умрат заедно, вместо да бъдат разделени? Василий ми казваше, че ме обича и в своята неопитност аз му вярвах. Има някои неща, които аз винаги ще помня. Никога няма да забравя целувките му и топлината на ръцете му върху тялото ми. След всичко, което ми казахте, Деметрий, аз ще се чудя дали на него наистина му е харесвало да бъде с мен в леглото, или всеки път, когато ме е докосвал, си е представял, че съм Велизарий. Може би някой ден, когато болката ми няма да бъде толкова силна, аз ще заплача за съпруга си. Може би дори ще мога да му простя, но сега е още рано за това. Не смятам да хабя скъпоценните си сълзи за мъжа, който се подигра с неопитността ми и разби мечтите ми!

Деметрий кимна в знак, че я разбира:

— Някой ден вие отново ще се влюбите, принцесо. Когато това се случи, тези спомени ще загубят значението си за вас и тогава вие ще заплачете за принц Василий. Що се отнася до мен, моята задача е изпълнена. Вие се изправихте лице в лице с истината и ще оздравеете. Сега трябва да напуснете Константинопол и да се върнете в Англия. Някой ден вие отново ще бъдете щастлива.

— Да — каза Мейрин. — Аз ще се върна в Англия и никога вече няма да напусна Ефлея!

— Ще напуснеш Ефлея, когато се омъжиш и ще трябва да отидеш да живееш в дома на съпруга си — намеси се Алдуин.

— Да се омъжа ли? Никога вече няма да се омъжа, татко! Никога!

Един поглед на тана беше достатъчен да накара жена му да се овладее и да не възрази на дъщеря си. Той обви ръка около Мейрин и

нежно я придърпа към себе си.

— Не е необходимо да вземаме решения сега — каза саксонецът. — С времето ти ще промениш мнението си, Мейрин. Смъртта на Василий те направи богата и това богатство ще ти осигури добра партия.

— Не искам нищо от богатството на Василий! — извика тя.

— Не бъди глупава! — възрази остро баща ѝ. — Като негова законна вдовица ти имаш право над богатството му и то ще ти осигури безметежно бъдеще.

— Да го вземе майка му! Искам само да се върна у дома и да прекарам остатъка от живота си в спокойствие!

— Заведи дъщеря ни да легне! — обърна се строго Алдуин към жена си. — Тя очевидно не е на себе си.

В крайна сметка танът успя да постигне компромис с упоритата си дъщеря. Алдуин взе от съкровищницата на принца достатъчно злато, за да осигури на Мейрин зестра на принцеса. Саксонецът взе и всички великолепни накити, подарени от принца на съпругата му. Останалото Мейрин пожела да бъде дадено на принцеса Илиана. Мейрин обаче си запази двореца, който Василий бе построил отвъд Босфора. По нейна заповед дворецът трябваше да бъде съборен, а земята, върху която беше построен, да бъде дарена на Църквата.

— Защо просто не го продадеш? — попита Еада дъщеря си.

— Да продам паметника на една не съществувала любов? Никой няма да живее в него, мамо! Проклинам този дворец! — тя повече не повдигна този въпрос, но прекара последните си дни в Константинопол на една тераса с изглед към морето, откъдето в продължение на часове наблюдаваше разрушаването на двореца, който Василий беше построил за нея.

Когато с майка си напуснаха града, Мейрин не заплака. Тя каза довиждане на баща си и без да се обръща назад, пое по пътя, който минаваше през Златната врата и водеше на запад, извън Константинопол. Мейрин яздеше нов кон — двегодишен сив жребец, който императорът ѝ бе подарил преди отпътуването. Животното се наричаше Гръмовержец и бе отгледано от двойка коне, подарени на Константин от някакъв арабски владетел. Жребецът бе изключително красив и бе по-издръжлив от европейските породи коне.

„Надявам се — бе писал императорът на Мейрин, — че ще харесате Гръмовержец и той ще ви накара да си спомняте Константинопол с по-малко лошо.“

— Жребец — каза Еада. — За какво ѝ е на дъщеря ни жребец? Едно муле би било по-подходящо.

— Жребецът е по-ценен — отвърна Алдуин, — защото можем да плодим кобилите си с него. Това е щедър — не, изключително щедър подарък.

— Кървави пари! — възрази жена му. — Той изпитва угризения, защото Василий му беше братовчед.

Конят беше изключително добре обучен. И най-слабото докосване на юздите го караше да изпълнява всяка команда на Мейрин. През първата сутрин след отпътуването им от Константинопол, Мейрин пусна Гръмовержец в лек галоп и го остави да се натича на воля. Половин дузина варангийски гвардейци яздеха до нея, защото смятаха, че двете жени се нуждаят от защита. Според Мейрин това беше глупаво, защото пътищата на Византия бяха най-безопасните в света и за тях се казваше, че една девойка може да ги обикаля сама, без дори да бъде заговорена от непознати.

Докато яздеше, Мейрин осъзна колко ограничен е бил живота ѝ в Константинопол. Бяха изминали почти две години, откакто тя бе яздила съвсем свободно. Разходките ѝ на кон с Василий винаги бяха спокойни. Сега тя можеше да галопира с развяна от вятъра коса и осъзна колко много ѝ беше липсвала свободата. За Василий тя беше просто едно рядко красиво създание, което трябваше да се държи в красива клетка и никога да не бъде пускано на свобода. Тя остави Гръмовержец да галопира още няколко мили. Когато усети, че животното се уморява го подкара в тръс.

— Яздите като валкирия — каза някой до нея.

Тя се обърна и видя един красив гвардеец да язди редом с нея. Лицето му ѝ стори познато и тя сбърчи чело, опитвайки се да си припомни откъде го познава.

— Ерик Лонгсуорд, принцесо — подсказа ѝ той.

Разбира се! Смелият млад гвардеец, който първи се бе отнесъл с нея като с жена при пристигането ѝ в Константинопол. По онова време, когато тя все още не знаеше нищо за болката, която мъжете причиняват на жените. Мейрин кимна рязко. Някога бе смятала, че

този човек е твърде дързък, но сега разбираше, че той просто се опитва да се възползва от нея, както би направил с всяко друго красиво момиче на нейно място.

— Съжалявам за загубата ви — каза Ерик.

— Аз пък не съжалявам, Ерик Лонгсуорд — отвърна тя. — Радвам се, че се връщам в Англия.

— Имах предвид смъртта на съпруга ви — уточни той.

Мейрин се обърна, за да го погледне в очите, и младежът отново си помисли, че тя е най-красивата жена, която Господ някога е създавал. Тя беше идеална.

— Знам какво имаште предвид — отвърна Мейрин.

Разбира се, тя не би искала да си спомня за сполетялото я нещастие! Той се наруга мислено за нетактичността си.

— Къде е домът ви? — попита я в отчаян опит да смени темата и да си възвърне благоразположението й.

— Живея в Мерсия, в имението Ефлея, което се намира в една малка долина край границата с Уелс.

— Уелсите са жестоки бойци, но вие сигурно знаете това, след като живеете в съседство с тях.

— Долината, в която е разположена Ефлея, е скрита. Откакто живея там, уелсите не са нападали имението.

— Аз съм от Дейнлоу — каза гвардеецът.

— Личи си по името.

— Земите на баща ми се намират близо до Йорк. Връщам се у дома, защото най-големият ми брат Рандулф е умрял и сега аз съм единственият наследник на баща си, защото брат ми нямаше деца. От малък знаех, че ще прекарам целия си живот като войник, а сега трябва да се уча да бъда земевладелец. Разбира се, скоро ще трябва да се ожена — завърши той смело.

— Открих, че животът невинаги е такъв, какъвто искаме да бъде, Ерик Лонгсуорд. Научих се да приемам този факт и подозирам, че и на вас ще ви се наложи да направите същото — тя смушка коня си леко и се отдалечи в лек галоп от младежа.

Тя го беше отхвърлила и викингът знаеше това. Както Мейрин бе казала, той трябваше да приеме този факт. Ерик щеше да се примири, докато не излезе извън границите на Византийската империя, в която

Мейрин все още беше принцеса, а той — просто войник от варангийската гвардия.

В Англия нещата щяха да бъдат различни. Там той щеше да бъде наследник на богат тан, а тя — дъщеря на друг богат тан. Това ги правеше равни по положение. Когато траурът ѝ свършеше, баща ѝ сигурно щеше да поиска да я омъжи повторно. Жените имаха само две възможности: да се омъжат или да влязат в манастир. Мейрин обаче не му приличаше на жена, която би избрала монашеския живот. Младежът беше готов да се обзаложи, че в студените зимни нощи тя щеше да стопля мъжа си по-добре от огньовете на ада. Ерик я желаше от мига, в който я бе видял за първи път. Той се ухили на себе си. Викингът нямаше да позволи на нищо да се изпречи на пътя му, защото независимо от думите на Мейрин за живота, той не смяташе да се откаже от нея.

Групата прекоси Европа. Този път Еада не се разболя и не се измори толкова много, колкото на отиване. Пътуваха бързо, защото искаха да стигнат до Англия колкото се може по-скоро. Повечето от гвардейците в групата не бяха виждали домовете си от години. Сега те отиваха да се срещнат със семействата си, преди отново да се върнат на служба при императора. Някои от тях осъзнаваха опасността, която бе надвиснала над Англия, и щяха да останат в родината си, за да подкрепят семействата си в предстоящата борба за власт.

С всеки изминал ден слънцето се задържаше все по-дълго на небето. Групата достигна Италия и бързо я прекоси, като следваше пътищата край невероятно красивото Средиземноморско крайбрежие. Най-накрая пристигнаха в Лангедок и поеха по пътищата, които вървяха успоредно на теченията на големите реки в различните френски кралства. Един ден те осъмнаха в херцогство Фландрия и през същия юнски следобед пред тях се ширна блестящата синьо-зелена повърхност на Ламанш. Саксонските войни нададоха мощен радостен вик.

— Времето е толкова хубаво, че отгук може да се види родната ни земя! — извика щастливо Еада. — Ако успеем да намерим кораб до довечера, ще бъдем в Англия утре сутрин!

Мейрин се разсмя за пръв път след толкова месеци.

— О, мамо! Как само щеше да те дразни татко, ако беше тук, за да чуе думите ти. Той беше толкова горд, че може да ти покаже част от

света, а теб това не те интересуваше. Ти просто искаше да си отидеш вкъщи! Е, и аз искам същото! — тя обви ръка около раменете на Еада и я притисна към себе си. Саксонката се обърна и погледна дъщеря си в очите:

— Мейрин, дете мое, струва ми се, че за първи път от много месеци си щастлива. Ако е така, аз благодаря на Светата Дева!

— Не знам дали съм щастлива, мамо. Знам само, че с всяка миля, която ни отдалечавахе от Константинопол, ми ставаше все по-леко. Не мисля обаче, че някога ще мога да забравя съмненията и мъката — въздъхна тя. — Поне вече не мразя Василий за това, което ми причини, и се радвам колкото теб, че се завръщаме у дома.

— Може би младият Ерик Лонгсуорд е причината за веселото ти настроение — забеляза Еада. — Той е красив палавник и е весел като пияница. Забелязах, че използваше всяка възможност да язди до теб.

— Той смята да ме ухажва, мамо — усмихна се Мейрин. — Но досега не съм му дала повод за това. Всъщност той не ми харесва. Щом се върнем в Англия, пътищата ни ще се разделят и аз никога вече няма да го видя.

— Той няма да бъде лош улов — започна да размишлява на глас Еада. — Баща му притежава почти толкова земи, колкото и баща ти. Разбира се, ще трябва да му родиш набързо няколко сина, за да си осигуриш положението. Мъжете от областта Дейнлоу са известни с това, че имат по няколко жени, въпреки че твърдят, че са християни.

— В Дейнлоу да родиш синове не е гаранция, че ще задържиш съпруга си — отвърна Мейрин. — Не отстрани ли Харолд Годуинсон жена си Едит Суонсnek? Не е ли тя майка на единствените трима сина, които той има?

— Да — съгласи се Еада, — той наистина отстрани горката Едит Суонсnek, за да се ожени за сестрата на ърла на Мерсия.

— И чийто съпруг беше убит по нареждане на Харолд Годуинсон. Той си мислеше, че като се ожени за Едит, Мерсия ще бъде негова. Благодаря, но не, майко!

— Можеш да направиш и по-лош избор от Ерик Лонгсуорд — спокойно възрази Еада.

— Нямам никакво намерение да се омъжвам втори път, мамо.

— Да не искаш да влезеш в манастир? — Еада знаеше отговора предварително.

— Разбира се, че не!

— Тогава ще трябва да се омъжиш повторно, Мейрин. Нямах друг избор. Може да не е Ерик Лонгсуорд, но в крайна сметка ти ще трябва отново да си намериш съпруг.

— Защо да не мога просто да остана у дома с теб и татко?

— Алдуин и аз няма да живеем вечно и ти го знаеш. Съпругата на Бранд няма да бъде настроена добре към теб, ако живееш в къщата, която един ден ще стане нейна. Какво ще се случи с теб, ако не се омъжиш отново?

— А не мога ли да си купя някоя малка къща и да живея сама?

— Какви глупости говориш, Мейрин! Кой ще оре земите ти и ще ходи на лов заради теб? Кой ще те защитава във времена на опасност? Не ми казвай, че Дагда ще прави това, защото и той няма да живее вечно. Случилото се в Константинопол те нарани дълбоко, но ти не трябва да оставяш краткото ти познанство с Василий Дукас да разруши целия ти живот. Той те обичаше, Мейрин! Аз съм ти майка и знам това. Той не би искал ти да живееш в страх до края на дните си. Не е необходимо да се омъжваш веднага. Може би няма да бъде зле, ако изчакаш, докато не бъде решен въпросът с наследяването на трона. С баща ти сме говорили за това и сме сигурни, че ще има война. Войната е неизбежна. Ти си богата жена и някой ден много мъже ще претендират за ръката ти, Мейрин.

— Те ще искат златото ми, а не мен! — отвърна дъщеря ѝ и се изсмя.

— Така е, но аз знам, че ти ще намериш подходящия мъж, когото да обичаш. Мъж, който, освен богатството ти, ще обича и теб.

— Може би, но Ерик Лонгсуорд не е този човек. Когато го срещнах за пръв път, той ми разкри неща, чието съществуване дори и не подозирах. Той бе първият мъж, който ме погледна, както се гледа жена. През последните няколко седмици аз го опознах доста добре и открих, че у него има нещо, което ме прави неспокойна и ме притеснява. Той се противопоставя на естествения ход на нещата по начин, който за мен е неприемлив. Особено не ми харесва това, че ме гледа като своя собственост, сякаш вече ме притежава. Не бих могла и няма да се омъжа за такъв човек!

Еада кимна. Тя никога не оспорваше чувствата на Мейрин. Дъщеря ѝ притежаваше някакъв инстинкт, който ѝ позволяваше да

прониква в душите на хората. За нещастие, този инстинкт не я беше предупредил за опасността, пред която я изправяше любовта ѝ към Василий. Еада се усмихна тъжно. Кога ли любовта се бе подчинявала на правилата на логиката? Ерик Лонгсуорд беше подходящ младеж, но ако Мейрин беше решила да не насърчава ухажванията му, нищо нямаше да бъде загубено. Тя лесно щеше да си намери съпруг, стига всички подходящи млади нормани и англосаксонци да не бъдеха избити в предстоящата война за наследяването на трона.

Групата успя да намери няколко корабчета, които кръстосваха ивицата вода между Фландрия и Англия, и отплаваха с едно от тях още същия ден. Вятърът беше попътен и обещавахе да се задържи така достатъчно дълго. Въпреки че на корабчетата нямаше каюти, в които да се подслонят през нощта, времето беше хубаво, а юнските нощи не бяха много студени и палтата щяха да бъдат достатъчни, за да ги предпазят от хладния вятър.

Конете бяха вкарани в трюмовете. За вечеря и закуска, Нара купи печен петел, топъл хляб, малка пита меко сирене, вино и кошница пресни череши. Ако имаха късмет, щяха да пристигнат в Англия по изгрев-слънце.

Когато слънцето залезе, вятърът леко отслабна. Корабът се плъзгаше по спокойното море и ги носеше към целта им. Мейрин стоеше на носа и се взираше в тъмнината пред себе си. Тя си спомни първия път, когато бяха прекосили Ламанша. Тогава тя се беше уплашила и въпреки че Дагда бе стоял до нея, за да ѝ вдъхва увереност, се бе почувствала самотна. Сега си спомни как роботърговците бяха използвали робините си, за да задоволят низките си страсти, и как ирландецът я бе защитил от неприличната гледка.

Тя бе прекосила протока за втори път, на път за Константинопол. Мейрин затвори очи, но сълзите успяха да се промъкнат под гъстите ѝ мигли и потекоха по бузите. „О, Василий! — помисли си тя. — Аз те обичах! Вярвах, че и ти ме обичаш. Ако разбех, че не е така, сигурно щеше да ме заболи, но вероятно щях да го приема. Това, което ме мъчи, е съмнението. Дали си обичал Велизарий повече от мен? Толкова много ли си го обичал, че не си могъл да понесеш мисълта да бъдеш разделен от него? Никога няма да разбере това! Господи, никога

няма да разбере!“ Тя потръпна и изведнъж се вцепени, когато усети някаква ръка да се обвива около нея.

— Студено ли ви е? — запита Ерик Лонгсуорд, докато я придърпваше към себе си.

— Не — тя изчака малко, после му заговори: — Свалете си ръцете от мен, Ерик Лонгсуорд! Нямате право да ме докосвате!

— Тогава ми дайте това право, Мейрин. При изгрев ще бъдем в Англия, където ще бъдем равни. Искam да се омъжите за мен! — той не отмести ръката си.

За негова изненада, тя успя да се измъкне от прегръдката му и застана срещу него с потъмнели от гняв очи.

— Как смееете, Ерик Лонгсуорд! Изминали са едва четири месеца от смъртта на съпруга ми! Как смееете да ми правите предложение, докато съм в траур! Но след като вече го направихте, отговорът ми е: не, не и хиляди пъти не! Никога няма да се омъжа за вас! Никога!

Той избухна в смях. Ръката му се стрелна към Мейрин и той отново я придърпа към себе си. Тя започна да го удря с юмруци в гърдите. Викингът я погледна и изръмжа:

— Жена с характер! Знаех си, че под тази огненочервена коса се крие жена с характер. Кълна се в Бога, ти ще ми родиш силни деца, нали? Помисли си колко хубаво ще ни бъде, докато правим синовете си, Мейрин! Онова жалко подобие на мъж, за което беше омъжена, едва ли е задоволило страстите ти така, както ще го направя аз!

Мейрин се опита да се измъкне от желязната му хватка. Никога през живота си не беше изпитвала такъв гняв. Той я притисна още по-силно към тялото си и Мейрин усети през дрехите си топлината на коравия му член.

— Пусни ме веднага! — нареди му тя, но викингът бе забелязал как очите ѝ се разшириха, когато я бе притиснал към себе си, и реши, че знае каква е причината за това. Тя го желаше, въпреки че едва ли щеше да му го каже направо.

Ерик наведе русата си глава и целуна Мейрин по лицето. Тя бързо изви глава настрани и устните му се залепиха върху врата ѝ. Викингът стегна хватката си така, че Мейрин вече не можеше да помръдне, след което прокара бавно езика си по вътрешната страна на ухото ѝ, шепнейки:

— Ти ще се бориш с мен, нали, Мейрин? Ще хапеш, ще драскаш, но безуспешно. Мечът ми ще те пронизва с цялата си дължина и ти ще ме молиш да не спирам! После ще излея семето си в теб. Обичам жените, които ми се съпротивляват! Мога да те обладая още сега. После ще трябва да се омъжиш за мен, нали така?

Тя усети голямата му ръка да мачка гърдите ѝ и за момент мозъкът ѝ изключи. После гневът отново се върна във вените ѝ и Мейрин заби с всички сили коляното си в слабините на викинга. Внезапната болка го накара да я пусне и да се превие. Мейрин бързо отстъпи назад, за да може да вижда противника си, който се опитваше да си поеме въздух. Тя вдигна ръка и го удари през лицето с всички сила.

— Да не си посмял да ме докоснеш още веднъж, Ерик Лонгсуорд! — изсъска тя през зъби. — Ако го направиш, кълна се, че ще взема първото оръжие, което ми попадне под ръка, и ще те убия! — после се обърна и се отдалечи към кърмата, където бяха легнали останалите.

Ерик Лонгсуорд разтри с ръка удареното място. Устните му бавно оформиха усмивка. Мейрин беше наистина прекрасна! За него тя беше идеалната жена: силна, интелигентна и с характер. Той я искаше и възнамеряваше да я притежава на всяка цена. Викингът не беше толкова глупав да си мисли, че никой друг няма да поиска ръката на дъщерята на Алдуин Ателсбеорн. Много от евентуалните ухажори нямаше да се откажат лесно, но той беше готов дори да се бие с тях, за да я има.

Тя беше най-красивата жена на света. Разбира се, Ерик беше сигурен, че е наследила голямо състояние от покойния си съпруг, което щеше да увеличи влиянието на семейството му. Баща ѝ нямаше да има причина да откаже на предложението му. Жените нямаха право на глас при избора си на съпруг и Мейрин не беше изключение. От разговорите си с прислужницата Нара, Ерик бе разбрал, че Мейрин има по-голям брат, който скоро трябвало да се ожени. Нямаше мъж, който би търпял в къщата му да има друга жена, освен съпругата му. Ерик беше абсолютно сигурен, че Мейрин ще се омъжи за него.

Нямаше да бъде зле, ако семейството ѝ го подкрепеше. С това намерение той реши да я придружи до Ефлея, въпреки че трябваше да се отклони от пътя си. Ерик смяташе да се срещне с брат ѝ и да се

сприятелите с него, а когато баща ѝ се върнеше в дома си, щеше да поиска ръката ѝ от него. Ако те бяха на негова страна, Мейрин щеше да бъде принудена да се подчини на волята на баща си.

Болката в слабините му бавно затихваше и той вече можеше да си поема дъх. Ерик облиза устни, предвкушвайки предстоящата си победа, като си мислеше какви хубави гърди има Мейрин. Той се запита дали зърната ѝ бяха големи или приличаха на пъпки. Викингът усети как пулса му се ускорява при мисълта за голото тяло на Мейрин. Той се отърси от вцепенението си. Държеше се като момче, което още не е спало с жена. Много време бе изминало, откакто жена го бе накарала да се почувства така.

Вятърът продължи да духа през цялата нощ и когато слънцето се показва над хоризонта, пътниците видяха пред себе си пристанището на Дувър. Корабът скоро бе привързан към кея и всички бързо слязоха на брега и зачакаха да бъдат изведени конете им. Ерик Лонгсуорд се приближи до Еада и дъщеря ѝ:

— Някоя друга земя не ухае както Англия, нали, милейди Еада? Толкова е хубаво отново да се върнеш в родината си! — той погледна към Мейрин: — Добре ли спяхте, принцесо?

— Доста добре, Ерик Лонгсуорд — отвърна тя с престорена любезност.

Той ѝ се ухили в отговор и в сините му очи проблесна палаво пламъче. Копелето ѝ се присмиваше! Мейрин си помисли ядосано колко самоуверен е Ерик. Той обаче скоро щеше да научи, че тя е едно от нещата, които би искал да има, но никога нямаше да притежава.

— Ще ви придружа до Ефлея, милейди Еада. Между нас няма достатъчно мерсийци, които да ви осигурят безопасно пътуване — каза той. — Пътищата на Англия не са толкова безопасни, колкото тези във Византия. Лорд Алдуин и императорът биха искали аз да ви придружа до дома ви.

— Много сте любезен, Ерик Лонгсуорд — отвърна Еада с усмивка. — Знам, че заради нас ще се отклоните от пътя си.

— Приятелите ми и аз не сме били у дома си толкова дълго, че още един-два дни няма да бъдат от значение. Ние сме отново в Англия и това е единственото нещо, което има значение за нас сега. Ако бяхте

успели да съобщите на сина си кога и къде точно ще пристигнете, той сигурно щеше да дойде да ви посрещне със своите хора. Не мога да оставя три жени да пътуват само с един мъж за охрана. Ще изпратим един от мерсийците напред, за да информира сина ви, че сте пристигнали и по кой път ще пътуваме.

— Чувствам се по-спокойна, като знам, че ще бъдете с нас, Ерик Лонгсуорд — каза Еада. Тя винаги беше по-спокойна, когато край нея имаше човек, който да поеме ръководството.

— О, мамо, не трябва да искаме от Ерик Лонгсуорд да ни придружава. С нас ще пътуват една дузина мерсийци, а и времето е хубаво. Почти през цялото време ще се движим по главни пътища и вероятно ще можем да се присъединим към някой търговски керван от Дувър за Глостър. Сигурна съм, че Бранд ще ни посрещне някъде по пътя. Ерик Лонгсуорд вероятно желае да се прибере у дома си възможно най-бързо, за да утеши родителите си за загубата на по-големия му брат Рандулф. Майка му със сигурност ще го очаква с нетърпение.

Еада се поколеба. Майката на горкия Ерик бе загубила най-големия си син и Мейрин беше съвсем права, като бе казала, че тя с нетърпение ще очаква завръщането на единствения си оцелял син. Една дузина мерсийци бяха достатъчно добра защита. Дагда също беше с тях, а той струваше колкото шестима здрави мъже. Викингът усети колебанието ѝ. Той си пое дъх и бързо каза:

— Ще изпратя вестоносец да предупреди семейството ми, милейди, но настоявам да ви придружа до Ефлея! Няма да мога да си простя, ако нещо ви се случи по пътя.

— Остави го! — обърна се тихо Дагда към Мейрин, която бе отворила уста, за да каже още нещо.

Тя стисна раздразнено устни, но си замълча. Когато Ерик ѝ се усмихна победоносно, на Мейрин ѝ се прииска да го удари.

— Не се отделяй от мен! — тихо каза тя на Дагда. — Снощи бях принудена да отблъсна домогванията на този помпозен глупак и не искам да ми се налага да правя това отново.

— Той се е осмелил да те докосне?! — Дагда беше ядосан.

— Не му липсва смелост. Очевидно, в жилите му тече кръвта на предците му викинги. Той иска да се омъжа за него — завърши тя.

— Вие не сте равни.

— Аз не го искам — каза Мейрин, — но е трудно да го убедя в това. Той просто не разбира защо отхвърлям предложението на наследника на двеста хектара земя. Според него аз съм вдовица, която е готова да се омъжи повторно.

— Каза ли на майка си? — конете бяха вече изведени на сушата. Дагда провери колана на седлото на Гръмовержец.

— Нямах възможност да остана насаме с нея, а и не искам да я тревожа, Дагда. Може би, когато се приберем в Ефлея, ще се сбогувам с Ерик Лонгсуорд завинаги.

— Не и ако той наистина те иска — отвърна замислено Дагда. — Може да се наложи да го убия.

Мейрин взе юздите в ръце.

— Няма да се стигне чак дотам. Татко няма да ме принуди да се омъжа за Ерик Лонгсуорд. Той иска да си намеря много по-добра партия и ме уверява, че състоянието ми ще ми гарантира такава.

Останаха в Дувър за сутрешната меса в църквата „Света Мери в Кастро“. Еада настоя, че щом са успели да изминат благополучно дългия път от Константинопол до Англия, трябвало да благодарят на Бога и да получат опрощение за греховете си. Горкият свещеник се стресна, като разбра, че трябваше да изслуша изповедите на толкова много хора, но бързо намери решение на проблема. Той изслуша изповедите на Еада, Мейрин и Нара, след което се обърна към мъжете и ги попита:

— Разкайвате ли се за греховете, които сте извършили?

На което те отговориха в един глас:

— Да, отче! — и той им даде опрощение на греховете, като направи кръстен знак над главите им. После се качи на амвона и започна месата.

Групата продължи на запад, като се движеше на юг от Лондон. За изненада на Мейрин, времето се задържа хубаво, докато пресичаха ниските хълмове и самотните равнини на Северен Даунс. Преминаха през Гилдфорд, чийто замък бе собственост на ърл Харолд, и се отправиха напред през Ламбърн Даунс, преминавайки през обширни равнинни местности с по някое малко селце или господарска къща из тях.

Необходимо беше няколко души да яздят напред и да търсят места за пренощуване, защото няколкото странноприемници по пътя

не бяха подходящи за дами и пътниците бяха принудени да разчитат на гостоприемството на далечни роднини, ако можеха да ги намерят, или на непознати със същото обществено положение като своето.

Един следобед, когато прекосяваха Котсуълдс, те бяха пресрещнати от Бранд и група наемници. Мейрин първа забеляза брат си и пришпори Гръмовержец, за да бъде първата, която ще го поздрави. Тя спря коня си точно пред него и се разсмя на учуденото му изражение.

— Станала си много красива жена! — възкликна брат й.

— Не трябва да бъдеш толкова изненадан, братко — отвърна тя. — На Самхейн ще навърша петнайсет, ако случайно си забравил — тя го огледа от главата до петите. — И ти си се разхубавил — отбеляза, след което реши, че не трябва да му дава повод да се възгордява твърде много, и добави: — Брадата прикрива пъпките ти.

— За момичетата това няма значение — отвърна той шеговито.

— Надявам се, че нямаш пъпки по онази част от тялото ти, от която се интересуват момичетата — разсмя се Мейрин. Бранд се ухили.

— Внимавай мама да не чуе какви ги приказваш — предупреди я той.

— Аз съм вдовица, Бранд. Съвсем естествено е да знам тези неща.

— Съжалявам за съпруга ти, Мейрин, но се радвам, че се върна в Англия! Нямахте да ми бъде приятно да изживея живота си без теб. Да знаеш само колко ми липсваше, палавнице!

Мейрин усети, че й се доплака. По този начин Бранд й казваше, че я обича. Тя го погали по бузата:

— И ти ми липсваше, скъпи братко. Радвам се, че отново съм у дома, заедно с теб!

Бранд хвана ръката й, преди тя да успее да я отдръпне, и я целуна, без да сваля очите си от нейните. После й каза:

— Най-добре ще бъде да намеря мама.

Преди да успеят да обърнат конете си, Ерик Лонгсуорд спря до тях. Той ги погледна свирепо и запита:

— Кой е този мъж, с когото се държите толкова безсрамно, Мейрин? Не забравяйте, че ще бъдете моя жена!

— Кой е пък тоя? — попита Бранд сестра си.

— Това е един глупак — отвърна вбесена Мейрин, — който се смята за голяма работа! Как смеете да ми държите сметка за поведението ми, Ерик Лонгсуорд! Аз не съм ваша годеница и вече ви казах, че няма да се омъжа за вас!

— Аз съм Бранд Алдуинсон — обърна се брат ѝ към викинга. Бранд успя да потисне смеха си, защото беше очевидно, че младежът пред него е влюбен в Мейрин, а тя не дава пет пари за него.

— Значи вие сте братът? Ама разбира се! — гневното изражение изчезна от красивото лице. — Аз съм Ерик Лонгсуорд, бивш гвардеец от варангийската гвардия на император Константин X.

— Вие не сте мерсиец — забеляза Бранд.

— Не, моят дом е близо до Йорк. Аз и хората ми решихме, че би било по-добре да придружим лейди Еада и дъщеря ѝ до дома им, защото в групата им имаше само една дузина мерсийци.

— Много съм ви задължен, Ерик Лонгсуорд — каза Бранд. После улови гневния поглед на сестра си и продължи: — Но сега аз и хората ми сме тук и ще се погрижим за безопасното пътуване на майка ми и сестра ми, а вие ще можете да се завърнете у дома си. Колко време не сте били в Англия?

— Седем години. Напуснах родината, когато бях на петнайсет години.

— Тогава сигурно нямате търпение да видите семейството си — каза любезно Бранд. — А сега моля да ме извините. Трябва да се видя с майка си. Ела, Мейрин! — и двамата оставиха Ерик Лонгсуорд.

Викингът се усмихна, но вътре в себе си беше бесен. Този хлапак се беше държал с него като със слуга, а не като с равен. Децата на Алдуин Ателсбеорн очевидно имаха гордост в излишък.

— Бранд! — Еада слезе от коня си и разтвори ръце.

— Мамо! — той също слезе от своя кон и я прегърна. Познатият парфюм с аромат на лавандула го накара да се почувства отново като малко момче и в съзнанието му нахлу рояк от спомени. Досега Бранд не беше осъзнавал колко много му е липсвала майка му. Очите ѝ го огледаха тревожно, след което тя му се усмихна топло:

— Ти си станал истински мъж. Толкова се гордея с теб!

— Татко?

— Той ще се върне, когато договорът бъде окончателно подписан, но за Мейрин беше най-добре да отпътува веднага и затова

сега сме тук.

— Е, мамо, не обвинявай само мен за завръщането ни — намеси се дъщеря ѝ със смях. — Ти копнееше да се върнеш в Ефлея още от мига, в който излязохме от имението!

— Не мога да отрека това — бе искреният отговор. В този момент Ерик се приближи към тях и Еада се обърна към сина си: — Запозна ли се с Ерик Лонгсуорд, Бранд? Не знам какво щяхме да правим, ако той не бе така любезен да ни придружи от Дувър до тук. Той успяваше да ни намери прилично място за нощуване дори и в най-запустелите села. Надявам се, че ще му предложиш гостоприемството на Ефлея, синко.

— Ерик Лонгсуорд е винаги добре дошъл в имението ни, мамо, но той сигурно ще иска да ни напусне, за да се върне в собствения си дом.

Викингът се усмихна с престорена веселост:

— Вашият дом е само на един ден път от тук, докато моят е на няколко дни езда. Аз освободих хората си, защото не бих искал да злоупотребявам с гостоприемството ви. Що се отнася до мен, с радост приемам любезната ви покана. Колкото и да съм нетърпелив да видя родителите си, един-два дни в повече няма да имат голямо значение, след като ме нямаше цели седем години. Моят пратеник трябва да е стигнал в дома ми в Дейнлоу и да е уведомил семейството ми, че съм се завърнал благополучно.

Мейрин едва не изпищя от раздразнение. Тя се беше надявала да се отърве от Ерик Лонгсуорд още сега, но вече не можеше да направи нищо. Всяко нейно възражение сега би се сметнало за проява на грубост и Мейрин беше принудена да се примири с присъствието му.

През следващите няколко дни викингът беше твърде зает с Бранд и се държеше настрана от нея.

След пристигането им в Ефлея, Еада се разплака от радост, че отново си е у дома. Само след един ден тя се държеше така, като че ли никога не е напускала имението. Саксонката веднага се зае с управлението на домакинството си, като клатеше неодобрително глава и мърмореше за различни неща, които не бяха правени както трябва след заминаването ѝ.

Мейрин бързо осъзна, че за нея няма работа. Сега Ефлея беше царството на Еада и някой ден щеше да стане собственост на съпругата

на Бранд. Тя се измъкна незабелязано от къщата и забързано се отправи към Гората. През всичките месеци, прекарани във Византия, тя изобщо не се беше замисляла за горското си царство, но сега спомените от детството внезапно нахлуха в съзнанието ѝ.

В Гората сякаш нищо не се беше променило и Мейрин почувства облекчение. За нейна радост, красивата лисица беше още жива и изглежда, помнеше Мейрин. Мейрин бе напуснала Ефлея като неопитно момиче, а се връщаше като жена. Е, може би не истинска жена, но никой, освен нея и майка ѝ не знаеше за това. За всички останали тя беше жена. Жена, която нямаше свой собствен дом. Родителите ѝ бяха прави. Мейрин се дразнеше, че трябва да признае това. В Англия никой нямаше да я уважава, ако нямаше съпруг и свой дом.

Девојката въздъхна. Струваше ѝ се толкова нечестно, че ако искаше да запази мястото си в обществото, трябваше да бъде омъжена. Защо не можеше една жена да притежава своя собствена къща? Мейрин знаеше, че никой не може да ѝ даде отговор на този въпрос. Тя също не беше сигурна какъв е отговорът. „Значи — помисли си тя — ще трябва да се омъжа отново. Но за кого?“ Тя беше единствено сигурна, че това няма да бъде Ерик Лонгсуорд. Той беше арогантен, неук и Мейрин подозираше, че в него има нещо зло. Не, тя нямаше да се омъжи за Ерик!

Същата вечер заваля слаб дъжд и всичко показваше, че времето няма да се оправи скоро. Еада се беше почувствала изтощена и си беше легнала почти веднага след вечеря, а Бранд се беше измъкнал някъде, без да ги предупреди и Мейрин внезапно се озова сама с госта им. Преди тя да успее да се извини и да си тръгне, викингът вече бе застанал до нея и я заговори:

— Брат ви ми разреши да ви ухажвам.

— Брат ми няма правото да ви разрешава подобно нещо — отвърна тя.

— Докато баща ви го няма, той е глава на това домакинство, Мейрин.

Тя го погледна безизразно и го запита:

— Защо искате да ухажвате жена, която не може да ви понася? Не се ли изразих достатъчно ясно последния път, Ерик Лонгсуорд? Да не си мислите, че се правя на игривата девица пред вас? Губите си

времето с мен. Аз няма да приема ухажванията ви! Предполагам, че разбирате това.

— Трябва да се омъжите отново — каза той упорито.

— Знам, но няма да се омъжа за вас. Обичах принц Василий и той също ме обичаше. Вие сте ми безразличен.

— Принцът обичаше Велизарий — възрази той. — Дори и женският ум може да проумее това, а вие, както ме уведомиха, сте поумна от повечето жени. Принцът и любовникът му решиха да се преселят заедно в царството на смъртта, като ви оставят на земята. Как можете все още да бъдете вярна на мъжа, който ви предаде? За мен няма значение дали ме обичате или не. Обзалагам се обаче, че ще ви науча да ме обичате, ако смятате, че любовта е необходима — той я вдигна от стола ѝ, притисна я силно към себе си и я погледна в очите: — Ти ме възбуждаш и ме опияняваш, Мейрин. Всъщност вярвам, че ти си ме омагьосала. Желая те, както никога не съм желал друга жена! Ти или ще бъдеш моя, или никой друг няма да те има! Ти си моя! — с тези думи устните му се впиха в нейните с изгаряща страст.

Мейрин остана вцепенена от внезапната му атака. Тя се опита да се освободи от прегръдката му и разбра, че той си е извадил поука от последната им среща и сега я държеше така, че ѝ беше невъзможно да се защитава от него. Тя потръпна от отвращение, когато устните му бавно захапаха нейните. Ерик се смяташе за мъж, но целувките на Василий бяха много по-сладки. Мейрин не можеше да издържи повече и прибягна към единственото оръжие, което имаше. Тя успя да измъкне ръцете си от желязната му прегръдка, бързо ги протегна нагоре и одра лицето му с нокти.

Ерик я пусна със сподавен вик. Очите му блестяха заплашително. Известно време двамата просто се гледаха мълчаливо. Мейрин видя, че лицето на викинга кърви. След това тя се обърна и бавно прекоси залата. В сините очи на Ерик тя бе видяла желание да убива и ѝ бе необходимо голямо усилие на волята, за да потисне страха си.

— Дяволска лисицо! — извика той след нея. — С това действие ти ме беляза като твоя собственост!

Мейрин се спря и се обърна, за да го погледне:

— Когато утре напуснеш Ефлея, Ерик Лонгсуорд, не се връщай вече! Аз никога няма да те посрещна с добре дошъл. По-скоро бих се

убила, отколкото да се омъжа за теб! Не! Ще убия теб!
Мрачният му смях отекна в залата.
— Жено — каза той, — ти само раздразни апетита ми!

ЧАСТ ТРЕТА
НАСЛЕДНИЦАТА НА ЕФЛЕЯ
АНГЛИЯ, 1065 — 1068 ГОДИНА

ГЛАВА ОСМА

По време на престоя на Мейрин и семейството ѝ във Византия ърл Харолд бе завладял Уелс от името на крал Едуард. Грифид, кралят на Симру, както уелсците наричаха своята страна, бе убит. Официално Харолд не бе виновен за смъртта на уелския крал, защото Грифид бе подмамен от собствените си хора и убит от засада. Говореше се обаче, че ърлът бил разгласил, че ще даде награда на онзи, който убие Грифид. След това Харолд принудил съпругата на уелския крал, Едит, да се омъжи за него. Бащата на Едит беше ърл Елфгар, ърл на Мерсия. Бранд се беше погрижил баща му да узнае всичко това.

Няколко дни след завръщането си в Ефлея, Мейрин и майка ѝ научиха, че Харолд построил ловен дом край Портскюит в Уелс, където щял да се развлича крал Едуард. Когато строежът бил завършен, Карадок, синът на покойния Грифид, пристигнал в Портскюит с голям отряд бойци в деня на свети Вартоломей, двацет и пети август. Ловният дом бил сринат до основи, всичките му обитатели били избити и нападателите се измъкнали с цялото богатство, което трябвало да впечатли английския крал.

Докато Харолд се мъчеше да задържи изплъзващия му се трон, всички танове в Йоркшир и Нортъмбърланд се разбунтуваха и се събраха на извънредно общо събрание. Само с един глас преднина те обявиха извън закона ърл Тостиг, най-малкия брат на Харолд, като на негово място избраха за свой ърл Моркар, най-малкия от синовете на Елфгар. Същият онзи Моркар, който се беше клел във вяроност на Харолд. След това тановете избиха всичките прислужници на Тостиг — както английските, така и датските — и конфискуваха оръжията, златото и среброто на Тостиг.

Отново се понесоха слухове, че ърл Харолд изобщо не се интересувал от съдбата на брат си. Семейството на Тостиг бе принудено да бяга от Англия и да потърси убежище при тъста на Уилям Нормандски във Фландрия. Тостиг беше фаворит на крал Едуард и сега кралят бе заобиколен само от жена си и нейните слуги,

които до един го молеха да обяви Харолд Годуинсон за наследник на английския трон.

— Той няма кралска кръв — повтаряше умиращият крал и отказваше да обяви публично предпочитанията си.

Малко преди рождения ден на Мейрин, на двацет и седми октомври — в навечерието на празника на свети Симон и свети Юда, кралят удовлетвори желанието на Харолд да даде ърлството на Тостиг, на Моркар от Мерсия. В очакване на решението на краля северняците опустошиха района на Нортхамптън, като изгаряха къщите, убиваха хората и крадяха добитъка им.

Един ден в Ефлея се появи пратеник, преоблечен като пътуващ монах. Той донесе вестта, че семейството на Ерик Лонгсуорд, което било вярно на Тостиг, е пострадало при бунта на тановете. Родителите му били убити, а земите му — конфискувани. Ерик избягал във Фландрия с ърл Тостиг, но щял да се завърне в Англия заедно с ърла. Като тан на Дейнлоу, викингът предлагаше брак на Мейрин. Бранд се разсмя.

— Този човек не е страхливец — отбеляза той, — но трябва да е много глупав, ако си мисли, че сестра ми ще се омъжи за някой от престъпниците на Тостиг. Тан на Дейнлоу, как пък не! Земите на Дейнлоу вече не са негови, а и аз се съмнявам, че той ще се върне някога. Най-умното нещо, което може да направи, е да се върне на служба при византийския император.

— Горкичкият — каза съчувствено Еада. — Ще се моля за спасението на душите на родителите му.

— Добре, че е заминал! — каза Мейрин. — Знам, че трябва да се омъжа повторно, но поне вече няма да бъда обезпокоявана от този помпозен глупак.

— Имаш ли някой кандидат? — подкачи я брат й.

— Мисля, че татко възнамерява да ме омъжи за някой нормански благородник, а за теб да намери норманска съпруга, братко.

— Харолд ще бъде следващият крал на Англия, сестричке. Дори и аз виждам накъде духа вятъра. Ако Едуард не промени мнението си и не го обяви за свой приемник, Харолд ще завземе трона със сила.

— А херцог Уилям ще му го отнеме — отвърна Мейрин. — Съгласна съм с татко, Бранд. В Англия не може да продължава така. Едуард е първият англосаксонски крал на Англия от много години, но

и той е наполовина норман. Английски крале са били датчани, норвежци и шведи. Мъжете от северните страни винаги са искали да завладеят страната ни. Време е за промяна. Имаме нужда от силен крал и аз не мисля, че това е Харолд. Не вярвам на човек, чиято амбиция го кара да отстрани жена си, за да се ожени за вдовицата на врага си, защото си мисли, че така ще осигури подкрепата на брат й в борбата си да узурпира английския трон. Подобно поведение не говори добре за верността на Харолд. Не можем да сме сигурни, че той не е стоял зад бунта в Йорк, който свали собствения му брат. Виж само кой бе избран на мястото на Тостиг. Моркар! Едно хлапе! Едно момче, което може да бъде използвано и манипулирано. Ърл Харолд никога няма да донесе мир на Англия, Бранд.

— А мислиш ли, че Уилям ще го направи?

— Да, така мисля. Уилям има силен характер. Ако той стане крал, не вярвам, че вече ще бъдем нападани от чужденци. Техните нашествия винаги са представлявали един от най-големите проблеми, които страната ни е имала. Винаги сме ставали плячка за народи, тръгнали да търсят нови земи. Що се отнася до нашия народ, мисля, че той ще приветства мира, който ще настъпи при възкачването на един силен владетел на трона.

— Да не мислиш, че норманите, които ще дойдат с Уилям, няма да търсят нови земи? Армията му ще бъде съставена от най-малките синове на норманските благородници и всички те ще искат да забогатееят тук. Харолд Годуинсон не ми харесва, но той поне е англичанин. Не съм сигурен дали искам да ме управлява някакъв роден в чужбина крал.

— Херцог Уилям е честен човек. Татко винаги е твърдял това, Бранд. Той няма да конфискува земите на онези, които го подкрепят, а само на тези, които му се противопоставят.

— Независимо от това — отвърна брат й, — за първи път в живота си се радвам, че живея в такова закътано място като Ефлея, което не представлява изкушение за никого. Ако имаме късмет, татко и аз ще успеем да се задържим тук, докато дойде краят на борбата за власт, след което просто ще положим клетва за вяност пред победителя.

Мейрин се разсмя:

— Брат Бейхард винаги повтаряше, че аз съм по-интелигентното дете в семейството, но мисля, че той е сгрешил, Бранд. Според мен татко би одобрил ненамесата ни в борбата за власт.

— Засега сме в безопасност, Мейрин. Татко се е клел във вяност първо на крал Едуард, а аз съм задължен да спазвам неговата клетва. Докато кралят е жив и баща ни е в Константинопол, Ефлея е в безопасност.

Крал Едуард се забавлява добре на Коледа в Уестминстър, когато беше осветена голямата църква, на чието построяване той бе посветил цялото си царуване. Това стана на празника на Светите младенци, двайсет и осми декември. Малко след това кралят се разболя тежко и на пети януари почина. Заедно с вестта за смъртта му, която бе разнесена мигновено по всички краища на Англия, дойдоха и други новини. Кралят бе погребан още на шести януари, след което опечалените оставиха Харолд Годуинсон да се обяви за крал на Англия.

Тези новини достигнаха до Ефлея едва в средата на януари. На следващата сутрин Бранд и Мейрин пуснаха последните два от черно-белите гълъби на Тимон Теократ. Към крака на всяка птица беше прикрепена по една кесийка, в която се намираше кратка бележка, написана четливо от Мейрин: „Кралят е мъртъв. Харолд е коронясан. Ела си у дома.“

Ако поне една от птиците успееше да стигне до Константинопол, Алдуин Ателсбеорн щеше да се прибере в имението си до пролетта.

Междувременно в Ефлея, както във всяко друго имение в провинциална Англия, с тревога очакваха изхода от узурпирането на трона от Харолд Годуинсон. Не им се наложи да чакат твърде дълго.

Херцог Уилям протестира, че Харолд е нарушил дадената преди две години дума, че подкрепя претенциите на Уилям за трона. Харолд не обърна внимание на протестите на нормана. Нарушаването на думата беше сериозна и глупава постъпка, защото в европейските кралства думата нито се даваше, нито се нарушаваше с лекота. Онези, които бяха съчувствали на Харолд, сега се съмняваха в честността му. Уилям започна да се подготвя за нашествие, като междувременно получи подкрепата на светия римски император Хенрих IV и папата.

През нощта срещу двајсет и четвърти април на небето се появи нещо, което някои нарекоха дългокоса звезда, а други — комета. В продължение на седем нощи звездата светеше толкова ярко в небето на Европа и Англия, че можеше да се види дори и през деня. Приливите бяха необичайно високи и поне през три нощи беше наблюдаван дъжд от падащи звезди. Жените и животните раждаха преждевременно в съпътстващата този феномен истерия. Според някои кометата вещаела края на света. Други я обясняваха с очевидното недоволство на Бога от узурпирането на трона от Харолд. Те твърдяха, че кометата била изпратена, за да осветява пътя на Уилям Нормандски преди победата му над Харолд. Папата очевидно беше съгласен с тези твърдения, защото обяви публично подкрепата си за херцог Уилям и отлъчи Харолд от Църквата.

Кометата изчезна също така внезапно, както се беше появила, но неприятностите за Харолд едва сега започваха. Брат му Тостиг неочаквано пристигна на остров Уайт, където бе посрещнат тържествено и му бяха предоставени кораби, пари и провизии. Междувременно Харолд събра огромна армия, с която да отблъсне войските на Уилям. Цяла Англия беше изтръпнала в очакване.

В Ефлея обаче празнуваха завръщането на Алдуин Ателсбеорн. Той бе постъпил разумно, като по пътя си бе спрял в двора на херцог Уилям и му бе предложил верността си. След смъртта на Едуард, саксонецът бе свободен да полага клетва за вярност, пред когото поиска.

— Вие, англичаните, постоянно ми се кълнете във вярност — бе казал мрачно херцогът, — но щом като пристигнете благополучно на собствената си земя, се отказвате от думата си.

— Аз ли съм единственият англичанин, който ви се кълне във вярност след смъртта на крал Едуард? — бе запитал Алдуин.

— Не, не сте единствения.

— И клетвите на другите ли отхвърлихте по същия начин, милорд?

Херцогът се бе разсмял:

— Умен мъж сте, Алдуин Ателсбеорн.

— Аз съм също и човек, който държи на думата си, милорд. В моите вени също тече норманска кръв, но дори и да не беше така, аз пак щях да смятам, че вие сте най-подходящ за крал на Англия. Аз

няма да имам лична изгода от посещението си при вас, защото имението ми е изолирано и не представлява голям интерес. Въпреки че съм доволен от Ефлея, съмнявам се дали някой от последователите ви ще иска малкото ми земи. Аз не съм амбициозен човек и не искам нищо от вас, милорд. Можех да прекося Фландрия набързо и да се прибера у дома, както направиха моите петима спътници, но аз избрах да дойда тук и да ви предложа верността си и ако я приемете, никога няма да ви изменя! — при тези думи танът бе коленичил и бе навел глава пред херцога.

Уилям Нормандски бе кимнал почти незабележимо.

— Приемам верността ви, Алдуин Ателсбеорн — бе отвърнал той, — както и тази на сина ти и на цялото ти семейство! Когато дойда в Англия, ще имам нужда от добри приятели. А сега станете и си вървете в мир!

Танът бе станал и се бе поклонил отново на херцога.

— Ще очаквам пристигането ви, милорд — бе казал саксонецът. — Кога ще ви видя отново?

— Смятам да бъда коронясан в Лондон най-късно до Коледа. Вие и семейството ви сте поканени на коронацията ми.

Когато Алдуин си бе тръгнал, Уилям се бе обърнал към единствения друг човек в стаята с думите:

— Е, Жослин, какво мислиш?

— Мисля, че той беше искрен, милорд Уилям, но човек никога не може да бъде сигурен в подобни случаи. Ако, опазил ни бог, вие загубите битката с Харолд Годуинсон, предполагам, че този саксонец ще побърза да положи клетва за вярност и пред Харолд.

— Това, млади приятелю, се нарича борба за оцеляване — бе отвърнал херцогът със смях. — Ще ти намеря земи в Англия, Жос! Когато ти се наложи да защитаваш своята собственост, ще видим колко силни са твоите идеали. Обзалагам се, че бързо ще се научиш да правиш компромиси.

— Реших какъв ще бъде девизът ми. Какво мислите за „Честта над всичко“?

— Мисля, че поставяш трудна задача пред наследниците си. Обстоятелствата около раждането ти, млади приятелю, не трябва да те карат да гледаш твърде нависоко.

— А вие не правите ли същото, милорд?

— Печелиш, Жос. Може би е така, но винаги идва момента, в който всеки мъж трябва да спре да се обвинява за нещо, което е станало по чужда вина. Вярно е, че ти и аз сме родени извън законните брачни връзки, но бащите ни са обичали майките ни и са ни признали за свои деца. Никой от нас не е страдал от това, че е незаконороден, като се изключат няколкото подигравки от хора, които дори не заслужават да бъдат удостоени с погледа ни. Дали Раул дьо Кобург щеше да те обича повече, ако се беше оженил за майка ти, когато е разбрал, че е бременна с теб? Едва ли.

— Въпреки това, обстоятелствата около раждането ми попречиха да успея в Бретон. По-малкият ми брат е наследник на баща ми, защото е законороден. Преди двайсет години дойдох на служба при вас, но ако не бяхте решили да се отправите към Англия тази пролет, аз щях да си остана безимотен. Мъж без земя е нищо, милорд Уилям.

— Прав си, Жос. Ако го нямаше английският трон, аз щях да ти намеря имение някъде другаде, за да възнаградя верността ти към мен през всички тези години. Аз ти дължа толкова много! Ако ти не беше играл ролята на мой пратеник и не бе поддържал духа на Матилда през всички онези години, през които папата не ни разрешаваше да се оженим, тя едва ли щеше да има сили да ме дочака. Имаше хора, които щяха много да се зарадват, ако тя се омъжеше за друг. В Англия ти ще забогатееш, мой верни приятелю! Там аз ще имам нужда от теб, защото нямам много приятели като онзи незначителен тан Алдуин Ателсбеорн. Той не е човек, който се застоява в двора, но братовчед ми Едуард ми писа, че в този свят на двуличие Алдуин Ателсбеорн е такъв, за какъвто се представя — един честен човек. Освен това е и много добър в преговорите. По-късно може да ни се наложи да прибегнем до услугите му, но засега желая Бог да му помага през последните дни на пътуването му към дома.

Алдуин не бе чул благословията на херцога, но още същия ден бе стъпил на английска земя. Само три дни след това той прекоси река Алдфорд и влезе в Ефлея.

Едно момче го видя да преминава реката и изтича до господарската къща, викайки:

— Господарят си идва! Господарят се връща!

Еада изтича навън и Алдуин пришпори коня си, като я видя. Той скочи от гърба на животното, прегърна жена си и я целуна. Мейрин излезе от гората с пълна с билки и корени кошница, но като видя баща си, хвърли кошницата и се затича да го поздрави, като за малко не се блъсна в Бранд, който тичешком се връщаше от полето, където беше надзиравал работата на крепостните.

Семейството влезе в къщата и Еада нареди да бъдат донесени храна и вино за съпруга ѝ.

— Какви са новините? — попита Бранд, който изгаряше от нетърпение и не обърна внимание на укорителния поглед на майка си.

— Готви се война, разбира се — отвърна баща му. — Спрях в Нормандия, за да положа клетва за вяност пред херцога.

— В Нормандия готвят ли се за война, татко? — запитва Мейрин.

— Да, и нека Бог да е на помощ на Англия, ако Харолд реши да се съпротивлява.

— Говори се, че армията на Харолд била по-голяма от тази на херцога — намеси се Бранд. — Как може херцогът да се надява на победа?

— Харолд Годуинсон е добър войн, но Уилям Нормандски е по-добър, Бранд, а освен това е и човек, който привлича останалите. От всички френски кралства — от Бретон, Фландрия, Аквитания и Лангедок — се стичат мъже, които искат да се присъединят към армията му, защото той е човек, който награждава верността. Той има много пари и в крайна сметка ще победи. Моля се това да стане колкото се може по-бързо, за да не страдат твърде дълго Англия и нейният народ.

— Какво ще направиш, ако Харолд Годуинсон поиска да бъде свикан фирда^[1]? Има ли начин да се измъкнеш? — поинтересува се Мейрин.

— Още веднъж благодаря на Бога, че Ефлея е толкова изолирана. Ако ме повикат, аз сигурно ще бъда тежко болен след дългото пътуване от Византия и няма да мога да удовлетвори молбата на ърл Харолд. Що се отнася до теб, синко, в такъв случай ти ще бъдеш принуден да останеш тук, за да защитаваш имението, понеже аз няма да бъда в състояние да направя това сам. Запомни, Бранд, че няма нищо нечестно в това да откажеш да извършиш някаква глупава постъпка, дори ако всички около теб я вършат. Има хора, които говорят за дълг и

чест в тази борба за власт, но аз се заклех във вярност пред херцог Уилям и няма да престъпя думата си, като отида да се бия срещу него. Нашият дълг, сине, е към майка ти, сестра ти, към народа ни и към Ефлея.

През цялото лято на 1066 година Англия очакваше норманското нашествие. Въпреки че Уилям Нормандски беше готов, нещата не вървяха в негова полза. Ърл Харолд свика фирда. Един пътник, който премина през Ефлея, съобщи на обитателите й тази новина, но кралските пратеници пропуснаха да дойдат в Ефлея. Имението беше забравено от всички в суетнята покрай очакваното нападение. На английския бряг, който гледаше към Нормандия, английската армия чакаше ли чакаше нашествениците, които обаче не се появяваха.

Армията, която бе съставена от фирда, който представляваше един вид местна милиция под командата на тановете, започна да проявява нетърпение. Много от войниците й бяха дошли от доста далеч и с приближаването на края на лятото, хората започнаха да се изморяват да хранят толкова много мъже, които не правеха нищо друго, освен да пият, да ядат, да ходят по жени и да лъскат оръжията си. След това жените на различните танове започнаха да изпращат съобщения на съпрузите си. Беше време за прибиране на реколтата, а нямаше кой да я прибере.

Пристигането на ърл Тостиг на остров Уайт възбуди за кратко духовете, особено когато той дебаркира в Хъмбър с флот от шейсет кораба. Младият ърл на Мерсия, Едуин, го пресрещна с голяма армия и успя до го отблъсне. Когато Алдуин Ателсбеорн чу за битката, той се усмихна широко и каза: „Англичани се бият с англичани. До това ни докараха Харолд Годуинсон и братята му. Бъдете сигурни, че ще стане още по-лошо. Тостиг избяга в Шотландия, но ние още не сме се отървали от него.“

През септември Харолд Годуинсон беше принуден да разпусне армията си. Очевидно беше, че Уилям Нормандски нямаше да нападне Англия тази година, а и реколтата не можеше да чака повече. Хубавото време щеше скоро да отстъпи място на дъждовете, а лошият вятър не би позволил на Уилям да отплава. Скоро морето между Англия и

Нормандия щеше да стане твърде бурно и само най-смелите рибари и търговци щяха да се осмеляват да го прекосяват.

Точно когато войниците от армията на Харолд се бяха завърнали по домовете си, норвежкият крал Харолд Хардраде реши, че е време да подкрепи претенциите си към английския престол с действия. Той се съюзи с ърл Тостиг и армията му опустоши брега на Йоркшир. Младият ърл Моркар беше изпратен да иска помощ от брат си, ърл Едуин. Този път Ефлея не беше забравена и в имението пристигна пратеник с призовки за мъжете.

— Трябва да отидем — каза Алдуин.

— Но защо? — попита Еада. — Не каза ли ти самият, че няма да се включиш във фирда, ако те повикат?

— Казах, че няма да се бия срещу Уилям Нормандски, но това не е Уилям, а проклетите норвежки диваци заедно с Тостиг! Как мога да откажа на ърл Едуин да се притека на помощ на брат му? Аз съм мерсиец и ърлът на Мерсия моли за помощта ми. Бранд и аз сме длъжни да отидем!

Бранд не беше на себе си от вълнение. Той вече беше навършил двайсет години, но все още не бе имал възможността да участва в битка. Младежът весело приготвяше оръжията си, остреше меча си и точеше копието си, докато майка му намръщено проверяваше състоянието на ризницата му.

Мейрин извика Дагда настрани.

— Върви с тях! — помоли го тя. — Знам, че отдавна не си излизал на бойното поле, и не искам от теб да се биеш, а само да бъдеш близо до тях, Дагда. Върни ги живи у дома!

Дагда не я попита какво бе видяла в руните, които бе хвърлила, въпреки че я бе видял три пъти да хвърля камъните върху парче кадифе. Ирландецът знаеше, че самият той ще се завърне жив в имението, защото иначе Мейрин щеше да го предупреди да бъде извънредно предпазлив.

Мъжете отпътуваха и в продължение на няколко дни жените в Ефлея вършеха обичайната си работа като насън. Много години бяха изминали, откакто селото им бе почувствало дъха на войната за последен път. Старите жени клатеха глави и разказваха ужасяващи истории, а младите се молеха за завръщането на своите съпрузи и

любими. Те ставаха преди изгрев-слънце и си лягаха малко след залез. Сънят даваше утеха на Еада, но не и на Мейрин.

Край Йорк стана голямо сражение, в което норвежците напълно разбиха английската армия. Дагда бе успял да събере оцелелите мъже от Ефлея и припомняйки си старите бойни умения, бе успял да пробие редиците на норвежците и благополучно да върне хората си в имението. Когато видя изражението на лицето на Еада в момента, в който ѝ предаде трупа на сина ѝ, гигантът осъзна безполезността на войната и заплака заедно със саксонката.

Докато стояха над гроба на Бранд, той се обърна към Еада:

— Ако това ще бъде утеха за вас, мога да ви кажа, че Бранд се прояви като един от най-смелите и благородни войни, които някога съм срещал. Това бе една ужасна битка и много мъже с опит, по-голям от неговия, изгубиха живота си в нея.

Тя кимна мълчаливо и ирландецът усети, че думите му ѝ бяха дали малка утеха. Той беше благодарен, че Еада не го попита за обстоятелствата около смъртта на сина ѝ, защото Дагда не мислеше, че ще може да каже истината на тази крехка жена.

Мейрин, разбира се, го беше попитала и той ѝ бе разказал, че докато Бранд бил коленичил до ранения си баща, един войн със спуснат наличник на шлема го ударил изотзад и се изгубил във вихъра на боя. Беше ѝ разказал за изненадата, която бе прочел в сините очи на Бранд в мига на смъртта му.

— Ти хвърли руните три пъти — каза Дагда. — Те не те ли предупредиха за тази трагедия?

— Знаеш колко ми е трудно да виждам неща, които се отнасят до близките ми — отвърна Мейрин. — Попитах руните дали татко и Бранд ще се завърнат у дома. Попитах ги три пъти и трите пъти руните ми казаха, че ще се върнат. Изобщо не се сетих, че Бранд ще бъде мъртъв, а татко — смъртно ранен. Ако бях задала въпроса си по-точно, може би щях да успея да ги предупредя.

— Значи такава е била съдбата им. Ти нямаш никаква вина за смъртта им. Как можеше да знаеш какво ще се случи?

Алдуин Ателсбеорн умираше в собственото си легло. Той извика Еада, Мейрин, Дагда, свещеника от селото и всички хора, които успяха да се съберат в спалнята му. Събирайки последните си сили, той се обърна към тях:

— Синът ми е мъртъв, но дъщеря ми е жива. Нея аз определям за моя наследница. На нея оставям всички свои земни блага, земите си и цялото богатство, което успях да натрупам! Заклевайте ли ми се, че ще положите клетва за вярност пред нея? — той се отпусна върху възглавниците си и очите му се затвориха за миг. После отново се отвориха и се втренчиха в събралите се в стаята хора. Всички отвърнаха в хор:

— Да!

— Отче — продължи саксонецът, — ще се закълнете ли пред всеки, който ви попита, че последната ми воля е била лейди Мейрин да бъде моя наследница?

— Да, милорд — отвърна брат Албърт. — Кълна се в разпнатото тяло на Христос и в сълзите, които е проляла Светата Дева!

— Мейрин, дъще моя, ще удържиш ли моята клетва за вярност пред херцог Уилям?

— Да, татко — сълзите се стичаха по бузите ѝ. Болката, че изгубваше завинаги този чудесен мъж, който я беше спасил и който бе станал неин втори баща, я прорязваше като с нож.

— И че ще се грижиш за майка си?

Мейрин кимна и хвана Еада за ръката. В гърлото на младата жена бе заседнала буца и тя не можеше да отрони нито дума.

Угасващият поглед на Алдуин се спря върху Еада и на устните на мъжа се появи слаба усмивка.

— Ти си все така красива — каза той, — както в деня, в който те видях за първи път в голямата зала на баща ти. Пази Мейрин! Искам и след смъртта ми да се обичате така, както се обичахте, докато бях жив.

— Не ме напускайте, милорд! Какво ще правя аз без вас?

— Помисли за дъщеря ни, Еада! Не можеш да я оставиш сама. Тя има нужда от теб! Бог не желае ти да дойдеш с мен. Ти беше най-добрата — не, най-идеалната от всички съпруги. Господ ни поставя пред най-тежкото и за двама ни изпитание — раздялата, — но той сигурно е сметнал, че така трябва, защото иначе нямаше да поиска това от нас. Ако ме обичаш, ще изпълниш волята ми! — той се отпусна изтощен върху възглавниците и започна да диша учестено.

— Обичам те — прошепна саксонката. — Никога не съм обичала друг и въпреки че ме боли, аз ще изпълня волята ти!

Той ѝ се усмихна, след което каза:

— И аз те обичам, мила моя, но трябва да си отида! Бранд ме очаква. Чувам го как ме вика.

Еада видя в очите му, че животът го напуска и зарови лице върху гърдите му. Тя бе споделила двацет и пет години от живота си с Алдуин, а сега него вече го нямаше. Тя беше сама. После Еада усети ръцете на Мейрин да я придърпват нежно и прегръдката на дъщеря ѝ я накара да осъзнае, че всъщност не е останала съвсем сама. Най-големият подарък, който Алдуин ѝ беше правил, тя бе получил в онзи есенен ден преди много години, когато той се беше върнал от Лондон с някакъв огромен ирландец и с най-красивото момиче, което някога се беше раждало. Сега той бе оставил Мейрин и Еада да се грижат една за друга. Саксонката погледна към дъщеря си и каза:

— Какво ще правим сега, дете мое? Струва ми се, че ти си помъдра от мен.

Мейрин въздъхна:

— Предполагам, че ще трябва да започнем отначало, мамо. Ще погребем татко до Бранд и после ще продължим да живеем както преди. Реколтата трябва да бъде прибрана. Случилото се днес няма да предотврати идването на зимата. Ако ще трябва да храня и защитавам хората ни, ще се наложи да съберем всичката храна, която можем — тя се обърна към свещеника: — Отче Албърт, ще погребем баща ми утре, след като хората му отдадат последна почит. Запишете в църковната книга, че на двацет и девети септември 1066 година, Алдуин Ателсбеорн се пресели при своя Създател и че този ден бе тъжен ден за всички жители на Ефлея.

Няколко седмици по-късно обитателите на имението научиха, че в същия ден, в който бе починал техният господар, Уилям, херцог на Нормандия, бе дебаркирал в Певънси. Няколко дни след това се състоя решителната битка при Хейстингс, в която Харолд Годуинсон бе убит заедно с братята си Леофуин и Гирт.

В Лондон архиепископ Алдред и жителите на града опитаха да качат на трона детето Едгар Ателинг, последната издънка от рода на уесекските крале. Ърловете Едуин и Моркар се заклеха във вярност пред детето. В крайна сметка обаче архиепископът, ърловете Моркар и Едуин, и влиятелните граждани на Лондон капитулираха пред Уилям Нормандски. Те му дадоха заложенници и му се заклеха във вярност. В замяна Уилям обеща да им бъде добър крал, но същевременно даде на

хората си три дни, през които да плячкосват града, за да накажат англичаните за съпротивата им срещу него.

В Ефлея не знаеха за всичко това, защото изолираното местоположение, което бе спомогнало да се опази имението в продължение на много години, го правеше и последното място в Англия, до което стигаха новините. В деня на света Хилда, осемнайсети ноември, Мейрин се връщаше от гората с група жени, с които бе ходила да събира храна. Откакто бе поела задълженията на баща си, тя нямаше време за почивка. Рядко ѝ се удаваше да язди Гръмовец, който бе станал неспокоен от продължителното бездействие. Когато групата, смеейки се, излезе от гората, те видяха отряд въоръжени конници да прекосяват реката. Жените се спряха, вгледаха се тревожно в мъжете пред себе си и зачакаха Мейрин да им каже какво да правят.

— Стойте близо до мен, момичета! — нареди им тя. — Ще бъдем в безопасност, ако сме заедно.

Те се скупчиха около нея като пиленца около квачка. Конниците наближиха и когато се изравниха с жените, спряха конете си. Един от тях, който бе по-добре облечен от другите и очевидно беше водачът, ги запита:

— Това ли е имението Ефлея?

— Кой пита, милорд? — отвърна Мейрин.

Рицарят повдигна леко вежди от изненада. Въпреки че той бе заговорил на английски, тя му бе отговорила на чист нормандски френски. Той веднага бе забелязал, че тя е водачката на групата жени, и бе решил, че ако принадлежеше на имението, ще стопли леглото му още същата нощ. Очевидно беше обаче, че тя не беше крепостна.

— Аз съм Жослин дьо Кобург, навият господар на имението — отвърна той. — А вие коя сте, красавице?

— Аз съм Мейрин Алдуинсдотър, наследница на имението Ефлея, милорд! Тъй като това очевидно ни поставя в доста затруднено положение, разрешете да ви предложа да влезем в голямата зала, където ще можем да обсъдим нещата на спокойствие.

— Уилям Нормандски е крал на Англия сега — каза рицарят.

— Благодарение на Божията милост, милорд — отвърна набожно Мейрин. — Това имение винаги е било вярно на крал Уилям. Ще кажете ли на хората си да оставят конете си в конюшната? Моите хора

ще им помогнат. После могат да дойдат в голямата зала, за да се освежат — без да му обръща повече внимание, тя се обърна към жените, които я придружаваха, и им нареди: — Занесете храната до хамбара. После си вървете по домовете! — след това Мейрин отново погледна рицаря, усмихна му се и хвана юздите на коня му с едната си ръка: — Елате, милорд, ще ви покажа пътя.

Жослин дьо Кобург не знаеше дали да се ядосва, или да се смее. Той реши, че ще бъде по-добре да направи второто. Красивата жена, която водеше коня към вратата на имението Ефлея, бе показала изключително самообладание, когато бе чула новините. Коя ли беше тя?

Кралят не бе споменал нищо за наследница на Ефлея. Когато бе научил, че Алдуин и синът му са били убити наскоро и че Ефлея е разположена на границата между Англия и Уелс, Уилям бе подарил имението на приятеля си. Победителят от Хейстингс не искаше да отнема именията на тановете, които му се бяха заклели във вярност, а Ефлея вече му беше вярна. Стратегическото положение на имението налагаше то да остане в приятелски ръце.

Мейрин беше вбесена, но знаеше, че не трябва да го показва. Как смееше Уилям Нормандски да предлага наследството ѝ на този рицар! Какво си мислеше той, че ще стане с нея и с Еада, ако ги лишеше от земите им? Щеше ли да им бъде отнет домът им? Очевидно Уилям Нормандски не се интересуваше кой знае колко от това, но Мейрин нямаше намерение да си седи спокойно и да гледа как някакъв чужденец се меси в живота ѝ. Лейди Бланш бе постъпила с нея по същия начин и тогава тя не бе могла да направи нищо, за да ѝ попречи. Велизарий бе постъпил по същия начин, като бе убил Василий. Този път тя щеше да се бори! Нямаше да остави други да управляват нея, Еада или Ефлея и хората ѝ!

Тя въведе Жослин в голямата зала. Еада, която шиеше някакъв goblen, стана, за да посрещне госта.

— Аз съм лейди Еада, вдовицата на Алдуин Ателсбеорн — представи се тя.

Сега Жослин определено се почувства като в небрано лозе. Жената пред него не беше забравена от краля. Всъщност Уилям я беше поверил на грижите на приятеля си. Но колкото и да напругаше паметта си, Жослин не можеше да си спомни кралят да бе споменавал

за дъщеря. Какво трябваше да прави с нея? И за нея ли трябваше да се грижи? Тя не изглеждаше толкова беззащитна, колкото бе майка ѝ.

„Там има една вдовица — бе казал Уилям. — Ако ти харесва, ожени се за нея, въпреки че може би ще е малко стара за теб. Ако не е твой тип, трябва да я защитаваш и да ѝ дадеш подслон, като че ли е член на твоето собствено семейство! Възможно е тя да предпочете да се завърне в дома на брат си. В такъв случай не я спирай. Може да поиска да се омъжи повторно. Ако е така, погрижи се да ѝ дадеш добра зестра. Може пък и да не поиска нищо друго, освен да остане в Ефлея до края на живота си. Ако поиска това, ти трябва да се отнасяш с уважение и да ѝ отредиш почетно място край масата си и в залата си!“

Жослин се бе съгласил, че така нещата се уреждат почтено. Сблъсъкът му с дъщерята обаче бе усложнил всичко твърде много. Той си пое дълбоко дъх и отвърна на поздрава на Еада:

— Аз съм Жослин дьо Кобург, милейди Еада.

— Новият господар на Ефлея — вметна любезно Мейрин.

Жослин ѝ се намръщи, но това изобщо не я смути.

— Не разбирам — каза объркано майка ѝ.

— Какво има за разбиране, мамо? Уилям Нормандски възнаграждава верността на баща ми, като лишава вдовицата му и дъщеря му от земите им! Кажете ми, милорд Дьо Кобург, ще можем ли с майка ми да задържим личните си вещи, когато ни изхвърлите от дома ни? Днес ли трябва да си тръгнем, или ще ни оставите време до утре сутринта, за да можем да си стегнем багажа? — тя стоеше с гордо вдигната глава и ръце на хълбоците и го гледаше предизвикателно.

Странното беше, че Жослин всъщност разбираше гнева ѝ, защото знаеше, че сам той би се разгневил, ако се окажеше в подобно положение. Той обаче не можеше да понесе, че тя се отнасяше така грубо с него пред слугите.

— Уверен съм, милейди Мейрин, че майка ви, ви е научила на по-добри обноски от тези, които ми показвате. Очевидно баща ви не ви е бил достатъчно, за да затвърди уроците ѝ.

— Да не сте посмели да споменете още веднъж баща ми, мир на праха му! Баща ми беше нежен и мил мъж, който се грижеше за всички — от най-бедния до най-богатия! Той не лишаваше бедните жени от домовете и имотите им! — чашата бе преляла и вече нямаше връщане назад. — Баща ми — завърши тя студено — не трябваше да прибегва

към физическо насилие, за да управлява хората. Всичко, което правехме, го правехме само от любов към него!

Тя стоеше там, предизвикваше го и го унижаваше пред крепостните и въпреки това Жослин си мислеше само, че тя е най-красивата жена, която някога бе виждал. Искаше му се да я целува. Искаше му се да я отнесе на някое тайно място и да я люби. Косата ѝ... тази златисточервена маса, която красеше главата ѝ, бе изключително възбуждаща и дори опияняваща. Той разтърси глава, за да прогони тези мисли.

— Млъкнете, Мейрин Алдуинсдотър! — изрева той.

В началото Еада се беше уплашила, но сега ѝ се прииска да се разсмее. Саксонката направи върховно усилие да потисне напирания в гърдите ѝ смях. Тя бе виждала изражението на Жослин дьо Кобург по лицата на много други мъже, които бяха срещали дъщеря ѝ. На Еада ѝ беше много смешно, че Мейрин толкова лесно бе успяла да победи този завоевател. Жослин се обърна към вдовицата на Алдуин:

— Може ли да получа малко вино, милейди? Доста съм жаден — той отново погледна към Мейрин: — Седнете! Не, не на този стол, а на табуретката в краката му!

Тя се втрени гневно в него. Нещо в гласа му я предупреди, че не трябва да го унижава повече. Мейрин стисна устни и изпълни нареждането му. Еада наля вино в един бокал, подаде го на рицаря, седна в своя стол и сложи ръка върху главата на дъщеря си, за да я успокои. Жослин се настани в другия стол. Той погледна двете жени и заговори:

— Вярно е, че крал Уилям възнагради многогодишната ми служба при него с тези земи. Ако неговият приятел Алдуин Ателсбеорн беше още жив, това имение нямаше да бъде мое. Въпреки че Ефлея е изолирана, тя има важно стратегическо значение, милейди Еада. От върховете на хълмовете, които заобикалят имението от запад, се вижда Уелс. Уелсците са хора с променлив нрав и винаги са създавали главоболия на англичаните. Сега кралят иска мир и аз бях натоварен със задачата да построя замък върху тези хълмове. Той ще бъде един от няколкото замъка, които кралят възнамерява да построи, за да защитава този граничен район. Издигането на замък ще запази кралския мир в тази част на страната. Аз не мисля, че кралят е знаел, че Алдуин Ателсбеорн има дъщеря. Служа при Уилям Нормандски от

двайсет години и въпреки че е твърд човек, той е лорд, а не човек, който краде от вдовици и сираци. Аз съм не по-малко изненадан, че ви намирам тук, отколкото вие бяхте изненадана от появата ми, Мейрин Алдуинсдотър. Що се отнася до вас, милейди Еада, кралят ме натовари да се грижа за вас. Не е необходимо нито една от вас да напуска Ефлея! Тук е вашият дом.

— Но, милорд — каза Еада тихо, — жена ви сигурно няма да желае да споделя дома си с бившата господарка на имението и дъщеря ѝ. Уви, къщата не е голяма.

— Аз не съм женен, милейди. Дългът ми и факта, че не притежавах земи, ми попречиха да си намеря съпруга. Аз ще бъда безкрайно щастлив, ако вие останете домакиня на този имот.

— Ще отида при краля! — избухна Мейрин. — Ако той наистина е толкова принципен, колкото ми го описвате, той ще ми върне земите!

— И вие ли ще построите крепостта му? — подигра ѝ се Жослин.

— Ако това е цената, която трябва да заплатя, отговорът ми е — да! Да не мислите, че не мога да го направя, милорд? Аз обичам Ефлея, но по-важно за мен е, че тя беше прощалния подарък на баща ми за мен. Тя е моята зестра. Кой мъж ще ме вземе без зестра? Според саксонските закони жената има правото върху наследството, ако няма наследник от мъжки пол. Това имение ме прави добра партия за някой влиятелен мъж. Без Ефлея аз съм нищо! Не можете да ми вземете това, което ми принадлежи!

— Значи ще се продадете на онзи, който даде най-много, така ли, лейди?

— Вие да не би да не одобрявате, милорд? Колко странно, защото, когато дойде времето вие да си изберете съпруга, сигурно ще искате тя да бъде възможно най-подходящата. Вие няма да си търсите съпруга с добър характер, с бистър ум или с добри домакински умения. Вие ще искате да се ожените за възможно най-богатата жена, която намерите, та дори тя да прилича на пушена херинга и да е също толкова студена в леглото!

— Мейрин! — Еада изглеждаше ужасена. Саксонките бяха известни с откровеността си, но Еада си помисли, че този път дъщеря ѝ бе прекалила.

— О, мамо, не ме укорявай! Този човек идва тук, за да ми отнеме наследството, след което ме гледа презрително над дългия си нормански нос. Ефлея е моя! Аз няма да я отстъпя! Отивам при краля!

— Не! — каза Жослин дьо Кобург. — Няма да отидете!

— Какво, милорд? Да не би да се страхувате, че той ще се отнесе благосклонно към мен, та се опитвате да ми попречите да се видя с него?

— Лейди, вие не знаете какъв хаос цари в Англия сега. Навсякъде избухват въстания. Скитащи банди тероризират пътниците по пътищата и правят пътуването без въоръжена охрана почти невъзможно. Не мога да ви позволя да тръгнете на път точно сега!

— Нямам нужда от помощта ви! — изръмжа Мейрин.

— О, напротив — имате, ако искате да стигнете благополучно до краля.

— Тогава, милорд, трябва да ме оставите да отпътувам и аз може би ще бъда убита някъде по пътя, след което никой няма да оспорва претенциите ви върху моето имение!

Лицето на мъжа потъмня от гняв и обветрената му кожа се зачерви:

— В деня, в който баща ви се закле във вярност на херцог Уилям, аз стоях до господаря си. Кралят покани баща ви и семейството му на коронацията си в Лондон. Той ще бъде коронясан в Лондон на Коледа. Тогава вие, милейди, можете да отидете и да изложите молбата си пред него. Няма да се опитвам да ви спра и дори лично ще ви придружа, за да осигуря безопасността ви. Засега обаче моят господар ме е натоварил със задачата да му построя замък. Докато нашият спор не бъде разрешен, вие ще продължите да управлявате имението, както и преди. А сега, лейди, аз и хората ми сме гладни и затова нека междувременно да сключим примирие. Залата ви е по-малка, отколкото си мислех. Ще има ли достатъчно място за всичките ми хора?

Мейрин беше малко изненадана от това, колко лесно Жослин бе разрешил проблема. За миг тя се опита да реши дали това не е някакъв трик, но като видя, че Еада се намръщи, бързо отговори:

— Залата е на разположение на хората ви, милорд. Вярно е, че къщата не е голяма, но ние не държим много слуги. Нашите слуги ще спят в кухните или в дневната на втория етаж.

Той кимна:

— Искам да разгледам къщата.

— Майка ми с радост ще ви я покаже — отвърна бързо Мейрин.

— Не — каза Еада. — Ще трябва ти да го направиш. Аз отивам до кухнята, за да се погрижа готвачът да приготви достатъчно храна за гостите ни. Премести вещите ми от главната спалня, Мейрин, и ги сложи в стаята на Бранд. После се погрижи да сменят чаршафите.

— Не, лейди! — възрази рицарят. — Докато кралят не се произнесе по спора ни, аз не съм пълен господар тук. С ваше разрешение, ще спя в стаята на сина ви.

Мейрин хареса отговора му. Тя стана и се обърна към Жослин:

— Елате милорд, ще ви покажа горния етаж, а след това и кухнята.

Те изкачиха стълбите и влязоха в дневната. След това тръгнаха по коридора и Мейрин му показва двете малки детски стаи. Най-накрая го въведе в голямата спалня, в която спяха родителите ѝ.

— Твърде необикновено разпределение има къщата ви — забеляза Жослин и домакинята се усмихна гордо:

— Баща ми го е измислил. По времето на неговия баща разположението е било съвсем друго, но баща ми не е бил най-големият син и не очаквал да наследи имението. През младежките си години той пътувал много и по време на престоя си във Византия видял, че византийците строят къщите си така, че съпрузите да могат да се уединяват далеч от шумните си роднини, деца и слуги. Когато Ефлея станала негова, той променил разпределението на стаите.

— Харесва ми — каза рицарят.

— Гледайте да не ви хареса твърде много, милорд — отвърна тя подигравателно. — Тази къща никога няма да бъде ваша!

Рицарят се разсмя и си помисли колко много се различаваха саксонките от жените в норманския двор. Самият той не беше норман, а бретонец. Баща му се казваше Раул дьо Роан, граф Дьо Кобург. Майка му Ева бе дъщеря на богат търговец на платове. Баща му беше женен за жена от благороден род, която му беше родила две дъщери, но след смъртта ѝ той беше срещнал майката на Жослин и се беше влюбил в нея.

Разликата в социалното им положение не им беше позволила да сключат брак. Затова, въпреки раждането на първия си син, Раул дьо

Роан бе послушал увещанията на семейството си и си беше намерил подходяща съпруга, която бързо му даде желания наследник и почина при раждането. Този път графът не послуша роднините си и се ожени за любовницата си. Жослин и майка му се преместиха да живеят в замъка му. Ева бе отгледала и двамата сина на съпруга си, но наследник на баща си щеше да стане по-малкият, Гутенок.

Граф Дьо Кобург обичаше и двамата си сина, но може би обичаше Жослин малко повече. Въпреки това той знаеше, че не може да го направи свой законен наследник, и както беше обичаят по това време, когато Жослин навърши осем години, баща му го изпрати да бъде отгледан в дома на друг благородник. Раул дьо Роан искаше по-големият му син да има възможно най-добър шанс да успее в живота и затова го прати в норманския двор на херцог Уилям. Графът знаеше, че там синът му нямаше да бъде подложен на обичайните подигравки и обиди, на които биваха подлагани дори и незаконородените деца от благородно потекло. Самият херцог Уилям не се беше родил от благословен от Църквата брачен съюз.

Графът разказа на сина си, че когато бащата на Уилям видял майка му Херлев да пере на потока под стените на замъка, той се заинтересувал от нея и открил, че тя била дъщеря на богат собственик на работилница за щавене на кожи и започнал да я ухажва. Тя му родила син, след което херцог Робер отпътувал на поклонение в Светите земи, където умрял. Уилям наследил херцогството на баща си. Жослин не можеше да разбере последната част от разказа.

— Как може Уилям, който също като мен е незаконороден, да бъде наследник на херцог Робер, а аз да не мога да бъда твой наследник, татко?

— Бащата на Уилям нямаше други деца, Жослин. Всъщност той никога не се беше женил.

— Но аз съм се родил преди Гутенок, татко! Ако си обичал майка ми, тогава защо си се оженил за Елисет, майката на Гутенок? Сега ти си женен за майка ми и аз съм твоят най-голям син. Не трябва ли аз да стана твой наследник?

— Ако херцог Робер не беше починал, неговите роднини сигурно щяха да започнат да го молят да си намери жена, която да му роди законен наследник, както направи с мен моето семейство. Майка ти, също като Херлев, не ми беше равна по социално положение. След

раждането на Гутенек и смъртта на горката Елисет, аз реших, че вече не мога да живея без майка ти и се ожених за нея по своя воля. Херцог Уилям се сдобил с наследството на баща си само благодарение на късмета си, но в неговия двор няма да бъдат много хората, които ще ти се подиграват заради произхода ти, синко. Няма от какво да се срамуваш. Ти си Жослин дьо Кобург, син на Раул дьо Роан! Надявам се, че ще се гордееш с това!

Жослин наистина се бе гордял с родословието си, но независимо от това му се беше наложило да се труди повече от останалите малки пажове в двора на херцог Уилям, за да се издигне. Той се бе старал толкова много, че усилията му не бяха останали незабелязани от херцога, който беше по-възрастен от него само с девет години. Уилям бе останал впечатлен от малкото момче, което така усърдно се стараеше да задоволи господаря си, че бе поискал да узнае историята му. Разказът на Жослин го беше трогнал и той бе взел момчето под личното си покровителство, защото разбираше колко много се измъчва Жослин от това, че е незаконороден. Уилям знаеше, че колкото и много да го обичаха родителите му, тяхната любов нямаше да премахне петното от рождението на момчето. Не беше ли дори и той самият, владетелят на едно от най-могъщите херцогства в Европа, наричан Уилям Копелето?

Жослин израсна под напътствията на херцога, чието благоразположение не възпря момчето да продължи да изпълнява задълженията си с предишното усърдие. Когато Жослин навърши четиринайсет години, Уилям го изпрати с много важна мисия в двора на Балдуин Фландърски. Момчето беше подаръкът на херцога за дъщерята на Балдуин — Матилда, която Уилям Нормандски бе решил да направи своя съпруга. Пред плановете за тази женитба имаше много пречки, между които и съпротивата на Матилда.

Матилда бе заявила пред всички, че няма да се омъжи за незаконороден. Тази обида бе заляла в смях всички дворове в Европа. Херцогът отказа да приеме такъв груб отказ и отпътува за Фландрия, за да ѝ се представи лично. Говореше се, че той се срещнал с нея за първи път, когато тя излизала от църква, и я бил набил публично за подигравките ѝ към него. Дъщерята на Балдуин бе останала впечатлена от пламенността и гордостта му. Тя се заинтересувала кой е този храбрец, който се бе осмелил да вдигне ръка срещу нея пред

очите на баща ѝ и целия му двор, и изведнъж бе променила решението си да не се омъжва за Уилям.

Папата обаче не беше разрешил този брак, като бе заявил, че Матилда Фландърска трябва да се омъжи за друг. Оттогава дамата не искаше и да чуе за друг съпруг, освен за херцог Уилям.

Точно по това време младият Жослин бе изпратен във Фландрия. Тогава той беше красиво четиринайсетгодишно момче и задачата му беше да бъде постоянно до дамата като неин паж. Той трябваше да ѝ разказва за херцог Уилям, да я забавлява и да повдига духа ѝ, ако Матилда започнеше да губи вяра. Жослин се справи добре със задачата си, защото малката русокоса Матилда започна още по-упорито да отказва да се омъжи за когото и да било друго, освен за херцог Уилям Нормандски.

Най-накрая Балдуин Фландърски се съгласи на този брак въпреки възраженията на папата. Волевата му дъщеря беше превърнала живота му в истински ад и на него му беше омръзнало. Нормандия можеше да получи Матилда. Папата беше далеч и в крайна сметка щеше да отстъпи. Матилда и Уилям се ожениха и бракът им беше изключително щастлив. Уилям обожаваше жена си и никога не ѝ измени. Такова поведение беше рядко за мъж с неговото положение през онези времена.

Верността на Жослин дьо Кобург към господаря и господарката му не беше забравена. Той бе успял да спечели безценното приятелство и на двамата, и това приятелство го беше довело в Ефлея. Уилям знаеше, че може да разчита на Жослин дьо Кобург при поддържането на мира в това отдалечено кътче на Англия...

Мейрин поведе рицаря обратно към първия етаж и му показва кухнята и складовете. Той остана впечатлен от покритата галерия, която отделяше къщата от кухнята и градината. Кладенецът на домакинството се намираше до кухнята и бе защитен от стените, между които не можеше да бъде отровен от врагове. Жалко беше, че нямаше да може да включи господарската къща в рамките на замъка. Замъкът трябваше да бъде разположен на върха на хълма, откъдето се виждаше Уелс.

— Как така — запита той Мейрин, когато се върнаха в залата — едно саксонско момиче говори свободно и без акцент нормандски френски?

Тя го погледна и Жослин забеляза, че очите ѝ имат прекрасен виолетов цвят.

— Аз не съм саксонка, въпреки че ме отгледаха като такава, милорд. Баща ми беше бретонец, а майка ми — ирландка. Когато останах сираче, Алдуин Ателсбеорн и съпругата му ме отгледаха като свое собствено дете.

— В такъв случай вие не сте негова дъщеря?

— Аз бях официално осиновена от саксонския си баща и официално бях призната за негова наследница, в случай че той няма наследник от мъжки пол. Крал Едуард направи това за баща ми в замяна на една услуга. Затова баща ми отпътува за Константинопол преди няколко години начело на кралската търговска делегация. Това беше цената на осиновяването ми. Според саксонския закон, аз съм дъщеря на Алдуин Ателсбеорн и жена му Еада, и претенциите ми към имението са съвсем законни. Аз говоря не само нормандски френски, но и бретонски, латински, гръцки и, разбира се, английски. Освен това мога да чета и да пиша и имам познания по математика, логика, история, география и философия. Майка ми казва, че учената жена е анатема за мъжа, но баща ми и съпругът ми настояваха аз да уча.

— Вие сте омъжена? — запита Жослин дьо Кобург. Разбира се, че беше омъжена! Твърде красива беше, за да е все още мома.

— Бях! — отвърна тихо тя и за миг по лицето ѝ премина сянка. — Съпругът ми е мъртъв.

— И той ли като брат ви и баща ви е загинал в битката срещу норвежците, или е бил с Харолд Годуинсон при Хейстингс?

— Василий беше византийски принц, милорд. Той умря в Константинопол от ръката на убиец. Убийството му беше голяма загуба, защото той беше добър човек.

— Простете ми, Мейрин Алдуинсдотър! Не исках да ви причинявам болка, като предизвиквам тъжни спомени у вас.

— С изключение на смъртта му, милорд, спомените за съпруга ми са само хубави.

— Нямате ли деца?

— Бяхме женени само от няколко месеца преди убийството му — отвърна тя. — Затова и аз се върнах при родителите си в Англия. След смъртта на Василий нищо не ме задържаше в Константинопол. Сега вие ще ми отнемете дома, но аз не съм някаква слабохарактерна жена,

която ще стои и безропотно ще гледа как правите това, милорд! — погледът ѝ бе предизвикателен и смел.

Жослин не можа да се въздържа и се разсмя. Реакцията му я ядоса много и той бързо разбра това. Тя не беше дребничка като херцогиня Матилда, но не беше и едра. Жослин беше висок и слаб като баща си и се извисяваше над Мейрин. В миналото ръстът и младежкото му лице, което прикриваше трийсетте му години, се бяха оказали от голяма полза за него, защото му бяха придавали вид на недорасъл младеж и това му беше позволило да завършва успешно всички поставени му от Уилям задачи. Онези, които не го познаваха, го смятаха за някакво си момче и развързваха езиците си пред него. Жослин бе почувствал облекчение, когато през последните няколко години бе възмъжал, но дори и сега му се струваше, че ако изглеждаше по-възрастен, Мейрин едва ли щеше да му се противопоставя.

През следващите няколко седмици поведението на Жослин беше безупречно, но това не възпря Мейрин да продължи да му напомня при всеки удобен случай, че Ефлея е нейна. С Еада той се държеше учтиво и любезно, и това накара саксонката да каже на дъщеря си:

— Истинско щастие е, че не си омъжена за този добър рицар, Мейрин, защото — ако беше така — той щеше да те пребие от бой заради дръзките ти думи. Не съм сигурна дали сама да не му предложи да направи последното.

— Не съм казала нищо, което да не отговаря на истината, мамо.

— Независимо от това, той се намира в затруднено положение и ти не правиш нищо, за да го улесниш.

— Аз просто не искам той да се привързва твърде много към Ефлея, защото тя никога няма да бъде негова — отвърна гордо дъщеря ѝ.

— Внимавай да не кажеш нещо, за което някой ден ще съжаляваш, Мейрин — предупреди я Еада и отиде да приготви дрехите, с които щяха да се явят на коронацията на крал Уилям в Лондон.

Жослин дьо Кобург беше довел със себе си един инженер. Майстор Жилет от Руан щеше да отговаря за строителството на замъка, което щеше да бъде доста скъпо и по-голямата част от

разходите щяха да бъдат поети от самия Жослин дьо Кобург. Когато кралят потвърдеше правото му на собственост над Ефлея, Жослин щеше да има правото да облага жителите на имението с данъци, за да финансира строежа, но засега трябваше да се справя със собствени средства.

Майка му, Ева Драпие, бе единственото оцеляло дете в семейството си. Като наследница на баща си се очакваше тя да се омъжи добре, но баща ѝ не искаше да се раздели с последното си дете и бавеше избора си на зет. Тогава я беше видял граф Дьо Кобург, който се беше влюбил в нея и Ева Драпие му беше отвърнала по същия начин.

След това никой вече не беше споменал за брак, защото баща ѝ се бе оказал достатъчно мъдър и бе разбрал чувствата на дъщеря си. Освен това новото ѝ положение се отразяваше и върху него. Не беше престъпление, че красивата му дъщеря беше любовница на графа и майка на най-големия му син. След смъртта на търговеца на платове, неговият внук бе получил цялото му богатство, което дядо му мъдро му бе завещал, защото знаеше, че момчето ще се нуждае от злато, за да преодолее позора от факта, че беше незаконородено.

Тъй като само някой богат човек можеше да си позволи строежа на кралски замък, в ръцете на човека, който държеше такъв замък, се концентрираше голяма власт. Особено ако, както при Жослин дьо Кобург, верността му не можеше да бъде подлагана под съмнение. Това, че точно той беше избран за тази задача, беше голяма чест, защото кралят имаше законородени приятели от много по-благородни семейства, докато Жослин дьо Кобург бе само един обикновен рицар. Малко бяха обаче онези, които завиждаха на младия бретонец, защото той се беше постарал да не си създава врагове. Въпреки потеклото си той се смяташе за един от доверените хора на краля.

Кралят беше много внимателен. Замъкът не трябваше да бъде голям и между стените му не трябваше да се строи град, а трябваше по-скоро да изпълнява функцията на погранична крепост. В бъдеще Жослин може би щеше да получи благородническа титла, ако отново се окажеше полезен на своя господар, но засега той си оставаше обикновен рицар, чиято задача беше да построи замък за краля.

По това време на годината не можеше да се строи. Сега само щеше да бъде избрано мястото и щяха да бъдат издигнати сградите, в

които през пролетта щяха да бъдат настанени строителите. Жослин помоли Мейрин да дойде с него и майстор Жилет, който искаше да се запознае с околността и да реши къде би било най-подходящото място за строежа.

— Защо трябва да го строите точно в Ефлея? — попита раздразнено Мейрин. — Уелсците никога не са ни безпокоили.

— Не можете да разчитате на факта, че в миналото сте избягнали нашествията им, милейди Мейрин. Кралят иска такива замъци да бъдат построени на няколко места по границата!

— Вие ще накарате уелсците да дойдат право тук — измърмори Мейрин. — Логиката налага, замъкът да бъде построен на височините, където ще седи като брадавица на нос и ще играе ролята на отличителен знак, който ще показва на уелсците пътя към Ефлея! Защо според вас това имение е толкова процъфтяващо? Причината е, че малцина знаят за съществуването му.

— Не мога да построя замък в долината — каза Жослин.

— Това ми е ясно! — тросна се тя. — Искане ми се да не трябваше да строите замък, където и да било в земите ми.

— Лейди, ако имах избор, по-скоро щях да бъда любовник, отколкото войн — подразни я той.

Инженерът се разхили.

— Досега не съм видяла доказателства, че сте едното или другото, милорд — сръза го тя и Жослин избухна в смях.

— Кое умение искате да ви демонстрирам първо? — попита той весело и Мейрин се изчерви.

— О, вие сте непоносим! — изръмжа тя и смушка коня си, защото не искаше повече да слуша смеха му. Мъжествеността му я караше да се чувства неудобно. Тя не можеше да отрече, че Жослин беше привлекателен мъж, въпреки че не притежаваше елегантната красота на Василий или чертите на Ерик Лонгсуорд.

Жослин имаше издължено, но закръглено лице, което съответстваше на височината му. Тъмнорусата му коса беше късо подстригана и отчасти скриваше широкото му чело. Носът му беше голям, устните му — пълни, а челюстта му — квадратна. Очите му хвърляха златистозелени отблясъци изпод дебелиите вежди, а дългите му мигли създаваха впечатлението, че той спи, докато всъщност винаги бе нащрек. Мейрин реши, че Жослин е опасен човек.

Той я настигна и ѝ се извини:

— Не би трябвало да ви подкачам, милейди, не и след като сме поставени в толкова трудно положение, но открих, че това ми харесва. Не мога да повярвам, че преди не сте били закачана от мъж, който е бил така запленил от красотата ви, както съм аз. Не можем ли да бъдем приятели? Не искам да бъдем врагове.

— Не съм сигурна какви трябва да бъдем един към друг, милорд — отвърна тя, като се обърна, за да го погледне в очите. — Опитът ми по отношение на мъжете беше донякъде ограничен. Когато пристигнах във Византия и привлякох вниманието на съпруга си, аз бях наполовина дете, наполовина жена. Преди Василий никога не беше искал ръката ми. Единствените мъже, които познавам, са роднините ми и Дагда, който за мен също е част от семейството ми. През живота ми мъжете винаги са се грижили за мен. През детството ми баща ми в Бретон се грижеше за мен. След смъртта му Дагда, който някога е бил слуга на майка ми, се грижеше за мен. После се появи вторият ми баща, а най-накрая — и съпругът ми. Сега пак Дагда е този, който се грижи за безопасността ми. В Константинопол Василий не ми позволи да стана част от двора, защото го смяташе за корумпиран и мислеше, че ще ми повлияе зле. Прекарах целия си живот заобиколена от хора, които ме пазеха от един свят, който никога не ми се удаде възможност да опозная. Единственото нещо, което мога да преценя сама, милорд, са вашите намерения, които, както изглежда, са да ми отнемете земите. Без земите си аз съм нищо! Дори един крепостен има по-голяма стойност от една жена без имот. Всеки от нас предявява претенции към Ефлея. Това не ни ли прави врагове, милорд?

— Не, не — възрази той, осъзнавайки внезапно, че единственото нещо, което не искаше, бе нейната враждебност. — Кралят е почтен и справедлив, милейди. Когато той научи за вашето съществуване и за това, че сте наследница на баща си, той със сигурност ще ви компенсира за загубата на Ефлея.

— Милорд, аз не искам да бъда компенсирана за загубата на дома си. Искам да го задържа! — отвърна тя. Въпреки че говореше сериозно, гласът ѝ беше нежен. После тя се изсмя мрачно: — Ние не трябва да се опитваме да разрешим този проблем помежду си, милорд. Никой от нас не иска да се откаже от онова, което смята за свое. Нека

кралят, който, без да иска, ни постави в такова затруднение, да уреди този спор.

— Ами ако той даде Ефлея на мен?

— Няма да го направи! — отвърна Мейрин с вбесяваща увереност.

— А междувременно ще бъдем ли приятели?

— Да — отговори тя без колебание, — и майстор Жилет ще продължи да планира строежа на кралския замък. Няма значение дали ще го построят вие, или аз, милорд. Знам, че замъкът трябва да бъде построен, за да се запази кралския мир.

Думите ѝ го накараха да се усмихне:

— За построяването на замък е необходимо много злато, милейди Мейрин. Аз бях натоварен с този строеж, защото съм богат.

— Аз също съм богата — отвърна тя надменно. — Не забравяйте, Жослин дьо Кобург, че съм вдовица на византийски принц. Само накитите ми щяха да бъдат достатъчни за финансирането на войната на вашия крал с Харолд Годуинсон.

— Не се хвалете толкова, лейди — предупреди я той.

— Да не би да не ми вярвате? Ако е така, попитайте майка ми и тя ще потвърди думите ми.

— Не мисля, че сте способна да ме излъжете, милейди Мейрин. Ако богатството ви е наистина толкова голямо, вие трябва много да внимавате, защото ще има хора, които ще искат да го притежават повече, отколкото да притежават вас. Вие лесно можете да се превърнете в плячка на някой безскрупулен рицар и затова трябва да бъдете дискретна. Щастieto ви с вашия принц не е продължило твърде дълго. Нещастieto, с което ще се сблъскате, ако изберете неподходящия мъж, може да бъде безкрайно.

— Това ще ви направи ли нещастен? — чу се да го пита Мейрин.

Жослин хвана поводите на коня ѝ и го накара да спре до неговия.

— Да! — каза той тихо. — Ще бъда много нещастен, ако видя, че ви притежава друг! — в този миг той разбра, че я искаше повече, отколкото искаше Ефлея, богатството ѝ и дори благоразположението на краля. Очите на Мейрин се разшириха от изненада при това неочаквано откровение.

— Милорд — прошепна тя, — какво става между нас?

— Не знам — отвърна той. — Вие със сигурност сте магьосница, Мейрин от Ефлея, щом толкова бързо успяхте да завладеете сърцето ми — той взе ръката ѝ в своята, вдигна я до устните си и я целуна.

Мейрин имаше чувството, че до хладната ѝ кожа се докосва горяща главня. Стори ѝ се, че сърцето ѝ е слязло в петите и тялото ѝ се разтапя. Тя си помисли, че ще падне от коня си и ще се изложи. Мейрин издърпа ръката си и каза:

— Не мога да мисля, докато правите това, милорд!

— Жослин — отговори дрезгаво той. — Името ми е Жослин, магьоснице. Кажи го!

Мейрин отново хвана юздите на Гръмовержец и леко го подкара напред.

— Вече сме почти на върха на хълма, Жослин. Струва ми се, че това е идеалното място за кралски замък. Не ме гледайте така! Майстор Жилет вече ни настига. Да не искате да започнат да ни одумват?

— Довечера, магьоснице — предупреди я той. — Няма да ми се изплъзнеш толкова лесно. Кълна се! — сърцето му се блъскаше в гърдите и той не беше сигурен дали ще може да си поеме дъх, ако големите ѝ кадифени очи го погледнеха отново. Магия! Трябваше да е магия, защото беше невъзможно така внезапно да бъде пленен от една жена.

Строителят се присъедини към тях и тримата се изкачиха до върха на хълма, където Мейрин посочи към един голям, почти квадратен участък скалиста земя.

Майстор Жилет се зарадва, защото построените върху скалисти основи замъци не можеха да се срутят.

— Ще оставим стените да следват линията на основите — каза той, докато обикаляше и правеше изчисления наум. — През зимата крепостните ви могат да построят жилищата на работниците. Ако имаме късмет, през март ще можем да започнем да копаем основите, милорд. Погледнете на запад! В продължение на мили всичко се вижда като на длан. Въпреки малкия си размер този замък ще играе важна роля.

Мейрин и Жослин се усмихнаха на ентусиазма му. Когато инженерът приключи с огледа, тримата се качиха на конете и поеха обратно към долината. Беше излязъл вятър и когато стигнаха до

господарската къща, слънцето беше започнало да се скрива зад хоризонта.

— Днес времето беше толкова хубаво, че забравих, че е декември — каза Мейрин, докато слизаше от коня си. Тя влезе в къщата, застана пред камината, свали ръкавиците си и протегна ръце, за да ги стопли на огъня.

— Всеки ден с вас ще бъде хубав — каза Жослин, който се беше приближил тихо зад нея и сега сложи ръце на раменете ѝ и я придърпа към себе си. — В деня, в който пристигнах в Ефлея, ви видях да излизате от гората с група момичета. Тогава си помислих, че сте най-красивото създание, което съм виждал през живота си — той докосна с устни косата ѝ и вдъхна аромата ѝ с ноздрите си. Ръцете му се плъзнаха към тесния ѝ кръст и я придърпаха още по-близо към него. — Помислих си също, че ако сте крепостна, ще ви вкарам в леглото си още същата нощ — завърши той с брутална откровеност.

Мейрин се вцепени при думите му и се опита да се освободи от прегръдката му.

— Само че аз не съм крепостна, Жослин!

Той продължи да я държи здраво и тя си помисли, че долови насмешка в гласа му, когато ѝ каза:

— Не, Мейрин, вие не сте крепостна. Вие сте наследницата на Ефлея и за свое учудване аз открих, че съм влюбен във вас. Любил съм се с жени, но никога не съм се влюбвал.

— Не обичате ли майка си? — подразни го тя.

— Това е различно — отвърна той. — Знаете, че е така!

— И какво го прави различно? — запита Мейрин. Думите му я бяха накарали да се почувства на седмото небе от щастие. Тя бе чакала този момент цял живот, въпреки че досега не беше осъзнавала това. Независимо от това, тя реши да се вслуша в думите, който Жослин ѝ беше казал малко по-рано. Можеше ли любовта да се зароди толкова бързо? Как можеше тя да бъде сигурна, че той не я лъже? Трябваше да внимава.

— Какво го прави различно ли? — повтори въпроса ѝ той. — Не знам дали ще мога да го обясня. Искам да бъда с вас. Не само днес. Искам да съм с вас завинаги! Искам децата ви да са нашите деца! Искам да остареея заедно с вас! — завърши той отчаяно, като не преставаше да се пита, дали тя го беше разбрала.

— Не твърде бързо, надявам се — подкачи го Мейрин. Жослин я обърна с лице към себе си.

— Никога преди не съм разкривал сърцето си пред жена — каза тихо той.

— Василий ме обичаше заради красотата ми — каза сериозно Мейрин. — Той обожаваше съвършенството, а във Византия красотата като моята е нещо уникално. Той не беше лош с мен. Мисля, че със своята наивност аз наистина го обичах. Според мен вие, милорд, ме обичате заради земите ми. Не, не се стряскайте! — тя хвана нежно ръката му. — От много месеци аз вече не съм неопитна като преди. Вече не съм сигурна дали вярвам в онази любов, за която бардовете пеят в големите зали през дългите зимни нощи — тя въздъхна дълбоко: — Може би е по-добре, че не вярвам в любовта. Така поне няма да бъда разочарована, нали?

— Да не искате да кажете, че лъжа, Мейрин? — тя долови обидата в гласа му.

— Не, Жослин. Мисля, че вие вярвате, че ме обичате.

— Но вие не вярвате!

— Не мога да не се питам, дали щяхте да ме обичате, ако не бях наследница на Ефлея.

Той кимна бавно. Разбираше затруднението ѝ. Дълбоко в душата си знаеше, че се бе влюбил в нея още в първия миг, в който я бе зърнал.

— Не съм сигурен как точно мога да ви докажа любовта си, Мейрин, но ще се опитам.

— Целунете ме — каза тя. И когато той я погледна изненадано, като си мислеше, че не е чул добре, Мейрин се разсмя и повтори: — Целунете ме!

На Жослин не му трябваше трета покана и той наведе глава, за да посрещне устните на Мейрин. Целувката му я накара да се почувства на седмото небе. Устните ѝ поддадоха под натиска на неговите и леко се разтвориха. Тя обви ръце около врата му и се притисна силно към тялото му. Струваше ѝ се, че се целуват в продължение на цяла вечност. После Мейрин се отдръпна, отметна глава назад и каза:

— Има едно очевидно решение на проблема ни, Жослин. Можете да се ожените за мен. Аз не съм чак толкова глупава, че да не осъзнавам, че ще трябва да си намеря нов съпруг. В зависимост от гледната точка, всеки от нас предявява законни претенции към Ефлея.

Не мислите ли, че един такъв брак би уредил нашия спор? — тя отново придърпа главата му към своята и го целуна. — Нямам голям опит, но ми харесва начина, по който се целувате. Двамата ще си живеем добре заедно.

Мейрин бе успяла да го изненада напълно. В един миг тя се бе проявила като неопитно момиче, на което е неприсъщо лукавството, а в следващия говореше с цялата мъдрост, която жените бяха събирали през вековете. Жослин често бе чувал Уилям да нарича жената най-голямата загадка на света. Откровеността на Мейрин го накара да се запита дали изобщо имаше мъж, който наистина да разбира някоя жена. Мейрин първо го бе скастрила, че я обича единствено заради земите ѝ, само за да му предложи брак няколко минути след това, защото ѝ харесвал начина, по който я целувал. Колко му се искаше да се ожени за нея още през същата нощ! Ако тя го беше омагьосала, Жослин искаше да си остане омагьосан завинаги.

Той потисна напирания в гърдите му радостен смях и каза:

— Когато кралят ми подари Ефлея, той не знаеше за съществуването ви, но аз не мога да се ожения за вас без неговото разрешение. Той може да поиска да даде вас и земите ви на някой от своите лордове. Аз съм само един незначителен рицар, Мейрин, копелето на Раул дьо Роан, граф Дьо Кобург.

— Граф Дьо Кобург ли? Той беше най-добрият приятел на баща ми! Вие сте негов син?!

— Неговото копеле — повтори той, защото искаше да бъде сигурен, че тя го е разбрала.

— И Уилям Нормандски е незаконороден — отвърна тя. — Мащехата ми успя да обяви и мен за незаконородена, но това не е вярно. Бях на пет години и половина, когато баща ми умря в Бретон, но си спомням най-добрия му приятел Раул дьо Роан. Той идваше в Аргоат два пъти в годината, за да ходи на лов с баща ми в гората. Когато татко почина, мащехата ми накара Църквата да ме обяви за незаконородена, за да може нейната дъщеря да наследи земите ми. Тогава Дагда и аз дойдохме в Англия, където срещнахме Алдуин Ателсбеорн и той ме заведе в дома си, за да намали мъката на жена си по починалата им дъщеря Едит. Останалото го знаете. Може и да съм наследница, Жослин, но нямам голямо име нито тук, нито в Бретон. Земите ми не са чак толкова обширни, че да представляват интерес за

някой лорд. Кралят със сигурност ще одобри брака ни! Това е идеалното разрешение на проблема.

— Не мога да се ожения за вас без разрешението на господаря си — повтори той.

— И въпреки това твърдите, че ме обичате?! Може и така да е, Жослин дьо Кобург. Някой алчен мъж би се оженил за мен, преди да се види с краля, и едва след това би поискал разрешение. Вие искате земите ми, но не желаете да приемете лесното разрешение.

— Когато кралят ме посвети в рицарство, аз не можех да реша какъв да бъде девизът ми. Едва наскоро успях да взема решение. Думите, които ще бъдат изписани на щита ми, ще гласят: „Честта над всичко“. През целия си живот съм се старал да живея според тази максима и не мога да се променя дори от любов към вас, Мейрин от Ефлея.

— Нямаше да бъда щастлива с вас, Жослин, ако го направехте. Мъжете си мислят, че честта е нещо, което е само тяхна привилегия, но и жените имат чест. Когато мащехата ми ме изгони от дома ми, тя обезчести не само името и паметта на баща ми, но и тези на майка ми. Един ден аз ще поправам това зло!

— Имате ли доказателство, че тя е дала лъжливи показания срещу вас?

— Има го и винаги съм го имала, но Дагда ми каза, че би било по-добре да напуснем Бретон, защото мащехата ми нямало да се спре, докато детето ѝ не получи земите ми. Дори ако това означавало да извърши убийство. През по-голямата част от живота си живях като англичанка и не търся правата си върху земите на баща ми, защото имам Ефлея. Искам обаче да изчистя позорното петно от името на майка ми.

През цялото време, докато говореше, Мейрин беше в прегръдките му. Сега Жослин я пусна и се отдръпна назад, за да я погледне в лицето. Очите му бяха изпълнени с любов.

— Вие сте възплъщение на идеала ми за жена — каза той — и сега знам, защо никога преди не съм обичал друга. Да обичам друга би означавало да хабя ненужно любовта, която изпитвам към вас. Ако е необходимо, бих воювал за вас. Няма да се ожения за друга, освен за вас!

---

[1] Национална доброволческа войска из средите на свободните земеделци, свиквана от краля, за защита на страната от външно нападение. — Б.ел.к. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Още преди да започне битката за трона, Уилям Нормандски беше обявил, че ще бъде коронясан за крал на Англия на Коледа. Той обаче не можа да влезе в Лондон до втората половина на декември. Победата при Хейстингс все още не означаваше победа над цяла Англия и в страната все още имаше огнища на съпротива.

Жослин дьо Кобург и придружителите му пристигнаха в столицата чак на двадесет и четвърти декември. Мейрин беше казала на рицаря за малката къщичка в края на града, която беше собственост на имението Ефлея, и те веднага осъзнаха какви късметлии бяха, че притежаваха тази сграда, защото градът беше пълен с хора, които искаха да присъстват на коронацията. Наемите за къщите бяха вдигнати неимоверно и групата имаше късмет, че малката къщичка не беше конфискувана, за да се подслони в нея някой нормански лорд. Те откриха Уилям в резиденцията на архиепископа на Йорк.

— Здравей, Жослин дьо Кобург! — строгите черти на краля бяха смекчени в този ден. — Толкова бързо ли успя да подчиниш имението, което ти дадох, та идваш, за да видиш коронацията ми? — той протегна ръка в знак на приятелство и Жослин я стисна усмихнато.

След това рицарят се обърна, за да поздрави приближените на краля. Това бяха полубратът на краля — Одо, епископ на Байо, кралският иконом Уилям Фитц-Озбърн, граф Робер О, Робер дьо Бомон, Уилям дьо Варен и Хю дьо Монфор.

— Нямахме какво да подчинявам, милорд. Аз бях посрещнат като добре дошъл в Ефлея. Ако ми се беше наложило да подчиня имението, досега щях да съм се справил с това. Не бих пропуснал мига на най-големия ви триумф за нищо на света.

— Тогава си добре дошъл, а също и тези, които са с теб — каза Уилям. — Можеш да ни ги представиш, Жослин.

Жослин извика Еада при себе си. Тя беше облякла най-хубавата си зимна рокля за случая, но сега се питаше дали финият тъмносин плат наистина беше подходящ, или в него приличаше на непохватна

селянка. Тя си помисли, че поне накитите ѝ от гранат бяха най-добрите, които можеха да се намерят.

— Милорд, позволете ми да ви представя лейди Еада, вдовица на вашия верен съюзник Алдуин Ателсбеорн.

Еада направи нисък реверанс. Тя не осъзнаваше колко красива изглежда, нито пък че усмивката ѝ напомняше на присъстващите в стаята за жените, които им се бе наложило да оставят в Нормандия.

— С удоволствие научих, че сте предали имението в ръцете на този добър рицар, без да му оказвате съпротива, милейди. Не трябва да се страхувате, че ще бъдете изгонена от дома си, защото аз натоварих Жослин дьо Кобург да се грижи за вас.

— Благодаря ви, Ваше Величество — каза саксонката. — Вашият верен рицар беше много любезен с мен и с любимата ми дъщеря.

— Дъщеря ви ли? — Уилям изглеждаше изненадан. — Не ми беше известно, че имате дъщеря, милейди.

Мъжете в стаята се заслушаха в разговора и епископът на Байо видя в очите на Жослин да проблясва игриво пламъче, когато рицарят отговори на въпроса на краля:

— Сир, разрешете ми да ви представя лейди Мейрин Алдуинсдотър, наследницата на Ефлея. Ние, господарю мой, сме изправени пред проблем, който само вие можете да разрешите, защото и двамата предявяваме претенции към гореспоменатите земи. Нейните се основават на законното ѝ право на наследство, а моите — на правото, с което вие завладяхте Англия.

Кралят не прикри любопитството си.

— Елате тук, Мейрин от Ефлея! — каза той.

Мейрин излезе напред и застана пред краля. С бавно движение тя свали обшитата с кожа качулка на тъмнокафявото си палто и откри прекрасното си лице и златисточервената коса, която се придържаше само от няколко украсени с перли, смарагди и кристали фиби. Тихият шепот на възхищение, който премина през залата, изобщо не я смути. Тя направи реверанс, но кралят долови в жеста не покорство, а само учтивост.

В продължение на доста време Уилям само я гледаше. Той не си спомняше някога да беше срещал толкова красиво момиче. Тя беше облечена изключително добре. Тъмнозелената ѝ туника бе закопчана край врата с малки перлени копчета и на дължина достигаше малко

под коленете ѝ. Под нея имаше долна туника от яркожълта вълна. Ръкавите на горната дреха бяха дълги и широки, и бяха украсени по ръбовете с бродерия от златни и металически лентички. Около кръста ѝ имаше колан от златни плочки в рамки от пурпурночервен, син и зелен емайл. На врата си Мейрин носеше тежка огърлица от масивно злато, на която висеше кръгъл медальон, украсен с рубини и перли. Обиците ѝ бяха от перлички с крушовидна форма, а на ръцете ѝ блестяха няколко пръстена.

Погледът на Уилям бавно се плъзна по тялото ѝ и той осъзна, че Мейрин е висока почти колкото него. За разлика от жена му, която беше твърде ниска, Мейрин можеше да го гледа право в очите. Животът на краля често бе зависил от умението му да преценява бързо хората. Сега пред него стоеше една богата жена и Уилям си помисли, че подаръкът, който беше направил на Жослин, се бе оказал по-голям, отколкото беше възнамерявал да бъде. Сега обаче беше твърде късно да му го отнеме.

Сиво-сините му очи срещнаха погледа на момичето, което го гледаше гордо, но зад гордостта той успя да прочете тревога. Тя се страхуваше за себе си. Уилям си помисли, че тя имаше право да се тревожи, защото той с лека ръка бе подарил наследството ѝ на един непознат, без да мисли за нея. От друга страна, той бе дал дума на приятеля си, че имението ще бъде негово.

— Е, Мейрин от Ефлея, изглежда, че наистина имаме проблем — каза той. — Какво ще кажете?

— Ваше Величество може да разреши на Жослин дьо Кобург да се ожени за мен, защото Ефлея е моята зестра. Това би било едно честно и разумно решение, милорд Уилям — отвърна смело тя.

Мъжете в стаята се разсмяха и погледнаха младия рицар с весело одобрение.

— Не сте ли обещана на друг, лейди? Не мога да повярвам, че не сте.

— Аз съм вдовица, сир. Съпругът ми почина преди десет месеца.

— Кой беше той?

— Принц Василий Дукас, братовчед на император Константин X. Омъжих се за него, докато баща ми беше в Константинопол за преговорите по търговския договор между Англия и Византия. Надявам се, Ваше Величество ще зачете този договор, защото той е в

интерес на Англия. След внезапната смърт на съпруга ми, аз се завърнах в Англия с майка си. Бях в траур, а страната — на ръба на война, така че не беше разумно да си търся нов съпруг. Баща ми и брат ми бяха убити в сражението с армията на Харолд Хардраде.

Кралят кимна:

— Вие искате ли да се омъжите за Жослин дьо Кобург, лейди? Той разказа ли ви за рождението си?

— Да, сир, той беше откровен с мен, както и аз с него.

— Какво е това, което искате да ми признаете, лейди? Не вярвам, че върху името на красавица като вас може да има петно.

— Жослин каза, че трябва да разкажа на Ваше Величество цялата си история, преди да бъде взето решение за бъдещето ни и за това на кого принадлежи Ефлея. Аз се съгласих.

— Честта над всичко, а, Жос? — запита кралят с подигравателна нотка в гласа.

— Да, милорд.

— Много добре тогава, Мейрин от Ефлея, разказвайте!

— Аз не съм родна дъщеря на Алдуин Ателсбеорн и жена му Еада, сир. Те ме осиновиха след смъртта на единствената им дъщеря. Осиновяването беше напълно законно и всички съответни англосаксонски закони бяха спазени. Баща ми ме определи за своя наследница в случай, че нямаше други наследници по кръвна линия. След смъртта на брат ми Бранд край Йорк аз наследих Ефлея. Родена съм в Бретон. Баща ми беше Сиаран сен Ронан, владетел на Ландерно. Майка ми, ирландската принцеса Мер тир Конъл, починала малко след раждането ми. Баща ми се ожени повторно още когато бях малка. Мащехата ми беше бременна, когато татко загина при злополука, и тя уреди вуйчо й, който беше епископ, да ме обяви за незаконородена, за да не мога да наследя земите на баща си. Един час след смъртта на татко тя ме продаде на един търговец на роби, който ме доведе в Англия. Там ме видя Алдуин Ателсбеорн, който ме купи, върна ми свободата и ме заведе в дома си в Ефлея. По това време бях само на шест години. Това е историята ми, милорд Уилям.

— Вие предявявате сериозни обвинения, Мейрин от Ефлея. При това не само срещу вдовицата на баща си, а и срещу епископ от Светата църква — каза кралят. — Разбирам, че когато всичко това се е

случило, вие сте била още дете, но можете ли да докажете, че наистина сте законородена?

Мейрин се обърна и даде знак на Дагда да се приближи.

Ирландецът коленичи пред Уилям.

— Това е Дагда, милорд. Той е бил слуга на майка ми и ме защитаваше през всички тези години. Той трябва да отговори на въпроса ви. Разрешавате ли да му говори?

— Стани, Дагда! — каза кралят. — Имаш разрешението ми да продължиш разказа на господарката си.

Ирландецът се изправи и произнесе с дълбокия си спокоен глас:

— Имам доказателство! — той бръкна в туниката си и извади сгънато парче пожълтял пергамент, който разгърна и постави внимателно пред краля: — Това е брачното свидетелство на родителите на Мейрин, сир. Този документ ми беше поверен от господаря ми Сиаран сен Ронан малко преди смъртта му. От съображения за сигурност, аз винаги го носех със себе си. Вярвам, че ако се бях осмелил да покажа това доказателство за истината около раждането на милейди Мейрин, вдовицата на сен Ронан и вуйчо ѝ нямаше да се поколебаят да убият господарката ми, защото бяха решили да притежават земите на сен Ронан на всяка цена. Алдуин Ателсбеорн знаеше истината и беше съгласен, че не трябва да я разгласяваме. Направихме онова, което аз сметнах за правилно, сир. За всяко дете е трудно да бъде незаконородено, но за момчетата е по-тежко, отколкото за момичетата.

Кралят кимна в знак на съгласие.

— Значи — каза той — Мейрин от Ефлея е наследница и в Бретон. Какво ще кажеш, Жос? Ще останеш ли в Англия, или ще се върнеш в родния си Бретон?

— Сир! — беше гласът на Мейрин.

Всички я погледнаха изненадани.

— Милейди? — кралят ѝ разреши да говори, защото настойчивостта в гласа ѝ го изненада.

— Не искам бретонските си земи, сир. Моята полусестра не е виновна за престъплението, което извърши майка ѝ, и не трябва да страда за това. Аз съм наследница на Ефлея и това ми стига!

Кралят беше готов да спори с нея. Никой нямаше достатъчно земи, но една жена, разбира се, не можеше да знае това.

Братът на краля каза тихо:

— Не си струва да правим такъв скандал, Уилям. Лейди Мейрин беше внимателна и не спомена никакви имена, но аз знам за кого говори тя. Много добри бретонски рицари допринесоха за победата ти. Дори и папата ти помогна. Мисля, че ще бъде по-добре да не си създаваме неприятели. Въпросният духовник отдавна вече не е между живите. Що се отнася до дамата, тя няма своя собствена зестра. След като даде въпросните земи, за да осигури подходяща партия за дъщеря си, тя живее в уединение в дома на най-големия си брат. Такова положение, едва ли е завидно за една все още млада жена. Лейди Мейрин показва, че е добра християнка, братко. Можем ли да очакваме по-малко от теб, който си също такъв верен и добър син на църквата?

Уилям Нормандски изсумтя весело.

— Сега знам защо майка ни реши да те даде на църквата, Одо — каза той.

Младият епископ се усмихна.

— Църквата — каза той с набожен глас — е също така присъща на семейството ни, както са и завоеванията.

Кралят се разсмя, вдигна ръце и каза:

— Не мога да споря с теб, Одо. Трябва да разрешим проблема с имението Ефлея, наследницата му и новия му господар, когото аз назначих, без да знам за съществуването на наследницата.

Епископът сниши гласа си и посъветва брат си:

— Дамата носи накитите си толкова небрежно, като че ли е свикнала да бъде заобиколена от разкош, въпреки че баща ѝ не е бил богат човек. Тя очевидно е наследила доста от съпруга си. Въпросът е колко притежава тя, Уилям. Въпросното имение не е достатъчно, за да възбуди завистта на най-близките ти приятели и на мощните ти съюзници. Повечето от тях харесват Жослин и аз не вярвам някой от тях да оспори факта, че той е заслужил щедростта ти. Освен това, ти не можеш да си позволиш да загубиш един толкова верен приятел, какъвто е той. Що се отнася до наследницата, красота като тази на лейди Мейрин може да бъде опасен недостатък. Трябва да рискуваме и да приемем, че богатството на дамата не е толкова голямо, че да причини разногласия между поддръжниците ти по-късно.

— Искаш да ми кажеш — отвърна кралят също толкова тихо, — че решението е да се съгласим с предложението на лейди Мейрин и да

ги оженим?

Епископът кимна.

— И то още сега! — каза той. — Още днес, за да нямам време евентуалните завистници да се замислят над това. В деня след коронацията ти, Жослин и съпругата му ще напуснат Лондон и ще се завърнат в Ефлея. Веднъж излезли извън града, те бързо ще бъдат забравени от онези, които в противен случай биха се противопоставили на решението ти и биха завидели на късмета на Дьо Кобург.

Уилям кимна. След това се обърна към Жослин:

— Не си ли обещал да се ожениш за друга жена, Жос?

— Не, милорд! Няма друга.

— И няма жена, която би предпочел пред Мейрин от Ефлея, или пък, с която да си обсъждал възможността за брак? Кажи ми истината, както си ми я казвал винаги, Жос! Ако не си съгласен да се ожениш за тази дама или сърцето ти принадлежи на друга, аз все още мога да се погрижа да те възнаградя за дългата ти и вярна служба при мен.

— Съгласен съм да се оженя за тази дама! — бе тихият отговор.

Жослин погледна към Мейрин, чиято лъчезарна усмивка накара сърцата на останалите мъже в залата да забият ускорено.

— А вие, Мейрин от Ефлея, ще приемете ли съпруга, който ще ви избира, и ще му предадете ли земите си?

— Ще приема съпруга, който ми изберете, сир, но ще задържа земите си и ще дам клетва за вярност пред вас както направи баща ми!

Смелите й думи изненадаха Уилям. Той бе чувал, че англосаксонските жени са прями и независими и не беше сигурен дали одобрява това.

— Какво означава това? Да не искате да се пазарите с мен, лейди?

— Саксонският закон — отвърна тя — ми разрешава да запазя правата над своята собственост, сир, а норманският — не. Не е ли вярно, че вие се съгласихте да почитате законите на тази страна? Ако съпругът ми загине в бой, защитавайки кралството ви, а децата ни са все още бебета, как бих могла да ги защитавам без нов съпруг? Кой мъж ще ме вземе без зестра? Моля се на бога да дари Жослин и мен с дълъг и щастлив съвместен живот, но трябва да мисля и за най-лошото!

Кралят поклати глава:

— Земите трябва да бъдат притежавани от онези, които могат да ги бранят, Мейрин от Ефлея! Вие сте само една слаба жена. Въпреки това, аз ще сключа сделка с вас. Вие ще прехвърлите правото на собственост върху имението Ефлея на Жослин дьо Кобург до края на живота му. Ако той умре и вие нямате деца, или пък те са непълнолетни, вие ще си възвърнете правата върху имението. Освен това ще дадете и половината от богатството си на съпруга си.

— Съгласна съм, сир — отвърна тя и виолетовите ѝ очи проблеснаха весело. — Подозирам, че ако не се съглася с поставените от вас условия, вие ще ми вземете всичко, преди да си кажа малкото име. Нека вашият писар да подготви съответните документи преди брачната церемония.

Уилям отново поклати глава.

— Трябва да се научите да ми вярвате, лейди! — каза той строго. — Бракосъчетанието ще се състои тук, в мое присъствие, но когато си тръгнете, за да се завърнете у дома си, необходимите документи ще бъдат у вас.

Сиво-сините очи се втренчиха в Мейрин и тя покорно наведе глава. Когато толкова смело бе започнала да се пазари с краля, тя не беше очаквала да получи толкова много.

Кралят погледна брат си и запита:

— Ще отмениш ли необходимия триседмичен срок за обявяването на брака, братко епископ?

— Да!

— Тогава извършете церемонията, милорд Байо. Всички, които сте в тази стая с мен, ще бъдете свидетели на факта, че на двадесет и четвъртия ден от месец декември, в лето господне хиляда шестдесет и шесто, Жослин дьо Кобург, бретонски рицар и верен поданик на Уилям Нормандски, взе за жена лейди Мейрин Алдуинсдотър, наследница на имението Ефлея, в присъствието на техния крал, на майка ѝ лейди Еада от Ефлея, на граф Робер О, Уилям Фитц-Озбърн, Уилям дьо Варен, Хю дьо Монфор и Робер дьо Бомон!

Жослин взе ръката на Мейрин в своята и двамата застанаха пред епископа, който ги съедини в свят брак. След това кралят нареди да се вдигне наздравица за младоженците, които на свой ред вдигнаха

бокалите си, за да пият за здравето на краля. След два бокала силно вино Мейрин се чувстваше замаяна.

Тя си припомни онзи ден преди няколко месеца, в който се беше омъжила за Василий. Колко различен бе днешният ден от онзи слънчев пролетен ден, в който въздухът бе изпълнен с надежда и Мейрин бе вярвала, че съществува любов, която продължава дори и след края на човешкия живот. „Сега — помисли си тя, — аз сключвам брак по сметка и предавам Ефлея в ръцете на един непознат. Чудя се дали той наистина ме обича, или след като вече получи имението, аз няма да се превърна в още една негова вещ.“

— Трябва да последваш примера на баща ми, Жослин — казваше епископът, — и да имаш голямо семейство. Майка ни даде живот на пет живи деца, а аз имам и двама полубратя, които са синове на баща ми от втория му брак. Семейството е много важно. Силата на мъжа идва отчасти от силните семейни връзки, които той има, както и от тези, които сам създава.

Жослин кимна:

— В Англия съпругата ми и аз ще основем един нов клон на семейството на баща ми. Ако е рекъл господ, името ни ще има своя чест. Какво ще кажеш, Мейрин? Ще ми родиш ли поне половин дузина силни синове? — ръката му се стегна около кръста ѝ.

— Какво? — тя изглеждаше сепната. Беше чула името си, но не бе разбрала какво я питаха.

Младият епископ се разсмя снизходително.

— Приличате на девица, която се омъжва за първи път — каза той. — Съпругът ви иска да му създадете голямо семейство. Имате ли деца от първия си брак?

— Бяхме женени само осем месеца, милорд епископ.

— Това е достатъчно време за посяване на мъжкото семе — забеляза небрежно епископът.

— Дъщеря ми беше твърде млада за брак — притече се Еада на помощ. — Принцът я обожаваше. Той настоя сватбата да се състои, защото се страхуваше, че някой друг може да я забележи и да не може да сдържи желанието си.

— Ооо — каза духовникът и в светлосивите му очи се изписа разбиране. — Известно е, че девиците, които се омъжват твърде млади, не могат да заченат лесно. На колко години сте сега, милейди?

— Навърших шестнадесет през октомври, милорд.

— Сега със сигурност сте достатъчно голяма, за да имате деца! Дръж се добре с жена си, Жослин дьо Кобург, и аз предричам, че до следващата есен тя ще ти е родила красив син!

— Синове за една нова Англия — каза кралят. — Да, милорди и дами, точно от това се нуждаем. От силни синове за една силна Англия!

Вдигната беше още една наздравица, този път за бъдещите деца на Жослин дьо Кобург. Докато поглъщаше хладното вино, Мейрин се питаше дали ще може да се задържи на краката си. Жослин обгърна кръста ѝ с ръка.

— Не ме пускайте, милорд! — измърка тя. — Мисля, че съм пияна.

Той се разсмя:

— Кралят не обича вината му да са от лоша реколта. Онези от нас, които служат при него, бързо свикват с това.

— Нямаше да бъде толкова зле, ако бяхме яли, преди да дойдем тук, но откакто постите ни свършиха след месата тази сутрин, не сме помирисали храна — каза Мейрин. — Не знам дали ще мога да си помръдна краката.

— Хайде да проверим — отвърна той и се обърна към краля: — Разрешавате ли да си тръгнем, господарю? Ефлея е на няколко дни път от Лондон и ние пристигнахме едва тази сутрин. Милейди е уморена, а и аз също. Ако трябва да отпътуваме утре след коронацията, мисля, че сега трябва да си починем малко.

— Да си почивате? През първата си брачна нощ? А къде останаха онези силни синове за Англия, дьо Кобург? — пошегува се Хю дьо Монфор.

— Засрамете се, милорди — скастри ги Еада, но кралят и приятелите му не можаха да се възпрат и се разсмяха.

Мейрин разбра намека им и се изчерви.

— Господарю, милорди — разсмя се сърдечно Жослин, — сега съпругата ми и аз ще ви напуснем — без да сваля ръката си от кръста на Мейрин, той я поведе извън кралската резиденция.

Еада остана единствената жена в стая, пълна с мъже, някои от които ѝ хвърляха изпълнени с възхищение погледи. Тя направи реверанс на краля и последва младоженците.

— Изключително красива жена — забеляза граф О. — Жалко, че не може да остане с нас.

— Може би през пролетта ще трябва да посетим тази Ефлея — вметна Хю дьо Монфор — и да видим как се справя приятелят ни Жослин.

— Мислиш ли, че вдовицата ще те посрещне сърдечно, Хю? — подразни го Робер дьо Бомон.

— Една вдовица е преди всичко жена, приятелю — разсмя се Дьо Монфор и погледна през прозореца към младоженците, които в този момент се качваха на конете си.

— Просто седи върху Гръмовержец! — каза Жослин на жена си, след като ѝ беше помогнал да се качи на седлото.

— Аз ще го водя.

— Добре ли си, детето ми? — запита тревожно Еада.

— От виното е — отвърна Мейрин. Стомахът ѝ се свиваше заплашително.

Еада поклати неодобрително глава и се обърна към зет си:

— Тя не носи на вино. Когато пие, обикновено разрежда виното с вода. Виното на краля беше твърде силно. На мен ми хареса, но се страхувам, че Мейрин може да се почувства зле от него.

Жослин едва сдържа смеха си. Той току-що се беше оженил за най-красивата жена, която някога се беше раждала, а булката май скоро щеше да повърне. Младежът реши, че първата му брачна нощ няма да е твърде романтична. Погледът му се спря върху лицето на Мейрин и той забеляза, че тя е пребледняла. Малки капчици пот покриваха челото ѝ, а виолетовите ѝ очи бяха затворени. Той се зачуди дали тя се чувстваше толкова зле, колкото изглеждаше.

Мейрин наистина беше много зле. Никога преди не беше осъзнавала колко много ходът на конете прилича на поклащането на корабите. Главата ѝ се цепеше от болка и с всяка стъпка на Гръмовержец тя си мислеше, че ще падне от седлото. Мейрин се чудеше дали щеше да успее да се върне у дома си, без да се разболе. Миризмата, която идваше откъм реката при отлив, не ѝ помагаше, а само влошаваше състоянието ѝ. Единствено леденият декемврийски вятър ѝ пречеше да изгуби контрол над себе си. Тя с благодарност отвори очи, когато конят ѝ най-после спря пред малката лондонска

къща и Жослин ѝ помогна да слезе. Златистозелените му очи я погледнаха съчувствено:

— Страхувам се, че ще трябва да отложим отпразнуването на бракосъчетанието си, милейди съпруго. Утре с гордост ще ви покажа на коронацията, а за това ви е необходим един дълъг сън.

— Съжалявам, милорд — измърмори тя и той се разсмя.

— Магьоснице, аз наистина те обичам и мисля, че нито на теб, нито на мен ще ми бъде приятно да си болна по време на страстната ни прегръдка. Създаването на силните синове на Англия може да остане за някоя друга нощ.

Мейрин се усмихна:

— Майка ми каза, че си добър човек, Жослин дьо Кобург. Подозирам, че тя не е познала дори и наполовина. Мисля, че ще ми бъде приятно да те опозная по-добре.

Той ѝ се ухили в отговор. След това я вдигна на ръце и я внесе в къщата, изкачи стълбите до спалнята и я положи върху леглото.

— Тази вечер ще спя долу, Мейрин — каза той и я целуна по челото. — Ще изпратя майка ти при теб.

— Идете при дъщеря си! — каза той на Еада, когато се върна в залата на първия етаж. — Тази вечер ще спя тук.

Еада изчезна по стълбите, а Дагда се приближи до камината и запали дървата, които бе подредил по-рано. Той внимателно раздуха пламъка и огънят се разгоря. После ирландецът добави два сухи пъна. Дървото изпращя, пламъците лумнаха и по стените заиграха тъмни сенки. Гигантът отиде до дългата маса в средата на залата и напълни два бокала с вино от каната, която бе поставена върху прашната ѝ дъбова повърхност. Дагда подаде единия бокал на Жослин.

— А сега, милорд — каза той, — искам да пия за сватбата ви с милейди Мейрин. Нека бог да ви дари с дълъг живот, много деца и мир! — той изпи чашата до дъно и я остави върху масата. — Аз съм на петдесет години — започна да говори ирландецът. — Не помня баща си. Майка ми беше едра жена, която можеше да се справи с всичко, с изключение на многото си деца, заченати от също толкова много мъже. Ние бяхме оставени да правим каквото си искаме. На дванадесет години бях висок метър и осемдесет и не спирах да раста. На дванадесет и половина получих бойното си кръщение: убих двама души и за първи път в живота си открих, че вследствие на това хората

започнаха да ме ласкаят и да ме уважават. На седемнадесет години бях най-жестокият и най-страховитият войн в Ирландия. Името ми беше проклятие, с което майките плашеха непослушните си деца.

Когато навърших двадесет и шест години, бях пленен от група монаси. Бях подмамен да отида при тях с разкази за скритото им съкровище. Монаси! Те знаеха кой съм аз и решиха да спасят безсмъртната ми душа — споменът за случилото се накара Дагда да се разсмее весело. — Така че те ми свалиха ризницата и ми взеха оръжията. После, след като ме оставиха гол, както майка ме е родила, ме вкараха в една малка килия без прозорци. „Ти трябва да се преродиш; Дагда — казаха ми те, — и това е утробата, в която ще го направиш.“ Да знаете колко мразех тези монаси в началото, милорд, защото омразата беше единственото чувство, което можех да разбера. Псувах любезните старци, които ми носеха храна по два пъти на ден, но освен тях никой не ме посещаваше. Заклех се, че ако успея да се измъкна, ще разруша манастира им.

Най-накрая, след като бях прекарал много седмици затворен в килията, гневът и омразата ме напуснаха. Една сутрин, когато някакъв стар монах ми носеше храна, аз открих, че плача и го моля за помощ. Без оръжията си и без омразата си аз отново се бях превърнал в детето, което си бях. Добрите монаси започнаха да превъзпитават това дете. Те ме научиха, че въпреки че понякога физическата сила е решение, по-често е възможно проблемите да бъдат решавани без насилие. Те ме научиха как да използвам ума си, за да мисля и да разрешавам проблеми, а не да се бия, без да мисля. Те ме натовариха да се грижа за безпомощните създания, за малките животинки във фермата им, които се нуждаеха от защитата и грижите на някой по-силен от тях. Един ден се озовах преместен в манастирската болница, където се грижех за болните и умиращите. Всичко това ме научи, че животът е по-ценен от смъртта, милорд. Щях да бъда доволен, ако можех да остана да живея в манастира завинаги.

След като бях прекарал две години с монасите — продължи гигантът, — ми беше дадена нова задача и бях изпратен в двора на крал Рори тир Конъл, който управляваше Северозападна Ирландия. Старата жена на краля му беше родила петима сина и четири дъщери. Тя вече беше станала баба, когато отново зачена на петдесетгодишна възраст, но умря при раждането на Мер тир Конъл, която бе майката на

вашата съпруга. Мер беше поверена на грижите ми, защото Рори тир Конъл бе вбесен от смъртта на жена си и не искаше дори да погледне бебето.

Очите на Дагда се насълзиха при спомена за бившата му господарка и той замълча за миг. После продължи разказа си:

— През целия ми живот никой не ме беше обичал, нито пък ми се беше доверявал безусловно, както правеше моята принцеса. Сърцето ми, чието съществуване аз бях отричал в продължение на толкова много години, разцъфна и аз посветих живота си на грижи за нея. Аз избрах дойката ѝ и лично се уверих, че жената е здрава. Моето име бе първата дума, която Мер тир Конъл произнесе. Наблюдавах как израства и се превръща от малко момиче в жена. Виждах болката по лицата на младежите, които идваха да я ухажват само за да бъдат отпратени. Преди тя самата да бе разбрала, аз знаех, че е влюбена в Сиаран сен Ронан, и душата ми се изпълни с радост в деня на тяхната сватба.

Нито за миг не си и помислях, че любовта им щеше да завърши с нейната смърт. Когато принцесата почина малко след като бе дала живот на милейди Мейрин, имах чувството, че аз самият съм умрял. Принцесата обаче ме познаваше също толкова добре, колкото и аз познавах нея. Тя остави щастието и безопасността на детето си в моите ръце също както някога монасите я бяха предали на грижите ми. Тя знаеше, че няма да излъжа очакванията ѝ, и аз наистина не я подведох. След смъртта на Сиаран сен Ронан аз я защитих от онази богохулна кучка, мащехата ѝ. Когато Алдуин Ателсбеорн прибра господарката ми в дома си и я прие за своя дъщеря, аз му дадох своята вяност. Сега предлагам верността си на вас, милорд. Искам обаче да ви предупредя, че ако някога вашите интереси се сблъскат с тези на милейди Мейрин, аз ще застана на нейна страна. Мисля, че трябва да знаете това.

Жослин беше смаян от този монолог. Той отдавна се мъчеше да си обясни присъствието на ирландеца в живота на Мейрин. Рицарят бе харесал Дагда още от самото начало, защото гигантът очевидно беше честен и верен, и на него можеше да се вярва.

— Мога само да се надявам, Дагда, че интересите ми никога няма да се сблъскат с тези на жена ми. Ти, очевидно, можеш да бъдеш страховит противник — отвърна Жослин с топла усмивка.

— От много години не съм вдигал меча си, за да убивам, милорд. Отидох в Йорк с Алдуин Ателсбеорн и сина му, но танът знаеше как се чувствам и ме остави в тила да се грижа за ранените. Гледката на битката ми напомни за много неща, милорд, но не почувствах копнеж да извадя меча си и да започна да убивам. Жаждата за кръв ме напусна отдавна. Сега ценя живота много повече.

Жослин кимна. По някакъв незнаен за него начин той разбираше чувствата на Дагда и се възхищаваше на силната му воля. Ирландецът не трябваше да се доказва.

— Кралят ме натовари със строежа на замък в Ефлея — каза той. — Какво ще кажеш, ако ти предложи да надзираваш работниците, които майстор Жилет ще доведе в имението през пролетта? Моят инженер ще трябва да се справя с всички проблеми по строителството, които няма да бъдат малко. Аз трябва да имам човек, на когото да мога да се доверявам и който да може да се оправя с работниците, а ти си човек, когото всички в Ефлея уважават и обичат.

Дагда кимна и на устните му се появи усмивка.

— Да — отвърна той. — Аз много бих искал да участвам в построяването на замъка, милорд. През живота си съм бил разрушител и възпитател, но никога не съм участвал в създаването на нещо.

— Това значи ли, че нямаш деца, Дагда?

Ирландецът се разсмя и кимна:

— Грижех се за господарката си и не ми остана време да си намеря жена. Имах няколко жени в Ирландия и в Ефлея, които от време на време щедро споделяха леглата си с мен. Говори се, че съм баща на осем сина и поне шест дъщери, откакто живея в Англия. Тъй като всичките ми деца имат неприятния навик да приличат твърде много на мен, аз просто не мога да отрека бащинството си. С ваше разрешение, милорд, бих искал най-големият ми син Едуин да ми помага в работата ми по замъка.

— Можеш да избереш, когото искаш, Дагда. Ще те оставя сам да вземаш такива решения, защото ти познаваш хората в Ефлея по-добре от мен.

Дагда беше доволен от това подреждане на нещата и внезапно осъзна, че е гладен. Той вече бе ходил до съседната готварница и бе купил печен петел, самун хляб, малко твърдо сирене, а за Мейрин и

Еада бе взел малко ябълки и круши. Той даде храна на новия си господар и отиде да занесе вечерята на Еада.

— Лейди Мейрин вече спи — каза усмихнато той, когато се върна в залата.

— Лейди Еада казва, че жена ми не носи на вино — забеляза Жослин.

Дагда се разсмя:

— Познавам много малко келти, на които алкохолът не им понася, и господарката ми е един от тях. Ако виното ѝ не е разредено, тя се поболява. Понякога успява да го повърне, а друг път — не, но след гаденето винаги следва сън. Родителите ѝ нямаха този проблем.

— Какви бяха родителите ѝ? — запита Жослин.

— Майка ѝ беше красива. Имаше глас на чучулига и лесно се разсмиваше. Трудно се ядосваше и обикновено успяваше да открие нещо хубаво във всичко. Мисля, че затова бог я прибра при себе си толкова млада. Тя със сигурност беше едно от любимите му чеда и господ очевидно не е могъл да понесе мисълта да бъде далеч от нея. Що се отнася до бащата на лейди Мейрин, той беше любезен и обичаше моята принцеса. Той беше един от онези рядко срещани мъже с наистина добри сърца. Обожаваше първата си жена и беше покрусен от смъртта ѝ. Той не очакваше тя да умре точно по този начин. Беше твърде млада.

— Как умря той, Дагда?

— При злополука. Падна от коня си във водния ров на замъка и веднага след това го хвана треска. Почина няколко седмици след това и втората му жена успя чрез измама и лукавство да изгони милейди Мейрин от дома ѝ. Тя беше порочна жена, милорд, с лице на ангел и сърце на дявол. Ако бях знаел за намеренията ѝ, можеше да уредя да я сполети някаква злополука. Лейди Бланш толкова много искаше да притежава земите на Ландерно, че не я интересуваше какво щеше да се случи с едно невинно дете.

— Лейди Бланш ли?

— Бланш дьо сен Брийо, бог да я прокълне, мащехата на милейди Мейрин. Но това отдавна е в миналото и Бог, и Дева Мария бдяха над господарката ми и я запазиха от злото — той откъсна крака на петела и заби зъби в месото.

Бланш дьо сен Брийо! Жослин усети как кръвта напуска лицето му. Той наведе глава, за да прикрие изражението си от Дагда, и бавно започна да дъвче парче хляб със сирене. Възможно ли беше ирландецът да бе имал предвид същата Бланш дьо сен Брийо? Трябваше да е тя! Жената, която Жослин бе познавал, наистина бе имала ангелско лице. Доколкото му беше известно, в семейството нямаше две жени с едно и също име. Трудно му беше да повярва, че тя бе толкова порочна, но доказателствата бяха неоспорими.

Неговата Бланш! При тази мисъл той се задави с парче хляб и Дагда го потупа по гърба и му подаде бокала си. Жослин изрази благодарността си с кимване. Онази Бланш, която беше познавал, бе живяла в дома на най-големия си брат. Тя беше вдовица с една дъщеря, но той никога не беше срещал момичето, защото то живееше в семейството на бъдещия си съпруг. Бланш бе много доволна от съпруга, който бе успяла да намери за дъщеря си. Обширните земи на момичето ѝ бяха осигурили за съпруг по-малкия син от могъщото семейство Монтгомъри.

Бланш не бе разказала много за първия си брак и бе намекнала, че семейството ѝ я е принудило да се омъжи. Беше му казала, че съпругът ѝ бил един ужасен старец, чиято смърт я спасила от неописуеми ужаси. Никога не беше споменала името му или името на имението му. Тогава Жослин бе решил, че спомените са твърде болезнени за нея, но сега осъзна, че тя не бе искала той да говори за нея с баща си, който бе близък приятел на покойния ѝ съпруг.

Тя го беше заслепила със сините си очи, с кадифения си глас и с меката си ръка, която бе полагала върху неговата, докато се бяха разхождали из градината на брат ѝ. Тя му бе правила леки намеци, какво може да има между тях.

Жос се бе почувствал поласкан от вниманието ѝ, защото не беше нищо повече, освен едно копеле без свои земи, въпреки че във вените му течеше кръвта на благородник. Той дори си беше мислил, че някой ден, когато щеше да има свои земи и щеше да заема почтено място на служба при краля, може би щеше да бъде подходящ кандидат за нея и тя може би щеше да се съгласи да се омъжи за него. Той не я обичаше, но никога през живота си не беше очаквал, че ще обича съпругата си. Колко мъже обичаха жените си? Мъжът се женеше, за да се сдобие със земи, с положение или със златото на жена си. Не само съпругът, а и

цялото му семейство се облагодетелстваше от това. Силните съюзи създаваха силни семейства.

Така си беше мислил той до деня, в който бе прекосил река Алдфорд в Ефлея и бе видял Мейрин да излиза от гората, заобиколена от група жени. От тогава той бе обикнал тази девойка и бе копнял по нея. Тя беше красивата магьосница, която го преследваше дори и в сънищата му. Бог сигурно се грижеше за него, щом го беше спасил от една толкова порочна и опасна жена като Бланш дьо сен Брийо, като му бе дал Мейрин от Ефлея.

Той започна да дъвче още по-бавно и прокарваше храната си с виното, което Дагда не спираше да налива. Жослин реши, че Мейрин не трябва да знае за кратката му връзка с мащехата ѝ, защото едва ли някой от тях щеше да види Бретон отново, а Бланш със сигурност нямаше да дойде в Англия. Той се беше измъкнал на косъм и нямаше защо да тревожи съпругата си.

Когато двамата мъже се наядоха, Дагда прибра чиниите и извади два сламеника от един шкаф до камината и ги постави пред огъня. Двамата се увиха в палтата си и заспаха.

Първата мисъл на Жослин, когато се събуди от шума, който Дагда вдигаше, докато слагаше дърва в камината, бе да се запита къде е. После бързо си спомни всичко. Навън звънът на камбаните в студената декемврийска утрин оповестяваше, че е Коледа.

— Колко е часът? — попита той изпод тежкото си палто.

— Съмва се, милорд. Вече събудих господарката и майка ѝ.

Жослин седна върху сламеника:

— Как е жена ми тази сутрин, Дагда?

— Отпаднала е, но казва, че стомахът ѝ се е успокоил. Вече ѝ занесох хляб, сирене, плодове и разрежено вино.

Жослин стана от сламеника:

— Звучи добре като за закуска, особено ако е останало нещо от петела.

Ирландецът мълчаливо постави храната пред него и Жослин повдигна вежди:

— И ти ли си магьосник като господарката си, Дагда, та знаеш какви са желанията ми още преди да съм ги изрекъл?

Гигантът се разсмя:

— Тук няма никаква магия, милорд. Провизиите ни са малко и аз просто ви дадох онова, което имахме. А сега яжте. Трябва да извадя вода от кладенеца и да я затопля, за да се измие господарката ми, а ще трябва първо да разбия леда на повърхността.

Жослин излапа набързо храната, но тя не беше достатъчна да утоли глада му. После тръгна да види Мейрин. Еада го срещна на стълбите и усмихнато му пожела добро утро. Той ѝ отвърна със същото. Саксонката му харесваше: тя беше приятна, добра и разумна жена.

Мейрин седеше върху голямото легло, над което висяха отдавна избелели прашни кадифени драперии. Въпреки това леглото изглеждаше удобно и Жослин си помисли, че нямаше да бъде зле, ако бе прекарал първата си брачна нощ в него. Сега обаче тя трябваше да бъде отложена, докато не се върнеха в Ефлея. Той нямаше намерение да упражнява съпругеските си права в някаква странноприемница или чужда къща по пътя. Жослин искаше да направи това в собственото си легло, където да може да се наслади на красотата на съпругата си и да не трябва да става рано, за да потегли на път. Кралят обичаше да го дразни за това, че беше твърде принципен.

Огледа Мейрин и тя се изчерви от погледа му. Беше облечена в долната си риза и Жослин можеше да види две прекрасни гърди под прозрачната коприна.

— Добро утро, съпруго — каза той и седна до нея на леглото.

Мейрин се опита да вдигне завивката, за да скрие тялото си от погледа му, но той спря ръката ѝ със своята.

— Недей! — каза тихо. — Беше ми отказана компанията ти. Моля те, да не ми отказваш поне правото да се насладя на красотата ти — той нежно хвана едната ѝ гърда и потърка бавно зърното ѝ.

Цялото ѝ тяло изтръпна от докосването му и Мейрин си помисли, че желанието ѝ трябваше да е очевидно. Толкова много време беше изминало, откакто за последен път бе докосвана с любов. Когато бе приела факта, че ще трябва да се омъжи за Жослин дьо Кобург, за да запази Ефлея, тя си бе помислила също, че няма да ѝ харесва, когато той я люби. Бе вярвала, че обича Василий и желанието, което той я бе карал да изпитва, ѝ бе харесвало. Бе обожавала допира му. Никога не беше изпитвала страх, когато той я бе учил на многото начини, с които двама влюбени можеха да задоволят страстите си, без да консумират

съюза си. Когато Ерик Лонгсуорд я бе докоснал, тя бе изпитала отвращение и бе предположила, че ще изпитва същото чувство при допира на всеки друг мъж. Колко хубаво беше да открие, че бе сгрещила!

Тя едва не измърка от удоволствие и блаженото изражение на лицето ѝ накара Жослин да се разсмее:

— О, как ме изкушаваш, сладка моя магьоснице! Искан ми се да не ни очаквах в Уестминстър за коронацията на краля. Искан ми се да не трябва да тръгваме толкова скоро. Искан ми се още сега да скоча при теб в леглото, да дръпна завесите и да задоволя очевидните ти копнежи! — той с нежелание отдръпна ръката си от гърдта ѝ. — За бога, Мейрин, не ме гледай така! Този поглед поражда в мен желание да те изнася!

— Не искам да бъда безсрамна — измърмори тя, — но отдавна не ме е докосвал мъж. След смъртта на Василий си мислех, че няма да ми хареса да ме докосва друг. Шокиран ли сте, милорд?

— Лейди, желанието ви ме радва. Обещавам ви, че веднага след завръщането ни в Ефлея ще задоволя страстта ви. Няма ли край изненадите, които сте ми приготвили, Мейрин? Красива съпруга с процъфтяващи имоти, която желае съпруга си толкова силно! Кралят ми даде повече, отколкото си мисли. Ако приближените му знаеха истината, днес аз щях да бъда човекът, на когото щяха да завиждат най-много в цяла Англия! — той хвана ръката ѝ, обърна я и целуна първо дланта ѝ, а после и вътрешната страна на китката ѝ.

Мейрин усети как пулсът ѝ се ускорява, но не знаеше дали причината за това са думите му, целувките му, или и двете заедно.

— Милорд, ако това е меденият ни месец, надявам се той да продължи вечно — измърка тя, — но сега трябва да се облека, ако искам да съм готова навреме.

— Мога ли да ти помогна? — закачи я той и още веднъж бе изненадан от нейната честност и прямота.

— Милорд, ако ме докоснете още веднъж, няма да отговарям за действията си! Ще ви бъда благодарна, ако ми изпратите майка ми.

Тя стана от леглото и застана до него.

Жослин също стана и я хвана за раменете, за да погледне във виолетовите ѝ очи.

— Искаш ли ме толкова, колкото те искам и аз? — попита я той, замаян от аромата на парфюма ѝ и топлината на тялото ѝ.

— Да — прошепна дрезгаво Мейрин, — искам те, съпруге! Не само заради децата, които ще ми дадеш, а и заради удоволствията, които ще си доставим взаимно. Василий обичаше да казва, че децата порастват и напускат родителите си, но мъжът и жената започват и завършват живота си заедно. Той казваше също, че в началото те взаимно се учат на страст и че независимо от задълженията им към семейството и страната им не трябва да губят страстта си, защото само така краят за тях ще бъде като началото. Любовта и страстта им ще ги поддържат на старини. О, Жослин! Внезапно осъзнавам, че ми се иска да ме обичаш!

— Искаш да те обичам ли? Но, магьоснице, аз те обичам! Не съм ли ти го казвал преди? Обичам те!

Известно време те стояха и се гледаха. Стъпките на Еада ги върнаха към действителността.

— Жослин — каза саксонката, като влезе в стаята, — Дагда ви е затоплил вода в залата. Мейрин и аз ще се приготвим възможно най-бързо.

Той нямаше какво друго да направи, освен да се върне в залата, но преди да излезе, успя да открадне бърза целувка от жена си, което накара Мейрин и Еада да се засмеят. Жослин си подсвиркуваше, докато слизаше по стълбите.

— Ти си късметлийка — каза Еада. — Не ти ли казах, че е добър човек?

— Ти мислиш за татко — Мейрин бе забелязала влагата в очите на Еада.

— Той ми липсва! — отвърна тихо майка ѝ. — Прекарах почти целия си живот с Алдуин, а сега останах сама. Това е странно чувство, детето ми. Често си мисля, че нещо не е наред и че нещо ми липсва. После изведнъж разбирам какво е то. Баща ти! Него вече го няма и за първи път през живота си аз имам чувството, че една част от мен също я няма.

— Но ти не си сама, мамо! Имаш мен и Жослин. Един ден ще имаш и внуци. Ние имаме нужда от теб!

— Значи не искате да се върна в залата на брат си? Значи мога да остана в Ефлея?

— Да останеш в Ефлея ли? Ефлея е твоят дом, мамо! Ти си господарката на имението.

— Не, Мейрин. Сега ти си господарката, а Жослин дьо Кобург е господарят. Ефлея вече не е моя.

Мейрин прегърна майка си и я притисна силно към себе си.

— Някога моят дом ми беше отнет — каза тя. — Бях изгонена от мястото, което обичах и познавах най-добре. Тогава ти отвори сърцето си и вратата на дома си за мен. Ти ме прие за своя дъщеря, въпреки че сърцето ти се късаше от загубата на Едит, която беше носила в утробата си и бе отглеждала в продължение на пет години. Не си спомням жената, която ме е родила, мамо. Ти ме отгледа, ти се радваше заедно с мен, ти плачеше заедно с мен. Ти се грижеше за мен, когато бях болна, и ме укоряваше, когато правех нещо лошо, но упорито отказвах да си призная вината. Ти винаги ми прощаваше. Ти си моята майка! Да те накарам да напуснеш дома си, мястото, което обичаш, ще бъде голям грях. Но което е по-важно, мамо — аз те обичам! Искам да бъдеш до мен, докато бог не реши да ни раздели!

Еада погледна Мейрин с насълзени очи. Когато се съвзе, тя каза:

— Ще оплаквам смъртта на баща ти и брат ти до края на дните си, но господ сигурно ме е благословил, когато ми даде теб, за да бъдеш мое истинско дете, Мейрин.

Двете жени се прегърнаха отново и всяка избърса сълзите от лицето на другата. После усмихнато започнаха да се обличат за коронацията. Щяха да носят дрехите, с които се бяха явили при краля предния ден. Единствените други дрехи, които притежаваха, бяха поизносените облекла, с които бяха пътували до Лондон. Те знаеха, че никой няма да забележи дрехите им, защото не бяха хора с високо положение.

Малко вероятно беше, че ще могат да видят краля отблизо. След церемонията щяха да се върнат в къщата, за да се преоблекат и да отпътуват за Ефлея.

Те нямаше да участват в празненствата след коронацията, на които щяха да присъстват предимно мъже, защото по това време в Англия нямаше много нормански жени с висок ранг. Страната все още се смяташе за опасна поради многото огнища на съпротива срещу норманските завоеватели. Норманите се отнасяха с жените си като с

украшения и средство за осигуряване на потомство или за формиране на съюзи. Дори кралицата все още не беше стъпила на английска земя.

Денят беше студен и мрачен и предвещаваше снеговалеж. По улиците на Лондон цареше веселие и те гъмжаха от нормани и англосаксонци от всякакъв ранг, които се бяха запътили към голямата Уестминстърска катедрала. Уилям бе решил, че катедралата, която бе построена, от крал Едуард и завършена едва преди година, бе най-подходящото място за коронацията му. Повечето гости идваха пеша, но имаше по някоя групичка на коне. Представителите на Ефлея бяха дошли от имението с ескорт, но Жослин не беше сигурен какво е отношението на лондончани към норманите и беше оставил хората си на лагер от далечната страна на Лондонския мост, където вероятността от безредици беше по-малка.

Колкото повече се приближаваха до катедралата, толкова по-трудно ставаше придвижването им. Шумът около тях беше оглушителен. Беше им обещано място в самата катедрала, затова те оставиха Дагда да пази конете им и влязоха в Уестминстър. Жослин не видя познати лица, но успя да осигури на жена си и Еада място в задната част на катедралата, откъдето можеха да видят добре Уилям, когато преминеше покрай тях.

Уилям Нормандски влезе в Уестминстърското абатство, за да бъде коронясан за крал на Англия според древния британски ритуал. Той беше коронясан и помазването му беше извършено от архиепископа на Йорк. Фракцията на Харолд Годуинсон бе принудила покойния крал Едуард да свали законния прелат на Уестминстър и да го замени с един свещеник на име Стиганд, чиито сан бе отнет от папата.

Церемонията не продължи дълго и когато свърши, архиепископ Алдред представи Уилям I, крал на Англия, на народа на английски език, което беше революционно нововъведение. След това Жофруа, епископ на Котанс, също представи краля на поданиците му, като говореше на своя роден нормандски френски.

За нещастие наемниците, които охраняваха Уестминстър, чуха втория възглас, с който поданиците на краля приветстваха своя нов владетел, и помислиха, че започва въстание. Затова набързо подпалиха близките къщи. Грешката бе открита бързо, но не и преди две от къщите да бъдат изгорени до основи, а на няколко други да бъдат

нанесени сериозни щети. Ужасеният крал веднага разпореди разходите по поправката да се възстановят на собствениците, след което коленичи пред олтара, за да благодари на Бога, че никой не беше пострадал.

Разкъсван между двете жени, за които трябваше да се грижи, и вероятността господарят му да се намира в опасност, Жослин се поколеба за миг, когато започна бъркотията.

Мейрин се наведе към ухото му и му прошепна:

— Вървете при краля, милорд! С майка ми ще бъдем в безопасност тук.

Той тръгна веднага, без дори да погледне назад. Когато бъркотията утихна, Уилям забеляза своя бретонски рицар и му се усмихна:

— Добре съм, Жослин. Върни се при красивата си съпруга и земите си, и ни помогни да запазим Англия! Днес бях коронясан за крал на тази страна, но ако искам да задържа короната си, ще трябва да обединя Англия в едно цяло. Бракове като твоя и хора като теб ще ми помогнат да създам една силна Англия.

Той протегна ръката си и Жослин дъо Кобург коленичи и я целуна. После бретонецът стана и си тръгна. Уилям се усмихна след него и се обърна към брат си Одо с думите:

— Да тръгваме за Баркинг, братко, за да приемем почитта на верните ни поданици.

Епископът се ухили на брат си и отвърна:

— Да тръгваме за Баркинг, Уилям, защото денят е студен, а в Баркинг ни очакват храна и топло вино, а може би дори и някоя топла девица, поне наполовина толкова красива, колкото огненокосото момиче, което ти така безгрижно даде на Жослин дъо Кобург. О, колко завиждам на този човек! Ако тя е също толкова пламенна, колкото е косата ѝ, ще бъдеш голям късметлия, ако тази погранична крепост изобщо бъде построена. Тази жена ще изтощава нашия рицар през нощта и през деня той няма да има сили да се занимава със строежа! По-добре щеше да бъде, ако му беше дал някоя грозна жена, за да може той да прекарва дните си, като надзирава работата на строителите си — и епископът се заля в смях.

— Одо, ти си твърде земен за божи служител — каза кралят с лека нотка на неодобрение в гласа.

— Но, Уилям — отвърна брат му, — семейството се нуждаеше от епископ.

На устните на краля се появи лека усмивка, която веднага изчезна.

— Към Баркинг! — каза той, оборна се и излезе от катедралата.

Одо забързано тръгна след брат си.

Жослин бе извел Еада и жена си от катедралата. Той знаеше, че щом кралят си тръгне, тълпата бързо щеше да излезе на улиците. Жослин се надяваше групата му да успее да стигне бързо до малката къща в края на града, където щяха да се преоблекат, преди да потеглят към Ефлея. Въпреки бъркотията Дагда ги чакаше на същото място, на което го бяха оставили. Мейрин се ухили, когато ирландецът ѝ помогна да се качи на седлото.

— Можеш ли да си представиш някой да може да го накара да се премести? — попита тя съпруга си.

— Какво стана? — запита гигантът. — Сърцето ми слезе в петите, когато тези наемници започнаха да палят къщите.

Жослин му обясни какво се беше случило и Дагда кимна.

— Недисциплинирани глупаци — измърмори той, докато се качваше на коня си.

Те си проправиха път през тълпата и бързо стигнаха до къщата, където двете жени се преоблякоха набързо в по-практични дрехи. Дрехите им бяха обикновени и поизносени, защото Жослин не искаше да привличат вниманието по време на пътуването си. Той искаше да се върне в Ефлея възможно най-бързо. Дагда провери дали огънят в камината е угасен, взе остатъците от храната и заключи къщата. Те се качиха на конете си и тръгнаха по Лондонския мост към ескорта, който ги очакваше от другата страна на реката.

Беше много студено и във въздуха прехвъркваха снежинки. Влагата проникваше през дрехите им. Мейрин бе сложила качулката си, но дори и това не можеше да предпази бузите ѝ от режещия студ. Предната година тя и Еада бяха празнували Коледа с Бранд, а Коледа преди две години тя бе отпразнувала във Византия. Мейрин усети как по зачервената ѝ буза се търкулна една сълза.

„Защо плача за него? — помисли си тя. — Не стига, че ме изостави заради любовник, ами и любовникът му беше мъж. Въпреки твърденията му, той не ме обичаше!“ После тя си спомни с каква

нежност Василий я бе въвел в тайните на страстта и за всичко, на което я бе научил за изкуството на любовта. Той сигурно я беше обичал поне малко. Тя се запита дали на Жослин щеше да му хареса, ако приложеше върху тялото му всички онези неща, на които я беше научил Василий. Много ѝ се искаше да се люби с Жослин и тя си помисли, че този съпруг нямаше да я остави девствена.

Те яздиха, докато не се стъмни и не бяха принудени да приемат гостоприемството на някакъв непознат саксонски тан и съпругата му. Танът не беше участвал в битката при Хейстингс, защото по това време бил болен, а синовете му били твърде млади, за да отидат вместо него. Сега той и жена му благодаряха на милостивия господ за това, защото няколко от съседите им бяха загинали в сражението, а жените и децата им бяха изгонени от домовете си и оставени да обикалят пътищата в зимния студ. Кралят бе милостив, но имаше хора, които не бяха спрели да му се противопоставят дори и след победата му над Харолд Годуинсон, и тези хора бяха изпитали гнева му.

Домакините им искаха да знаят новините и с интерес изслушаха разказа на гостите си за коронацията. Те кимаха одобрително, докато Бада им разказваше как архиепископът на Йорк бе представил краля на поданиците му на английски език. Танът едва не се разплака, когато Жослин му каза, че правото на собственост над земите му ще му бъде потвърдено, ако се закълне във вярност на Уилям. На лицето на домакина бе изписано очевидно облекчение, защото той се бе страхувал, че ще изгуби земите си, както бе станало със съседите му.

— Кралят не е лош човек — каза Жослин. — Въпреки че аз самият съм норман, аз му служих вярно в продължение на много години. Уилям Нормандски е справедлив човек. Твърд е, но е честен и справедлив господар. В замяна и вие трябва да му бъдете верен.

— Но ще може ли той да задържи Англия? — запита танът. — Чувам, че на север и в Ексетър все още има бунтове.

— Можете да бъдете сигурен, че крал Уилям ще задържи Англия — увери го Жослин. — Няма да навредите на себе си и на семейството си, ако му се закълнете във вярност.

На другата сутрин те се сбогуваха с домакините си и продължиха по пътя си. В продължение на няколко часа слънцето правеше смели опити да проникне през облаците, но в крайна сметка трябваше да отстъпи пред сивата пелена, която покриваше небето. Групата

продължи да пътува на северозапад още няколко дни, като спираше само за пренощуване и за обяд. Най-после около тях започнаха да се появяват познати места и те разбраха, че скоро ще дойде краят на пътуването им.

Долината на Ефлея им се стори изключително спокойна и приветлива, докато прекосяваха източните хълмове, от които се слизаше към река Алдфорд. В къщата ги очакваше топлина, храна и вино.

— Най-после мога да се насладя на една гореща баня! — каза радостно Мейрин.

— Изкъпи се първо ти, детето ми — отвърна майка ѝ. — Аз трябва да се погрижа вещите ми да бъдат изнесени от голямата спалня. Сега тя принадлежи на теб и Жослин. Отсега нататък аз ще спя в твоята стая.

Мейрин щеше да възрази, но осъзна, че майка ѝ имаше право. Сега голямата спалня наистина принадлежеше на Жослин, а тя беше негова съпруга. В началото Мейрин щеше да се чувства неудобно в стаята на родителите си, но с времето щеше да свикне.

— Ще се погрижа за вечерята, мамо — каза тихо тя и Еада изчезна по стълбите, последвана от Нара.

— Кралят потвърди ли правото на собственост на лейди Мейрин върху имението? — запита прислужницата.

— Не съвсем, Нара — отговори усмихната саксонката. — Лейди Мейрин и милорд Дьо Кобург сключиха брак в Лондон в присъствието на самия крал. Венча ги лично братът на краля, епископът на Байо! Какво ще кажеш за това? Сега Жослин дьо Кобург е господар на Ефлея, а Мейрин е господарка на имението. А сега отвори раклата, момиче, и ми подай чисти чаршафи за леглото!

Нара бе онемяла от изненада и безмълвно подаде на господарката си чистите чаршафи. Когато стаята беше готова да посрещне новите си обитатели, Еада нареди на Нара:

— Кажи на Кене да помогне на Дагда да донесе вода за ваната на дъщеря ми.

След това Еада слезе по стълбите, защото се сети, че Мейрин бе споменала нещо за вечеря. Сигнала до залата, саксонката се спря внезапно. Сега дъщеря ѝ бе господарка на къщата и сама трябваше да определя менюто. Еада винаги беше мразила да решава какво ще се

яде за вечеря и с радост щеше да се откаже от това си задължение. Тя си наля чаша вино и седна пред камината.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Нощта настъпи и имението потъна в сън. Отвън снегът, който заплашваше да продължи да вали поне няколко дни, се сипеше в тъмнината и покриваше спящата земя с дебел бял килим. Някъде из извисяващите се над долината хълмове виеше самотно вълк и воят му се подемаше от негов събрат, който ловуваше наблизко. Тази нощ те нямаше да хванат нищо и щяха да си легнат гладни, защото всички останали горски създания бяха потърсили убежище от бурята.

Мейрин се бе изкъпала в голямата дъбова вана, която бе поставена пред камината в дневната. След вечеря ваната отново бе напълнена с вряла вода и оставена да се охлади. Сега всички си бяха легнали и Мейрин къпеше Жослин. Той беше изненадан, въпреки че Мейрин беше вдовица, че тя изобщо не се бе притеснила от голотата му, когато той бе съблякъл дрехите си. Всъщност на него му се стори, че тя оглежда тялото му с любопитство. Жослин почувства неудобство при мисълта, че тя може би сравняваше атрибутите му с онези, които беше виждала преди.

— Много си дълъг — забеляза тя безгрижно, докато го оглеждаше от главата до петите. Той току-що бе свалил и последното парче плат от тялото си.

— Имате ли някоя определена част предвид, милейди? — подкачи я дяволито той.

— Всичко ви е дълго, милорд. Лицето ви, ръцете ви, тялото ви. Досега не съм виждала толкова висок човек.

— Няма ли и нещо друго, чиято дължина да ви впечатли, лейди? — той я погледна похотливо.

Мейрин обмисли думите му, после изведнъж прозря смисъла им и се изчерви.

— Ах, ти, мошеник такъв! — скастри го тя и той се разхили. — Влизайте във ваната, милорд, преди водата да е изстинала съвсем! А, може би, една студена вана ще бъде по-подходяща за такъв похотлив мъж като вас!

— О, Мейрин, магьоснице моя! Признавам си, че копнея по теб като млад козел за козичка! Ти си най-красивата жена, която съм срещал през живота си! От шест дни и нощи сме съпрузи, а все още не съм имал възможността да споделя леглото си с теб. Знаеш ли, колко много ми се иска да си легнем заедно! Да галя красивото ти тяло! Да те притежавам изцяло!

Мейрин се усмихна и нежно започна да сапунисва широките му рамене:

— Тази вечер, милорд, и двамата ще задоволим копнежите си. Ще ви доставя удоволствие така, както ме научи да го правя първият ми съпруг. В замяна вие ще ме любите и ще ми направите деца. Много искам да имам деца!

Тя не можеше да си представи как подействаха думите ѝ на Жослин. Кръвта заби във вените му и той внезапно протегна ръка и я дръпна при себе си във ваната. Обви ръце около нея и я целуна със страст, която я остави без дъх. Мейрин усети езика му да навлиза в устата ѝ и приветства това първо проникване в тялото ѝ, като бавно започна да лиже езика му със своя, както я беше учил Василий. Жослин я настани в скута си и разкъса тънката ѝ ленена риза, която беше единствената ѝ дреха, като захвърли двете парчета встрани. Мейрин не обърна внимание на водата, която се разплиска по пода, когато съпругът ѝ я притисна силно към гърдите си.

Езиците им се преплитаха диво, ближеха се, преминаваха върху устните, бузите и ушите им. Тя отметна глава назад и откри врата си. Езикът му се стрелна по копринената ѝ кожа и едната му ръка я хвана за гърдата. Пръстите му бавно започнаха да мачкат плътта ѝ, докато тя не започна да мърда дупето си от възбуда.

Мейрин обърна глава и зарови лицето си във врата му. После вдигна главата си, хвана долната част на ухото му със зъби, захвапа я леко и я дръпна, както малко кученце дърпа парче плат. След това езикът ѝ се вмъкна в ухото му и бавно започна да го лиже.

— Ооо, магьоснице — изпъшка той, — трябва да спреш това мъчение, ако не искаш първото ни сношение да стане във ваната!

— Не знаех, че това можело да става и във водата — тя го погледна в очите и каза съблазнително: — Беше ми приятно да ви къпя, милорд, но вие ме дръпнахте във ваната и съсипахте ризата ми. Не ви ли е срам?

— Не! — отвърна той тихо. Златистозелените му очи бяха изпълнени с желание.

— Остави ме да стана! — нареди му тя. Струваше ѝ се, че погледът му изсмуква силите от тялото ѝ.

Той я пусна с нежелание и ѝ помогна да се надигне. Мейрин излезе от ваната и коленичи, за да го доизкъпе. Краищата на дългата ѝ коса бяха мокри, но тя не ги усещаше, защото цялото ѝ тяло беше мокро.

Когато тя се изправи, Жослин успя да види цялото ѝ тяло и при вида на красотата му бе загубил ума и дума. Той се възбуди до болка само докато я гледаше. Тя беше толкова красива и беше негова!

Мейрин завърши къпането на съпруга си с разтуптяно сърце, свела поглед, за да прикрие мислите си. Изля няколко кофи чиста вода върху него и той се изправи. Възбудата му беше очевидна. При вида на твърдата колона на мъжествеността му, която стърчеше по средата на тъмнорусите къдрици между бедрата му, Мейрин усети, че не ѝ достига въздух. Пред нея се намираше оръжието, което щеше да унищожи девствеността ѝ, и тя с нетърпение очакваше мига, в който това щеше да се случи. Тя избърса тялото на Жослин със суха кърпа и му каза:

— Да си лягаме, милорд, за да не настинем.

Той безмълвно взе кърпата от ръцете ѝ и нежно избърса тялото ѝ. Ръцете му се застояха около гърдите ѝ, като бавно следваха формата им и обикаляха настръхналите зърна. Жослин коленичи и прекара плата по стомаха ѝ и през месестото ѝ розово хълмче. Пръстите му следваха цепката и нежно галеха плътта ѝ. Мейрин потръпна. Без да отрони дума, Жослин я вдигна, пренесе я през коридора между дневната и спалнята и я положи внимателно върху леглото.

Мъждукащият пламък на свещта хвърляше черни сенки върху тялото на Жослин, докато той стоеше и се наслаждаваше на красотата на жена си. Когато тя протегна ръце към него, той не можа да устои на изкушението да легне до нея. Тялото му се притисна към нейното и Мейрин въздъхна. Жослин се усмихна, защото неприкритото ѝ желание го ласкаеше. Той никога не беше срещал друга жена, която толкова открито да си признава, че харесва мъжките ласки. Всъщност това го възбуждаше още повече. Той прокара ръка по гърба ѝ, за да я хване за задничето, и с изненада усети, че тя направи същото с него.

— Кожата ти е мека за мъж, дори и там, където мускулите ти са твърди — измърмори тя.

Той не бе очаквал точно това. Всички жени, които беше познавал, бяха лежали неподвижно, докато той ги любеше. Мейрин, изглежда, искаше да участва активно в страстта. Това беше учудващо, но си имаше своите предимства.

— И твоята кожа е мека — отвърна той и внезапно му стана смешно.

Те лежаха един до друг и ръцете им изучаваха телата им. Жослин с изненада откри, че иска да бъде много нежен с нея, въпреки че беше вдовица. Той не си спомняше някога да беше внимавал толкова много с жена, колкото с Мейрин сега. Качи се върху нея и докосна гърдите ѝ. После се наведе, хвана едното зърно между устните си и го засмука.

Мейрин почувства топлите му устни да се впиват в кожата ѝ и несъзнателно изви тялото си напред. Устните му, които леко подръпваха зърното ѝ, я подлудяваха. Тя зарови пръсти в косата му. После усети зъбите му леко да захапват чувствителната ѝ кожа, за да отстъпят след това място на езика му. Мейрин си помисли колко прекрасно беше отново да бъде обичана и ѝ се прииска да му отвърне със същото. Искаше ѝ се той да почувства същото онова прекрасно нещо, което пораждаха в нея устните му, езикът му, ръцете му и зъбите му.

Езикът на Жослин се плъзна в долината между гърдите и премина по стомаха ѝ, като остави влажна следа зад себе си.

— Толкова си сладка, магьоснице! — изпъшка той. — Искам да целувам и галя всяка частица от тялото ти!

— Не, не! — каза тя. — Нека аз да те любя малко!

— Да ме любиш ли? Та нали точно това правим, скъпа?

— Не, съпруже, ти ме любиш. Сега искам да те любя аз. О, моля те, Жослин! Легни по гръб и ме остави да те любя за малко!

Той се подчини на странната ѝ молба, защото беше любопитен да види какво ще последва. Мейрин коленичи и се наведе над него, за да го целуне. После езичето ѝ започна да го ближе, премина по врата му, по раменете и гърдите му, достигна до зърната и започна да ближе и тях. Жослин изпита невероятно удоволствие.

Никоя жена преди не го беше докосвала по този начин. Той бе вярвал, че мъжът си ляга с жената, за да си достави удоволствие.

Жослин отдавна бе научил, че удоволствието му беше по-голямо, когато галеше жената преди сношението. Сега жена му му показваше и другата страна на женската природа, въпреки че той не беше сигурен дали е редно тя да му прави всички тези чудесни неща.

Внезапно огненочервената глава на Мейрин се озова между бедрата му и устните ѝ поеха члена му. Жослин изпъшка от изненада и първата му мисъл беше да я накара да прекрати това, но не му достигнаха сили да го направи. Тя ритмично вкарваше и изкарваше мъжествеността му в устата си и по тялото му преминаваха горещи вълни, докато най-накрая не усети, че ще се пръсне. В този миг той успя да се съвземе достатъчно, за да ѝ нареди да се отдръпне.

— Спри, магьоснице! — успя да промълви той. — Въпреки че смятам да наводня утробата ти със семето си, нека това да стане там, където то може да пусне корен!

Мейрин вдигна глава:

— Доставих ли ви удоволствие, милорд?

Той кимна и запита:

— Твоят принц ли те научи на тези неща?

— Да — усмихна се Мейрин. — Веднъж го попитах дали всичко това не е забранено, а той ми отговори, че само глупаците и двуличниците го смятат за такова.

Жослин се разсмя:

— Струва ми се, лейди, че следвам доста отъпкана пътека — после я придърпа към себе си и усети как гърдите ѝ се притискаха към неговите, докато езиците им отново се преплитаха. Жослин усещаше собствения си вкус в устата ѝ и това го възбуждаше още повече.

Този мъж бе запалил в нея огън, който я изгаряше. Мейрин го желаше толкова много. „Колко странно! — помисли си тя. — Мислих си, че никога повече няма да мога да обичам или да вярвам на мъж. Въпреки че тогава не го знаех, за Василий аз бях само една луксозна играчка. И досега се питам дали той наистина ме обичаше. Защо Василий се ожени за мен? Дали не беше, защото не е искал никой друг да ме притежава, щом като той не може? С Жослин нещата са много по-прости. Омъжи се само заради Ефлея. Той е нормален мъж и ме иска заради похотта, която разпалвам в него. Казва, че ме обича, и вероятно си вярва. Може пък наистина да ме обича.“

Той отново бе започнал да милва гърдите ѝ. Топлите му ръце се плъзгаха по тях, мачкаха ги и си играеха с втвърдените им зърна. Той нежно стискаше нежната плът между пръстите си, опъваше я и прекарваше палеца и показалеца си върху нея. Мейрин измърка от удоволствие.

„Искам го! — помисли си тя. — Искам този мъж да ме притежава изцяло и да сложи край на девствеността ми. Света Дево! Той не знае!“ Мейрин внезапно осъзна, че не беше казала на съпруга си, че е все още девствена! До този миг тя не се беше замисляла сериозно по въпроса.

Тя беше вдовица. Като се имаше предвид и какво беше показала на Жослин току-що, той сигурно предполагаше, че тя има голям опит. Колко девственици можеха да се похвалят, че са изпитали различните видове страст, които тя беше изпитала с Василий? Можеше ли мъжът да разбере дали една жена е девствена? Мейрин никога досега не се беше замисляла за това. Какво трябваше да направи? Сега едва ли беше най-подходящия момент да обсъжда този въпрос със съпруга си.

Жослин изгаряше от желание по красивата си жена. Провокиращите ѝ действия бяха събудили у него необикновена похот. Той никога не беше изпитвал нещо подобно. Мейрин беше най-възбуждащата жена, която беше познавал, но той не знаеше дали това трябва да го радва или не. В крайна сметка, страстта не беше качество, което трябваше да се очаква от една жена. Той почувства топлата ѝ копринена плът върху себе си и не можа да устои на изкушението. Със сподавен стон Жослин обърна жена си по гръб.

— Не мога да чакам повече, магьоснице! Ти запали в мен адски огън и не съм сигурен, че той ще изгасне, когато те обладая.

— Жослин... — започна тя, но той затвори устата ѝ с целувка и тя усети ръката му да я опипва между бедрата. Мейрин отчаяно дръпна главата си настрана. Целувките му бяха като наркотик, от който съзнанието ѝ се замъгляваше от удоволствие. — Ти просто не разбираш! — опита се тя да му каже още веднъж.

Той нежно постави ръката си върху устата ѝ:

— Не, магьоснице, ти си тази, която не разбира. Смятам да те обладая, моя огненокоса съпруго, и няма да чакам повече! — краката му обвиха нейните и големите му ръце разтвориха бедрата ѝ. Едната му ръка се спусна надолу и той плъзна един пръст между долните ѝ

устни и потърка малката ѝ перла. Жослин знаеше, че това действие винаги възбужда жените.

Мейрин извика от удоволствие. Топла вълна от желание премина по тялото ѝ, последвана от още няколко. Тялото ѝ беше отпаднало от копнеж и същевременно напрегнато от очакването на това, което щеше да последва. „Трябва да му кажа!“ — помисли си тя като в просъница, но вече беше твърде късно. Устните му засмукаха нейните и тя усети гладката главичка на члена му да прониква между покорната ѝ плът и да навлиза в канала ѝ.

„Трябва да бъда нежен, защото тя отдавна не е приемала мъж — мислеше Жослин. — Толкова е тясна! О, колко е тясна! Ооо, божичко! Колко я искам!“

Мейрин се опита да се отпусне, като нареди на тялото си да бъде топло и послушно, но изведнъж бе обзета от страх. Болката! Еада ѝ беше казала, че ще я заболи. Той щеше да я нарани и тя трябваше да го спре! Трябваше да му каже, че е девствена! Мейрин бе обзета от паника и страхът прогони всичките ѝ спомени за изпитаното удоволствие. Тя с изненада усети, че се бори с него и извърта тялото си наляво-надясно. Юмруците ѝ започнаха да удрят с всички сила по гърдите му.

Отначало Жослин си помисли, че жена му опитва някаква нова игра. Той улови ръцете ѝ, изви ги над главата ѝ и отново започна да се притиска към нея.

— Какво, магьоснице — запита той през стиснати зъби, — да не си играеш на девственица с мен?

Задъхана от усилието, Мейрин успя да изхълца:

— Аз съм девствена, милорд! Девствена!

Жослин тъкмо щеше да се засмее, когато усети, че някаква бариера му пречи да проникне по-дълбоко в тялото на жена си. Той реши, че това е просто плод на въображението му, отдръпна се леко и отново се опита да проникне докрай, но безуспешно. На лицето му се изписа учудване и той я попита:

— Каква е тази магия, чаровнице? — Жослин чувстваше настоящето пулсиране на члена си и нуждата да довърши започнатото.

— Няма никаква магия, милорд! — изхълца Мейрин. — Василий не консумира съюза ни. Бях твърде млада за това. Нямахме време!

— Нямахте време ли?

Думите ѝ проникнаха като експлозия в съзнанието му. Времето се беше оказало достатъчно, за да се научи тя на всички трикове на една куртизанка, но не е било достатъчно за консумирането на брака ѝ! Жослин се запита какъв ли човек ще да е бил Василий. Защо не беше направил Мейрин своя жена изцяло? Жослин усещаше, че главата започва да го боли, и той се зачуди защо се беше ядосал толкова. Мейрин беше девствена. Никой мъж не я беше познал преди него и никой нямаше да я има. Тя беше само негова!

— Магьоснице — изпъшка той, — ще се опитам да бъда нежен, но вече не мога да се спра! — с тези думи Жослин отново започна да се движи в нея с ритмични движения, които я накараха да се задъха от удоволствие. Тогава, когато тя най-много го очакваше, той разкъса девствената ѝ ципа и проникна в нея докрай, натъжен от вика ѝ на болка и същевременно доволен, че беше единственият мъж, който го беше чул.

Викът ѝ отекна в собствените ѝ уши. Болката беше навсякъде. Тя се разпространяваше по гърдите ѝ и достигаше почти до коленете ѝ. Това ли беше удоволствието? После болката започна да напуска тялото ѝ със същата бързина, с която се бе появила. На нейно място се появи някакво друго чувство, което бе толкова силно, че Мейрин почти се уплаши. Не беше неприятно, а просто непознато. Тя се вкопчи в Жослин, водена от някакъв примитивен инстинкт, и устните ѝ потърсиха лицето му.

Известно време той бе лежал неподвижно върху нея, за да ѝ даде възможност да се съвземе. Сега Жослин почувства ръцете ѝ да се обвиват около него, меките ѝ устни да го целуват и отново започна да се движи в нея. Острите ѝ нокти се забиха в гърба му и заедно с това тялото ѝ направи първите си опити да отвърне на движенията му. Много скоро те вече се движеха като едно цяло и лицето ѝ му разкри всичко, което искаше да знае.

„Трябва да съм умряла — помисли си Мейрин. — Умряла съм от удоволствие!“ Тя усещаше всяка част от тялото му. Членът му беше голям и твърд и пулсираше в тялото ѝ. Душата ѝ се издигаше към небето подобно на летящ на воля сокол. Нагоре. Нагоре. *Нагоре*. Едва ли можеше да отиде по-нагоре! „Да — казваше съзнанието ѝ. — Аз

съм мъртва и това е прекрасно!“ После тя усети как се спуска отново на земята, обвита в някаква топла тъмнина.

Жослин изстреля семето си в утробата ѝ със сподавен стон. През целия си живот не беше преживявал подобно нещо с жена. Тя беше самото съвършенство и беше негова съпруга! Той се смъкна от тялото ѝ и я прегърна.

— Обичам те, Мейрин! — каза той и се усмихна, когато тя въздъхна тихо и отвърна:

— Мисля, че и аз те обичам, Жослин.

Той успя да придърпа завивката от лисичи кожи върху тях, преди двамата да потънат в дълбок сън.

Мейрин първа се събуди от студената сива светлина на новия ден. Тя все още усещаше доволство, каквото никога преди не беше изпитвала. Мейрин долови звуците от дишането на съпруга си и обърна глава, за да го погледне. Жослин спеше, прехвърлил едната си ръка над главата си, а другата беше сложена върху очите му. Тя се запита какво ли е било детството му. Баща му очевидно го беше приел въпреки незаконното му рождение. „Кой си ти, Жослин дьо Кобург? — запита мислено тя. — Кой си ти, съпруге и господарю мой?“

— Добро утро, милейди съпруго — каза той. Очите му все още не се отваряха.

Мейрин се разхили:

— Откога сте буден, милорд?

— Събудих се преди теб, магьоснице.

— И просто си лежахте, докато аз ви оглеждах? — той кимна и тя отново се разхили. — Вие сте разбойник по душа, милорд — каза тя сериозно, но очите ѝ се смееха. — Достатъчно ли подхраних суетността ви?

— За какво си мислеше, докато ме гледаше?

— Осъзнах колко слабо те познавам, Жослин дьо Кобург. Чудех се какво ли е било детството ти.

— Беше щастливо и нещастно.

— Защо?

— Знаеш обстоятелствата около раждането ми, Мейрин. Живях в Кобург от момента на раждането си до деня, в който баща ми се ожени повторно. Тогава бях на четири години. Майка ми и аз бяхме изпратени в дома на дядо ми. И на двете места бях щастлив. Родителите ми и

дядо ми ме обичаха. По-големите ми полусестри Адела и Бруис ме глезеха много. Баща ми ме посещаваше всеки ден, докато живееха в дома на дядо. После младата му съпруга почина, докато раждаше моя полубрат. В началото се говореше, че Гутенок нямало да оцелее, но силната му и здрава дойка го обичаше много и в крайна сметка той оживя. По това време майка ми и аз вече се бяхме върнали в Кобург. Този път баща ми не се вслуша в съветите на роднините си и се ожени за майка ми. Тогава бях на шест години и от този момент животът ми започна да се променя. Разбира се, майка ми се стараеше да докаже на семейството на баща ми, че е напълно подходяща за негова съпруга. Тя дари Гутенок с много грижи и обич. Той, разбира се, беше законният наследник на баща ми. Мама не даваше косъм да падне от главата на полубрат ми. Той от своя страна не си спомняше истинската си майка и обожаваше мама. Когато Гутенок навърши две години, аз бях изпратен в двора на Уилям Нормандски, за да започна образованието си. Баща ми искаше да ме образова така, както бяха образовали самия него.

— Неприятно ли ти беше, че те отправят?

Очите на Жослин се замъглиха и той се замисли за миг, преди да ѝ отговори:

— Да, бях нещастен. По това време майка ми беше повече майка на Гутенок, отколкото моя. Това все още не се е променило. В продължение на шест години тя ми беше чудесна майка, но днес в Бретон има хора, които я смятат за истинска майка на полубрат ми, защото тя се държи като такава. Аз пък съм копелето на баща си, което няма майка. Ще те излъжа, ако ти кажа, че не се чувствам засегнат от това. Напротив, много съм обиден, но същевременно изпитвам и вина. Семейството ми никога не ми е отказвало своята любов или подкрепа. Аз бях оставен да си проправям път в живота сам и така научих колко струвам, а за един мъж е много важно да знае това. Въпреки това всеки път, когато видя Гутенок с майка ми, сърцето ми се свива от болка. И най-малките му постижения карат очите ѝ да се изпълват с гордост, докато погледът ѝ се отвръща, когато съм близо до нея, защото присъствието ми я кара да се чувства неловко. Каквото и да правя, аз не мога да залича петното на незаконното си рождение от името ѝ.

— А баща ти?

— Баща ми винаги се е държал добре с мен, но никога не ми позволи да забравя, че съм копеле, а не негов законен син. Въпреки

това той се грижеше добре за мен. Той ми отвори вратите на двора на Уилям Нормандски, и в младежките ми години честно управляваше наследството, което бащата на майката ми ми беше оставил. Никога не отрече, че ми е баща, и публично ме призна за свой син. Като се има предвид, че съм незаконороден, баща ми се държа добре с мен.

— На колко си години? Аз съм твоя жена, а не знам дори нещо толкова просто.

— На тридесет години съм. Рожденият ми ден е на трети август. Кога е твойт? Знам, че си на шестнадесет, защото Еада ми каза, но не знам датата, на която си родена.

— Тридесет и първи октомври, в навечерието на Самхейн.

— Самхейн ли? Ти още ли спазваш старите традиции, Мейрин?

— Винаги си паля огньовете. Правила съм това през целия си живот. Дагда ме научи как да го правя, защото народът на майка ми го е правил.

— Това е езически обичай, Мейрин. Не мисля, че Църквата одобрява подобно поведение.

— Ха! Какво знаеш ти за тези обичаи? Разбираш ли защо се палят огньовете?

Жослин трябваше да признае, че не разбира.

— Тогава ще ти обясня, но не си помисляй да ми забраняваш да ги паля, защото няма да те послушам! Самхейн бележи началото на новата година, когато земята преживява бавната и студена смърт на зимата, която винаги предшества прераждането ѝ през пролетта. Това звучи ли ти в разрез с християнството? — Мейрин предпочете да премълчи факта, че на Самхейн бариерите между живота и смъртта падаха най-ниско и духовете можеха да преминават свободно от единия свят в другия. — Имболч, който се празнува на първи февруари, е празникът на завръщащата се пролет. Белтейн на първи май е празникът на плодородието и зачеването и някога е бил денят, в който келтите предпочитали да сключват брак. Лугнаса се празнува на първи август и е празник на слънцето и на енергията му, представена в живота под различни форми. Има ли нещо лошо във всичко това, милорд?

— Така, както обясняваш, не ми се струва лошо — отвърна той, след като помисли малко. — Но какво мисли отец Албърт за всичко това, Мейрин?

Жена му се разсмя:

— Отец Албърт е от Симру, тоест от Уелс, а уелсците са келтски народ. Огньовете са нещо обичайно в тази част на Англия и свещениците си затварят очите, стига всички да посещават службите в църквата.

— В норманския двор обаче не е така, милейди съпруго — каза той. — Кралят е изключително праволинеен във вярата си и иска да прочисти редовете на духовенството от еретици. В това си начинание той получи безрезервната подкрепа на папата.

Мейрин се повдигна на лакът и го погледна в очите. Огненочервената ѝ коса се спускаше от едната ѝ страна подобно на завеса.

— Винаги ли обсъждаш такива сложни неща като религията с жените, които споделят леглото ти? — запита тя закачливо. — И това ли е обичайно за норманския двор?

Едната ѝ гърд бе скрита от извивката на тялото ѝ, но другата се виждаше добре. Жослин се обърна, захапа зърното ѝ и опъна меката плът. Мейрин изписка изненадано и се премести в полуседнало положение между възглавниците, но той не я пусна, а просто се премести заедно с нея.

— Тази игра може да се играе от двама, мой разгонен съпруге — каза Мейрин и хвана члена му, за да си поиграе с него. Под умелите ѝ пръсти той бързо се втвърди. Ръцете ѝ се движеха нежно и предизвикателно по цялата му дължина. Внезапното стягане на зъбите на съпруга ѝ около зърното ѝ, ѝ показа, че го е възбудила също толкова, колкото и той бе възбудил нея.

Двамата продължиха да се гаят и да разучават телата си. Жослин обичаше да чувства кожата ѝ под устните си и притисната до тялото му. Мейрин обожаваше допира до окосмените части на краката му и натиска на гърдите му върху нежната си плът. Жослин си помисли, че ако жена му продължеше да си играе така с члена му, той нямаше да издържи твърде дълго. Устните му пуснаха зърното ѝ и той премести тялото си нагоре и започна да я целува, докато ръката му продължи започнатото от устните му дело. Палецът му търкаше набъбналата плът. Изящните ръце на жена му се плъзгаха нагоре-надолу по тила му, галейки го в един момент и дращейки в следващия. Той се претърколи върху нея и влезе в тялото ѝ с един-единствен

тласък, след което започна да я пронизва с члена си, като внимаваше да не я нарани, защото не беше забравил, че е дефлорирана само преди няколко часа.

— Ооо, магьоснице — измърмори Жослин, — ти изпълваш цялото ми същество с радост и спираш дъха ми!

Думите му ѝ доставиха почти толкова голямо удоволствие, колкото и тялото му, което сега се стремеше да я доведе до върха. Инстинктът ѝ подсказа да обвие краката си около кръста му и тя остана без дъх от изненада, когато усети, че той влиза още по-дълбоко в нея. Сега Мейрин знаеше, че трябва да се движи в ритъм с него, и беше удивена, че телата им прилепваха толкова добре едно към друго. Тя започна да усеща, че вече не може да се владее.

— Ооо, Жослин, съпруже, винаги ли е толкова хубаво?

— Света Дево — прошепна той в отговор, — надявам се да е така, магьоснице!

Тя отново започваше да се издига към небето. Чувството ѝ напомняше за спираловидния полет на морските птици, които беше видяла по време на кратките си пътешествия, на чайките, които, попаднали във вихрушка, започваха да се изкачват нагоре и нагоре, докато най-накрая спираловидното движение спираше и птиците се устремяваха надолу, към земята.

Отново и отново той я пронизваше и с всеки негов тласък Мейрин искаше все повече, докато не ѝ се стори, че ще умре от удоволствие. Тя се запита дали и той се чувстваше по същия начин. Тогава, също както през нощта, тя внезапно пропадна в топлата тъмнина и докато падаше, чу вика си и почувства топлината на семето му, което отново наводни утробата ѝ.

Когато се съвзе, тя откри, че Жослин е легнал напреко на тялото ѝ и тя го гали нежно по главата.

— Сега вече едва ли сме непознати един за друг, Мейрин — каза той с отпаднал глас, след което се отдръпна от нея, за да седне и да се загледа в нея. Ръката му помилва извивката на брадичката ѝ: — Не, магьоснице, ние вече не сме непознати! Може би, все още не знаем много един за друг, но телата ни се сприятелиха за много кратко време.

— И душите ни също, милорд.

Той кимна:

— Да, милейди съпруго, мисля, че си права.

— Странно е, но се чувствам щастлива — призна му тя. — През целия си живот съм била нещастна само веднъж, но това, което чувствам, лежейки до теб сега, е нещо съвсем ново за мен. Сега разбирам, че то е истинското щастие. Ние сме късметлии, милорд!

— Така е, Мейрин, ние сме късметлии, че успяхме да се намерим в този побъркан свят, в който живеем! — той я придърпа към себе си и тя положи главата си върху гърдите му.

Ухото ѝ долови силното туптене на сърцето му. Ноздрите ѝ се изпълниха с вече познатата ѝ миризма на мъж. Той не миришеше като баща ѝ или Бранд. Миризмата му беше различна, но успокояваща. Все още беше рано. Сивата светлина на утрото едва успяваше да се промъкне през тесните прозорци, за да освети стаята. Не се чуваше друг шум, освен воя на вятъра, което подсказа на Мейрин, че навън все още вали сняг. Тя се отпусна в ръцете на съпруга си и задряма.

Жослин я придържаше, като че ли тя беше най-деликатното и най-рядкото от всички създания. Той усети тялото ѝ да се отпуска и да заспива, и сърцето му се изпълни с някакво непознато за него чувство. Това беше неговата жена и с нея той щеше да създаде едно почтено и уважавано семейство. Децата му никога нямаше да познаят позора на незаконния произход, който го беше преследвал през целия му живот. Заради него го беше изоставила собствената му майка. Не! Неговите деца щяха да бъдат законородени и щяха да бъдат обичани и от двамата си родители! Мейрин леко се размърда в съня си и Жослин се запита дали семето му вече беше пуснало корен в красивото ѝ тяло и дали вече не беше създаден синът му. Разбира се, само времето можеше да даде отговор на въпроса му, а междувременно той възнамеряваше да я обладава често, за да бъде сигурен, че ще имат деца възможно най-скоро.

Жослин усети, че заспива. Когато се събуди, Мейрин се протягаше до него. Тя бе отметнала завивката от лисичи кожи и се готвеше да става, когато той внезапно забеляза кафеникавите петна по бедрата ѝ. Жослин протегна ръка да ги докосне, очите му срещнаха нейните и страстта отново пламна между тях. Жослин се надигна, наведе се напред и сложи няколко леки целувки върху засъхналата кръв, след което отново вдигна очи и я погледна.

— Благодаря, магьоснице! — каза той, пленен от руменината на бузите ѝ.

Мейрин извади една долна риза от раклата си, нахлузи я през глава, излезе от спалнята и забързано се отправи към дневната, където слугите вече бяха запалили огъня в камината. Голямата вана беше изнесена, но върху тухлената лавица, която бе иззидана над камината, се намираше леген с топла вода. Мейрин внимателно свали легена и го постави върху масата. Тя изцеди парчето плат, което плуваше във водата, и внимателно изтри доказателствата за изгубената си девственост, след което се върна в спалнята.

Жослин все още лежеше в леглото и с любопитство наблюдаваше как жена му се облича. Върху долната си риза Мейрин облече елече, над което сложи ленена пола и виолетово-синя туника, чиито ръкави се разширяваха от лакътя към китката. Тя пристегна туниката си в кръста с колан от пурпурни и златни метални кръгове. Най-накрая Мейрин обу чифт меки обувки, които се закопчаваха отпред.

Жослин гледаше с удивление как жена му решише дългата си коса с леки и дълги движения на ръката си. Мейрин сплете косата си на плитки и я изви така, че плитките да не висят свободно. Тя стана, разтърси полата си, за да изглади гънките ѝ, и погледна съпруга си:

— Ако не побързаш, ще закъснеем за месата, Жослин.

— Ти си най-красивата жена, която съм виждал!

— О, милорд, не ми пейте тази песен! Красотата може да доставя удоволствие, но по-често е проклятие. Ако ме обичате, аз се надявам да е заради самата мен, а не заради красотата ми. Ако някой ден красотата ми повехне, дали все още ще ме обичате?

— Красотата ви е част от вас, милейди съпруго. Мейрин от Ефлея не е просто една красива жена. Надявам се да прекарам остатъка от живота си, изучавайки многото страни на скъпоценния камък, който ми беше подарен от моя господар Уилям.

— В името на свети Кътбърт, милорд, тези ласкателства се леят от устата ви твърде лесно! Мисля, че сте човек, от когото хората трябва да се страхуват, Жослин — тя се приближи до леглото и дръпна завивката: — Ставайте, милорд! Да не искате да дадете лош пример на хората от имението?

Той я сграбчи и се опита да я вкара в леглото, но Мейрин му се изплъзна и докато излизаше през вратата, се обърна, за да му се изплези.

Тя го чу да се смее, докато слизаше по стълбите към залата, където вече я очакваше Еада. Саксонката пожела добро утро на дъщеря си и се взря в нея. В очите на Мейрин се четеше само щастие и Еада се усмихна със зле прикрито облекчение. В погледа на Мейрин проблеснаха весели пламъчета, когато тя прегърна майка си.

— Добре ли си, детето ми? — Еада не вярваше само на вида на дъщеря си и искаше устно потвърждение.

— Добре съм, мамо, и най-после вече съм жена!

— Ти си му казала и той е бил нежен с теб?

Мейрин кимна. Да отговори утвърдително на въпроса на майка си беше по-лесно, отколкото да ѝ обясни, че беше забравила да каже на съпруга си, че е девствена, докато не беше станало твърде късно.

— Ти беше права, мамо. Той е добър човек.

— Можеш ли да го обичаш? Знам, че няма да бъде същото, като с Василий, Мейрин, но ще се моля да бъдете щастливи заедно.

— Аз обичах Василий с любовта на едно дете, майко. Мисля, че ще мога да обичам Жослин с любовта на жена. С Василий живеях в някаква нереална приказка, затворена в златен дворец. Сега осъзнавам, че когато Василий свикнеше с красотата ми, той щеше да си потърси забавления някъде другаде. За него аз бях само едно развлечение. С Жослин аз ще изкова връзка, основаваща се на любовта, и ще градя всичко върху нея! Кой знае какво ще можем да постигнем заедно с него! Знам, че с Василий никога нямаше да мога да направя това.

Отговорът на Мейрин напълно задоволи Еада.

— Тогава — подкачи тя дъщеря си — аз може да си поживея спокойно на стари години.

— Ти никога няма да остарееш, мамо — каза Жослин, който бе влязъл в залата навреме, за да чуе последните думи на саксонката. Той отиде направо при Еада и я целуна по бузата: — Мога ли да ви наричам така, милейди?

Еада усети, че очите ѝ се насълзяват, и се зачуди защо толкова лесно се разплакваше напоследък.

— Да, синко — отвърна тя, — можеш да ме наричаш „мамо“ — тя го прегърна: — А сега, деца мои, сигурно вече сме закъснели за месата — с тези думи тя влезе в антрето, където ги чакаше един слуга с палтата им.

— Изглеждате много добре, милорд — обърна се Мейрин към съпруга си.

— Няма да разочаровам хората в имението — отвърна шеговито той и тя му се изплези в отговор.

Жослин беше обул панталони, които според Мейрин не му бяха по мярка. Те трябваше да прилепват по-плътно по краката му и тя реши да прегледа гардероба му и да се погрижи да му осигури необходимите дрехи. Тъмносинята туника падаше малко под коленете му и беше украсена с бродерия от сребърни нишки около врата и ръкавите. Коланът му беше широк и имаше украса като тази на дрехата. Жослин беше обул ботуши, които стигаха до коленете му.

Докато обличаха тежките си кожени палта, към тях се приближи Дагда:

— Снощи един вълк е слязъл от хълмовете, милорд. Следите му са навсякъде около къщата.

— Успял ли е да отмъкне някое животно?

— Не. Животните бяха прибрани в кошарите заради бурята, но звярът трябва да е бил много гладен, щом се е осмелил да се приближи толкова до имението.

— Кажи на хората за вълка! — нареди Жослин. — Гладните вълци нерядко нападат малки деца и ги отмъкват. Ще излезем да потърсим звяра, щом бурята отмине.

Навън снегът продължаваше да вали. Те изминаха пеша разстоянието между къщата и селската църква, в която отец Албърт отслужваше сутрешната меса. В църквата беше студено и пламъчетата на високите свещи потрепваха при всеки порив на вятъра. Каменният под беше заледен и студът проникна през дрехите им, когато коленичиха, за да приемат светото причастие от ръцете на свещеника.

През следващите няколко дни снегът ту спираше да вали, ту отново започваше да се сипе. Последва една седмица на мрачни дни, през които небето заплашваше да изсипе огромни количества сняг върху спящата земя.

Когато можеха, Мейрин и Жослин се качваха на конете си и обикаляха къщурките на имението, за да се уверят, че хората са добре. Мейрин с облекчение разбра, че според Жослин недоволните селяни са лоши работници. Подобно на Алдуин Ателсбеорн, Жослин дьо Кобург се грижеше за хората си. Усмехнатите лица, които Мейрин виждаше

край себе си, ѝ казваха, че хората в Ефлея бяха доволни от новия си господар.

Понякога съдебният пристав Егбърт също идваше с тях. Той показваше на господаря си какво трябва да се поправи в селото. Заедно те провериха склада за зърно и научиха, че са претърпели малко загуби поради необичайно големия брой полски мишки. Мелничарят Уеорт увери господарите си, че наскоро се е сдобил с голям котарак, който проявявал необикновено голям апетит не само към мишките, които вече бяха намалели наполовина, но и към котките, които живееха в мелницата, и вече бе издул коремите на половината от тях.

— Надявам се Ваше Превъзходителство да има същия успех с лейди Мейрин, каквото има котаракът ми с котките, за да може в Ефлея отново да има много деца! — каза смело мелничарят.

— Млъкни, Уеорт! — нареди приставът, но Мейрин и Жослин се разсмяха.

Погледите, които си размениха, показаха на мелничаря и пристава, че ако в Ефлея няма деца, това няма да се дължи на липсата на желание от страна на господарите на имението.

В дните, когато беше твърде студено за разходки навън, Жослин прекарваше много часове в залата, преглеждайки счетоводните книги на имението, а Мейрин и майка ѝ седяха до камината и му шиеха нови дрехи. По-голямата част от гардероба му беше износена, а и качеството на облеклото му не беше от най-доброто, което беше нормално. По време на службата му като паж в двора на Уилям, майка му му беше изпращала по две туники годишно — едната за студените дни, а другата за топлите, както и много ризи за носене под туниките, два чифта панталони, чифт ботуши и палто. Когато Жослин порасна, тези подаръци бяха спрени. Родителите му смятаха, че на тридесет години той е достатъчно голям, за да се издържа сам, което си беше вярно.

Младите ергени обаче трябваше да разчитат на непознати да им шият дрехите, ако изобщо можеха да си позволят подобен лукс. Шивачките обикновено бяха слугини, които искаха да изкарат по някоя допълнителна пара. Те трябваше сами да купуват плата и ограниченият им доход ги принуждаваше да купуват само евтини тъкани. Еада и Мейрин бяха опитни шивачки и бързо се заеха да променят печалното състояние на дрехите на новия господар на Ефлея. Те отидоха до склада на имението и донесоха от там ленени платове, които бяха

изтъкали със собствените си ръце, както и фини вълнени и памучни тъкани, коприна и брокат от Византия. Двете жени внимателно взеха мярка на Жослин и започнаха да режат и да шият, докато платовете започнаха да приемат формата на дрехи и рицарят се сдоби с красиво ново облекло.

В началото той се беше почувствал неудобно от това разхищение на средства, но Еада го беше дръпнала настрана и му бе казала:

— Ти си господарят на Ефлея, Жослин! Всичко, което принадлежи на имението, принадлежи и на теб. Старите ти дрехи са толкова износени, че не могат да бъдат поправени. Необходимо е да ти бъдат ушити нови дрехи. Щяхме да постъпим по същия начин, ако на твоето място бяха съпругът ми или Бранд. Че кой друг би се погрижил за теб, ако не ние с Мейрин?

— Аз си го харесвам повече голичък — каза дяволито Мейрин и с удоволствие видя, че съпругът ѝ се изчерви. Това я накара да се разсмее.

— Майко — обърна се Жослин към Еада, — дъщеря ти не се държи с мен с подobaващото се уважение!

— В такъв случай трябва да я набиеш — посъветва го саксонката сериозно, но очите ѝ се смееха.

— Наистина ли искате да ме натупате, милорд? — попита Мейрин и плъзна ръка по врата на съпруга си, гледайки го предизвикателно в очите. Езичето ѝ се стрелна по устните ѝ и ги облиза.

Жослин усети слабините му да се стягат при допира и думите ѝ.

— Мисля, че се нуждаеш от един хубав бой, за да те науча да проявяваш необходимото уважение към мен като към твой съпруг и господар — изръмжа той в отговор, — и смятам да направя това още сега!

— Тогава първо ще трябва да ме хванете, милорд! — каза тя подигравателно и го блъсна толкова силно, че Жослин падна по гръб. Мейрин изтича по стълбите, пиццейки от престорен ужас, а той я последва с викове на също толкова престорен гняв.

Зад тях Еада и Дагда, който седеше до камината и точеше ножове, се усмихнаха един на друг и си помислиха едно и също нещо.

Мейрин премина тичешком по коридора на втория етаж и се затвори в спалнята, но преди да успее да спусне резето, Жослин се

вмъкна в стаята.

— Вие сте лош тактик, съпруго — каза той. — След като не сте достатъчно бърза, за да ме надбягате, трябваше да си оставите поне още една възможност за бягство — златистозелените му очи проблеснаха порочно, докато я заграждаше в един от ъглите. Той протегна ръка и с лекота хвана жена си и я измъкна от безполезното ѝ скривалище.

— Нали няма да ме набиеш наистина?

— О, напротив, точно това ще направя — отвърна той, отстъпи към леглото, седна върху него и я сложи напреко на коленете си.

Мейрин не можеше да повярва на ставащото. Тя усети Жослин да надига полите на роклята ѝ и да оголва задника ѝ.

— Жослин! — извика тя шокирано, когато едната му ръка обви здраво кръста ѝ, за да ѝ попречи да мърда.

Известно време той с удоволствие гледаше стегнатите хълмчета гладка плът. После ръката му се спусна върху бялата кожа, оставяйки розов отпечатък от дланта и пръстите му. Мейрин изпищя повече от изненада, отколкото от болка, защото ударът беше шумен, но не и силен.

— Ще те науча да ме уважаваш, жено! — каза Жослин с престорения тон на вбесен съпруг. После я шляпна още два пъти по задника, обърна я с лице към себе си и запита: — Сега разкайвате ли се, лейди?

— Ооо! — проплака тя и накара две фалшиви сълзи да се търкулнат изпод здраво стиснатите ѝ клепачи. — Вие сте звяр, милорд, щом се отнасяте толкова зле с мен!

— Какво е това? Да не би да критикувате поведението на господаря си, лейди? Мисля, че ще трябва да продължа с наказанието — той се изправи, без да я пуска, и безцеремонно я хвърли върху леглото. Преди Мейрин да успее да стане, Жослин се хвърли върху ѝ, вдигна полите ѝ високо над главата ѝ и зарови главата си между бедрата ѝ. Веднага стана очевидно, че е улучил целта още с първия изстрел.

— Ооо! — изписка тя. — Ооо, Жослин! О, как само ме наказваш!

Опитният му език започна да се движи по розовата плът с безпогрешна точност и въпреки че ръцете му бяха стегнали бедрата ѝ и я държаха здраво, Мейрин успяваше да мърда тялото си под езика му.

— Сладка си — измърмори той. — Толкова си сладка, магьоснице!

— Жослин, господарю мой! — прошепна тя на пресекулки. — Днес ти ме наказа добре, но ще трябва да продължиш да ме възпитаваш така и за в бъдеще, за да не се забравям!

— Искаш ли да поправа поведението ти по този начин? — попита той и подразни пъпката на женствеността ѝ с езика си.

— Ооо, това е жестоко мъчение, милорд — извика тя, — но аз не искам да спирате, защото, ако го направите, аз пак ще бъда лошо момиче! Аах! Оох! — Мейрин изпита върховно удоволствие и тялото ѝ се отпусна, обляно от гореща вълна.

Със стон на похот Жослин се надигна, качи се върху нея и вкара пулсиращата си мъжественост в горещия ѝ канал. Той я пронизваше отново и отново като обезумял, вкарваше и изкарваше члена си, без да усеща драскането на ноктите ѝ, които оставяха кървави белези по гърба му. Най-накрая, когато и двамата вече не можеха да сдържат страстта си, соковете им се изляха и се смесиха, след което те останаха да лежат притихнали и отпаднали.

Мина доста време, преди Мейрин да се съвземе и да каже:

— Още не са минали и два часа след пладне!

Жослин се засмя.

— Лейди — каза той, — какво общо има часът с това, което правим?

— Трябва ли да се любим посред бял ден? Това ми се струва малко неприлично.

— Не знам да има правило, което да забранява на мъжа и жената да се наслаждават един на друг, когато си поискат — той се смъкна от нея, хвана ръката ѝ и я целуна.

— Спомняш ли си, дали родителите ти са се любили през деня? — запита го тя.

— Да, преди да се оженят, но след сватбата си започнаха да се държат много благопристойно. Е, не чак толкова благопристойно, че да не си направят още едно дете. Това е толкова странно! Сестра ми Линет е законородена, а аз не съм. Аз познавам сестра си твърде слабо, защото майка ми не искаше безценната ѝ дъщеря да общува с копелета — в гласа му се долавяше лека горчивина.

Мейрин стисна ръката му:

— Ние ще обичаме децата си, Жослин! Аз никога не съм виждала своята полусестра, но Бранд я замени напълно. Аз го обичах, сякаш ми беше истински брат, и искам децата ни да се обичат по същия начин.

Тя беше великолепна — тази красива жена, за която се беше оженил! Той никога не беше срещал жена с толкова добро сърце и ѝ се възхищаваше безкрайно. Жослин се зачуди какво ли беше направил, за да заслужи такова щастие. Искаше му се да извика колко е щастлив.

— Трябва да пиша на баща си — каза той — и да му кажа, че сме се оженили. Отдавна трябваше да направя това, но почеркът ми е много лош. Мислиш ли, че отец Албърт ще може да напише писмото заради мен?

— Аз ще го напиша — отвърна Мейрин. Тя се изправи и оправи дрехите си. — Ако, разбира се, първо се оправите и се върнете заедно с мен в залата, милорд.

— Много добре, лейди, ще дойда с вас, но отсега нататък ще следя стриктно поведението ви и всяка вечер ще си уреждаме сметките.

— А кой ще следи за вашето поведение, милорд? — запита тя с дяволита усмивка. — Трябва ли и аз да следя всяко ваше действие?

Жослин кимна:

— Аз съм справедлив човек и ще ви дам възможност да изложите оплакванията си — той се изправи и приглади дрехите си. После сграбчи Мейрин с едно внезапно движение: — Ти си много дръзка жена, Мейрин!

— Една дръзка жена за един мошеник, милорд — отвърна тя игриво и дръпна главата му надолу, за да го целуне.

— Не толкова бързо — разсмя се Жослин, когато Мейрин се опита да се отдръпне. След това я целуна бавно, движейки устните си върху нейните, докато езикът му нежно търсваше из устата ѝ.

„Защо — запита се Мейрин, — когато той ме целува, имам чувството, че във вените ми тече подсладено вино?“ Тя успя да отдръпне главата си.

— Недей! — помоли с отпаднал глас.

— Защо? Харесва ми да те целувам.

— И на мен ми харесва — призна си Мейрин, — но целувките ти ме карат да те искам толкова много.

Жослин се разхили:

— Това според мен е изключително прилично поведение, съпруго — той я придърпа към себе си и ръцете му започнаха да се движат нагоре-надолу по гърба ѝ.

— Никога няма да успеем да свършим каквато и да било работа, ако единственото нещо, което вършим, е...

— Да се чукаме — подсказа той и се разсмя. — Това може и да е англосаксонска дума, Мейрин, но аз знам значението ѝ. Тя означава „да засея“ и точно това смятам да направя аз с теб. Ще засея семето си дълбоко в теб и ще видя как узряваш с дете — очите му я погледнаха страстно: — Не мисля, че някога ще ти се наситя, магьоснице.

— Нито пък аз на теб! — прошепна тя. — Знаеш ли колко копнея за теб? Чудя се, дали всъщност не трябва да се срамувам от това, че изпитвам толкова силно желание — погали го нежно по бузата и Жослин потръпна.

Той я пусна и като се отърси от вцепенението си, каза:

— Права си, Мейрин. Няма да свършим никаква работа, ако веднага не излезем от тази стая — без да отрони нито дума повече, той я хвана за ръката и двамата слязоха в залата, където Еада все още шиеше, а Дагда точеше няколко остриета за ножове.

Мейрин взе туниката, върху която беше работила преди, и отново започна да се занимава с бродерията около яката. Жослин се върна до масата, върху която беше оставил счетоводните книги на имението. От време на време обаче очите им се срещаха, защото нито един от двамата не можеше да издържи твърде дълго, без да погледне другия. Техният поглед ги възбуждаше и те имаха чувството, че не биха могли да живеят един без друг.

Когато вечерята им беше сервирана, Мейрин и Жослин ядоха набързо, защото нямаха търпение да излязат от залата и да се скрият в спалнята си. Писмото до Раул дьо Роан беше забравено. Еада и Дагда си разменяха весели погледи. Най-после, когато след много прозевки и оплаквания, че са уморени, Мейрин и Жослин бяха напуснали залата, саксонката се обърна към ирландеца:

— Дагда, струва ми се, че можем да очакваме наследник на Ефлея към Архангеловден. Признавам, че отдавна копнея да имам внуци!

Гигантът се засмя, но когато заговори, в гласа му се долавяше носталгична нотка.

— Тя е същата като Мер тир Конъл. Моята принцеса беше също така страстно влюбена в Сиаран сен Ронан, колкото е и Мейрин в съпруга си.

— Моли се тази любов да не завърши по същия начин! — каза Еада.

— Няма! — отвърна Дагда. — Моята принцеса беше деликатно същество. Мейрин винаги е била силна и е по-широка в таза, отколкото беше принцесата. В лице Мейрин прилича на родната си майка, но по телосложение прилича повече на баща си. Мейрин е създадена, за да ражда деца и иска да има такива. Моята принцеса се радваше, че носи в себе си детето на барон сен Ронан, но същевременно и малко се страхуваше, а подобни страхове могат да вземат своя дан от жената. Мейрин не е такава. Мер тир Конъл беше деликатна и слаба. Дъщеря ѝ е направена от много по-здрав материал. Не се страхувайте за безопасността ѝ, милейди Еада! Тя не само ще преживее всичко, на което я подложи животът, но и ще продължи да разцъфтява!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Зимата се стори доста дълга на обитателите на Ефлея, но най-после ветровете смениха посоката си и задухаха от юг. Снегът започна да се превръща в киша и преспите започнаха да се топят, докато най-накрая от тях останаха само малки локвички мръсна вода. Земята започна да се затопля и се поотпусна. Всичко тънеше в кал, която през деня беше мека и лъскава под слънчевите лъчи, а нощем замръзваше отново. Връхчетата на клоните на дърветата, които през зимата приличаха на тъмни израстъци, сега започнаха да стават по-светли и набъбнаха от нов живот. На една полянка край реката родените през най-суровите месеци на зимата агънца весело подскачаха около майките си и се гонеха между бледата зеленина на пролетните растения.

Всяка сутрин, когато слънцето се показваше над хоризонта, и всеки следобед, когато вечерният хлад започваше да се промъква във въздуха, майстор Жилет изкачваше западния хълм, на който щеше да се строи замъкът, и караше работниците си да проверят постепенното отстъпление на мраза от гърдите на майката Земя. През тези последни дни на отминаващата зима крепостните на Ефлея вече бяха започнали да строят помещенията за строителите на замъка. Все още беше твърде рано за оран и сеитба.

Една седмица Дагда и майстор Жилет отидоха до Херфорд, Уустър и Глостър, за да търсят дърводелци, работници и копачи, и завършиха задачата си успешно. Населението на Ефлея се удвои, а когато помещенията се напълниха с работници, стана тройно по-голямо. Зидарите вече бяха пристигнали от Нормандия. На хълма беше построена ковачница за ковача на имението Осуалд — за да не му се налага да пътува напред-назад между собствената си ковачница и хълма. Приставът Егбърт обиколи къщите в търсене на помощници за кухнята. Той вземаше по-млади момичета и повишаваше по-възрастните слуги преждевременно. Отговорността за изхранването на армията от работници беше огромна.

Мелничарят Уеорт прибави две момчета към персонала си и смели запасите от зърно на брашно. Той не си спомняше някога да му се беше налагало да работи толкова усилено, защото Ефлея от много години беше едно тихо и спокойно място, и неговите задължения като мелничар на имението, които беше наследил от покойния си баща, не бяха големи. Сега обаче той работеше от зори до късна вечер и си лягаше толкова изтощен, че младата му втора жена се оплакваше, че съпругът ѝ я пренебрегвал.

Пекарят на имението Бърд, дребен, но жилав човечец, чиято майка бе дивачка от планините на Уелс, се разпореждаше в пекарната като намигаше весело и се закачаше с всички. Допълнителната работа не го притесняваше, защото той обичаше да работи. С ръце, покрити с брашно чак до лактите, той месеше тестото, за да оформи самуни, които мятеше сръчно в печта и също така сръчно ги изваждаше, когато станеха готови. След това помощниците му занасяха хляба на хълма, където готвачите се суетяха около огньовете си и с радост приемаха хлябовете на Бърд.

Зимата си отиде почти внезапно и земята бързо започна да се покрива със зелен килим. Майстор Жилет и помощниците му започнаха да чертаят плановете на замъка, докато работниците копаеха защитния воден ров. Замъкът нямаше да бъде голям, защото Жослин дьо Кобург не беше могъщ лорд. Основното предназначение на постройката беше защитно, въпреки че зад стените ѝ щеше да има удобни жилищни помещения за лорда и семейството му. Въпреки че Мейрин не беше съгласна с идеята някой ден да напусне къщата на имението, мисълта за живот в замък не ѝ беше неприятна. Ландерно беше вече толкова назад в миналото!

През март кралят се завърна в Нормандия, като взе със себе си всички онези, чието оставане в Англия можеше да предизвика бунт. По-точно, това бяха младият Едгар Ателинг, Уолтеоф, ърлът на Нортхамптън и Хантингтън, и братята ърлове Моркар и Едуин. За регенти на Англия той остави брат си — епископ Одо — и своя сенешал Уилям Фитц-Озбърн, когото направи ърл на Херфорд малко преди заминаването си. Епископът щеше да управлява Югоизточна Англия до Уинчестър. На Фитц-Озбърн беше поверена Централна Англия от мочурищата на Уелс до Норич. Нортумбрия щеше да се управлява от тан на име Копси, който се падаше роднина на семейство

Годуин. Югозападна Англия все още не беше покорена от армията на Уилям и беше предана на мъртвия Харолд Годуинсон, чиято майка и сестра живееха в Ексетър.

Дните ставаха все по-дълги и по-топли и селяните в Ефлея започнаха да обработват земите на имението, които засяваха с пшеница, ечемик, овес и ръж. Овощната градина разцъфтя и клоните на дърветата се покриха с розово-бели цветчета. В Гората поточетата игриво подскачаха по каменистите си легла, напълно освободени от прегръдката на ледовете. Мейрин вземаше кошницата си и отиваше в Гората, където намираше големи гъби, които носеше вкъщи и даваше на готвача, за да ги сготви с олио, пипер и малко от скъпоценните запаси сол.

После дойде и лятото. Житните класове бяха пораснали и започваха да зреят. Един вестоносец, идващ от север, който бе получил подслон в имението, съобщи на обитателите му, че Копси бил убит от Осуулф, синът на бившия ърл на Бернисия, в резултат на някаква стара вражда между семейство Годуин и семейството на ърла, което беше управлявало Нортумбрия в продължение на много години. Малко по-късно Жослин получи призовка да се яви с хората си на помощ на брата на краля. Пикардиецът Юстас от Булон бе завзел замъка Дувър и отказваше да го предаде на епископ Одо. Мейрин избухна в сълзи.

— Не! — каза тя. — Не можеш да ме напуснеш точно сега. Аз съм бременна!

Жослин едва се сдържа да не се ухили. Той я хвана през кръста, вдигна я над земята и я завъртя около себе си.

— Това е чудесно, магьоснице! Откога знаеш? Сигурна ли си? Защо не си ми казала досега? — той отново я остави да стъпи на краката си и я целуна по носа.

— Просто съм сигурна — отвърна тя. — Нали няма да отидеш?

— Разбира се, че трябва да отида! Епископ Одо е брат на краля, а аз съм един от хората на краля, както и негов приятел. Аз със сигурност ще отида, но едва ли ще отсъствам твърде дълго. Майка ти ще бъде с теб и в Ефлея ще сте в безопасност. Кога трябва да се роди синът ми?

— Синът ти ли? Може да се окаже дъщеря, милорд! Детето ни ще се роди през февруари — тя се засмя: — Ще го родя по същото

време, когато раждат овцете — Мейрин притисна главата си към гърдите на съпруга си и потърка бузата си в плата на туниката му.

Ръцете на Жослин я обгърнаха и устните му докоснаха един кичур коса, който се подаваше изпод шапчицата ѝ.

— Ако е син, ще се потрудим да си направим дъщеря. Ако ме дариш с дъщеря, ще трябва да се потрудим да си направим син.

През следващите няколко седмици тя мисли много над думите му и реши, че са успокоителни. Тя искаше да има голямо семейство и знаеше, че Жослин иска същото. Двамата често си говореха за това, докато лежаха на тъмно в леглото си. Онази част от нея, която говореше с езика на студената логика, ѝ казваше, че ако искаха да преуспеят в една нова Англия, Жослин трябваше да бъде не просто верен, а най-верен. Кралят имаше власт да дава благороднически титли и ако със своята вяност и принос за Короната Жослин можеше да заслужи тази чест, децата им щяха да получат много повече.

В такъв случай най-големият им син щеше да получи замъка и титлата на баща си. Средният им син щеше да получи Ефлея. Най-малкият можеше да получи Ландерно, ако Мейрин успееше да си го върне. Тя никога не беше мислила да търси правата си върху бретонските си имоти, но детето в утробата ѝ я накара да осъзнае значението на земята за мъжете. Тя си спомни изненадата на краля, когато му бе заявила, че не иска Ландерно. Детето в корема ѝ я бе накарало да промени мнението си.

Имотът на баща ѝ ѝ принадлежеше по право и дъщерята на Бланш нямаше законни права над него. Вярно беше, че нейната полусестра също беше жертва на машинациите на Бланш дьо сен Брийо. Напоследък Мейрин за първи път в живота си бе започнала да се пита каква ли е дъщерята на мащехата ѝ. На няколко пъти тя беше успявала да накара съзнанието си да се концентрира върху този въпрос и бе видяла дете с красиво лице, което имаше ръждивочервената коса на баща им. Всеки път, когато Мейрин виждаше сестра си, тя бе коленичила и се молеше, а веднъж Мейрин дори я видя облечена в монашески одежди. Мейрин реши, че непознатото момиче, което ѝ беше полусестра, искаше да стане монахиня.

Загрижена, че може би оставя чувствата си да решават вместо инстинкта ѝ, Мейрин помоли Дагда да хвърли руническите камъни заради нея. При всяко хвърляне камъните даваха един и същ отговор:

съдбата на непознатото момиче беше да принадлежи на Църквата, а не на светския живот. Съвестта на Мейрин бе чиста и тя реши да си върне земите в Бретон. Щеше да се погрижи сестра ѝ да получи добра зестра, за да може да влезе в манастир по свой избор, но Ландерно беше неин! Той беше наследството, което Мейрин щеше да остави на децата си.

След като мислено беше разпределила трите имения между несъществуващите си трима сина, Мейрин реши, че четвъртият ѝ син ще бъде даден на Църквата. Същата съдба тя отреди и за една от бъдещите си дъщери. Другите момичета щяха да бъдат омъжени възможно най-добре, като се имаше предвид положението на баща им, богатството му, властта му и благоразположението, с което кралят го даряваше. Това беше една чудесна мечта, с която тя се забавляваше през дългите нощи, докато съпругът ѝ помагаше на брата на краля да си върне замъка Дувър от бунтовника Юстас.

Дългите летни дни минаваха незабелязано. Под напътствията на майстор Жилет земемерите разчертаха местата, където щяха да се намират стените и кулите на замъка. Изкопните работи по основите вече бяха започнали. Наблизо беше открито изключително подходящо за каменна кариера място, откъдето щяха да идват камъните за строежа. Каменоделците вече бяха започнали да оформят големите блокове от тъмнокафява скала.

Жътвата беше в разгара си. Класовете биваха рязани и оставяни да изсъхнат на дървени решетки в полето. Кравите и овцете, които пасяха по поляните, бяха надебелели от изобилието на трева, а в овощните градини дърветата се превиваха под тежестта на едрите плодове. Като гледаше всичко това, Мейрин мислено сравняваше спокойствието на това лято с безпокойството на миналото, когато бяха очаквали резултата от необмислените действия на Харолд Годуинсон.

Един ден в Ефлея пристигна някакъв пътуващ търговец, който им каза, че по границата отвъд хълмовете било започнало въстание, предвождано от някакъв тан на име Еадрик Дивия. Същата нощ Мейрин и Дагда се изкачиха на западния хълм и когато се стъмни, успяха ясно да различат лагерните огньове на бунтовниците.

— Пътят им ще ги доведе право в Ефлея — каза ирландецът. — Бунтовниците обикновено унищожават всичко, което им се изпречи. Защо правят това? Кого, по дяволите, смятат да качат на трона на мястото на крал Уилям? Няма по-подходящ човек за крал от него!

— След колко време ще бъдат тук? — запита Мейрин. Гласът ѝ беше спокоен, но душата ѝ бе обзета от тревога. За първи път в историята на имението Ефлея беше в опасност. Тя се беше омъжила за Жослин, защото имението имаше нужда от господар, който да го защитава. Къде беше той сега, когато то беше застрашено? Беше в Дувър и защитаваше правата на краля. Мейрин сама трябваше да организира защитата на Ефлея.

— Два дни, най-много три — отвърна гигантът. — Зависи доколко са убедени в това, което вършат.

— Трябва да приберем каквото можем от реколтата и да го скрием, Дагда. Ако те подпалят нивите, жителите на имението, а да не говорим пък за работниците, ще гладуват през следващата зима. По дяволите! Ако Жослин беше тук, можехме да им се противопоставим, но той взе всичките хора със себе си. Тук имаме само крепостни. Можехме да избегнем клането, ако го нямаше този проклет замък! Не го ли предупредих за това? Той е като маяк, който показва пътя на враговете ни!

— Замъкът е необходим и построяването му е добра идея — заяви Дагда и тя го погледна изненадано. — Чуй ме, Мейрин! Англия вече не е такава, каквато беше преди. Времената, в които това имение лежеше скрито в долината и никой не знаеше за съществуването му, вече отминаха. Замъкът ще защитава Ефлея и малко хора биха се опитали да ни нападнат, ако той вече беше готов — той я хвана за ръката, за да я успокои: — Ела! Нямаме много време да се подготвим за посрещането на гостите си.

Те се отбиха в помещенията за работниците и Дагда бързо и подробно им обясни ситуацията. После ирландецът се обърна към Мейрин и ѝ даде думата, защото, докато съпругът ѝ го нямаше, господарката на имението беше единствената, която можеше да решава какво ще се прави.

— Не искам излишни кръвопролития — каза тя. — Всеки майстор трябва да събере хората си и аз ще се погрижа да ви укрием, за да не пострадате. Когато Еадрик и бунтовниците му дойдат тук, те няма да намерят нищо, което да представлява заплаха за тях. Вие няма да излизате от скривалищата си, докато опасността не отmine. Вашите умения са твърде ценни за нас и ние не можем да си позволим да излагаме живота ви на опасност — след това Мейрин повтори речта си

на френски, за да я разберат и зидарите. — Освен това ще имам нужда от помощта ви на полето утре — продължи тя. — Ако искаме да спасим реколтата си за малкото време, с което разполагаме, ще имаме нужда от всеки свободен чифт ръце. Как ще ви изхраня през следващата зима, ако бунтовниците подпалят посевите? — тя им се усмихна и в този миг около нея нямаше мъж, който мислено да не си обеща да я последва дори и в ада, ако се наложи.

Щом сивкавата светлина на утрото започна да огрява небето, всички жители на Ефлея излязоха от домовете си и отидоха на нивите. Повечето от работниците идваха от градовете и не знаеха нищо за земеделието, но оцеляването им беше поставено на карта и те бързо се научиха какво трябва да правят. Мейрин и Еада също работеха редом с хората си и ги насърчаваха.

Приставът Егбърт се погрижи говедата, овцете и конете, които бяха собственост на имението, да бъдат събрани на стада и закарани на няколко скришни места в Гората. От времето на дядо му Ефлея не се беше изправяла пред сериозна заплаха, но Егбърт си спомняше разказите на стареца за норманите, които веднъж опустошили вътрешността на страната между реките Северн и Уай, където закотвяли дългите си лодки и се отправяли да грабят из околността. Тези разкази бяха впечатлили Егбърт толкова силно, че той беше намерил скривалища дори и за пилетата и гълъбите от гълъбарника.

Строителите можеха да работят за Мейрин само в продължение на ден и половина, след което щяха да бъдат заведени в скривалища в каменната кариера и в Гората. Девойките, които принадлежаха на имението и все още не бяха омъжени, бяха изпратени в един близък манастир, където щяха да бъдат в безопасност. Мейрин искаше да избегне изнасилванията, които лесно можеха да се случат, като се имаше предвид красотата на момичетата.

На третия ден, малко след разсъмване, хората на Еадрик Дивия се изкатериха по хълма и подпалиха помещенията на работниците и работилниците. Вратите на имението бяха отворени пред Еадрик, защото Мейрин нямаше намерение да оказва каквато и да било съпротива. Тя лично посрещна тана пред къщата, облечена в светлосиня рокля, с прибрана коса и ефирен бял воал на главата си.

— Като се има предвид славата, която върви пред вас, милорд Еадрик, аз не мога да ви приветствам с добре дошъл в Ефлея, но и не

смятам да не ви пусна в имението — заяви смело Мейрин.

Еадрик Дивия беше едър мъж с гъста брада и спускаща се до раменете му кафява коса. Без да слиза от седлото си, той погледна към красивата жена, която стоеше пред него, и реши, че трябва да остане върху седлото си, защото щеше да има предимство с височината си. Студените думи на Мейрин обаче му дадоха да разбере, че няма да може да я уплаши лесно. Известно време той просто я оглеждаше и тя си помисли, че никога досега не беше виждала толкова студени сини очи.

— Вие ли сте Мейрин от Ефлея? — запита той с гърлен глас, докато слизаше от коня си.

— Да.

— Какво строите на върха на онзи хълм?

— Замък.

— Защо? — студените очи бяха безизразни и не изразяваха дори любопитство.

— За да бъде запазен кралският мир.

— На кой крал? — озъби се Еадрик.

— В Англия има само един крал: Уилям.

— Узурпаторът ли? Строите замък за узурпатора?

— Уилям Нормандски е законният крал на Англия, милорд Еадрик.

— Короната принадлежи на Едгар Ателинг, лейди.

— Едгар Ателинг е само едно дете — отвърна търпеливо Мейрин, сякаш говореше на дете, а не на мъж. — Той няма да успее да задържи Англия срещу набезите на чуждите нашественици и ще бъде лесна плячка за онези негови сънародници, които искат да управляват страната чрез него. Освен това, покойният ни крал Едуард обяви Уилям Нормандски за свой приемник. Крал Едуард знаеше, че страната ни се нуждае от силен владетел.

— Така твърди Уилям Копелето.

— Папата подкрепи твърденията му!

— Ха! Папата е един чужденец, който не знае нищо за Англия или за народа ѝ.

— Английският народ иска мир — отвърна остро Мейрин, — но едва ли ще го намери, след като хора като вас опустошават земята му!

— Аз се бия за свободата ни, жено! — изрева Еадрик.

— Вие се биете за лични облаги! — отговори гневно тя. — Защо иначе ще грабите, убивате и плякосвате? Защо дойдохте тук? Ефлея е малко и изолирано имение, и не може да ви предложи много.

Въпреки че саксонските жени бяха известни с откровеността си, в която дори биваха насърчавани от семействата си, Еадрик беше изненадан от думите на Мейрин, които не бяха далеч от истината. Тя го накара да се почувства неудобно. Славата му на воин обикновено караше хората, с които танът си имаше работа, да прекланят глави пред него. Нещата се усложняваха от това, че тя го беше заговорила пред хората му. Ако той не успееше да овладее положението, авторитетът сред подчинените му щеше да намалее. Еадрик се изправи в целия си ръст и ѝ изрева:

— Затваряй си устата, жено, и влизай в къщата!

Мейрин се усмихна подигравателно и направи също толкова подигравателен реверанс пред него:

— Заповядайте в залата ми, милорд Еадрик! Ще наредя хората ви да бъдат нахранени и конете им да бъдат напоени, освен ако те сами не искат да си плякосат необходимото — после тя се обърна и влезе в къщата.

— Играеш си с търпението ми, жено! — измърмори той и я последва. С него влязоха и няколкото му лейтенанти.

Еадрик Дивия се гордееше с ужасяващата си слава и щеше да се почувства доста неудобно, ако беше видял палавата усмивка върху устните на Мейрин, защото тя изобщо не се плашеше от него. Тя бе решила, че танът не е нищо повече от един скандалджия и въздухар. Ако го притиснеха до стената, той можеше да бъде опасен като ранено животно, но тя смяташе, че Еадрик нямаше да представлява голяма опасност за Ефлея, ако се държеше с него както трябва. Танът беше саксонец от старото поколение и все още не можеше да приеме факта, че Харолд бе победен. Той щеше да продължи безполезната си борба, докато не приемаше неизбежното или не го убиеха. Еадрик беше богат човек, но удоволствията на живота не го привличаха. Той живееше така, както бяха живели саксонците преди сто години — в една голяма и шумна зала, пълна със слуги и животни, които се бореха за кокали и за другите остатъци от храна, които успяваха да намерят. Танът беше изненадан от малката и подредена зала на Ефлея, която бе отделена от антрето чрез красив резбован параван. Тръстиковите килими върху

полирания под бяха чисти, защото ги сменяха всяка седмица. В залата цареше приятна атмосфера, която се допълваше от аромата на пръснати по тръстиковите килими билки. В голямата камина горяха дебели пънове. Пред камината седеше една жена, която стана, за да ги поздрави.

— Това е майка ми, лейди Еада, вдовицата на Алдуин Ателсбеорн — представи я Мейрин.

— Лейди — каза Еадрик Дивия, — за мен е чест да се запозная със съпругата на един такъв почитан мъж като Алдуин Ателсбеорн.

— Благодаря ви, милорд — отвърна Еада и отново седна на мястото си.

— Донесете вино — нареди Мейрин на слугите и даде знак на Еадрик да седне на другия стол до огъня.

Виното беше донесено и тогава танът каза:

— Един от моите лейтенанти е ваш стар приятел, Мейрин от Ефлея. Той ми каза, че сте му била обещана за жена.

— Не съм обещавана на никого — отвърна тя, — и освен това... — преди да довърши думите си, един брадат русокос мъж се приближи до нея.

— Не ме ли позна, Мейрин?

Тя се вгледа по-добре и лицето ѝ потъмня от гняв:

— Ерик Лонгсуорд!

— Да! Аз се върнах за теб, Мейрин! Заклех се във вярност на Едгар Ателинг и когато ти станеш моя жена, ние ще задържим Ефлея за господаря ми. Аз се заклех, че ще стане така!

— Така ли, Ерик Лонгсуорд? — отвърна презрително тя. — Не те ли предупредих, че никога няма да се омъжа за теб? Аз все още не съм променила решението си. Защо ми е да се омъжвам за един предател, какъвто си ти? Един предател, който се би на страната на Тостиг и Харолд Хардраде срещу Англия! Няма да стана твоя жена, та дори и да си последният жив мъж на тази земя!

— Ти нямаш право на избор, Мейрин. Ефлея има стратегическо положение и ние имаме нужда от нея. Твой дълг на вярна англичанка е да се омъжиш за човека, който може да задържи имението за законния крал на Англия.

— Аз направих точно това, Ерик Лонгсуорд! Един ден преди Коледа аз се омъжих за Жослин дьо Кобург, верен рицар на законния

английски крал Уилям I. Аз съм вярна и любяща съпруга и следващата зима ще родя детето му! — завърши тя победоносно, сложила едната си ръка върху корема си, за да подчертае думите си. После лицето ѝ отново потъмня от гняв и тя се обърна с леден глас към викинга: — Как се осмеляваш да твърдиш, че сме сгодени и как смееш да водиш тези разбойници в земите ми! Семейството ми никога не ти е давало и най-малката надежда за брак с мен. Аз пък — още по-малко! Не мислех, че си човек с толкова развинуто въображение, Ерик Лонгсуорд.

— Ако си омъжена, ще убия съпруга ти, Мейрин — каза студено викингът. — Ти ще бъдеш моя! Аз никога не съм отричал страстта си към теб. Желая те още от първия ден, в който те видях в Константинопол. Чувствата ми не са се променили. Ти имаш нужда от силен мъж, който да те научи да се подчиняваш на волята на съпруга си, и аз съм този човек! Уилям ще бъде прогонен от Англия и Едгар Ателинг ще се възкачи на престола. Ти ще бъдеш моя жена и ще носиш в корема си моето бебе. Що се отнася до бебето, което носиш сега, то може да бъде подарено на някое бездетно семейство след раждането му.

Досега Мейрин бе гледала шокирано Ерик, но изведнъж избухна в смях. Тя се обърна към Еадрик и каза:

— Този човек е ненормален, милорд. Най-добре ще бъде да го затворите някъде, за да не нарани себе си или някой ваш близък. Що се отнася до мен, аз ще изтърпя присъствието му заради законите на гостоприемството, но ако той се доближи до мен, ще нареда на слугите си да го изхвърлят от залата ми и да го хвърлят при животните в кошарата, където му е мястото!

Еадрик я погледна хитро и запитва:

— Къде се омъжихте?

— В Лондон. Церемонията беше извършена от епископ Одо в присъствието на краля, майка ми, Уилям Фитц-Озбърн, Уилям дьо Варен, граф О, Робер дьо Бомон и Хю дьо Монфор.

— Къде е съпругът ви сега, Мейрин от Ефлея? Да не е побягнал, като ни е видял да приближаваме?

— Не, милорд. Той помага на епископ Одо да си върне замъка Дувър от предателя Юстас от Булон. Негов дълг беше да подкрепи брата на краля.

Еадрик Дивия кимна с разбиране. После стана и се обърна към хората си:

— Тук няма нищо за нас. Продължаваме! Наредете на хората да подпалят нивите и да съберат животните. Няма да си тръгнем оттук с празни ръце!

Еадрик бързо откри, че в нивите на имението нямаше нищо друго, освен слама, а животните и пилетата изглежда бяха изчезнали. Внезапно той се сети, че въпреки че бяха подпалили някакви помещения и работилници на хълма, там не бяха срещнали нито един работник. В имението нямаше работници, животни, пилета и красиви момичета. В студените му сини очи се появи нещо подобно на възхищение и той се разсмя.

— Предполагам, че няма да има полза да ви питам къде сте ги скрили, нали? — каза той.

— Прав сте, милорд — отвърна тихо Мейрин.

— Тогава няма да питам, Мейрин от Ефлея, защото вие вече на няколко пъти ме направихте смешен пред хората ми. Въпреки това вие няма да ми се измъкнете толкова лесно. Изгорете селото и църквата! — нареди той на хората си.

— Да подпалим ли и господарската къща, милорд Еадрик? — запита Ерик Лонгсуорд.

Еадрик видя паника в очите на Мейрин. Това му хареса, но още повече му хареса, когато тя падна на колене и започна да го моли да пощади дома ѝ.

— Аз се бия за Англия — каза танът високо и мазно, — а не с безпомощни жени и деца. Ще пощадя дома ви, Мейрин от Ефлея!

— О, благодаря ви, милорд! — извика тя и избърса една несъществуваща сълза от окото си. Искаше ѝ се да го попита защо ще пали селото, щом не воюва с жени и деца, но успя да се спре навреме.

Той ѝ обърна гръб, но не и преди Мейрин да бе видяла устните му да потрепват весело. Еадрик си помисли, че ако Мейрин беше мъж, щеше да бъде забележителен противник. Тя планираше добре битките си и знаеше кога да отстъпи, за да прегрупира силите си. Еадрик напусна Ефлея недоволен.

Селяните успяха да спасят църквата, с изключение на покрива, но селото беше напълно унищожено. Мейрин обеща на жителите на имението, че домовете им ще бъдат построени отново, колкото се може

по-бързо. Работниците се завърнаха от скривалищата си и веднага започнаха да работят по възстановяването на къщите в селото. Този път къщите щяха да бъдат каменни, така че, ако някога селото отново бъдеше подпалено, щеше да бъде по-лесно да се поправят.

След един месец селото беше построено отново. На хълма отново се появиха помещения и работилници. Така както работниците бяха помогнали на жителите на имението да спасят реколтата си, така сега жителите на Ефлея помогнаха на работниците отново да издигнат помещенията на хълма. Имението бързо се върна към нормалния си живот. Донесеното от скривалището жито беше насипано в чували и прибрано, за да бъде смелено на брашно, когато се наложеше, защото брашното се разваляше бързо след смилането. Ябълките в овощната градина бяха готови за събиране и когато Жослин дьо Кобург се завърна у дома си, плодовете им вече бяха мачкани за вино.

На Мейрин не ѝ се искаше да обсъжда защитата на Ефлея, но Еада нямаше причини да си мълчи.

— Алдуин щеше да бъде толкова горд с нея — говореше възрастната жена. — Тя успя да обедини всички. Спаси цялата реколта и всички животни. Нито една жена не беше изнасилена, нито един мъж не беше убит, нито едно дете не беше отвлечено! Вярно е, че изгубихме селото, синко, но то беше построено отново, при това този път от камък. Никой мъж не би успял да защити Ефлея и жителите ѝ по-добре от Мейрин. Що се отнася до онзи самохвалец Ерик Лонгсуорд, тя направо го разби! Ама че е куражлия тоя Ерик, щом се е осмелил да твърди, че е сгоден за дъщеря ми!

— Мамо! — Мейрин се изчерви.

— Ерик Лонгсуорд ли? — Жослин внезапно започна да проявява интерес. Това, че Мейрин беше защитила имението, не го бе изненадало, въпреки че начинът, по който бе успяла да спаси реколтата и да скрие работниците, го бе удивил, но Ерик Лонгсуорд беше нещо друго. — Кой е Ерик Лонгсуорд?

— Един глупак! — тросна се жена му.

— Баща му беше тан някъде на север и остана верен на Тостиг — обясни Еада. — Когато за първи път го срещнахме, той служеше във варангийската гвардия на византийския император. Още от самото начало досаждаше на Мейрин и се опита да я ухахва след смъртта на Василий, но тя не искаше и да чуе за него. Той се осмелил да заяви на

Еадрик, че Мейрин ще стане негова съпруга и че така той щял да получи контрола над Ефлея. За капак на всичко, се заклея във вярност на Едгар Ателинг и Еадрик. Мейрин бързо го постави на мястото му и Еадрик разбра, че Ерик Лонгсуорд просто се е хвалил, за да се сдобие с влияние.

— Ще го убия! — каза спокойно Жослин.

— Ти ще стоиш тук, за да ни защитава! — възрази остро Мейрин. — Не се чувствам добре с детето в себе си и няма да понеса повече вълнения!

Жослин погледна към Еада.

— Какво й става? — попита той.

— Има кръвоизливи, откакто Еадрик беше тук. Няма да се учудя, ако изгуби детето, защото тя излезе на полето, за да работи като селянка.

— Ти също работеше редом с мен, мамо, както и после, когато помагахме на хората си да влачат слама за покривите на новите си къщи.

— В твоето състояние? Да не си полудяла, Мейрин? — извика ядосано Жослин.

— Как можех да не работя заедно с хората ни, Жослин? Господарят и господарката на това имение са длъжни да дават пример на подчинените си.

— Но ти си бременна!

— Половината жени от селото също са бременни, но излязоха да работят — отвърна тя.

— Те са селянки и са свикнали на натоварвания. Ти си моя съпруга и си нежна.

Мейрин изсумтя.

— Да бъде Божията воля! — каза тя. — Ако детето не е здраво, по-добре да го изгубя още сега.

Жослин я погледна ужасено:

— Как можеш да изречеш подобно нещо?

— Мъже! Какво знаете вие за бебетата, освен как да ги създавате? Виждала съм да се раждат силни бебета. Виждала съм също да се раждат и бледни, и слаби деца с деформирани тела, които живеят само няколко дни или няколко години и разбиват сърцата на майките си и в двата случая. Ако детето не е здраво, аз не бих искала да го

износя, за да не ме омаломощи твърде много раждането му. Има ли нещо лошо в това?

Мъжът ѝ изглеждаше объркан. Тя отново правеше нещо, което със сигурност не изглеждаше редно. Жослин я разбираше, но въпреки това ставаше дума за неговия син и той отчаяно искаше това дете да се роди.

Мейрин забеляза изписаните на лицето му чувства и го погали по бузата:

— Божията воля ще се изпълни, Жослин! Ако господ иска това дете да бъде спасено, той ще го спаси. Ние ще се молим за това, съпруге. Заедно ще се молим за спасението на невинното ни дете.

И те се молиха искрено, коленичили върху хладния каменен под на вече поправената църква. След по-малко от седмица Мейрин пометна. Малкото човече беше толкова дребно, че не можаха да определят дали е толкова желаното момче, или момиче. Мейрин, която само преди седмица бе говорила толкова спокойно и трезво за този момент, сега плака горчиво в прегръдките на съпруга си.

— Не е честно! — повтаряше тя. — Просто не е честно!

— Ще има и други деца — успокояваше я Жослин, въпреки че и той самият бе не по-малко разочарован от нея. — Радвам се, че ти поне си добре, магьоснице моя. Мога да приема загубата на детето ни, но нямаше да мога да преживея да загубя теб!

Изпълнените му с любов думи дадоха нова надежда на Мейрин.

— Ще започнем още сега — каза тя — и ще се потрудим добре, за да постигнем целта си, милорд.

— Да, Мейрин, доста ще се потрудим — съгласи се той с усмивка.

— Започваш довечера!

— Изобщо не си го и помисляй! — намеси се Еада. — Ще ти бъдат необходими няколко седмици да възстановиш силите си и тялото ти да укрепне, дъще. Нали разбираш за какво говоря, Жослин?

— Ще послушам мъдрия ти съвет, майко — отвърна той.

— Жослин! — възрази Мейрин.

— Да не искаш да загубиш още някое дете, дъще? Точно това ще се случи, ако не си дадеш малко време за почивка.

Мейрин се нацупи, но Жослин подкрепи саксонката:

— Посещението на Еадрик Дивия доведе до изоставане на строителните работи от графика. През следващите няколко седмици ще трябва да бъда на хълма, за да наблюдавам лично как върви работата, ако искам външните стени да бъдат завършени наполовина, преди да настъпи зимата. Ще можем да работим всеки ден, освен ако не стане твърде студено.

— А аз какво ще правя, докато ти се занимаваш със замъка си? — запита недоволно Мейрин.

— Ще се възстановиш достатъчно, за да можеш да износиш децата ни и да управляваш домакинството както преди, магьоснице — каза той и в очите му проблеснаха весели пламъчета. — Когато се оправиш напълно, възнамерявам да се занимавам с теб всяка нощ, докато усилията ни отново не дадат плод.

Мейрин се усмихна и се отпусна върху възглавниците си. Сега вече беше доволна.

— Майка ми ме научи да бъда покорна съпруга, милорд. Ще направя, каквото желаете.

— Хмм — изсумтя Еада и тримата се разсмяха.

През следващите няколко седмици Жослин се включи активно в работата по строежа. Майстор Жилет беше дошъл с много добри препоръки и чертежите му на замъка Алдфорд бяха много добри. Най-важното за Алдфорд беше да може да издържи на нападение и обсада. От тази гледна точка, местоположението на замъка върху скалната издатина, която гледаше на запад, беше идеално.

Замъкът щеше да бъде построен така, че северозападните му стени щяха да се издигат над отвесните скали, които представляваха основата на цялата сграда. От тази си страна Алдфорд беше неуязвим. Външните стени на замъка, които на езика на строителите се наричаха външна завеса, щяха да имат дължина по сто тридесет и пет метра всяка. Те щяха да се извисяват на шест метра и половина над земята и на стратегически интервали по дължината им щяха да бъдат разположени кръгли кули, които да се издигат на още три метра над стените. Между външната и вътрешната завеса, както се наричаха стените на самия замък, се намираше открито пространство, което се наричаше външен двор.

Алдфорд щеше да има само един вход. Над водния ров пред стените на външната завеса, които гледаха към долината на Ефлея,

щеше да има дървена рампа, която щеше да води през входни кули с формата на буквата „U“ към външния двор. Между кулите и входната врата вертикално щеше да бъде поставена тежка дървена решетка, която щеше да може да се вдига и спуска, за да затваря или отваря прохода. До входа на замъка водеше тясна криволичеща пътека, която жителите на имението бяха отъпкали през годините в склона на хълма. Цялата пътека се виждаше като на длан от кулите на замъка и щеше да бъде разширена малко.

Стените на вътрешната завеса имаха дължина двадесет и пет метра всяка. За разлика от стените на външната завеса, които имаха дебелина само два метра и половина, вътрешните бяха с дебелина три метра и половина. Те се издигаха на единадесет метра и половина над земята, а кулите им имаха височина шестнадесет и половина метра. По-голямата им височина позволяваше на защитниците да стрелят над главите на защитниците на външните стени. По двете завеси имаше стълбища и проходи, които свързваха всеки сектор с останалите. Нисък назъбен парапет по ръба на стените щеше да предпазва от нападение онези, които се намираха на тях.

Според плановете, сградата на замъка щеше да бъде построена около един четириъгълник, наречен вътрешен двор, до който щеше да се стига само през вътрешна врата с формата на буквата „U“, която си имаше своя дървена решетка. Във всеки ъгъл на сградата щеше да има квадратни кули. В самата сграда щеше да има голяма зала и стаи за лорда и семейството му, за съдебния пристав, за готвача и семейството му. Кухненските помещения щяха да бъдат разположени точно до голямата зала. Щеше да има и казарми за гарнизона, както и конюшни за конете, кучкарници и помещения за соколи. Кладенецът щеше да бъде изкопан във вътрешния двор, за да не бъде отровен от враговете. В замъка щеше да има и ковачница.

За построяването на замъка Алдфорд щяха да бъдат необходими няколко години и Жослин знаеше, че частично издигнатите структури щяха да бъдат много уязвими, докато кралят не подчинеше напълно Англия. Все още на различни места из страната избухваха бунтове. Всеки бунт трябваше да бъде потушаван и двамата регенти имаха доста работа. Членовете на саксонските семейства, които бяха имали глупостта да си помислят, че могат да победят Уилям Нормандски,

виждаха как имотите им се конфискуват и трябваше да бягат, за да спасят живота си.

Кралят се завърна в Англия на шести декември и веднага обсади град Ексетър. Тановете на Девън отдавна бяха признали властта му, но Ексетър издържа цели осемдесет дни, преди да признае Уилям за свой господар при условие, че градът запази предишните си привилегии. Майката на Харолд Годуинсон — Гита — и дъщеря ѝ напуснаха Англия. От съпругата на Харолд и децата ѝ от Грифид Уелски нямаше и следа. Те сякаш се бяха изпарили в небитието. След падането на Ексетър Уилям продължи похода си през Девън, Съмърсет и Корнуол и принуди бунтовниците им танове да му се подчинят.

На запад Еадрик Дивия премина границата на Англия с Уелс и отново започна да тероризира англичаните. Този път той се държеше настрана от Ефлея и концентрира вниманието си върху Херфорд, докато най-накрая не беше отблъснат. Единадесетгодишният Едгар Ателинг, майка му Агата и двете му по-големи сестри Маргарет и Кристина бяха принудени да търсят убежище в двора на шотландския крал Малкълм.

През тази година зимата сграбчи земята в ноктите си с особена жестокост. Обитателите на Ефлея си стояха вкъщи, до огньовете си. По строежа на Алдфорд не можеше да се прави почти нищо. В дните, когато вятърът не беше твърде силен, полузавършените външни стени бяха запълвани грижливо с чакъл и смес от камъни и вар. Ако не се случеше нещо непредвидено, през новата година работата щеше да продължи с по-бързо темпо.

Великден се падна на двадесет и трети март. Малко след това в Ефлея пристигна кралски пратеник. Един ден той просто се появи на източните хълмове и се спусна в галоп по тесния път, прекоси заледената рекичка и премина през портата на имението. Работещите на полето го гледаха с опулени очи. Пратеникът слезе от коня си, огледа се презрително наоколо, но когато Мейрин се появи на вратата на къщата, мъжът зяпна от изненада и възхищение.

— Аз... — той преглътна, после се сети кой беше и си пое дълбоко дъх: — Аз съм пратеник на краля и нося съобщение за Жослин дьо Кобург.

Мейрин се усмихна и потисна желанието си да се изсмее високо. Тя не си спомняше колко пъти в живота си беше виждала подобно

изражение върху лицата на мъжете.

— Добре дошъл в Ефлея — каза тя с повече спокойствие, отколкото всъщност чувствуваше. — Съпругът ми е на строежа и ще изпратя да го повикат. Влезте и се освежете. Очевидно сте пътували доста.

Пратеникът, който едва ли беше на повече от четиринадесет години, я последва. В къщата го очакваше още една изненада. Всичко вътре бе не по-малко елегантно и красиво, отколкото в който и да било нормански дом. Домакинята го настави пред огъня, за което той й беше благодарен, защото денят беше доста студен. Тя му наля бокал с вино и той го изпи на един дъх.

— Аз съм Мейрин от Ефлея — представи се Мейрин.

Момчето бързо свали бокала и се изчерви, защото бе показало груба липса на добри обноски, като не се беше представило, преди да влезе в къщата.

— Моля да ме извините, милейди. Аз съм Робер дьо Йервил, паж на служба при милорд Уилям.

— Тогава бъдете още веднъж добре дошъл, Робер дьо Йервил — усмихна се Мейрин. — От Уинчестър ли идваш?

— Да, милейди.

Последва неловко мълчание и момчето неспокойно започна да се върти на стола си. Най-накрая Мейрин каза:

— Съпругът ми ще се върне всеки момент.

Жослин влезе в залата почти веднага след тези думи и Мейрин почувства голямо облекчение.

— Робер дьо Йервил! Пораснал си, момче! Сигурно си към метър и осемдесет — бяха първите думи на Жослин към госта му.

— Един и седемдесет и осем, милорд — отвърна момчето и се ухили с очевидно задоволство, че господарят на Ефлея бе забелязал ръста му. После лицето му отново стана сериозно. — Нося ви съобщение от краля — каза то и бръкна в туниката си, откъдето извади парче навит пергамент и го подаде на рицаря.

Жослин разчупи печата и разви свитъка, за да го прочете.

— Кралицата ще пристигне в Англия всеки момент — каза той високо. — Тя ще бъде коронясана в Уестминстър на Петдесетница. Поканени сме да присъстваме на коронацията й, Мейрин, а също и Еада, ако иска да дойде.

— Не, благодаря — отвърна саксонката, която бе влязла в залата навреме, за да чуе думите му. — Ти ще предадеш съжаленията ми на краля, Жослин, но нямам желание да пътувам повече! Освен това, коронацията на кралицата ще бъде по-пищна от тази на краля и Мейрин трябва да има нови дрехи, за да не те посрами. Имаме малко повече от месец, преди да тръгнете за Лондон, а това не е достатъчно, за да бъдат ушити дрехи и за двете ни. Ще се радвам, ако остана в Ефлея.

— О, мамо, трябва да дойдеш! Кога пак ще те поканят на коронация? — възрази Мейрин.

— Мейрин, решението ми е окончателно! Този път няма да се явиш пред малка група изморени от битки мъже, на които им е приятно да видят, която и да е жена. Този път отиваш в двора на крал Уилям и там ще има много жени. Всички те ще бъдат облечени във великолепни дрехи и ще преценяват останалите жени около себе си. Не трябва да ни посрамваш, дъще! Твоят външен вид и поведение ще помогнат на Жослин да получи нови почести. Ти нали искаш точно това, Жослин?

— Защо винаги си права? — подразни се дъщеря ѝ.

— Защото съм ти майка — отвърна спокойно Еада, но очите ѝ се смееха.

Робер дьо Йервил преспа в дома им и на следващата сутрин се отправи за Уустър, за да предаде кралската покана и на други благородници и техните семейства. Уилям обожаваше своята волева и интелигентна съпруга и искаше коронацията ѝ да бъде един великолепен спектакъл.

— Страхувах се, че няма да можем да използваме всички онези прекрасни платове, които си донесохме от Византия — каза Еада. — Доволна съм, че точно ти ще представиш семейството ни в двора на краля. Баща ти щеше да се гордее с теб, ако беше още жив.

Двете жени започнаха работа по новия гардероб на Мейрин. Жослин беше решил, че този път ще останат в Лондон няколко дни, и Еада сметна, че дъщеря ѝ ще се нуждае от една дузина пълни комплекти облекло, но дъщеря ѝ се възпротиви.

— Не искам да привличам вниманието върху нас, мамо. Другите жени и така ще ми завиждат за великолепните тъкани, от които ще бъдат направени дрехите ми.

— Ти си напълно равна, на която и да било норманска лейди! — намуси се Еада. — Ти си византийска принцеса.

— Вече не съм, майко. Сега аз съм просто съпругата на един обикновен рицар и предпочитам да си остана такава. Ако внимателно планирам кои дрехи да комбинирам, ще създам впечатлението, че имам повече дрехи, отколкото са в действителност. Освен това няма да бъде удобно да се превозват толкова много дрехи до Лондон и обратно.

Жослин подкрепи жена си. По-разумно щеше да бъде да не изваждат богатството си на показ, за да не възбуждат прекалено голямо любопитство към Ефлея. Решено беше Мейрин да отпътува само с пет туники. Две от тях щяха да бъдат от брокателя във виолетово и гълбовосиво, като всяка щеше да има вплетени в тъканта златни нишки. Други две щяха да бъдат от коприна: едната в тъмносиньо със сребърна бродерия около врата, маншетите и ръбовете, а другата — изцяло в жълто. Последната туника беше от подобен на дамска плат, наречен лампис, в тюркоазносиньо.

Освен тези връхни дрехи Мейрин щеше да има и също толкова поли. Една от златист плат, една от сребрист, две тафтени — едната, от които в черно, а другата в светлосиньо. Последната рокля беше от пурпурночервена дамска — цвят, който обикновено не можеше да се намери извън Византия, защото беше запазен само за императора и приближените му. Съпругата на Константин X беше подарила на Еада един топ от този плат.

Жослин наблюдаваше усилената им работа през оставащите няколко седмици и не се стърпя да ги подкачи:

— А какво ще кажете за моите дрехи? Мейрин ли ще бъде единствената в това семейство, която ще има нови дрехи? Мислех, че обикновено мъжкото мушитрънче се перчи с красивата си премяна, докато женската си седи в гнездото.

— Ами дрехите, които с мама ти ушихме миналата зима? — парира удара жена му. — Не съм те видяла да ги облечеш досега, а между тях има някои много красиви. Освен това, никой не се заглежда в мъжете.

— С изключение на жените — отвърна той сериозно.

— Е, за тях ще бъде най-добре да не се заглеждат по вас, милорд! Предполагам, че сте оставили зад себе си в Нормандия няколко

глупави създания, които си мислят, че все още могат да ви имат. Те обаче бързо ще научат, че тая няма да я бъде!

За миг Жослин си спомни Бланш дьо сен Брийо и веднага изхвърли спомена за нея от съзнанието си. Бланш беше в Бретон. Тя никога не бе била част от норманския двор, нито пък имаше достъп до него, и той не искаше да разстройва Мейрин с тъжни спомени.

— Магьоснице — каза той, — няма жена, която може да ме накара да те напусна. Аз те обичам.

— Значи няма да бъдеш обсаден от стари любовници? — запита тя и в гласа ѝ прозвуча лека нотка на разочарование.

— Не.

— Мъжете никога не си признават — измърмори недоволно жена му.

— Не е по рицарски да се говори за тези неща.

— Значи наистина има някоя! — нацупи се Мейрин, хвърли се към него и започна да го удря с юмруци по гърдите.

Жослин хвана изящните ѝ ръце и отговори, смеейки се:

— Ти ме заплашваш с най-страшни последствия, ако си призная, че съм обичал някоя друга преди, и същевременно си разочарована, че няма такава — той я прегърна и я погледна в очите: — Аз обичам теб, Мейрин от Ефлея! Що се отнася до живота ми преди нашата среща, не отричам нищо, но и не признавам нищо. Това за мен е минало и ти си единствената, която ме интересува!

Сърцето на Мейрин заби бясно при това страстно обяснение и устните ѝ потърсиха неговите. Целувката им беше дълга и страдна. Езикът му се въртеше около нейния и изучаваше устата ѝ. И двамата бяха забравили за Еада, която се усмихна, обърна се и отново започна да шие. Мейрин като в просъница усети, че съпругът ѝ я вдигна на ръце и я понесе по стълбите към спалнята им. Главата ѝ се отпусна на рамото му и тя въздъхна доволно.

Жослин я сложи върху леглото и започна да я съблича. Тя му отвърна със същото и бавно свали дрехите му. Те паднаха на леглото, вкопчени един в друг. Целуваха се отново и отново, докато устните на Мейрин не я заболяха от силата на любовта им. Ръцете ѝ започнаха да галят тялото на Жослин, който също я галеше нежно с дългите си пръсти. Гърбът му беше твърде дълъг. Задникът му беше твърде стегнат. Гърдите му бяха мускулести.

Жослин изохка от удоволствие при допира на пръстите ѝ и остави устните си да я нацелуват навсякъде. Тя беше толкова мека! Кожата ѝ приличаше на розов цвят. Гърдите ѝ сякаш се топяха под извивките на дланите му. Малкият ѝ корем тръпнеше подобно на водите на подскачащо по каменистото си легло горско поточе. Жослин засмука едното ѝ зърно и Мейрин изохка. Той нежно заби нокти в деликатната кожа и звукът, който излезе от гърлото ѝ, го възбуди неимоверно.

Жослин беше малко засрамен, че не може да чака. Просто трябваше да я обладае! Тя очевидно мислеше по същия начин, защото в мига, в който съпругът ѝ се качи върху нея, за да покрие с тялото си нейното, Мейрин разтвори крака и прие копието му в себе си. Той го вкара яростно, изпълваше я докрай и тя жадно го приветстваше с изкусителните тласъци на тялото си. Жослин усети, че губи контрол, и семето му се изля от твърдия му член и наводни утробата ѝ.

— Даа — прошепна тя в ухото му. — О, да, господарю мой, любов моя! — и Мейрин също бе разтърсена от силата на взаимната им страст.

Телата им бяха мокри от пот и двамата лежаха задъхани един до друг.

— Никога не съм срещал жена — каза той на пресекулки, — на която толкова да ѝ харесва да прави любов.

— И въпреки това аз не мога да зачена — тихо каза Мейрин.

Жослин повдигна възглавниците им и ги опря в таблата на леглото, след което се намести в полуседнало положение и я придърпа към себе си.

— Скъпа, ти загуби детето преди деня на свети Матей и не можеше да се сношаваш с мен до нощта преди Богоявление, а това беше само преди три месеца и половина. Не се тревожи! Изминало е твърде малко време. Сигурен съм, че ще заченеш преди тазгодишната жътва. Ако аз не съм разтревожен, защо ти трябва да си?

— Ако не бях толкова глупава, сега щях да съм родила първия ни син и с гордост щях да се срещна отново с краля. Той ще се учуди, че нямаме деца, и ще си помисли, че всъщност ти е направил мечешка услуга като ни ожени.

— Не, магьоснице. Ако той попита, аз ще му кажа истината. Ще му кажа, че докато съм изпълнявал задълженията си към него, ти си

била оставена сама да се изправиш срещу гнева на Еадрик Дивия. Ще му разкажа как си спасила Ефлея и си надхитрила бунтовника. Кралят ще се гордее с теб, Мейрин! Той изключително много цени верността и смелостта.

— Радвам се — отвърна тя. Изпълнените му с любов думи я накараха да не се самосъжалява толкова много. — Това е всичко, което ще трябва да предложи този път. Завиждам на кралицата за семейството ѝ.

— Недей! Аз обичам милорд Уилям, но човек не може да му завижда за децата му. Младият Робърт прилича твърде много на майка си. Ричард, Агата и Аделиза се смятат за твърде голяма работа. Адела и Уилям Руфъс си приличат като две капки вода. Те са две сприхави хлапета, които искат всичко да става както те поискат. Нито едно от тях не прилича на баща си и точно това е трагичното.

— Струва ми се, че си твърде строг в преценката си. Те са просто деца и като пораснат, сигурно ще се променят към по-добро.

— Не, Мейрин, не съм твърде строг. Не забравяй, че съм израснал в норманския двор. Робърт Нормандски е на четиринадесет години, а сестрите му Агата и Аделиза са съответно на тринадесет и дванадесет. Те вече не са малки деца. Когато ърл Харолд посети Нормандия преди няколко години, беше уредено той да се ожени за най-голямата дъщеря на краля — Агата. После Харолд уби уелския крал и принуди съпругата му да се омъжи за него, изоставяйки бедната Агата. Тогава кралят уреди Агата да се омъжи за Хърбърт, граф Мейн, но той почина. Сега Уилям е уредил дъщеря му да се омъжи за Алфонсо от Леон, но тя отказва да отиде там и се кълне, че ще умре девствена. Дано Дева Мария да ме предпази от такива деца!

— Очевидно е, че децата на краля никога не са били наказвани. Ако ги бяха били по-честичко, такива неща нямаше да се случат.

— Баща ти биеше ли те?

— Разбира се, че не! Нямаше нужда от това, но брат ми Бранд постоянно опитваше кожения колан на баща ни. Веднъж татко счупи три жилави брезови пръчки в задника му само при един бой. Брат ми беше силен и упорит, колкото баща ни.

Жослин се разсмя:

— Е, ще се наложи да натупвам децата ни, ако си го заслужат, но с майка като теб много се съмнявам дали те някога ще почувстват

гнева ни, магьоснице.

— Стига да успея да зачена.

— Ще успееш, скъпа! — увери я нежно мъжът ѝ и я целуна по челото. — А сега може би ще трябва да направим още един опит в това направление.

Мейрин обърна глава, за да го погледне, и устните ѝ се свиха в чувствена усмивка:

— Както желаете, любими милорд. Не ви ли казах, че майка ми ме научи да бъда покорна дъщеря с чувство за дълг?

Жослин се засмя тихо:

— Мейрин, моя скъпа, сладка магьоснице, твърде отдавна сме женени, за да знам, че ти си покорна и имаш чувство за дълг само когато ти изнася.

— Тогава, милорд, може би, трябва да се облека и да се върна да работя.

— Както желаете, лейди — бе хладният му отговор.

— Жослин! Ако ме отпратиш от леглото ни, никога няма да ти простя!

Той я дръпна в прегръдките си и каза със смях:

— А ако ти наистина ми повярваш и си отидеш, лейди, аз никога няма да ти го простя!

— Разбойник! — отвърна тя и го дръпна силно за косата.

Устните им пак се сляха в страстна целувка и след няколко минути те отново свършиха едновременно.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ГОСПОДАРКАТА НА ЕФЛЕЯ
АНГЛИЯ И ШОТЛАНДИЯ, 1068 — 1070
ГОДИНА

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Хелас, тази влага със сигурност ще ме убие! — оплака се херцогиня Матилда раздразнено. — Домът на един крал не трябва да се намира на брега на река.

Тя седеше на ниско столче и гледаше с любопитство през прозореца към Темза. Реката беше спокойна и кална, и не приличаше на реките на Нормандия и Фландрия, където херцогинята беше израсла. Въпреки това на Матилда ѝ се струваше, че влагата край Темза е много по-силна, отколкото край която и да било от реките, които беше виждала. Херцогинята си помисли, че никога през живота си не беше изпитвала такъв студ. Може би, това се дължеше на факта, че в Англия слънцето не грееше толкова силно, колкото в Нормандия, и не даваше възможност на влагата да се изпари. Влагата правеше Матилда раздразнителна, въпреки че детето, което носеше в утробата си, също влияеше на настроението ѝ през тези дни.

Децата ѝ! Херцогинята въздъхна. Робърт, най-големият ѝ син. Толкова очарователен, остроумен и с дар слово, а същевременно и момче, което даваше твърде много, обещавахе и не изпълняваше обещанията си и твърде много копнееше да получи херцогството на баща си в Нормандия, въпреки че не беше достатъчно мъдро, за да го управлява добре. Единствено господ знаеше колко много го обичаше тя, но широките му пръсти я тревожеха. Уилям бе натрупал обширни владения, а Робърт, неговият пръв наследник не показваше, че е достатъчно силен, за да ги задържи.

Ричард беше вторият ѝ син и много приличаше на Робърт, но му липсваше амбицията на брат му. За Ричард животът беше просто забавен и той не искаше нищо повече, освен да бъде оставен да си живее. Матилда се тревожеше най-много за него, защото вярваше, че едно момче не трябва да се отегчава от живота, нито пък да не се стреми да постигне някаква цел.

После идваше ред на най-голямата ѝ дъщеря Агата, която непрестанно създаваше проблеми на родителите си. Матилда беше оставила Агата в дома им в Нормандия да размишлява върху греха на

неподчинението си на бащината воля. На устните на херцогинята се появи лека усмивка. Агата беше също така упорита, както бе била майка ѝ някога, но тя не смяташе да признае това пред дъщеря си. Агата не се нуждаеше от подкрепа в бунта си.

Само най-малкият от тримата ѝ сина, Уилям Руфъс, беше придружил майка си в Англия. Матилда се намръщи. Той беше нейно дете, но тя го смяташе за изключително ужасно хлапе. Матилда го беше взела със себе си само за да остави по-малките му сестри да си отдъхнат от постоянните му и безжалостни подигравки. Той никога не ги оставяше на мира и само една от тях, четиригодишната Адела, успяваше да му отвърне със същата злоба и следователно щеше да стане също толкова гадна, като пораснеше, колкото беше и брат ѝ. Херцогинята вече съжаляваше мъжа, който щеше да се ожени за Адела, защото дори и редовният бой не бе успял да смекчи характера на момичето. Матилда постави ръка върху корема си и се помоли на Бога и Дева Мария това ѝ дете да бъде син и този син да прилича на баща си Уилям.

— Мадам.

Матилда се отдръпна от прозореца:

— Да, Биота?

— Пожелахте Жослин дьо Кобург да се яви при вас веднага след пристигането си — каза прислужничката ѝ. — Той очаква Ваше Величество да го приеме — Биота не се беше отделяла от Матилда още от детството ѝ, познаваше добре Жослин и знаеше, че младежът е един от любимците на господарката ѝ.

Херцогинята стана от столчето си. Красивото ѝ лице бе озарено от усмивка:

— Кажи му да влезе, Биота. Внимание, дами! Имаме посетител.

Придворните дами на бъдещата кралица се скупчиха около господарката си подобно на ято чуруликащи птички. Всички те си спомняха красавеца Жослин дьо Кобург и знаеха колко добре се беше справил със задълженията си в Англия. Биота забързано отиде до вратата, за да пусне посетителя да влезе. Докато влизаше в стаята, Жослин я целуна сърдечно по румената буза и ѝ прошепна нещо, което накара възрастната жена да се изчерви, въпреки че тя се разсмя и му удари приятелски шамар. Матилда си помисли, че Жослин никога не беше изглеждал толкова добре. Той беше по-висок от съпруга ѝ с

десетина сантиметра и много по-красив от Уилям. Тя отново се усмихна. Херцогинята имаше слабост към Жослин още от момента, в който той беше пристигнал в двора като подарък от Уилям и бе постъпил на служба при нея като паж. През всички тези години Матилда не бе забравила добрината на младия рицар.

— Жослин дьо Кобург, скъпи приятелю — поздрави го тя и протегна ръце към него.

Той пое подадените му ръце и ги целуна почтително:

— Милейди Матилда! Колко съм щастлив да ви видя отново, при това в добро здраве и така разцъфтяла. Дали причината за това е онова, за което си мисля?

Тя кимна:

— Да, Жослин, аз отново съм бременна. Детето ще се роди през есента и аз се моля на Бога да ме дари със син! Но разкажете ми за себе си, приятелю. Откакто съм в Англия, нямах възможност да се виждам с милорд Уилям твърде често, а когато се виждахме, имахме да си казваме толкова много неща. Не ми е лесно да управлявам имотите на съпруга си в негово отсъствие. Спомням си, че той ми каза, че ви е намерил някакво имение. Вярно ли е това?

— Да, мадам. Кралят възнагради службата ми при него с едно красиво малко имение близо до границата ни с Уелс. Сега аз строя там замък, за да запазя кралския мир. Ако можете да ми отделите от времето си, мадам, за мен ще бъде удоволствие да ви разкажа за приключенията си след пристигането ми в Англия.

— О, ще ми бъде много приятно да ги чуя, Жослин!

Уилям нямаше много време за мен, откакто дойдох тук. Тези англичани не спират да му създават главоболия. Пътувах придружена само от епископ Хю от Лизо и от най-малкия си син, без дори един минстрел, който да ме развлича по време на пътуването. Преди да започнете разказа си, обаче съм ви подготвила една изненада. Между дамите ми има една ваша стара приятелка.

Жослин изглеждаше много учуден и дамите край кралицата захихикаха.

— Излезте, скъпа моя! Не сте ли изненадан?

Бланш стоеше пред него и му се усмихваше тъпо, а пръстите ѝ си играеха със златния ѝ колан. Тя беше облечена в дрехи в любимия ѝ син цвят и бе пристегнала златистата си коса със сребърни лентички.

За миг на Жослин му се стори, че ще припадне. Единственото нещо, за което можеше да мисли в този момент, бе как щеше да обясни на Мейрин връзката си с Бланш, защото знаеше, че жена му щеше да побеснее. Той не беше вярвал, че някога пак ще се срещне с Бланш дъосен Брийо. Какво правеше тя тук, за бога? Защо го беше последвала в Англия?

В противоречие с всички закони на приличието Бланш се хвърли в прегръдките му и страстно притисна устни към неговите.

— О, скъпи, да знаеш колко много ми липсваше! — въздъхна тя.

— Мадам, вие забравяте къде се намирате и коя сте! — той бързо я отблъсна от себе си. Трябваше незабавно да уреди този въпрос, защото скъпата му кралица го гледаше, сякаш му беше направила огромна услуга.

— Не сте ли доволен, че отново виждате Бланш, Жослин? Доколкото разбрах, с тази дама сте възнамерявали да се ожените, когато вие успеете в живот — кралицата погледна лукаво първо Бланш, а след това и рицаря.

— Мадам, трябва да бъда откровен с вас, въпреки че думите ми няма да прозвучат кавалерски. Не мога да си представя как сте решили, че тази дама и аз имаме някакво споразумение. Как бих могъл да дам честната си дума, на която и да било жена, след като нямах средствата, с които да издържам съпруга? Та аз не можех да ѝ предложа нищо, нито дори и уважавано име! Мадам, вие ме познавате най-добре от всички! Срегнах тази дама преди три години, докато бях на посещение при родителите си в Кобург. По покана на брат ѝ посетих неговия дом, но по време на престоя ми там нито веднъж не бе спомената възможността за евентуален брак между мен и тази дама. Учуден съм, че тя е могла да си помисли подобно нещо. Уверен съм, че брат ѝ ще потвърди верността на думите ми.

Матилда беше много разтревожена от този неочакван обрат на събитията. Не стига, че беше обидила един добър и верен приятел, ами се беше оставила да бъде подлъгана от тази авантюристка, която се беше подиграла с доброто ѝ сърце. Това беше направо непростимо! Сините очи на херцогинята заблестяха гневно. Тя се обърна към Бланш:

— Е, мадам, какво обяснение ще ни дадете за всичко това? Въпреки че не ме излъгахте открито, вие не бяхте и напълно откровена

с мен.

Бланш дьо сен Брийо не беше глупачка. Беше рискувала, но може би не всичко беше загубено. Тя се хвърли в краката на кралицата.

— О, мадам! — разхълца се доста убедително. — Имайте милост към мен! Откакто за първи път видях Жослин дьо Кобург, мисля само за него! Можете ли да ме обвинявате за това, вие, която го познавате най-добре? Познавах честния му характер и знаех, че той няма дори да посмее да намекне за възможен брак, преди да успее в живота. В крайна сметка — не можа да се въздържи да добави тя, — аз наистина съм от семейство дьо сен Брийо и имам по-високо положение от него, но въпреки това го обичам! Помислих си, че сега, когато кралят възнагради вярната му служба, аз просто трябваше да дойда в Англия и ако успея да се срещна с него, той може би щеше да се осмели да заговори за чувствата, които аз знам, че изпитва към мен. По какъв друг начин можех да дойда в Англия, освен като една от вашите придворни дами? Мадам, аз осъзнавам, че бях твърде смела и дори безразсъдна. Тези две качества не трябва да бъдат присъщи на жена с моето положение, но аз не можах да се възпра! Аз го обичам! О, моля ви, моля ви, кажете, че ми прощавате!

Кралицата беше практична жена, но имаше романтично сърце. Молбата на Бланш я трогна до сълзи.

— Да, да — каза тя и се наведе, за да помогне на Бланш дьо сен Брийо да се изправи на крака. — Вярно е, мила Бланш, че вие се държахте неприлично за дама с вашия ранг, но аз разбирам онова толкова чудесно и жестоко чувство, наречено любов, и знам до какво докарва то хората, които са обзети от него. Много съм ви сърдита, но независимо от това ще ви простя — тя се обърна към Жослин: — Може би и Жослин ще ви прости и вие двамата ще изгладите недоразумението помежду си. Какво ще кажете, скъпи приятелю? Един мъж със земи има нужда от добра съпруга, не е ли така? — Матилда наклони глава и му се усмихна победоносно.

— Това, скъпа мадам, беше част от онова, за което възнамерявах да ви разкажа. Аз съм женен от повече от две години. Съпругата ми дойде с мен в Лондон, за да присъства на коронацията ви, и бих искал да ви я представя. Когато кралят ми даде Ефлея, той ми даде и наследницата на имението за съпруга. Често се страхувам, че ако той разбере каква голяма услуга ми направи, може би ще си вземе обратно

подаръка. Кралят ми даде не само земи, а и съпруга, която обичам повече от собствения си живот.

— Ооо! — Бланш дьо сен Брийо припадна драматично.

Матилда махна нетърпеливо с ръка.

— Махнете я оттук! — нареди тя на дамите си. Херцогинята вече не изпитваше никакво съчувствие към Бланш. Тази жена бе показала непросжима липса на обноски и си беше получила заслуженото.

Дамите извлякоха Бланш и по даден от господарката ѝ знак Биота им прегради пътя обратно, като се настани пред вратата в преддверието. Матилда се отпусна в тапицирания стол с висока облегалка и посочи на Жослин стола, който се намираше пред нейния.

— А сега ми разкажи всичко, Жослин! — каза му тя. После се наведе напред, опря лакти в коленете си и внимателно се заслуша в разказа му.

Понякога тя се усмихваше на думите му, понякога прехапваше устни, за да потисне напирания в гърдите ѝ смях. Когато той започна да разказва как Мейрин бе защитила Ефлея и бе загубила детето си малко след това, бледосините очи на херцогинята се насълзиха.

— Бедничката! — каза тя. — Твоята Мейрин е смела жена. Точно от такива жени има нужда Англия сега! Не мога да си представя Бланш да защити дома си по такъв начин. Този Еадрик Дивия, едва ли би бил впечатлен от някоя тропача с крак женичка, каквато би била Бланш в подобно положение.

— Мейрин много иска да се запознае с вас, милейди Матилда! Тя ви завижда за голямото ви семейство, защото и тя като мен иска да имаме много деца.

— Разбира се, че ще ми я доведеш, и то още днес, приятелю! Много съм нетърпелива да се срещна с твоята магьосница. Какво очарователно любовно име е това, Жослин! Въпреки че знаех, че се възхищаваш на Уилям и се опитваш да му подражаваш, винаги съм си мислила, че дълбоко в душата си си романтичен. А сега виждам по погледа ти, че има нещо, което не си ми казал. Искаш ли да ми кажеш какво е то? — Матилда се усмихваше игриво, но вътре в себе си се тревожеше, защото искаше да поправи грешката, която бе извършила спрямо приятеля си, като бе довела Бланш със себе си.

Жослин се поколеба за миг, но реши да ѝ каже всичко.

— Става въпрос за Бланш дьо сен Брийо, мадам. Не съм казал на жена си, че се познавам с нея.

— Това не е било необходимо, Жослин — отвърна кралицата. — Когато сте се оженили, съпругата ти е била вдовица и не е била толкова наивна, та да си мисли, че не си имал други жени преди нея. Признавам, че днес се получи доста неудобна ситуация, но аз ще изпратя тази жена в дома ѝ веднага след коронацията ми. За съжаление, тя няма да може да отпътува по-скоро, защото никой няма да ходи в Нормандия преди следващата седмица. Въпреки неприличното си поведение, тя все пак е дама. Освен това, сега аз имам нужда от нея. Една от моите придворни дами се разболя точно преди тръгването ми за Англия и въпреки че не познавах Бланш, трябваше да я взема със себе си, защото тя има някаква връзка със семейство Монтгомъри, а те са приятели на съпруга ми. Ужасена съм от това, че те поставих в толкова неловко положение.

— Става въпрос за нещо много по-лошо от това, че не съм казал на Мейрин за познанството си с Бланш. Бланш дьо сен Брийо е мащехата на жена ми.

Матилда зяпна от изненада и Жослин продължи с обясненията си. Когато той свърши разказа си, херцогинята го погледна и каза:

— Бланш едва ли ще познае съпругата ти, приятелю. В крайна сметка, когато е била прогонена от дома си, Мейрин е била просто дете. Жена ти обаче със сигурност ще разпознае Бланш, така че ще бъде най-добре да ѝ кажеш, преди да е видяла мащехата си, защото иначе тя никога няма да ти прости. Върви си у дома и ѝ разкажи всичко! После я доведи тук. Сигурна съм, че ако гарантирам за доброто ти поведение — завърши усмихната кралицата, — жена ти може би ще ти прости. Ако не го направи, как ще си създадете голямото семейство, за което и двамата мечтаете?

Жослин стана от стола си, коленичи и целуна подадената му ръка:

— Хиляди благодарности, мадам! Много съм ви благодарен за помощта, която ми оказахте.

После стана, прекоси стаята и излезе. На двора го очакваше конят му. Жослин го яхна и премина през целия град, докато не стигна до малката къщичка с овощна градина. Един слуга изтича от къщата и

отведе коня му в конюшната. Жослин намери Мейрин да реже клонки в градината зад къщата. С тях тя щеше да украси залата.

Мейрин се обърна усмихнато:

— Видя ли се с кралицата?

— Да — отвърна той, целуна я по челото и я заведе до една пейка. — Тя пожела да се запознае с теб и ние трябва да я посетим по-късно следобед. Преди това обаче има нещо, което трябва да ти кажа, магьоснице.

— О, мога да се сетя какво е то! — каза тя палаво. — Ти не ми отговори, когато те попитах за жените, които си познавал в двора на крал Уилям в Нормандия. Една от тях обаче е между придворните дами на кралицата и сега ти трябва да ми разкажеш за вас двамата преди тази дама — която е разбрала, че си женен, и те ревнува от мен — да ми го каже лично — тя се разсмя: — Не е ли така, милорд?

— И да, и не, магьоснице. Срецнах въпросната дама в Кобург. По-късно посетих дома на брат й по негова покана и тя също беше там. Между нас никога не е имало интимна връзка, въпреки че трябва да призная, че флиртувахме един с друг. Това, че нямах земи, както и обстоятелствата около раждането ми, не ми даваха възможност да предложа, каквото и да било, на която и да било жена, но дори и ако имах възможност, аз не бих предложил нищо точно на тази жена. Тя обаче си е помислила обратното. Успяла е някак да научи, че ми е било дадено имение в Англия, и успяла да получи достъп до норманския двор, когато една от придворните дами на кралицата се разболяла и трябвало да остане в Нормандия. Дамата използвала познанството си с някои много влиятелни хора и получила мястото на болната придворна дама. Тя накарала кралицата да повярва, че съм обещал да се ожения за нея.

— Тази жена е доста смела — забеляза Мейрин. — Вярвам, че си й казал, че си вече женен.

— Казах го на кралицата в присъствието на дамата.

— И коя е тази дама, Жослин? Ти много внимаваше да не споменеш името й, но ще трябва да ми го кажеш, за да не бъде поставена в неловко положение пред кралицата и придворните й дами.

— Магьоснице, прости ми, че не ти казах за това преди, но го направих, защото не исках да те нараня! Познанството ми с въпросната дама стана много преди изобщо да знаех за съществуването ти. Не

очаквах да я срещна отново и затова сметнах, че няма причини да те тревожа. Въпросната дама е Бланш дьо сен Брийо!

— Тази кучка?! — думите бяха изречени почти шепнешком, но за негова изненада Мейрин се разсмя: — За бога, тя трябва да е отчаяна, щом като те е последвала чак в Англия! — тя се обърна и виолетовите ѝ очи внимателно се вгледаха в лицето му: — Заклевах ли се в честта на майка си, че между вас не е имало нищо?

— Заклевам се! Между нас наистина нямаше нищо, Мейрин.

— Вярвам ти, Жослин, но бог да ти е на помощ, ако открия, че си ме излъгал. Ще те убия!

Жослин изобщо не се усъмни в думите ѝ.

— Обичам те, магьоснице! — каза простичко той.

— Ти обичаш и Ефлея — отвърна тя.

— Така е, но аз съм честен човек, Мейрин. Никога не съм те лъгал, за каквото и да било.

— Вие премълчахте нещо от мен, милорд — отвърна тя, — но това няма значение. Вярвам ти, че си искал да ми спестиш болезнените спомени. Разказа ли цялата ми история на кралицата?

— Да. Тя беше вбесена от коварството на Бланш и смята да я върне обратно в Нормандия, но не може да го направи преди следващата седмица, когато ще се връщат и други от поканените гости. А сега, съпруго, въпросът е какво ще правим ние?

— Сега съм на седемнадесет години — отвърна Мейрин. — Когато напуснах Ландерно, бях само на шест. Не мисля, че мащехата ми ще ме познае, въпреки цвета на косата и името ми. Тя може и да е зла, но не е чак толкова умна. Според мен тя отдавна ме е забравила или пък ако не е, то отдавна ме мисли за умряла. Единственото, което имаше значение за нея, беше, че аз стоях на пътя на дъщеря ѝ по отношение наследяването на Ландерно. Щом този проблем беше разрешен, тя със сигурност ме е изхвърлила от съзнанието си.

— Значи ще ѝ простиш за това, което ти е сторила в миналото, и няма да ѝ разкриеш коя си?

— Не съм казала подобно нещо, Жослин. Напротив, аз искам да си отмъстя на Бланш дьо сен Брийо! — тя го хвана за ръката и я целуна, като го гледаше в очите. — Моля те, да ме оставиш да го направя!

— Това, което Бланш е направила, е грешно и дори престъпно, Мейрин. Но все пак помисли, магьоснице! Нейните действия не са ти навредили твърде много. При осиновителите ти в Англия ти е било по-добре, отколкото е щяло да ти бъде в Ландерно с Бланш дьо сен Брийо като твоя настойничка. Тя може би е щяла да те убие!

— Точно в това ѝ беше грешката. Тя трябваше да ме убие, докато още можеше!

— Какво смяташ да правиш тогава?

— Спомняш ли си деня, в който се оженихме и кралят ме попита дали искам Ландерно да ми бъде върнат, а аз казах, че не искам? Е, докато бях бременна, мислих доста по въпроса, Жослин. Алдфорд и всички бъдещи почести и титли, които получиш, ще бъдат предадени на най-големия ни син. Вторият ни син ще наследи Ефлея. Третият трябва да получи Ландерно.

— А какво ще правиш със своята полусестра? Ако ѝ отнемеш Ландерно, тя никога няма да може да се омъжи. Знаеш, че имението е нейната зестра. Да не искаш да нараниш Бланш дьо сен Брийо, като удариш детето ѝ?

— Ти познаваш ли дъщерята на Бланш? — запита хладно Мейрин.

— Не. Никога не съм я срещал, но Бланш се хвалеше, че успяла да уреди дъщеря ѝ да се омъжи за един от по-малките синове на семейство Монтгомъри.

— Момичето не желае да се омъжи в светския смисъл на думата. Наскоро я видях в окоето на съзнанието си. Не разбирам защо това стана след всичките тези години. Та тя дори не се беше родила, когато аз бях изгонена от Ландерно, но аз някак си разбрах, че тя не иска да се омъжи, както направихме ние с теб. Сестра ми иска да стане Христова невеста и аз с радост ще ѝ помогна да влезе в някой добър манастир. Планираният брак е принудителен и има за цел задоволяване на амбициите на майка ѝ. Това е типично за тази кучка, но така, както тя не успя да осъществи плановете си спрямо мен, така няма да успее в това, което е нагласила за собственото си дете! Аз ще си отмъстя на Бланш дьо сен Брийо, като дам възможност на сестра си да осъществи желанието си. Какво друго ще ѝ остане на Бланш, ако изгуби Ландерно и дъщеря си?

— Как можеш да бъдеш сигурна, че това, в което вярваш, е истина? Може би това, което виждаш, е онова, което ти се иска да видиш, Мейрин. Внимавай, за да не нараниш едно невинно момиче в желанието си да си отмъстиш!

— Знам, че е истина! Никога не виждам неверни неща! През целия си живот съм се вслушвала във вътрешния си глас. Когато не му обръщах внимание, се провалях. Когато го слушах, винаги печелех. Отдавна не бях имала ясно видение. Проблемът е, че аз рядко виждам неща, които се отнасят до близките ми. Ако можех, щях да предупредя баща си и брат си какво ги очаква, ако отидат да се бият с норвежците! Това, което виждам за сестра си, е вярно, Жослин. Моля те, да ми повярваш!

— В такъв случай ти си намерила идеалния начин да отмъстиш на Бланш дьо сен Брийо, Мейрин. Тъй като Ландерно принадлежеше на дъщеря ѝ, а семейството ѝ не можеше да си позволи да ѝ даде нова зестра, мащехата ти никога не можа да се омъжи повторно. Сега тя разчита на издръжката на брат си и живее в неговия дом и — както сама можеш да се досетиш — не се разбира добре с него и с жена му. Бракът на дъщеря ѝ щеше да ѝ предложи изход от това положение. След сватбата тя можеше да се премести да живее при дъщеря си и зет си, а може би дори и да си намери нов съпруг. Винаги има по някой дребен рицар, който копнее да се свърже с някое могъщо семейство като това на Монтгомъри и би я взел дори и без зестра. Тя е достатъчно млада, за да роди още деца.

— Това наказание не е достатъчно за жестокостта ѝ към мен и към баща ми, Жослин! На смъртния си одър татко пожела да ме види, но тя не му позволи. Тялото му още не беше изстинало, когато тя ме продаде в робство. Тя не само ми отне наследството, но и опетни името и паметта на майка ми, като ме обяви за незаконородена! Ако тя беше сметнала, че има възможност да ме убие и да се отърве безнаказано, нямаше да се колебае да го направи! Не мисля, че съм твърде сурова, като ѝ отнемам всичко и я оставям да живее. Надявам се животът ѝ да бъде много дълъг и много самотен!

— Въпреки всички години, които си прекарала в нежна Англия и цивилизована Византия, ти си оставащ келт по душа — каза Жослин.

Мейрин се засмя щастливо.

— Милорд, вие ме ласкаете! — отвърна тя. — Аз наистина съм келт и гневът ми продължава да гори, дори когато на хората им се струва, че пламъкът му го няма.

— Ще запомня това, магьоснице! Според мен ти си опасна жена, въпреки че не ти личи. Ти си много сложно същество и аз не съм сигурен дали всъщност не трябва да се страхувам от теб.

— Няма от какво да се страхувате, докато сте ми верен, милорд. Обичам те, Жослин!

Той я прегърна и я притисна към сърцето си. Жослин знаеше, че жена му не е твърде жестока към мащехата си и сестра си. Ландерно ѝ се полагаше по право и ако тя не си го вземеше обратно, името ѝ и името на майка ѝ никога нямаше да бъдат изчистени от петното, което им беше лепнала Бланш дьо сен Брийо. Той беше доволен, че Мейрин мислеше да има трима сина.

— А какво ще правим, ако ни се роди и четвърти син? — попита я той.

— Едно семейство винаги има нужда от епископ — отвърна тя, като то гледаше право в очите.

Жослин се разсмя високо.

— И поне още двама, в случай че първите се разболеят или им се случи някакво нещастие — каза той и Мейрин закима. — А колко дъщери ще си направим?

— Може би четири. Три добри брака и една абатиса за допълнение към епископа.

— Ти си амбициозна като властваща кралица — разхили се мъжът ѝ и шляпна коляното ѝ със свободната си ръка.

— Ако през следващите няколко поколения успеем да създадем подходящите съюзи, един ден семейството ни може да даде и кралица на Англия — отговори тя съвсем сериозно.

— Всяко нещо с времето си, магьоснице! Сега трябва да отидем да се срещнем с нашата кралица и ти за първи път след много години ще можеш да огледаш мащехата си. Тъй като на теб явно ти харесва играта на котка и мишка, ще ти бъде приятно, когато разбереш, че тя не те е познала, въпреки че присъствието ти като моя съпруга направо ще я влуди.

— Какво да си облека? — започна да размишлява дяволито на глас Мейрин. — Нещо елегантно, но не твърде бляскаво. Не. Трябва да

бъде нещо, което да подчертава съвършената белота на кожата ми и цвета на косата ми. Тюркоазната туника с полата от сребрист плат! Те ще бъдат най-подходящи.

„Господи, смили се над бедната Бланш дьо сен Брийо!“ — помисли си Жослин. Дамата си нямаше и представа какъв опасен враг си беше спечелила в лицето на Мейрин. Мейрин беше права, като казваше, че Бланш не е кой знае колко умна, въпреки че извършеното от нея беше напълно непроситимо. За миг Жослин си представи Мейрин като малко момиченце, което внезапно е откъснато от дома си, без дори да му дадат време да оплаче баща си, когото е обожавало. Ужасът от престъплението на Бланш го разтърси до дъното на душата му. Той изобщо не се съмняваше, че без верния Дагда Мейрин би била загубена, защото е била твърде малка, за да може да се грижи сама за себе си.

Нара беше дошла с тях в Лондон и с нейна помощ Мейрин успя да се приготи бързо. Сребристите пола беше дълга и широка и платът се спускаше на нежни гънки. Върху полата имаше втора пола от прозрачна коприна, която помагаше сребристото да изпква още повече. Това бе моден трик, който Мейрин беше научила във Византия. Горната пола беше от същия синьо-зелен плат, от който беше направена и туниката ѝ. Дългите ръкави на туниката се разширяваха от лактите към китките и дрехата беше пристегната с колан от свързани един с друг сребърни дискове, всеки от които имаше по един лунен камък в центъра си. Нара коленичи и obu краката на господарката си в чифт меки синьо-зелени обувки, които се закопчаваха отпред с малки перлени копчета. По англосаксонския обичай косата на Мейрин бе прибрана така, че падаше ниско върху тила ѝ. Върху главата си тя сложи сребрист воал, придържан от златен обръч.

— Придворните дами на кралицата ще си изпохапят устните от завист, като видят дрехите ти — заяви усмихнато Жослин. — Норманските дами смятат, че стоят над всички останали.

— Чакай малко. Още не съм си избрала накитите! — тя се загледа в кутията, която Нара отвори пред нея, и най-накрая извади крушовидни обици от розов кристал и огърлица със същия цвят, на която висеше красив келтски кръст от червено ирландско злато. Избра си и два пръстена: един с голям диамант, заобиколен от аметисти, и

друг с огромна розова перла. — Данося повече пръстени ще се сметне за нескромно.

— Много умно от твоя страна беше да се облечеш така, че да допълваш облеклото ми — каза Жослин, смеейки се. Той бе облякъл туника в алено и златно, и мантия в същия ален цвят. Дрехите подчертаваха тъмнорусата му коса.

— Не се ли допълваме още от деня, в който се срещнахме за първи път, милорд? — подкачи го тя в отговор.

— Нервна ли си? — запита я Жослин, докато двамата приближаваха към покоите на кралицата.

— Малко — призна си Мейрин, преди Биота да им отвори вратата. Очите на Мейрин бързо огледаха жените в стаята и тя веднага забеляза Бланш. Погледите им се срещнаха, но Бланш не успя да я познае. След това Мейрин забеляза кралицата, която позна веднага, защото Жослин ѝ я беше описал подробно.

Матилда Нормандска придаваше ново значение на думата „малка“, защото беше висока само метър двадесет и пет. Пропорциите ѝ бяха идеални и тя беше много красива. Кожата ѝ беше бяла, а бузите — румени. Сребристорусата ѝ коса беше прибрана с висока диадема, за да увеличи височината ѝ. Яркосините ѝ очи се оживиха от интерес. Очевидно беше, че тези очи не пропускаха почти нищо.

Мейрин отиде направо до кралицата и коленичи грациозно, навеждайки покорно красивата си глава.

Матилда кимна одобрително на Жослин и каза с мелодичния си глас:

— Станете, Мейрин от Ефлея!

Мейрин се изправи.

— Добре дошла в Англия, милейди кралице! — каза тя на седналата Матилда.

— Благодаря, дете мое! — отвърна кралицата и се обърна към Жослин: — Сега разбирам какво имахте предвид, като ми казахте, че милорд Уилям ви е направил голяма услуга, Жослин. Съпругата ви е красива и има безупречни обноски — после тя отново погледна Мейрин: — Доколкото разбрах, скъпа, първият ви съпруг е бил принц Василий от Византия.

Придворните дами на кралицата започнаха да проявяват интерес към разговора. Това очевидно не беше никаква обикновена саксонска

селянка. Любопитството им се подсилваше и от драмата, в която беше замесена Бланш дьо сен Брийо.

— Да, милейди кралице. Принц Василий беше мой съпруг до скоропостижната си смърт. Оженихме се, когато баща ми Алдуин Ателсбеорн, Бог да го прости, беше изпратен като търговски посланик на крал Едуард в Константинопол. Когато крал Уилям дойде в Англия, той разбра, че аз съм добра партия за любимия си съпруг Жослин дьо Кобург, и ни ожени.

— Хубаво е да бъдеш обичана — каза кралицата и Мейрин осъзна каква голяма истина бе изразила Матилда с тези няколко думи.

— О, да, мадам! — съгласи се тя и херцогинята се усмихна топло.

В продължение на няколко минути те си говориха за маловажни неща. После кралицата каза:

— Вие двамата ще останете да вечеряте с нас! — въпреки че бяха изречени като покана, думите й имаха смисъл на кралска заповед. — А сега, приятелю Жослин, идете да изразите почитанията си на милорд Уилям. Красивата ви жена ще остане с мен, докато не дойде време за вечеря.

Мейрин усети как сърцето ѝ заби учестено. Тя не беше си и помисляла, че ще бъде оставена насаме с кралицата и придворните ѝ дами, но Жослин ѝ прошепна, докато се навеждаше, за да я целуне по бузата: „Кураж, магьоснице!“ и си отиде. През следващия един час Мейрин седя на едно столче до кралицата и разговаряше с нея и с дамите ѝ. Безупречният ѝ френски я правеше да прилича на една от тях. През цялото време Мейрин усещаше, че Бланш дьо сен Брийо се приближава до нея, докато най-накрая двете жени не се озоваха една до друга. Бланш се възползва от една пауза в разговора и каза:

— Познавах съпруга ви Жослин в Бретон, където сме израснали и двамата. С него бяхме много близки.

— Значи се познавате още от деца? — запита невинно Мейрин. — И вие ли сте незаконородена, лейди?

По бялата кожа на Бланш избиха червени петна и светлосините ѝ очи се изпълниха с гняв.

— Аз ли да съм незаконородена?! — попита тя на пресекулки.

Дамите на кралицата, които не харесваха Бланш, се разхихикаха, прикривайки устните си с ръце. Матилда също прикри леката си

усмивка. Кралицата знаеше истината и ѝ беше ясно, че Мейрин си играе с врага си.

— Мадам! Какво ви кара да смятате, че съм незаконородена? — гласът на Бланш бе станал писклив от негодувание.

— Уверена съм, че никой уважаващ себе си лорд не би оставил дъщеря си да си играе с едно копеле — отвърна любезно Мейрин. — Тъй като споменахте, че познавате съпруга ми от дете, аз предположих, че и вие сте като него. За бога, да не би да съм сбъркала?

— Съвсем сигурно е, че сте сбъркали, лейди! Аз съм Бланш дьо сен Брийо и семейството ми е едно от най-уважаваните в Бретон. Покойният ми съпруг беше Сиаран сен Ронан, но името му не беше толкова добро, колкото моето, и затова аз си върнах семейното име, след като овдовях. Не съм казвала, че познавам съпруга ви от дете! Вие не сте ме разбрали правилно! Запознах се с Жослин преди няколко години.

— Колко хубаво — престори се, че не разбира намека ѝ Мейрин.

Бланш стисна зъби. Не разбираше ли тази саксонска тъпачка какво се опитваше да ѝ каже?

— Съпругът ви и аз бяхме много близки — повтори тя и добави: — Ние бяхме интимни приятели.

Придворните дами опулиха очи, защото Бланш дьо сен Брийо току-що беше признала на красивата съпруга на Жослин дьо Кобург, че е била любовница на мъжа ѝ. Нямаше начин Мейрин да не беше разбрала какво ѝ се казва и дамите я погледнаха и зачакаха да видят какъв ще бъде следващият ѝ ход. Мейрин не ги накара да чакат дълго.

— Ооо! — каза тя. — Искате да кажете, че сте били една от курвите на съпруга ми? — после се обърна към зяпналите от изненада нормански дами и продължи: — Нещо лошо ли казах, милейди Матилда? Ние, саксонките, сме научени да казваме това, което мислим. Надявам се, че не съм ви обидила.

Кралицата успя да потисне смеха си. Тази красива лисица очевидно беше и изключително интелигентна и ако беше омъжена за могъщ човек, щеше да бъде жена, с която на останалите щеше да се налага да се съобразяват. Невинната ѝ откровеност бе заблудила напълно дамите на кралицата. Матилда не беше толкова доверчива, но харесваше начина, по който жената на Жослин си играеше с Бланш. Това ѝ напомняше за начина, по който хищниците си играеха със

следващата си жертва. Гибелта на Бланш дьо сен Брийо беше неизбежна, но тя още не го знаеше.

— В името на света Ана! — каза с престорена строгост Матилда. — Вие наистина сте твърде пряма, милейди Мейрин. Ние, норманските жени, сме по-нежни в речта си.

— Тъй като съм омъжена за един от приближените на крал Уилям — отвърна Мейрин, — ще се постарая да последвам добрия ви пример.

Кралицата кимна и се изправи с думите:

— Време е за вечеря, дами. Елате да се присъединим към мъжете в залата! Мейрин, вие ще останете с мен, докато намерим съпруга ви — после сниши гласа си и продължи да говори, докато вървяха: — Привидно невинният ви език може да унищожи цял взвод въоръжени конници, милейди. Не смея да ви оставя сама, докато не ви върна на Жослин.

Голямата зала на кралския дом беше оживено място. В единия ѝ край имаше голяма камина, в която горяха огромни дъбови пънове. Край едната от стените на залата беше поставена дълга маса, на която се хранеха кралят, кралицата, децата им и всички онези благородници, към които кралят беше благоразположен в момента. Останалите членове на кралския двор, между които бяха и Мейрин, и Жослин, бяха настанени в зависимост от ранга си край пръснати из цялото помещение дървени маси. Пред всяко място имаше панер с топъл хляб и сребърен бокал. Гостите си носеха ножове и лъжици, но пръстите обикновено бяха най-предпочитаният прибор за ядене.

Уилям не се скъпеше за гостите си през седмицата на коронацията и храната беше разнообразна и изобилна. Овце и волове бяха опечени цели. Имаше телешки шол и еленско месо. Печени прасенца със зачервена кожа бяха поднесени с ябълка в устата. Имаше и дивеч: яребици, диви патици и бекасини. Имаше и зайци — задушени, печени и натъпкани в сладкиши със златиста коричка. Няколкостотин петела, гъски и патици бяха поднесени в сос от лимон и джинджирил. Един фазан беше сготвен, след което частите му отново бяха съединени и перата му залепени върху тялото му, след което птицата беше поставена върху кралската маса.

Морската храна също не беше забравена. Съомги и пъстърви бяха изпържени във вино и подправки или поставени в сос от копър и

сметана. Имаше каци със скариди и печени миди в сос от дижонска горчица, сладкиши с треска в сметана и копър и пушена херинга.

Имаше зелен боб и купи с пресни зелки, натопени в бяло вино, както и няколко вида сирене: твърд жълт седар, меко бройе от Франция и топено сирене. Имаше и диви английски ягоди, донесени от Нормандия, ранни череши и пръчици захарен памук. За всички имаше вино, но който предпочиташе, можеше да получи бира.

Мейрин се натъпка с еленско и гъше месо и си хапна от мидите, като облизваше добре пръстите си, за да не се загуби нито капка от скъпоценния сок. Все още гладна, тя си взе парче телешко и къс свинско, като гледаше месото да е от външната страна и да има хрупкава кожичка, която тя много обичаше. Бобът беше много вкусен, както и сиренето, и черешите. Мейрин изяде всичко, което си бе взела, включително и оставения в подноса хляб. Тя изми ръцете си в една пълна със затоплена вода купа, която слугите ѝ поднесоха, облегна се доволно на стола си и се усмихна. Много от хората около нея просто избърсваха пръстите си в дрехите. Тя погледна Жослин и каза:

— Надявам се, че не съм те изложила с апетита си.

— Ти яде като човек, пред когото стои трудна задача.

— Точно така, милорд. Ще ме подкрепиш ли?

— Да, магьоснице. Не ми е неприятно, че се опитваш да си върнеш имотите в Бретон.

Без да продума нито дума повече, Мейрин стана от мястото си, прекоси залата и застана пред кралската маса. Мнозина я видяха, че стои там, но да я заговорят преди краля, щеше да бъде в разрез с етикета. Кралицата се наведе към съпруга си и му прошепна:

— Уилям, съпругата на Жослин дьо Кобург е тук. Ще ми направиш удоволствие, ако удовлетвориш молбата ѝ. Тя ми харесва.

Очите на краля огледаха Мейрин от главата до петите. Той постави бокала си на масата и каза:

— Имате вниманието ни, Мейрин от Ефлея, и можете да говорите!

Мейрин направи нисък реверанс и сребристата ѝ пола се разстла около нея.

— Може би си спомняте деня, в който се срещнахме за първи път, милорд. Беше в деня на сватбата ми. Тогава вие ме попитахте дали искам земите ми в Бретон да ми бъдат върнати и аз прибързано ви

отговорих, че не ги искам. Въпреки че милорд съпругът ми не ме укори за това мое решение, аз доста мислих по въпроса. Ако променя мнението си, милорд Уилям, ще ми върнете ли тези земи?

— Земите ви принадлежат по право, лейди. Но какво ще стане с другите лица, които са замесени в тази история?

— Вярно е, че сестра ми е сгодена, милорд Уилям, но аз вярвам, че тя по-скоро би желала да бъде Христова съпруга, отколкото да се омъжи за някой светски мъж. Между мен и нея няма вражда и аз ще ѝ дам щедра зестра.

Кралят се наведе през масата и заговори с някакъв мъж, който седеше от другата ѝ страна. Разговорът им продължи няколко минути, след което Уилям отново се обърна към Мейрин:

— Момчето от въпросния годеж е починало тази пролет от заушка и все още не е определен нов съпруг за момичето. Това тук е милорд Монтгомъри, който е глава на семейството, от което беше и въпросното момче. Той ми каза, че колкото и да съжaliaва за загубата на тези земи, вие имате право. Момичето по-скоро би влязло в манастир и би прекарало живота си, молейки се на Бога, вместо да се омъжи. Какво ще кажете за това, Мейрин от Ефлея?

— Ще кажа, че връщам законните си права върху имението Ландерно от семейство Сен Брийо, което ми ги открадна, когато бях още дете! Настоявам за кралско правосъдие, милорд Уилям! Аз съм Мейрин сен Ронан, законна и най-голяма дъщеря на Сиаран сен Ронан, владетел на Ландерно, и на съпругата му Мер тир Конъл, ирландска принцеса. Мащехата ми Бланш дьо сен Брийо лъжливо обвини майка ми, Бог да я прости, че ме е родила извън свещените брачни връзки. Тя не посмя да направи това, докато баща ми беше още жив. Не! Тя изчака той да умре и едва тогава го обяви. Заедно с вуйчо си, епископа на Брийо, тя ме изгони от бащиния ми дом и ме продаде в робство, за да ми открадне имотите и да ги даде на дъщеря си. Като Юда тя получи сребърници за живота ми. Тогава бях само на пет години!

В залата се разнесоха шокирани възгласи и поне две жени припаднаха, а още няколко пребледняха и се облегнаха на раменете на седящите до тях мъже. Да желаеш доброто на детето си не беше престъпление, но да продадеш малката си заварена дъщеря в робство беше ужасяващо. Много от присъстващите в залата започнаха да се оглеждат, за да видят коя беше тази жестока жена.

— Милорд Уилям знае, че провидението ме доведе в Англия — продължи Мейрин, — и аз бях спасена от един благороден тан на име Алдуин Ателсбеорн, който заедно с жена си ме отгледа като собствена дъщеря. Когато вторият ми баща и синът му загинаха край Йорк, аз получих всичките им имоти. Ако сестра ми се нуждаеше от имотите ми в Бретон или ги искаше, аз нямаше да пожелая да си ги върна. Сега аз си ги искам! Те са мои по право! Дайте ми кралското правосъдие, милорд Уилям! Върнете ми Ландерно, за да мога да го предам на наследника си и да не бъде заличен родът на баща ми! — завърши тя.

Ако Мейрин беше хвърлила торба със съскащи змии между гостите, в залата нямаше да настъпи толкова голям шум. Тя беше говорила ясно и всички присъстващи я бяха чули. Бланш дьо сен Брийо стана от мястото си и излезе напред, за да се срещне с обвинителката си. Тя се втрени в лицето на Мейрин и очите ѝ се разшириха, когато я позна.

— Трябваше да те убия със собствените си ръце! — изсъска тя толкова високо, че всички в залата я чуха.

— Така е — отвърна Мейрин и се усмихна жестоко. — Трябваше да го направиш!

Бланш се обърна към краля:

— Тя иска кралското правосъдие! Тогава и аз искам същото, милорд Уилям! Тя лъже! Тя е незаконородена! Пред вас стои мръсното зачатие на някаква безименна ирландска селянка, която несъмнено е предлагала тялото си, за да изкара една-две монети. Кой знае дали тя изобщо е дъщеря на Сиаран сен Ронан! Ландерно принадлежи на дъщеря ми Бланшет. Няма никакво съмнение кой е бащата на дъщеря ми!

Мейрин се изсмя подигравателно:

— А, скъпа мащехо, ти все още пееш старата песен, само че сега отвратителният ти вуйчо го няма, за да ти помогне!

— Няма никакво доказателство за брака на родителите ти! — изръмжа Бланш.

— Напротив, мадам, има, и го имаше още по времето, когато ми откраднахте земите.

— Тогава защо не го показва?

— Защото онези, които ми желяеха доброто, се страхуваха, че може да ме убиеш, за да дадеш Ландерно на своето дете — отвърна

прямо Мейрин. — В крайна сметка, ти не се посвени да прелъстиш един епископ от Светата църква, за да постигнеш целта си. Та ти току-що призна пред всички в тази зала, че си замисляла убийството ми!

— Покажи ми доказателството!

— Кралят вече го видя.

— Фалшиво е! Фалшиво е! — изкрещя Бланш. — Ти искаш да измамиш Бланшет! Няма да ти позволя да го направиш!

Всички присъстващи заговориха в един глас. Всяка от двете жени бе говорила достатъчно ясно и не бяха оставили никакво съмнение за предмета на спора си. В залата имаше и няколко рицари от Бретон, които бяха разгневени от начина, по който Бланш дъо сен Брийо се беше отнесла с Мейрин. Сиаран сен Ронан бе познат като честен човек и не би се опитал да постави едно незаконородено дете на мястото на законната си наследничка.

— Тишина! — гласът на краля се извиси над всички останали. В голямата зала настъпи гробна тишина. — Ландерно е законна собственост на Мейрин сен Ронан. Аз лично видях доказателството за нейните твърдения в деня преди коронацията ми. Тя притежава брачното свидетелство на родителите си и брат ми, епископ Байо, провери автентичността на документа. Няма никакво съмнение, че твърденията ѝ са напълно верни. Мейрин сен Ронан е законородена дъщеря на Сиаран сен Ронан и е законна наследница на имението Ландерно! Въпреки жестокото отношение на мащехата ѝ към нея, лейди Мейрин има добро сърце и не желае зло на своята полусестра, която още не е била родена при изгонването ѝ от бащиния ѝ дом. Научила, че Бланшет иска да се присъедини към Светата църква, лейди Мейрин предложи да ѝ даде голяма зестра. Бланшет сен Ронан ще бъде заведена в абатството „Света троица“ в Кан, което принадлежи на жена ми, и там ще бъде подстригана за монахиня.

— Що се отнася до вас, Бланш дъо сен Брийо — продължи Уилям, — вие първо ще се върнете в дома на брат си, за да се сдобрите със семейството си. Един месец след завръщането си ще бъдете отведена в манастира „Свети Хилари“, където ще прекарате остатъка от живота си. Вие не сте подходяща за монахиня, но ще изпълнявате нарежданията на абатисата на манастира. Ще се молите и ще постите и, може би, когато настъпи край на живота ви, ще бъдете очистена от греховете алчност, гордост и жестокост. Далеч от света вие ще можете

да размишлявате за злото, което сте причинили на другите, и да искате прошка от Бога.

Известно време в залата цареше пълна тишина. После Бланш дьо сен Брийо се нахвърли върху Мейрин с викове:

— Мразя те! Баща ти те обичаше повече от мен! Винаги съм те мразила! Не можеш да ми направиш това! Не и след всички тези години! Няма да те оставя да направиш това! Ти трябваше да умреш преди много време, но аз ще те убия сега!

Тя вдигна ръка и всички присъстващи извикаха едновременно, защото Бланш дьо сен Брийо държеше нож. Тя се нахвърли върху Мейрин, която бе толкова изненадана, че не можа да направи нищо, за да се защити, и само вдигна ръце пред себе си.

Мейрин никога през живота си не беше изпитвала такова безсилие. Тя отстъпваше, вдигнала ръце пред главата си, и не знаеше какво да направи. Знаеше само, че не иска да умре.

— Оох! — изпищя тя, когато ножът на Бланш се спусна и сръза дланта ѝ. В този миг инстинктът ѝ за самосъхранение се събуди и тя замахна със здравата си ръка, опитвайки се да обезоръжи противничката си. За нейна най-голяма изненада ножът изхвърча от ръката на Бланш. В този момент няколко бретонски рицари обградиха разбеснялата се жена и я издърпаха настрана от Мейрин точно когато Жослин стигна до жена си.

От ръката ѝ течеше кръв. Без да мисли къде се намира, Мейрин вдигна полата си и откъсна парче мек лен от долната си риза, което ѝ послужи като превръзка. Тя го уви около дланта си, за да спре кръвотечението, и тихо изруга, което едва не накара Жослин да се разсмее високо.

— По дяволите! Знаеш ли колко трудно се чистят петната от кръв по дамаската? Проклетата да е тази жена! — тя внезапно се почувства много отпаднала. Главата ѝ започваше да се замайва. — Жослин!

Ръцете му я подхванаха:

— Тук съм, Мейрин. Ще те изнеса оттук.

— Не! Ще изляза от залата сама. Не искам кралят и гостите му да си помислят, че англичанките са някакви мамини момиченца — краката ѝ се подкосяваха, но въпреки това тя се обърна към кралската маса. Уилям забеляза колко пребледняла беше.

— Добре ли е жена ти, Жос? — запита той.

— Ще се оправя, сир! — отвърна Мейрин. — Раната е дълбока и изгубих твърде много кръв, но ще се оправя.

— Трябва да ми позволите да ви изпратя лекаря си, милейди Мейрин — намеси се Матилда.

— Благодаря ви, милейди кралице, но ще отхвърля любезното ви предложение. Аз самата съм по-добра лечителка от повечето лекари и предпочитам да се лекувам сама.

— Тогава се върнете в Лондон и си починете — каза Уилям. — Надявам се да ви видим на коронацията на кралицата след два дни.

— Ще бъдем там — отвърна уверено Мейрин. После успя някак да направи реверанс, обърна се и като хвана съпруга си под ръка, излезе от залата.

— Ти си невероятна! — възхищаваше ѝ се Жослин, докато излизаха на двора.

— Мисля, че ще ми бъде много зле — каза Мейрин и повърна съдържанието на обилната си вечеря върху паважа.

— По-добре ли си? — попита я мъжът ѝ, когато раменете ѝ спряха да се тресат.

Тя го погледна и му се усмихна отпаднало. Ръката ѝ я болеше адски.

— Да — кимна тя и припадна върху паважа.

Мейрин се свести в леглото си в малката лондонска къща. Някой беше съблякъл дрехите ѝ, оставяйки ѝ само разкъсаната долна риза. Мейрин с въздишка се сви на кълбо и потъна в дълбок сън. Тя дори и не забеляза Нара, която спеше на един сламеник до леглото ѝ.

На долния етаж Жослин разправяше случилото се на Дагда. Очите на ирландеца потъмняха от гняв и той каза с мрачен глас:

— Тази жена никога вече няма да нарани Мейрин! Кълна се в свети Патрик и в Дева Мария!

На сутринта Мейрин се събуди и видя, че Жослин е до нея. Тъпата болка в ръката ѝ ѝ подсказа, че раната щеше да се инфектира, ако веднага не се погрижеше за нея. Тя стана, свали разкъсаната си долна риза и облече нова. Върху нея облече обикновена синя ленена пола и туника в същия цвят. Мейрин напъха краката в обувките си и забързано слезе в залата, където Нара подклаждаше огъня.

— Къде е Дагда?

— Каза, че трябвало да се погрижи за нещо, милейди.

Мейрин повдигна вежди. Беше още рано и слънцето едва се бе показало над хоризонта.

— Край реката, на няколко пресечки оттук, има един малък пазар — каза тя на слугинята. — Иди там и ми купи малко пресен лук, бутилка ябълков оцет и пита мед. На връщане се отбий при пекаря и купи хляб — Мейрин подаде на Нара необходимата сума и прислужничката изтича навън.

Над огъня се затопляше казан с вода. Мейрин намери един леген, напълни го с вода и добави щипка ментови листа. После внимателно разкъса повредената си долна риза на ивици, свали превръзката и сложи ръката си в легена. Тя изчака търпеливо, докато коричката на раната се напои с вода и падна. Раната започна да смъди. Мейрин взе едно парче от ризата и започна нежно да търка дланта си, докато водата в легена не порозовя и раната не беше почистена от съсирената кръв. Мейрин не извади ръката си от легена, защото срязаното място трябваше да остане отворено и меко, докато Нара не се върнеше с необходимите за отварата съставки. Дагда се върна преди прислужницата и беше изненадан, че Мейрин е станала толкова рано.

— Къде беше? — попита го тя.

— Имах работа в Уестминстър — отвърна тихо ирландецът.

— Господи! Какво си направил?

— Нещо, което трябваше да бъде направено преди много години и за което ти не искаш да знаеш! Вече ходих да се изповядам и да получа наказанието си — той извади ръката ѝ от легена и огледа раната: — Лоша работа. Сама ли ще се лекуваш?

— Да. Нара отиде да намери някои от съставките, от които ще имам нужда. Какво наказание ти наложиха?

— Да даря едно сребърно пени на Църквата и да кажа „Отче наш“ и „Аве Мария“ по десет пъти. Повече от достатъчно за душата на една курва, въпреки че се съмнявам дали тя изобщо имаше душа! — той върна ръката ѝ в легена.

— О, Дагда! Никой никога не ме е обичал като теб! Това ме кара да се срамувам.

— Не трябва, Мейрин! Аз просто изпълнявам обещанието, което дадох на майка ти. Не искам повече да говорим за това.

Нара се върна с продуктите и Мейрин ѝ обясни как да обели една глава лук и да я стрие на паста. Доволна от резултата, тя извади от

торбичката с билките, която винаги носеше на кръста си, няколко листа от седефче, стри ги на прах и ги смеси с пастата. Сместа беше навлажнена с малко оцет и омесена с парче от питата мед. Получи се нещо, подобно на тесто. Мейрин извади ранената си ръка от водата и я намаза с лекарството, след което Нара внимателно я превърза с две ивици лен.

— Прибери остатъка от лекарството в буркан и го сложи на хладно — нареди Мейрин на прислужницата.

— Да, милейди — отвърна Нара и излезе от залата с лекарството.

— Да събудя ли господаря? — запита я Дагда.

— Да. Аз ще се погрижа за закуската.

Гигантът тръгна по стълбите, а Мейрин започна да реже топлия хляб, който Нара беше донесла. После тя нарязва тънки парчета сирене и ги сложи върху хляба. Най-накрая постави филиите върху решетка над камината, за да се изпекат. Нара донесе малко шунка, отрязва няколко големи парчета и ги постави в чиния на масата.

— Наглеждай хляба! — нареди господарката ѝ и сложи на масата четири лакирани дървени танура и четири бокала.

— Хлябът е готов, милейди — обади се Нара.

— Донеси една кана с ейл и побързай! Господарят и Дагда вече слизат.

Нара излетя от стаята и Мейрин внимателно вдигна препечените филии, сложи ги върху дървен поднос и го постави върху масата. На шкафа имаше купа с ягоди и тя я премести до чинията с шунка на масата.

— Добро утро, магьоснице! — каза Жослин, обви ръцете си около нея и целуна вдлъбнатината на врата ѝ. Тя се притисна към него за малко и се наслади на топлината и близостта му.

— Хмм! — измърка тя, когато прегръдката му се стегна.

— Ръката? — измърмори той.

— Ще оцелея. Погрижих се за раната преди малко.

— Тогава не трябва да се тревожа и да си търся друга жена между придворните дами? — подкачи я Жослин.

— Това изобщо не е смешно, милорд! — Мейрин се измъкна от прегръдката му и се обърна намусено към него: — Като си помисля само, че станах, за да ти приготвя закуската сама. Е, сядайте, милорд!

Той седна, смеейки се, начело на масата и даде знак на Дагда и Нара да се присъединят към тях. В малката лондонска къща нямаше защо да се притесняват за етикецията, защото просто нямаше достатъчно място. Масата имаше формата на буквата „Т“ и когато четиримата започнаха да се хранят, останалите хора започнаха да влизат един по един от конюшната, в която спяха. Всеки войник получаваше по един танур с хляб, върху който имаше някаква смес от житни зърна, както и чаша кафяв ейл. Питата сирене беше поставена в дългия край на Т-образната маса, където седяха слугите. Те режеха парчета от него с ножовете си. Господарят и господарката на Ефлея бяха щедри и хората им, които се бяха наслушали на разкази за други господари, докато бяха чакали Жослин и Мейрин в Уестминстър предния ден, се смятаха за късметлии.

— Не искам да ходиш в града днес — обърна се Жослин към съпругата си.

— Няма — отвърна тя. — Имам нужда от почивка, защото все още се чувствам отпаднала след загубата на кръв вчера. Денят е хубав и аз смятам да го прекарам в градината.

Двамата се разхождаха под ухаещите розово-бели цветчета на ябълковите дръвчета в градината. На небето над тях нямаше нито едно облаче. Изглеждаше, че времето в деня на коронацията ще бъде също така хубаво. Двамата застанаха под завесата от клони и впиха устни в дълга целувка.

— Когато видях Бланш да те напада вчера, помислих си, че ще те изгубя, магьоснице. За миг краката ми не искаха да се помръднат, но само няколко секунди след това ти успя да ѝ избиеш ножа, преди да я отведат.

— Тези няколко секунди ми се сториха сто години — призна си Мейрин. — Не очаквах да ми се нахвърли по този начин. Очевидно беше, че тя загуби играта.

— Съжалявам абатисата на манастира „Света Троица“, която ще трябва да я изповядва.

— Да — Мейрин не каза нищо повече. Тя реши да премълчи, че същата сутрин Дагда почти бе признал, че е убил Бланш дьо сен Брийо. Ако Жослин научеше за смъртта на Бланш, той едва ли щеше да я свърже с ирландеца. Мейрин знаеше каква борба бе водил гигантът със съвестта си, преди да се реши да извърши подобно нещо, защото

бяха изминали много години, откакто ирландецът бе вдигнал ръка срещу друго човешко същество. Фактът, че Дагда бе сметнал за необходимо да извърши убийство, тревожеше Мейрин. По-добре щеше да бъде, ако Жослин не знаеше, защото тя не искаше ирландецът да пострада заради криворазбраната си вяност към нея. А дали верността му беше криворазбрана? Може би, той бе имал право. Може би, Дагда бе знаел какво точно върши. Бланш дьо сен Брийо никога не се беше колебала да извърши това, което според нея беше необходимо, дори и ако това означаваше, че трябва да нарани друг човек.

— За какво си мислиш?

— За Бланш дьо сен Брийо.

— Забрави я. Мръщиш се много неприятно, когато мислиш за нея — каза той и простря палтото си на земята, след което я накара да седне върху него.

— А за какво тогава да си мисля? — попита го тя усмихнато.

— За любене! — прошепна той, като я подпря на едната си ръка. После развърза колана ѝ, свали туниката ѝ и я захвърли настрани. Ръцете му отвързаха връзките на долната ѝ риза и Жослин плъзна едната си ръка под плата и опипа едната гърда на жена си. — Ооо, скъпа! — измърмори той, докато я галеше. — Толкова много те желая! Луд съм по теб като онзи козел, с който непрекъснато ме сравняваш — палецът му потърка зърното ѝ и Жослин я целуна страстно.

„Колко е хубаво — помисли си тя, докато главата ѝ се замайваше от споделената страст, — че всеки път, когато се любим, е по-приятно от предишния.“ Мейрин се надяваше, че винаги ще бъде така. Устните на Жослин се затвориха около едното ѝ зърно и започнаха да подръпват плътта ѝ, което предизвика у нея вълна на желание. Обичаше да чувства устните му върху плътта си! Мейрин прокара пръсти през косата на съпруга си и притисна главата му към гърдата си.

Той плъзна свободната си ръка под полата ѝ и я прокара по копринената кожа на крака ѝ. Мейрин премести тялото си така, че да му бъде по-удобно, и разтвори бедрата си.

— Ооо, колко си възбудена! — измърмори той, докато пръстите му разтваряха долните ѝ устни, за да подразнят женствеността ѝ.

— А ти не си ли? — попита го тя и се премести така, че да може да бръкне под дългата му туника и да го погали. Ръката ѝ се стегна около члена му, докато Жослин вкарваше два пръста в тялото ѝ. Тя

усети как копието му пулсира под дланта ѝ, докато пръстите на мъжа ѝ имитираха онова, което мъжествеността му копнееше да направи. Тя се възбуждаше както от действията му, така и от съзнанието, че той я искаше също толкова, колкото и тя него.

— Обладай ме! — прошепна Мейрин. — Обладай ме сега!

Жослин се качи върху нея със стон, вдигна полите ѝ до кръста и разтвори туниката си. Влезе в нея с един силен тласък и тя захпа рамото му през дрехите. Любеха се диво, обвивайки ръце и крака около тръпнещите си тела. И двамата приличаха на полудели и не можеха да се наситят един на друг.

Стиснал зъби, Жослин влизаше и излизаше в топлото тяло на жена си. Ноктите ѝ се забиваха в плата по раменете му и тя издаваше кратки стонове, докато тялото ѝ се стремеше да посрещне тласъците на неговото. Времето и пространството вече не съществуваха. Бяха останали само те двамата, слети в едно цяло с такава страстна чистота, че преди да изгуби контрол, Мейрин си помисли, че ще се подпалят и ще изгорят.

С почти победоносен рев Жослин изстреля семето си в нея и се отпусна задъхан върху полуоблечените ѝ гърди, докато Мейрин плачеше от удоволствие. Хълцането ѝ го сепна, но известно време той просто не можеше да помръдне. Мейрин усети тревогата му и се опита да го успокои, като го потупа по главата:

— Всичко е наред, любов моя. Всичко е наред! Просто съм щастлива, защото те обичам, и обичам начина, по който се любим!

Той успя да се смъкне от тялото ѝ и се подпря на лакът, за да я погледне в очите.

— О, магьоснице, ти изпълваш живота ми с такава радост! Чувствам се почти виновен за любовта, която споделяме.

Мейрин затвори устата му с ръка:

— Не! Любовта е дар от бога, Жослин! Съжалявам онези, които не го осъзнават, и благодаря на Бога, че ни отвори очите за това познание. През целия си живот съм смятала, че любовта е ключът към спасението на душата. Ако Дагда не ме беше обичал, аз щях да бъда загубена преди много години. Ако осиновите ми не ме бяха обичали, аз нямаше да имам дом. Ако Василий не ме беше обичал, аз нямаше да стана жена. Смъртта ни кара да познаем тъгата, а любовта ни дава възможност да живеем, защото да обичаш значи да живееш.

Мисля, че точно това иска от нас господ, Жослин. Той иска ние да живеем, за да обичаме! — тя придърпа главата му към себе си и го целуна. Устните ѝ бяха меки, а дъхът ѝ имаше вкуса на ягоди.

— Чудя се дали Църквата би се съгласила с теб, Мейрин. Ти правиш всичко да изглежда толкова просто.

— Тайната на живота е в неговата простота — засмя се тя. После повдигна бедрата си и оправи полата си. — Предлагам ти и ти да направиш същото. Ако някой дойде да ни потърси, голият ти задник ще го изненада.

— Не мислеше за това допреди няколко минути, когато лежеше под мен, дращеше ме и скимтеше. Всъщност ти доста безсрамно ме караше да продължавам.

— Направо бях шокирана, като те чух да ревеш като бик за разплод — подкачи го тя в отговор.

— Не съм ревал! — отвърна обидено Жослин.

— Напротив, рева — изкиска се жена му. — Със сигурност рева!

Жослин откъсна стръкче детелина и погъделичка носа ѝ с него:

— Това възбуждаше ли ви, милейди?

— А вас?

— Да. Харесваше ми да се правя на бик в малката ти червена юница. Довечера ще бъдеш облечена само с дългата си коса и аз ще те любя до зори.

— И няма да успеем да стигнем в Уестминстър навреме — подразни го Мейрин. — Ще обидим краля и кралицата и как ще им обясните това, милорд?

Жослин се изправи и я издърпа да се изправи.

— За жена си твърде логична — изръмжа той, — но, по дяволите, аз те обичам!

— Да не би да предпочиташ някоя като Бланш дьо сен Брийо? — подигра му се Мейрин. Гневното му изражение я разсмя: — Е, ти си харесвал достатъчно, за да се разхождаш заедно с нея в градината на брат ѝ. Колко глупави могат да бъдат понякога мъжете! Онази мръсница те е дебнела и ако при пристигането ѝ в Англия ти не беше женен, тя щеше да те има въпреки всичките ти възражения. Ти щеше да се смяташ за късметлия, докато не станеше твърде късно и тя не ти показеше зъбите си.

— Но вместо това — каза той и я прегърна, — аз се ожених за една магьосница с остър език. А сега ме целуни, луда главо! Чистият въздух и нашето малко упражнение ме накараха да изгладнея отново за теб.

Устните на Мейрин оформиха прелъстителна усмивка и тя му отговори с измамно сладък и кротък глас, докато вдигаше лицето си към неговото:

— Както наредите, господарю, защото не ме ли е научила мама да бъда добра съпруга?

— Ооо, лисицо! — измърка той срещу меките ѝ устни. — Чудя се дали да не те напляскам.

Мейрин потисна надигащия се в гърлото ѝ смях и Жослин я целуна.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Не беше обичайно жените да бъдат коронясвани отделно, но когато Уилям Нормандски беше взел наследството си от Харолд Годуинсон, жена му беше настояла също да бъде коронясана. Някои от съветниците на краля подкрепиха тази идея, защото смятаха, че силният характер на краля им може да бъде смекчен от Матилда, която олицетворяваше майчинството и женствеността. Отначало Уилям се противопоставяше на предложението: Англия все още не беше изцяло под негова власт и нямаше да бъде безопасно съпругата му да дойде там. Не ѝ ли беше достатъчно, че сега мъжът ѝ беше крал? Матилда очевидно смяташе, че това не е достатъчно. Ако Уилям беше крал, то тя трябваше законно да бъде обявена за кралица. Уилям обичаше много жена си и мирът в семейството беше необходимост за него. Когато херцогинята не се отказа от мечтата си да бъде коронясана, той отстъпи. Може би съветниците му все пак щяха да излязат прави и Матилда щеше да донесе добро на Англия.

През 1068 година, Петдесетница се падна на единадесети май. Денят беше ясен и топъл. На синьото небе нямаше нито едно облаче и слънцето огряваше с лъчите си цяла Англия. Очевидно беше, че господ одобряваше коронацията на Матилда за кралица. Тъй като нямаше прецедент за коронясването на кралица, англосаксонските правила, които бяха спазвани през седемнадесетте месеца след завладяването на страната от норманите, бяха променени и норманите добавиха някои свои допълнения към церемонията. Химнът „Слава на краля“, който за първи път бе изпят на коронацията на великия френски крал Шарлеман, сега бе прибавен към ритуала на англосаксонската коронационна церемония.

Въпреки че Уилям вярваше на гражданите на Лондон, които в продължение на толкова много месеци му бяха останали верни, той се боеше, че бунтовете, които все още избухваха тук-там из Англия, може да застрашат безопасността на жена му. Коронационната процесия на кралицата беше ограничена, което подсказваше, че Уилям смяташе, че Англия му е напълно върна, но не чак толкова, че да се изключи

възможността от нападение на наемни убийци. Процесията тръгна от дома на краля по пътя край реката в продължение на около една миля, след което отново се завърна в Уестминстърското абатство, където Матилда беше коронясана.

Една дузина тръбачи и още толкова барабанчици, облечени в ливреи с кралските цветове, водеха шествието. Острите звуци на тръбите раздираха свежия въздух и рязко контрастираха с глухия тътен на барабаните. Зад музикантите яздеха група рицари в пълно бойно облекло и прикрепени към копията им медальони с цветовете на кралицата. Конете им бяха покрити с наметала в червено и златисто. Ездачите бяха следвани от сто момчета в червени одежди с бели стихари. Децата пееха песни за възхвала на милостивия бог, който бе толкова добър да изпрати Матилда в Англия. След тях вървяха благородниците, които бяха избрани да носят кралските отличия на Матилда. По един свещеник в черни одежди вървеше пред всеки благородник и размяташе кандилница с уханен тамян.

Най-малкият брат на краля, граф Робърт Мортен, носеше новата корона на кралицата върху поставка от пурпурночервено кадифе. Уилям Фитц-Озбърн носеше върху възглавничка специално изработеният за коронацията пръстен с красив рубин. Зад него вървеше шестгодишният принц Уилям Руфъс и носеше върху кадифена възглавничка златния скиптър на кралицата. За да не тръгнат слухове, че англосаксонците са били пренебрегнати, ърл Едуин от Мерсия беше избран да носи златната кралска сфера. Брат му, ърл Моркар, беше натоварен с носенето на украсените с рубини златни гривни. Последните двама се чувстваха неудобно в новите си роли. Кралят се усмихна мрачно на себе си, докато ги гледаше. Въпреки верността им досега, той не вярваше на нито един от тях. Те бяха хора, които не можеха да видят твърде далеч в бъдещето.

Лондончани и посетители от други части на страната се бяха наредили от двете страни на улиците и надаваха радостни възгласи, когато процесията минаваше покрай тях. Група мъже и жени от кралския двор, облечени в красиви дрехи, яздеха след кралските знаци и многоцветните им дрехи ги правеха да приличат на пеперуди. След тях идваше самата Матилда, качена върху белоснежен жребец. Роклята ѝ беше с цвета на злато и падаше свободно върху задницата на коня ѝ. Над роклята си кралицата беше облякла туника от тъмносин плат със

златни звездички. Талията ѝ, която беше леко надебеляла от последната ѝ бременност, бе пристегната с колан от позлатено сребро с инкрустирани в метала сини камъни. Сребристорусата ѝ коса бе разделена по средата и падаше в две дебели плитки от всяка страна на главата ѝ, която беше толкова равна отгоре, че короната би ѝ пасвала идеално. Ефирен златист воал, придържан от венче бели цветя, украсяваше главата ѝ.

Дребната херцогиня се усмихваше и махаше с ръка и спечели сърцата на всички, които я видяха. Пристигането ѝ бе накарало англичаните да се почувстват в по-голяма безопасност. Дори и Уилям бе спечелил от безупречната репутация на жена си — точно както бяха предсказали съветниците му. Хората си мислеха, че мъж, който има съпруга като Матилда, не може да бъде чак толкова лош. Уилям не участваше в процесията, а чакаше в църквата, защото не искаше да разваля удоволствието на жена си. Кралското шествие завършваше с група монахини, доведени от абатството „Света Троица“ в Кан, което беше собственост на кралицата. Те вървяха и се молеха, прехвърляйки зърната на броениците между пръстите си.

Процесията се завърна във великолепно Уестминстърско абатство и премина през главната врата и по пътеката между пейките в катедралата. В сградата беше хладно. Гласовете на хора от момчета и мъже изпълваха вътрешността на катедралата с древни песни на възхвала на латински. Пред олтара търпеливо чакаше да се заеме със задълженията си Еадред, архиепископ на Йорк. Церемонията включваше освещаването на кралските знаци, предаването им на кралицата и самата коронация.

Притиснати в тълпата някъде по средата на помещението, Мейрин и Жослин отвърнаха с високо „да“, когато присъстващите бяха попитани дали приемат Матилда, херцогиня на Нормандия, за своя законна кралица. Едва тогава Матилда положи клетва, която всъщност представляваше договор между нея и народа ѝ. Гласът на дребничката херцогиня беше ясен и се чуваше добре дори и в най-отдалечените кътчета на залата.

След това дойде ред на помазването на кралицата. Матилда коленичи и един млад свещеник свали венчето и воала ѝ. Архиепископът изля малко светено масло от едно шишенце върху главата на кралицата. След това около раменете на Матилда беше

прикрепено пурпурночервено наметало с ръбове от хермелинови кожи и с изненадваща простота Еадред изрече с ясен, но тих глас:

— Матилда Нормандска, коронясвам те за кралица на Англия в името на Отца и Сина и Светаго духа!

Той задържа за малко короната, за да могат да я видят всички в залата, след което я постави върху главата на херцогинята. Короната беше изящно произведение на изкуството, изработена бе от чисто злато и бе инкрустирана с аметисти и диаманти. Короната не беше висока, но за плетеницата от житни класове, преплетени лози и лилии се смяташе не само че е красива, но и че носи щастие.

Помазана и официално коронясана, кралицата бе поведена по няколкото стълби от олтара до малък трон, поставен до друг по-голям. Едва сега кралят се присъедини към съпругата си и седна на трона си, а архиепископ Еадред обяви първо на английски, а след това и на френски:

— Милорди и дами, представям ви Матилда, кралица на Англия!

Зрителите нададоха мощен радостен възглас и когато ехото му замлъкна, Матилда седна, за да приеме почитанията на поданиците на съпруга си. Само най-важните благородници бяха оставени да коленичат пред кралицата, защото ако всички присъстващи се бяха изредили да я поздравят, това щеше да отнеме цял ден.

След това кралят и кралицата поведоха пеша едно шествие през градините към дома на краля, където беше организирано голямо пиршество. Времето беше твърде хубаво и навън бяха издигнати павилиони, в които щяха да бъдат настанени гостите. В земята бяха изкопани дълбоки ями и в тях бяха запалени огньове, над които се печаха волове, овце, прасета и сърни. Зачервени от горещината готвачи внимателно следяха да не изгори месото и с бавни и отмерени движения въртяха шишовете. За гостите бяха наредени дълги маси, а за краля и кралицата беше изнесена кралската маса, която бе поставена с гръб към абатството. Големи бъчви с вино и бира бяха изтъркаляни навън и скоро религиозната тържественост на коронясването отстъпи място на веселието. Слугите тичаха между кухнята и трапезите с подноси пилешко, печен дивеч и риба. Имаше пити сирене, купи боб, зелки, цвекло, всякакви видове хляб, портокали от Испания, сладки виолетки от Прованс, нормански череши и английски ягоди.

Минстрели се разхождаха между гостите и пееха за някогашни герои и смели дела. Един от тях привлече вниманието на краля, като измисли песен, която възхваляваше благородството на Уилям и любовта му към красивата Матилда, чието присъствие придавало блясък на Англия. Уилям възнагради минстрела с един златен пръстен, който свали от ръката си. Няколко групи жонгльори и акробати забавляваха гостите, като пееха и свиреха на флейта, арфа и цимбали, изпълняваха акробатични номера и имитираха различни животни. Към края на деня гостите се развеселиха толкова, че започнаха да се присъединяват към акробатите.

В разгара на пиршеството пристигна рицарят сър Мармион от Фортне, облечен в пълно бойно снаряжение, и три пъти отправи предизвикателство към насъбралото се множество:

— Ако някой отрича, че нашият господар Уилям и красивата му съпруга Матилда са законни владетели на Англия, то той е предател и лъжец, и аз го предизвиквам на честен бой!

Разбира се, никой не прие това предизвикателство.

Тъй като Жослин и Мейрин не бяха от кралския двор, те си тръгнаха рано, защото не искаха да се прибират по тъмно. Коронацията на Матилда беше събитие, за което щяха да разказват на внуците си, но сега те бързаха да си тръгнат, защото на следващия ден трябваше да отпътуват за Ефлея. Преди това обаче се налагаше да изразят почитта си към краля и кралицата и двамата се приближиха до кралската маса и зачакаха да бъдат забелязани.

— Говори, Жос! — кралят се беше нахранил добре и беше благоразположен към всички.

— Трябва да си тръгваме, милорд, но преди това искахме да ви благодарим за гостоприемството.

— Оправи ли се ръката на лейди Мейрин? — поинтересува се кралицата.

— Няма инфекция, милейди — отвърна Мейрин, — и с времето раната ще зарасне.

— Ще бъде по-спокоен, когато Бланш дьо сен Брийо се върне в Бретон — каза Жослин. — До миналия ден не осъзнавах колко опасна жена е тя.

Настъпи многозначителна тишина. Най-накрая кралят наруши мълчанието:

— Бланш дьо сен Брийо е мъртва, Жос. Мислех, че вече знаеш.

— Мъртва? — на лицето на Жослин дьо Кобург беше изписана непресторена изненада.

— Мъртва ли? — престори се на изненадана Мейрин и се почувства малко виновна, че беше скрила истината от съпруга си.

— Да — отвърна Уилям. — След нападението върху жена ти, аз наредих тя да бъде затворена в един малък килер на тавана на дома ми. Беше ѝ дадена кана с вода и самун хляб. Възнамерявахме да я държим там, докато стане възможно завръщането ѝ в Нормандия. Вратата беше залостена отвън, но не поставихме пазач, защото не мислехме, че някой би се осмелил да ѝ помогне да избяга. Вчера следобед един слуга отишъл да ѝ занесе още вода и хляб. Бланш дьо сен Брийо лежала на пода със счупен врат. Разпитахме всички, но никой не бе забелязал нещо необичайно. Не са били видени непознати, не е било чуто нищо, което да ни подсказва кой е извършил убийството.

— Сякаш дяволът е дошъл да си вземе своето — добави Матилда и се прекръсти.

— Не я помня като жена с много приятели — заговори бавно Мейрин. — Може би, в свитата ви е имало някой, в чието лице е имала сериозен враг. Тя дойде в Англия, за да впримчи съпруга ми в капана си. Когато плановите ѝ бяха провалени, тя може би е направила глупостта да поеме по друг — и може би по-опасен — път. Тя не беше жена, която се отказва лесно от намеренията си. Беше мой враг, но аз ще се моля Бог да даде утеха на душата ѝ.

— Да — каза кралицата. — Нека Бог да ѝ прости за греховете ѝ!

— Моля ви, мадам, не казвайте на полусестра ми за трагичния край на майка ѝ. Сигурна съм, че тя е обичала лейди Бланш, която също обичаше детето си.

— Тя все някога ще трябва да научи за жестокостта на майка си, милейди Мейрин — намеси се Уилям. — Иначе ще се чуди защо ѝ отнемат Ландерно. Няма как да ѝ обясним това, ако не ѝ кажем цялата истина.

Мейрин изглеждаше истински разстроена:

— Аз, разбира се, никога не съм я срещала, но знам, че Бланшет няма нищо общо с майка си. Те са като деня и нощта или като огъня и водата. Бланшет има нежна душа и аз се страхувам, че вие ще разбиеете сърцето ѝ.

— Аз лично ще ѝ кажа — каза кралицата. — Тя все още живее в дома на семейство Монтгомъри и ще остане там засега. Смъртта на майка ѝ я поставя под попечителството на краля и само той може да решава съдбата ѝ. Милорд Уилям реши да ѝ позволи да влезе като послушница в абатството „Света Троица“ в Кан. Когато се върна в Нормандия, ще наредя да ми доведат сестра ви и тя ще остане с мен до следващата година, когато и нашата дъщеря Сесилия също ще бъде приета за послушница в абатството. Двете момичета ще отидат там заедно.

Мейрин коленичи и целуна ръката на кралицата с благодарност:

— Благодаря, кралице моя! Това, което ми предлагате, е повече, отколкото се надявах да получа.

— Може би — предложи Матилда — ще искате да пишете на своята полусестра, за да я уверите, че нямате лоши намерения спрямо нея. Ако напишете писмото си и ми го предадете, преди да отпътувам утре, аз лично ще се погрижа то да стигне до Бланшет сен Ронан.

Мейрин кимна, изправи се и направи реверанс пред краля и кралицата. Матилда и Уилям се усмихнаха.

— Бог да е с вас, Жослин, и не забравяй да ме държиш в течение относно работата по Алдфорд! — каза кралят. — Запази за мен безопасността в своя участък от границата.

— Ще го направя, господарю! — отвърна рицарят и се оттегли с поклон.

На следващия ден Мейрин и съпругът ѝ отпътуваха за Ефлея и при пристигането си в имението откриха, че стените на замъка се издигат на два пъти по-голяма височина, отколкото бяха в деня на заминаването им за Лондон. Хубавото време и удължаването на дните бяха позволили на работниците да работят по-дълго. Кладенецът във вътрешния двор беше вече изкопан и стените му бяха иззидани с камъни. Скелето беше издигнато и имаше дървени рампи, върху които можеха да бъдат довлечани или издърпвани тежки материали.

С издигането на външните стени започнаха да се появяват и защитните парапети. Горните части на парапетите се наричаха зъбци и имаха отвори за стрелба с лък. Над зъбците имаше редица остри каменни шипове. Очевидно беше, че външните стени щяха да бъдат завършени до края на лятото, а ако времето позволеше, щеше да бъде започнат и строежът на кулите по тях. Когато цялата тази работа

бъдеше свършена, щеше да бъде много трудно да се спре строежът на замъка.

Няколко седмици след коронацията на Матилда до Ефлея достигна новината, че отново е избухнало въстание. Тримата сина на Харолд Годуинсон от Едит Суонснек бяха отплавали от Ирландия, където бяха пратени в изгнание, за да нападнат вътрешността на Англия край Бристолския канал. За щастие, Ефлея се намираше твърде далеч от там, но когато ърл Едуин и по-малкият му брат ърл Моркар също вдигнаха бунт със съюзниците си от Уелс, опасността се приближи до имението.

По време на тези напрегнати седмици в средата на лятото никой не можеше да спи спокойно. Мейрин се боеше, че Едуин и съюзниците му щяха да се опитат да завземат Ефлея. Това означаваше, че Жослин щеше да се бие и можеше да бъде убит. Сега тя знаеше, че е отново бременна, и загрижеността за бащата на детето ѝ се превърна в мания. Когато към края на лятото научиха, че Госпатрик, който наскоро бе назначен от краля да управлява Нортумбрия, се е разбунтувал и е застанал на страната на Едгар Ателинг, Мейрин изпадна в истерия.

— Как би могъл кралят да се справи с всички тези бунтове? — тревожеше се тя.

— Не Съм виждал Уилям Нормандски да дава нещо, което смята за своя собственост — опита се да я успокои Жослин.

— Едгар Ателинг потърси убежище в Шотландия заедно с майка си и сестрите си. Сега шотландците ни нападат!

Жослин се разсмя:

— Доколкото знам, шотландците и нортумбрийците винаги са се нападали взаимно. В тази част на Англия никога не е имало мир. Ателинг е твърде млад, за да представлява реална опасност за крал Уилям. От негово име се вършат много неща, които — подозирам — той не би одобрил. Според мен той избяга в Шотландия, за да се подготви за евентуалното си завръщане в Унгария, където се е родил и където ще бъде в безопасност. Най-накрая Уилям сигурно ще трябва да го вкара в тъмница или да го убие и Едгар, и семейството му знаят това — той обвини ръцете си около нея и нежно потупа корема ѝ, който все още не показваше състоянието ѝ: — Не се тревожи, скъпа! Почивай си и се грижи за детето ни.

— Еадрик Дивия отново е тръгнал на поход — предизвика го тя.

— Наистина ли си мислиш, че Еадрик ще се върне в Ефлея, като се има предвид какво посрещане му устрои последния път? От това, което съм чувал за него, ми се струва, че този мъж не е глупак. Освен това той знае, че тук няма нищо ценно.

— Имаме Алдфорд.

— На Еадрик ще му бъде необходимо твърде много време да го разруши сега, а един незавършен замък не му е потребен. Замъците, Мейрин, са ценни само когато в тях може да се живее и когато могат да бъдат използвани за отбрана срещу врагове. Алдфорд не отговаря на нито едно от тези условия. За твоя стар приятел Еадрик има по-лесна плячка от Ефлея. Той знае, че сега аз съм тук и ще отбранявам имението.

Трите големи бунта през лятото на 1068 година умряха още в зародиш. Тримата сина на Харолд Годуинсон и техните ирландски, датски и английски съюзници не можаха да се обединят, за да нанесат мощен удар на краля. Те причиниха щети и неприятности, но в крайна сметка си заминаха и никога вече не се върнаха.

На север Госпатрик се оказа сам, без истинска армия, с която да се изправи срещу краля, когото така неблагоприятно беше предизвикал. Изглеждаше, че благородниците, които с такава готовност се бяха заклели да го подкрепят в началото, сега не можеха да се откъснат от личните си вражди и да му се притекат на помощ срещу Уилям. Госпатрик реши да избере по-малкото зло и се предаде на шотландския крал Малкълм, за да отиде да живее в изгнание в Шотландия с младия Едгар Ателинг.

Уилям насочи вниманието и армията си към ърловете Едуин и Моркар. И двамата му се бяха заклели във вярност. Той дори ги беше почел, като ги беше избрал да участват в коронацията на жена му, а те отвърнаха на любезността му, като вдигнаха бунт срещу него. Но най-лошото от всичко беше, че нарушиха дадената пред бога клетва да защитават правата на своя крал. За Уилям това беше най-големият им грях. Кралската армия помете бунтовниците и ги обърна в бягство. И последният бунт за тази година беше потушен.

Кралят заповяда в Лестър, Уоруик и Нотингам да бъдат издигнати замъци. Един от верните му приближени, Робер дьо Мулан, бе направен ърл на Лестършър и му бяха дадени голяма част от земите на ърл Едуин в Мерсия. С такъв съсед Жослин се почувства в

безопасност. След бягството на Госпатрик Йорк се беше предал без бой и един от братовчедите на кралицата, Робер дьо Комин, стана новият ърл на Нортумбрия. Към края на 1068 година Англия на изток от Хъмбър изглеждаше мирна и доволна от краля.

На път към Глостър с група рицари Уилям неочаквано спря в Ефлея, за да пренощува в имението. Свитата на краля се състоеше от близо четиридесет души и въпреки че Мейрин можеше да ги настави да пренощуват, тя се зачуди дали ще може да ги изхрани, след като бяха пристигнали толкова неочаквано. Кралят бе влязъл в имението малко след пладне, което щеше да ѝ даде достатъчно време да подготви вечерята.

Тя нареди да бъдат заклани едно теле и поне три дузини пилета. Приставът Егбърт изпрати няколко младежи в Гората и те се завърнаха с млад елен и няколко заека, които бързо бяха одрани, очистени и превърнати на сладкиш. Телешкото и еленското месо бяха опечени бавно на открит огън. Пилетата бяха набучени по шест на шиш, бяха напълнени с жито и изсушени ябълки и щяха да бъдат изпечени в кухнята. Освен това на гостите щеше да бъде предложено студено агнешко и пъстърва. Зеленина от глухарчета беше натопена в бяло вино. На работниците нямаше да им стигне хлябът, но Дагда обясни причините за недостига на всеки майстор поотделно, а майсторите обясниха на работниците си и те проявиха разбиране. Мейрин им изпрати няколко бъчви ябълково вино, за да им изрази благодарността си. На масите щяха да бъдат поставени големи пити сирене и купи с ябълки, круши и грозде.

Убедила се, че всичко е готово, Мейрин се усмихна победоносно на майка си:

— Е, мамо?

— Добре съм те възпитала, дъще — отвърна усмихнато саксонката. — Никога не съм посрещала английски крал, но ти няма от какво да се срамуваш, защото се съмнявам дали домакинът на някой голям замък би успял да приготви по-добра вечеря за толкова кратко време. Гордея се с теб!

— И аз също — каза Жослин, който бе влязъл и оглеждаше залата на Ефлея.

Огънят гореше ярко в камината и стопляше стаята. Пред всяко място имаше наредени танури с топъл хляб и дървени чаши. Покрай

стените на залата бяха наредени бъчви с вино и ейл.

— Мама и аз ще вечеряме в дневната — каза Мейрин. — Тази вечер господата ще останат сами.

Кралят бе посетил строежа с Жослин и бе останал доволен от видяното. Външната завеса беше почти завършена, защото времето се беше задържало необичайно хубаво от пролетта и дори сега, в началото на декември, работата продължаваше. Когато времето се развалеше, работниците щяха да започнат довършителните работи по вътрешността на караулното помещение на главния вход.

— Изглежда, че ще успееш да завършиш Алдфорд до една година след пролетта — каза одобрително Уилям.

— Да, ако и следващата пролет и лято са като тазгодишните, милорд. Ако не са, може да изминат още две години, преди замъкът да бъде завършен напълно. В лицето на майстор Жилет имам добър инженер, такъв е и приставът, а работниците са необикновено способни.

— Да не би да си решил да направиш слугата на жена си съдебен пристав, Жос?

— Да, милорд. Той се е родил свободен и някога е бил страховит войн. Историята му е дълга, но това, което има значение за мен, е неговата вяност и че всички тук го харесват. Приставът на имението никога не е излизал извън Ефлея и няма достатъчно опит, за да се справя с Алдфорд. Егбърт никога не се е надявал да бъде натоварен с управлението на замъка и предпочита да живее в свят, в който нищо не се променя.

— Дагда дал ли ти е клетва за вяност?

— Да! В мое отсъствие той ще задържи Алдфорд за вас, милорд, и ще го отбранява до последна капка кръв.

— Ти свърши добра работа за мен, Жослин дьо Кобург, барон Алдфорд. От днес ти ще носиш тази титла и тя ще се предава от поколение на поколение до деня, в който, да не дава господ, вече няма да има нито един останал жив Дьо Кобург! Придворният ми писар ще ти изпрати документите, които потвърждават решението ми, но въпреки това аз ще го обявя на вечеря. Съпругата ти ще бъде доволна. Бременността не й личи изобщо. Да се молим на Бога да носи в утробата си следващия барон Алдфорд.

— Амин! — отвърна Жослин.

Детето, което Мейрин роди на втори февруари, не се оказа момче, а една здрава дъщеричка. Мейрин бе настояла да запали огъня си за Имболч на едно място близо до замъка. Жослин бе настоял да придружи жена си и Дагда, защото пътеката беше стръмна, а коремът на жена му се беше издул много. Не одобряваше, че Мейрин все още почита старите обичаи на дедите си, но тя знаеше, че той няма да посмее да ѝ забрани да запали огъня си.

— Виж! — тя посочи с пръст към ширналите се пред тях долини на Уелс. — Не ти ли казах, че Дагда и аз не сме единствените?

Докато тя палеше огъня си, в равнините на Симру се появиха светли точки. Мейрин отметна глава назад и се разсмя радостно, докато пламъците скачаха към мастиленочерното небе. Почувства се щастлива, защото нейният свят беше едно прекрасно място. Още веднъж бе показала вратата в предците си и бе укрепила тънката нишка, която я свързваше с отдавна починалите ѝ родители. После тъпата болка, която я бе мъчила цял ден, изведнъж я проряза толкова силно, че тя извика.

— Милорд! Трябва да се върна обратно в къщата, защото детето ни иска да се роди.

— Можеш ли да вървиш? — попита я нервно Жослин.

— Да — тя кимна и се усмихна леко: — Дагда, грижи се за огъня, ако е необходимо!

— Всичко ще бъде наред, милейди — отговори тихо гигантът. — Ще кажа молитвите си.

Мейрин и Жослин бавно заслизаха по стръмната пътека. Наложим им се да спрат само веднъж. Мейрин сграбчи ръката на съпруга си и я стисна силно, докато се опитваше да си поеме дъх. По челото ѝ бяха избили едри капки пот. После болката намаля и тя продължи да върви, за да стигнат до къщата преди следващия пристъп. За облекчение на всички Мейрин роди бързо и без усложнения. Мод Еада Мари дьо Кобург се роди малко след полунощ и излезе на бял свят с такъв силен плач, че всички в къщата разбраха, че семейството се е увеличило с още един член.

Ако първоначално родителите ѝ бяха разочаровани от пола ѝ, те скоро преодоляха разочарованието си, защото бяха успели да създадат едно здраво и красиво дете. Щяха да имат и други деца. Еада страшно се радваше, че е станала баба и че детето щеше да носи нейното име.

Мод беше английският вариант на Матилда, а Мари идваше както от името на светицата, така и от името на родната майка на Мейрин — Мер. Ако детето се беше оказало син, той щеше да бъде кръстен Уилям.

Бебето най-после заспа и Мейрин притисна дъщеря си към гърдите си:

— Тя прилича на теб, Жослин. Виж! Косата ѝ е като твоята и въпреки че сега очите ѝ са сини, може би в бъдеще ще станат златистозелени като твоите. А ето го и твоят нос в миниатюра!

— Тя наистина прилича на мен, нали? — каза той доволно.

Погледът на Еада срещна очите на дъщеря ѝ и двете се усмихнаха една на друга.

— Добре е, че в къщата има дете — каза нежно Дагда и докосна с пръст копrienената буза на бебето.

— А, не! — намеси се Жослин. — Сега ти си пристав на Алдфорд и аз имам нужда от теб! Дните, в които си бил бавачка, приятелю Дагда, са вече в миналото.

— Независимо от това аз ще държа лейди Мод под око, както правех с баба ѝ и майка ѝ. Уверявам ви, че това няма да ми попречи да си върша задълженията като пристав, милорд. Можете да разчитате на мен!

Мод дъо Кобург беше кръстена на следващия ден в църквата на имението. Кръстници ѝ бяха баба ѝ и Дагда. Мейрин се чувстваше достатъчно добре и седеше в дневната, като пишеше писмо на родителите на Жослин, докато дъщеря ѝ спеше. Тя им беше писала само веднъж преди това, от името на Жослин, и им беше разказала за успехите му в Англия и за сватбата му. Сега тя им пишеше от свое име, като споделяше щастието си от раждането на Мод и ги уведомяваше, че сам кралят е дал на сина им баронска титла. Първият път Мейрин не беше получила отговор на писмото си, а и не беше очаквала такъв, но не можеше да спре да се пита дали те се радваха за по-големия си син, който бе преуспял в живота, въпреки че беше незаконороден.

Дойде краят на зимата и през по-дългите пролетни дни работата по замъка отново продължи. Сега Мейрин се радваше, че Алдфорд ще бъде построен. Носеха се слухове, че Свен Естритсон, кралят на датчаните, планирал да нападне Англия.

— Няма ли да има край всичко това? — запита раздразнено Мейрин съпруга си. — Защо мъжете постоянно воюват помежду си?

— Не мога да дам отговор на въпроса ти, но знам, че в Англия няма да настъпи лесно мир. Страхувам се, че мирът едва ли ще дойде, преди крал Уилям да е победил всичките си противници в бой — призна Жослин. — Англия винаги е била като узряла слива, която чака някой да я обере, и много нашественици са се радвали на плодовете ѝ. Норманите трябва да докажат, че са достатъчно силни, за да си запазят Англия. Докато всички англичани не се съгласят честно да подкрепят краля, ние ще бъдем уязвими. На север все още владее несигурност и постоянно избухват метежи. Не мисля, че всичко е свършило, но в Ефлея ние сме в безопасност и можем да изчакаме изхода, какъвто и да е той.

През пролетта на 1069 година жителите на Ефлея научиха, че през миналия януари, малко преди раждането на Мод, на север отново бе избухнало въстание. Робер дьо Комин и рицарите му били изненадани в Дуръм и избити до един. През март кралят бе отишъл на север, за да отблъсне бунтовниците, които по това време обсаждаха Йорк. Уилям бе завършил успешно мисията си и веднага бе отпътувал за събирането на двора си в Уинчестър за Великден, оставяйки Севера в ръцете на Уилям Фитц-Озбърн.

Лятото настъпи и с него дойде и очакваното датско нашествие. Флотилия от двеста и четиридесет кораба под командването на двамата сина на крал Свен — Харолд и Кнут — и брат му Ярл Осбиорн дебаркира на брега на Кент. Придвижването им по източния бряг на Англия до устието на река Хъмбър беше сигнал за всеобщо въстание в Йоркшир. Младият Едгар Ателинг беше вече на четиринадесет години и беше изпълнен с ентусиазъм, амбиция и големи надежди. Бяха го убедили да не се връща обратно в Унгария и заедно със събратята си по изгнание — ърл Уолтеоф и Госпатрик — той се беше присъединил към датчаните. Десетхилядната им армия нападна град Йорк, който бързо се предаде на двадесети септември.

После датчаните укрепиха остров Аксхолм и се пръснаха из Северен Линкълншир, където бяха приветствани с добре дошли от селяните, които не искаха повече неприятности. Въстанието на север предизвика избухването на няколко бунта в Дорсет, Съмърсет, Южен Чешир и Стафърдшир. На краля му писна. Как можеше да изгради

една силна Англия, ако страната му постоянно биваше нападана както отвън, така и отвътре? Твърде дълго Англия бе играла ролята на бойно поле за онези, които искаха да си играят на война. Лошият пример на Севера със сигурност щеше да доведе до размирици и в другите части на страната.

Уилям не беше лош човек. Той се смяташе за добър християнин, но времената бяха тежки. Дори и Църквата беше съгласна с мнението му, че трябва да се даде пример за онова, което ще се случи с онези, които се опитат да оспорят властта на краля. Никой обаче не предполагаше какви жестокости щяха да последват.

Кралят настъпи с армията си към остров Аксхолм и приближаването му накара датчаните да отстъпят през река Хъмбър към Йорк. По-малкият брат на Уилям, граф Мортен, и приятелят му, граф О, бяха натоварени с тази част от експедицията, защото на запад бе избухнал нов бунт, предвождан от Еадрик Дивия и уелските му съюзници.

Жослин дьо Кобург бе човекът, който бе уведомил краля за последното затруднение, и пак Жослин дьо Кобург бе онзи, който с малкото си, но добре обучени войници бе успял да задържи Еадрик до пристигането на краля. Идването на Уилям и армията му накара уелските принцове да изчезнат като по магия из хълмовете на страната си. Еадрик беше разбит, но отново успя да се спаси. Жослин се върна в Ефлея, за да уведоми лично жена си, че ще се присъедини към краля в усилията му да подчини веднъж завинаги Севера.

— Кралят трябва да събере, колкото се може по-голяма армия — обясни той на жена си.

— Върви тогава — отвърна Мейрин, — но ми обещавай, че ще внимаваш. Сега вече си имаме семейство.

Жослин никога през живота си не се беше гордял толкова много с някого, колкото се гордееше с жена си, докато тя го изпращаше. Тя му помогна да се качи на седлото и го изпрати с достойнство, застанала гордо пред вратата на дома им. Жослин не знаеше, че когато се беше отдалечил, Мейрин се беше прибрала в спалнята им и се беше разплакала. Тя не бе искала да го тревожи със сълзите си точно преди заминаването му. В този тъй печален за нея момент Мейрин осъзна, че най-накрая се беше сбогувала с детството си.

Жослин и хората му трябваше да се присъединят към краля при Нотингам, но докато стигнат до града, Уилям бе тръгнал отново на север, защото бе научил, че датчаните смятали да си възвърнат Йорк. Жослин последва господаря си, което не му беше трудно, защото гневът и нетърпението на краля бяха оставили такова опустошение, каквото Северът не помнеше. Войската на Уилям не правеше разлика между бунтовници и лоялисти и всеки мъж или животно, които се изпречеха на пътя ѝ, биваха убивани на място.

Складове, ферми, имения, замъци, църкви и манастири биваха изгаряни до основи. Въздухът бе изпълнен с дим и с вонята на разлагаща се плът. След себе си кралят не оставяше нищо, от което да може да се роди живот. Отмъщението на Уилям беше ужасно, но на север нямаше да има повече бунтове, защото вече не бяха останали мъже, които да ги организират. Заедно с виновните страдаха и невинните и дори Църквата, която бе поощрила Уилям да започне експедицията си, беше ужасена от действията му.

Жослин и хората му пристигнаха в Йорк в средата на декември и кралят реши да свика за Коледа двора си в изгорения град. Веднага бяха изпратени пратеници до всички благородници. По заповед на Уилям Жослин също изпрати вестоносец при Мейрин. Той пишеше, че не може да откаже на кралската заповед.

— Но аз не мога да отида! — развика се Мейрин. — Мод е твърде малка за такова пътуване.

— Остави я тук — отвърна Еада. — Естествено, че не можеш да я вземеш със себе си. Тя ще се чувства много по-добре тук.

— Но кой ще я храни, мамо? Тя е само на десет месеца и все още суче.

— В селото има много жени, чиито деца сучат, и те имат мляко в излишък. Жената на мелничаря! Гърдите ѝ са като бъчви и тя постоянно се оплаква, че синът ѝ не изсукал всичкото ѝ мляко. Време е да спреш да даваш на Мод да суче. Сега трябва да отидеш при съпруга си, а аз ще кажа на Енид още днес да се премести да живее тук заедно със сина си. Уеорт ще ми бъде благодарен, че съм го отървал за малко от дърдоренето ѝ. Направи си отвара, с която да пресушаваш млякото си, и си вържи гърдите, Мейрин! Докато пристигнеш в Йорк, ще бъдеш напълно готова за Жослин и ми се струва, че той няма да има нищо против — завърши майка ѝ с широка усмивка.

Жослин бе изпратил малка група въоръжени мъже да охраняват жена му по пътя, но те не можеха да скрият от нея ужасите, които Мейрин видя, докато яздеше. Тя не можеше да повярва, че толкова хора са убити в името на краля. Когато пристигна в Йорк, кесията ѝ беше празна, защото Мейрин не можеше да се сдържи и даваше милостиня на боси жени с изпълнени от страх очи и вкопчили се в майките си плачещи момиченца. През повечето вечери тя си лягаше гладна и засрамваше придружителите си, като разделяше храната си със скитащи бегълци, останали без дом и семейство. Най-нещастните Мейрин изпращаше да потърсят убежище при Еада.

Тя влезе в Йорк на двадесет и трети декември и придружителите ѝ я заведоха до една от многото малки палатки, разположени между развалините на града. Вътре имаше малък мангал, който я стопляше. Мейрин беше донесла нови дрехи за себе си и съпруга си, както и чаршафи за леглото им. В прашната земя под палатката бяха забити колове, между които бяха опънати две големи оцавени кожи, зашити една за друга. Върху тях Мейрин направи легло от нещавени животински кожи. От двете страни на леглото сложи по един мангал и след малко палатката стана годна за живеене.

Не мина много време, преди Жослин да се появи. Той прегърна жена си и я притисна към сърцето си:

— Толкова много ми липсваше. Открих, че не ми е приятно да бъдем разделени — той я пусна, огледа се наоколо и очите му заблестяха при вида на новото легло: — Какъв лукс, магьоснице! През последните няколко седмици спях на земята, увит в палтото си. Нямах представа колко исках да си бъда в леглото ни в Ефлея.

Мейрин се разхили:

— Животът вкъщи ви е размекнал, милорд. Тази експедиция ще ви се отрази добре — после очите ѝ изведнъж станаха тъжни: — За бога, Жослин! Никога през живота си не съм виждала такова ужасно опустошение и толкова страдания, колкото видях през последните няколко дни. Това е ужасно! Беше ли необходимо? Беше ли наистина необходимо?

За миг той отвърна погледа си, после я погледна право в очите:

— Необходимо беше! Селяните приветстваха враговете ни. Господарите им нарушиха дадените на краля клетви. Колко пъти трябваше да идва на север Уилям през последните три години, за да

потушава предателските им бунтове? Кралят не е светец, Мейрин. Той е човек и търпението му има граници. Той прости дори и на онези, които убиха братовчеда на жена му, Робер дьо Комин, през януари. Този път обаче Уилям не можеше да прости. Той унищожи Нортумбрия и Йорк и опустоши земите им. Те вече няма да му създават главоболия.

— Кога ще се върнеш у дома? — запита тя, като осъзна, че участието му в отмъщението на краля беше болезнено за Жослин и въпросът беше приключен.

— След събирането на двора за Коледа и двамата можем да се завърнем в имението.

— Със събирането на двора в Йорк за Коледа кралят иска да докаже нещо на враговете си, нали?

— Така е — потвърди Жослин. — Твърди се, че ърловете Уолтеоф и Госпатрик щели да се предадат и щели да получат опрощение от краля след Богоявление.

— Това е смешно! — извика Мейрин. — Та нали точно те, двамата, са виновниците за всичко, което се случи! Те нарушиха свещените си клетви пред краля и насърчиха онова голобрадо хлапе Едгар Ателинг и датските му съюзници да навлязат в Англия. А сега ти ми казваш, че Уолтеоф и Госпатрик щели да получат прошка. Ами Ателинг, Моркар и Едуин?

— Тези трима успяха да избягат в Шотландия.

— Изненадана съм, че крал Малкълм търпи такива гости.

— По-голямата сестра на Едгар Ателинг — Маргарет — се омъжи за шотландския крал. Сега те са роднини и той е принуден да търпи хлапака.

— Шотландците ще подкрепят ли Едгар Ателинг?

— Едва ли. Малкълм е твърде загрижен за собствената си страна. Не забравяй, че той наскоро свали от престола чичо си Макбет, за да си възвърне трона, който му се полагаше по право. Той прекара младежките си години в изгнание в двора на крал Едуард и само брат му беше отгледан в Ирландия. Има твърде много проблеми в собствената си страна, за да се занимава с проблемите на недораслия си шурей. Подозирам, че този път се е намесил само заради жена си. Говори се, че бил безумно влюбен в младата си съпруга.

— Защо говорим за политика? — попита внезапно Мейрин.

Двамата стояха прави един срещу друг, откакто Жослин бе влязъл в палатката.

— Защото ти започна този разговор, моя красива магьоснице. Аз бях далеч от теб почти два месеца, Мейрин. Има други неща, които бих искал да правя с теб, вместо да стоя и да разговаряме! — той целуна върха на носа ѝ и устните му потрепнаха весело, когато забеляза замъгления ѝ поглед.

— Наистина, милорд — каза тихо тя и се притисна по-близо до него. През туниката си Мейрин усещаше твърдите мускули на бедрата му. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и тя ги обви около врата му. Връхчето на езика ѝ премина по устните ѝ. Пръстите ѝ започнаха да дразнят мускулестия му врат и тя започна да търка долната част на тялото си в неговото.

Жослин се усмихна:

— Лейди, вие се държите много неприлично!

— Да не искате да ми кажете, че леглото, което ви направих, не ви изкушава, милорд? Искате ли да го разглобя и да спим поотделно върху студената земя?

— Ако не спреш да се търкаш о тялото ми толкова безсрамно, магьоснице, къде ще си легнем няма да има никакво значение за мен. Толкова много те искам, че мога веднага да ти скоча, където и да било! Било то на това хубаво легло, което си ни приготвила, или на земята. Уви, това няма да стане. Поне не сега. Когато кралят научи, че си пристигнала, ни покани на вечеря в палатката си. Той се опитва този коледен двор да бъде като всички останали, доколкото това може да стане в един изгорен до основи град — Жослин се разсмя, защото жена му дори не направи опит да прикрие разочарованието си: — Скъпа, сега нощите са най-дълги! Няма да загубим много, ако изчакаме малко.

— Това ще изостри апетита ни един за друг — отвърна тя. — Така ми казваше Василий. Е, добре, милорд, ще трябва да се откажем засега. Ще ми даде ли оръженосецът ти малко вода, за да се измия след дългия път? Не мога да се появя пред краля в този вид — тя се отдръпна от прегръдката му и разпусна косата си.

Жослин извика оръженосеца си Лоял, който незабавно донесе вода и след като поздрави учтиво Мейрин, излезе от палатката. Жослин седна на ръба на леглото и се загледа в жена си, докато тя решише дългата си коса. Съзнанието му се изпълни с еротични видения. Той си

представи Мейрин гола, с блестяща под светлината от огъня кожа и с разпусната около тялото ѝ коса. Той изпъшка и Мейрин го погледна:

— Милорд?

Жослин поклати глава:

— Няма нищо, магьоснице.

„Добра лъжа.“ Искаше му се да я обладае веднага. „Проклет да бъдеше кралят, който бе поискал коледният двор да се събере в Йорк. Ако не беше направил тази глупост, сега можех да си бъда в собственото си легло и жена ми да лежи до мен“ — помисли си ядосано Жослин.

Мейрин отново прибра косата си и изми ръцете и лицето си с леденостудената вода, която ѝ беше донесъл Лоял. Тя разтърси тъмнозелената си пола, пооправи туниката си и отново завърза златистия пояс около кръста си. После затършува из малкото си багаж и извади ефирен златист воал и малка извита златна диадема, инкрустирана с малки сладководни перлички, и ги сложи на главата си. Мейрин взе палтото си и се обърна към мъжа си:

— Готова съм, милорд.

Той я погледна и въздъхна:

— Наистина си готова, Мейрин — после стана и я хвана за ръка.

— За какво си мислиш? — попита го тя, докато забързано преминаваха през лагера на път за палатката на краля.

— За това, колко ми е хубаво да те любя. За това, колко ми се иска да си бяхме в Ефлея и да няма кой да ни дава заповеди, за да мога да се радвам до насита на плътта ти в спалнята ни, а не да дъвча сурово еленско месо в палатката на краля.

— О, Жослин, аз си мислех за същото!

Той спря и се наведе да я целуне, без да обръща внимание на това, че се намираха по средата на лагера.

— Утре ще се навършат три години от сватбата ни, магьоснице, и аз ти обещавам, че в деня на свети Стефан ще отпътуваме за Ефлея.

Двамата влязоха в подвижната зала на краля, която представляваше просто една голяма палатка, и се присъединиха към останалите благородници, които бяха дошли от всички краища на Англия, за да отпразнуват с Уилям Коледа. Всички бяха във весело и празнично настроение, но въпреки това Мейрин и Жослин се

зарадваха, когато успяха да се измъкнат от залата и да се върнат в малката си палатка.

Лоял го нямаше никъде, но огънят в мангалите гореше силно и в палатката беше топло. На единствения стол бяха сложени бутилки и два бокала. Двамата се усмихнаха и си помислиха, че Лоял трябва да е много романтичен мъж. Те бързо свалиха дрехите си и започнаха да гаят телата си. После се вмъкнаха под завивките на леглото.

— Къде е Мод? — запита Жослин, докато милваше гърдите ѝ, които отново бяха твърди както преди, и тъмнокафявите им зърна набъбваха под допира на пръстите му.

— Енид, жената на мелничаря, ще я кърми отсега нататък — отвърна Мейрин, докато ръката ѝ го хващаше за задника. — Имаш ли нещо против?

— Не — измърмори той от долината между гърдите ѝ, докато двете му ръце ги мачкаха. Езикът му преминаваше напред-назад през вдлъбнатината между двете полукулба. Жослин се качи върху жена си и бедрата му я притиснаха. Той седна така, че да може да си играе с гърдите ѝ, а тя протегна ръка и хвана члена му.

— Обичам мъжествеността ти — каза тя, докато пръстите ѝ го галеха. — Когато е малък и спокоен, той прилича на дете, но най-много го обичам, когато стане дълъг, дебел и твърд. Обичам да ме изпълваш до край и този огромен пулсиращ звяр да изпраща любовното си съобщение в тялото ми.

— Искаш ли да те изчукам сега?

— О, да! Да, моля те!

— Много си нетърпелива, магьоснице! — каза той, като щипеше едното ѝ зърно. — Трябва да се наслаждаваш на страстта така, както се наслаждаваш на доброто вино.

— Човек винаги може да се наслаждава на втората чаша, но онзи, който умира от жажда, няма причина да не изпие първата до дъно!

— Ах, ти, изкусителна кучко! — изпъшка той и пръстите му потънаха в гъстата ѝ коса. Жослин повдигна главата на жена си и я целуна. Езиците им се преплетоха и в същия миг Жослин усети, че Мейрин вкара копието му в тялото си. За секунда той остана вцепенен от удоволствието, което изпита, след което бавно се опомни и започна да се движи ритмично в нея.

Мейрин потръпна от наслада, докато той я пронизваше с цялата си дължина. Беше просто невероятно, че след толкова време, прекарано заедно, страстта им все още не беше отслабнала. В мига, в който той беше влязъл в нея, тя беше вкарала езика си дълбоко в устата му и бе усетила тялото му да потреперва. На нея ѝ харесваше, че можеше да изтощи съпруга си от възбуда по същия начин, по който я изтощаваше и той. Тя отдръпна устните си от неговите, обърна главата си и зъбите ѝ се забиха в меката долна част на ухото му. Острото връхче на езика ѝ облиза ушната му мида и тя леко духна вътре.

— Чукай ме, скъпи — шепнеше тя. — О, да, чукай ме!

Тази вечер Жослин усещаше нужда да се налага над жена си. Той седна на петите си, без да излиза от тялото ѝ, дръпна ръцете ѝ и ги притисна до двете страни на главата ѝ. Навеждайки леко тялото си напред, той проникна грубо в нея, после се отдръпна само за да се върне обратно с мощен тласък. Подсмърчанията и охканията на Мейрин го възбуждаха още повече.

Всеки тласък на таза му предизвикваше експлозия в съзнанието на жената. Грубостта му я уплаши малко и тя се опита да се измъкне изпод него. Жослин изръмжа и я подчини на волята си, намери отново устата ѝ и я зацелува толкова жадно, че Мейрин едва не изгуби съзнание. Никога не се бяха любили така. Обикновено го правеха нежно и страстно, но това, което правеха сега, беше диво и необуздало и им носеше внезапна и непозната наслада.

После страхът ѝ изчезна и тя започна да повдига тялото си нагоре, за да посрещне тласъците на Жослин. Толкова много го желаше! Беше копняла за него през всичките нощи на продължителната им раздяла и сега го искаше с изгарящо я желание, каквото никога не беше изпитвала през живота си. Ноктите ѝ раздраха гладката кожа на гърба му и той изстена:

— О, магьоснице, колко много ми липсваше! Колко съм изгладнял за теб!

Двамата продължиха да се въргалят из леглото, което цялото се тресеше от силата, с която се друсаха върху кожата. Внезапно Мейрин и Жослин едновременно достигнаха до върха на страстта си. Жослин освободи живителния си дар в нейната градина на удоволствията и се отпусна върху гърдите ѝ с тих стон. Ръцете ѝ бавно се обвиха около него. Те лежаха задъхани, с покрити от капчици пот тела, почувствали

се внезапно толкова изтощени, че дори не им достигаха сили да дръпнат завивките върху себе си.

Мейрин и Жослин спаха дълбоко, но Мейрин скоро се събуди и видя, че огньовете в мангалите бяха почти изгаснали. В палатката беше станало хладно. Мейрин с усилие на волята си стана от леглото и се намръщи от допира до студената земя. После се наведе да вземе завивките и ги сложи върху леглото. Когато отново си легна, Мейрин с изненада видя, че Жослин се беше събудил и наливаше вино в двата бокала. Двамата се сгушиха под кожите и започнаха да отпиват от червената течност.

— Минава полунощ — каза тихо той — и вече се навършиха три години от деня, в който се оженихме.

— Надявам се през тази година в Англия да настъпи мир, за да може детето, което ще заченем, да расте на спокойствие.

— Обичам те!

— И аз те обичам. Ти си моят господар и моят живот, Жослин дьо Кобург! Нека бракът ни да продължи три пъти по три пъти по три пъти по три години.

— Това не е ли завинаги? — подразни я той.

— Да, милорд! Това е вечно!

— Ооо, магьоснице! — каза той, докато оставяше двата бокала върху стола. — Мисля, че вече е време да се насладим на страстта си, след като вече пихме до насита от кладенеца ѝ — с тези думи Жослин я прегърна и я опияни с целувките си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Денят на Коледа беше сив и студен и както изглеждаше, щеше да вали сняг. В полунощ камбаните на изгорените църкви на Йорк и околността започнаха да бият според стария обичай, за да предупредят Принца на мрака, че Христос се е родил триумфално. Кралският двор присъства на първата меса за Коледа в същата голяма палатка, в която се беше състояла вечерята предния ден. В единия край на палатката беше издигнат набързо олтар и пламъчетата на свещите му мъждукаха весело. Палатката беше препълнена, защото малцина си бяха позволили да пренебрегнат поканата на краля и да не се явят в Йорк. Този коледен двор може и да беше странен, но всички бяха разбрали какво искаше да им каже Уилям, като го свикваше в разрушения град.

Коленичила на твърдата земя, Мейрин внезапно усети, че някой я наблюдава. Като внимаваше да не вдига главата си, тя се огледа внимателно наоколо, но всички бяха навели глави и се молеха мълчаливо. Въпреки това чувството, че я наблюдават, не я напусна. Когато службата свърши, Мейрин бързо се огледа и ѝ се стори, че забеляза в единия край на палатката някакъв мъж, който ѝ заприлича на Ерик Лонгсуорд. Това беше невъзможно! Тя потръпна.

— Студено ли ти е, скъпа? — запита я загрижено Жослин.

— Жослин, стори ми се, че в тълпата видях Ерик Лонгсуорд. Какво може да прави той тук? Последния път, когато го видях, той беше един от лейтенантите на Еадрик Дивия.

— Но ти ми каза, че той се е заклел във вярност на Ателинг, Мейрин. Ако е така, сега този Ерик трябва да е в Шотландия, с господаря си.

— Тогава защо е тук? Ако той е бил с Едгар Ателинг, сега щеше да е в Единбург или в онзи град, където шотландският крал празнува Коледа.

— Сигурна ли си, че е бил Ерик Лонгсуорд, Мейрин? Може да си се припознала.

— Не — отвърна тя бавно. — Сигурна съм, че беше Ерик Лонгсуорд. Усетих, че някой ме наблюдаваше по време на цялата меса.

Когато след края на службата се обърнах, той беше там. Видях го само за миг, но съм сигурна, че беше той!

— Може да е с Госпатрик или Уолтеоф, скъпа. Ако е един от техните хора, тогава знаем защо е тук. Много от хората им започват да се събират в Йорк в очакване да получат прошка от краля. Майка ти ми каза, че Ерик отдавна си пада по теб, така че не можеш да го виниш за това, че те е гледал. Не бих искал да те загубя, но ако това се случи някога, няма да ми бъде лесно да те забравя.

— Радвам се, че утре ще си тръгнем от тук. Йорк е мрачно място.

— Милорд Дьо Кобург? — един кралски паж бе застанал до Жослин.

— Да, момче? Какво има?

— Кралят желае да говори с вас, милорд, и ми нареди да ви заведа при него.

— Първо трябва да придружа съпругата си до палатката ми, момче! — отвърна Жослин.

— Там ще бъдеш в безопасност, Мейрин. Лоял ще остане с теб.

Тя кимна. Не й се искаше да спори с него. Още по-малко й се искаше отново да се срещне с отхвърления си ухажор. Пред палатката им Жослин я целуна.

— Не се бави много — каза тихо тя.

Жослин докосна нежно лицето ѝ и се усмихна:

— Ще се оправя набързо с краля, магьоснице. После се обърна към оръженосеца си:

— Стой с подарката си, Лоял, и я пази! — момчето беше вторият син на един братовчед на бащата на Жослин и граф Дьо Кобург беше изпратил Лоял при първородния си син в навечерието на заминаването му за Англия.

— Да, милорд! — Лоял беше шестнадесетгодишен и много сериозен. Дьо Роан бе знаел, че в Англия Жослин ще преуспее, а синът на братовчед му се нуждаеше от обучение като оръженосец, преди да бъде посветен в рицарство. За по-малките синове имаше само два пътя в живота: Църквата или рицарството. Момчето боготвореше господаря си, но тайничко се възхищаваше и на Мейрин. Тази възможност да ѝ докаже, че е възмъжал, бе ценен подарък за него.

Нямаше нужда някой да казва на Мейрин какво изпитваше младият оръженосец. То си беше твърде очевидно, защото Лоял беше

още твърде млад и не знаеше как да прикрива чувствата си от една жена.

— Студено е, Лоял. Искаш ли да влезеш при мен в палатката? — покани го тя.

Лоял се изчерви и преглътна и адамовата му ябълка започна да пулсира.

— Благодаря ви, милейди, но може би ще бъде по-добре да остана на пост отвън.

— Може би наистина ще бъде по-добре — съгласи се тя, — но ако стане твърде студено или пък започне да вали, заповядай вътре. Съпругът ми няма да има голяма полза от теб, ако се простудиш.

— Благодаря, милейди.

Той дръпна платнището на тесния вход, за да може Мейрин да влезе в палатката. Когато платнището падна зад нея и тя се опита да свикне с тъмнината, една здрава ръка неочаквано я хвана за врата.

— Ако се опиташ да се бориш, ще счупя красивото ти вратле! Това ще бъде голяма загуба, Мейрин Алдуинсдотър! — изсъска един мек глас в ухото ѝ.

Мейрин си заповяда да се отпусне. Тя беше ужасена, но знаеше, че ако изгуби контрол над емоциите си, нападателят ѝ щеше да има предимство.

— Така е по-добре, сладурче. Сега ще отпусна ръката си, но ако извикаш или по някакъв друг начин се опиташ да привлечеш вниманието на онова кьосе, което те охранява толкова ревностно, ще го убия! Разбра ли ме? — другата му ръка погали гърдите ѝ.

— Да! — изръмжа тя и отблъсна ръката му.

Той леко отпусна хватката си и Мейрин се обърна с лице към него:

— Знаех, че си ти, Ерик Лонгсуорд! Видях те по време на службата и казах на съпруга си.

— Който вероятно не ти вярва, но за да успокои плашливото ти женско сърце, е наредил на хлапето си да те охранява. Наистина ли си мислиш, че това момченце може да ме победи в бой?

— Какво искаш?

— Теб! Ти ми принадлежиш и аз дойдох да те взема със себе си! — сините му очи блестяха насмешливо.

— Съпругът ми ще те убие — каза тя спокойно.

— Той изобщо няма да разбере какво се е случило с теб, Мейрин Алдуинсдотър, а сега ела! Губим ценно време — той посегна да я хване, но тя му се изплъзна.

— Нямам намерение да ходя, където и да било с теб, Ерик Лонгсуорд! Да не си се побъркал?

Това беше последното нещо, което тя си спомняше. Юмрукът му се стрелна и я улучи в челюстта и всичко около нея потъна в тъмнина. Той я улови с едната си ръка, преди да падне на земята и шумът от падането ѝ да привлече вниманието на младия оръженосец пред палатката. Викингът метна безжизненото тяло на жената на раменете си, провери се през процепа, който беше изрязал в задната част на палатката, и напусна лагера...

Мейрин не знаеше колко дълго беше стояла в безсъзнание, но когато постепенно започна да се съвзема, първата ѝ мисъл беше, че е студено. И влажно. Намираше се в много неудобно положение. Тя се опита да се надигне, но една ръка я сграбчи за кръста и не ѝ позволи да го направи. Тялото ѝ беше прехвърлено напречно на седлото на викингския кон.

— Не мърдай! — изръмжа той.

— Остави ме да се изправа! Къде сме?

— Сега не можем да спираме!

— Ако не спреш, ще повърна!

Ерик спря коня си, слезе от седлото и свали жената на земята. Стъпила на краката си, Мейрин се олюля замаяно, докато кръвта напускаше главата ѝ. Очите ѝ се разшириха, когато похитителят ѝ извади от дисагите си кожен кучешки нашийник, завърза го около врата ѝ и прикрепи дълга кожена каишка към прокараната през него халка. После се качи отново на коня си и издърпа Мейрин на седлото пред себе си. Ерик хвана юздите с едната си ръка, а в другата стисна каишката.

— Къде сме? — повтори тя, когато отново потеглиха.

— Извън Йорк — бе краткият отговор.

— Къде отиваме?

— В Шотландия.

— Жослин ще те убие и аз ще му помогна! Как смееш да ме отвличаш! Ти си най-мръсното животно, което се е раждало на този свят, Ерик Лонгсуорд!

— Млъквай, Мейрин Алдуинсдотър! — нареди той и дръпна каишката.

Мейрин се задави.

— Главата ми се мокри — каза тя. — Остави ме поне да си сложа качулката, освен ако не искаш да се простудя и да умра.

— Добре — съгласи се Ерик. Той поотпусна нашийника и каишката и ѝ позволи да си сложи качулката на палтото. — А сега млъквай, или пак ще те задавя!

Денят беше мрачен. Започваше да вали лек снежец. Те продължаваха пътя си и както изглеждаше, Ерик Лонгсуорд знаеше накъде е тръгнал. Мейрин се опита да различи някаква забележителност, която да ѝ подсказже накъде са се запътили. Тя си помисли да къса малки парчета плат от палтото си и да ги пуска по пътя, за да може Жослин да я открие, но осъзна, че снегът скоро щеше да ги покрие. Тишината я нервираше.

— Как ме качи на коня си?

— Разрязах задната стена на палатката — отвърна тихо викингът. — Конят ми ме чакаше отзад.

— Жослин ще ни последва! — каза ядосано Мейрин.

— Преди да направи това, ще трябва да определи в коя посока сме тръгнали, а снегът отдавна ще е заличил следите. Ако реши да тръгне на север, то къде на север? Ти вече никога няма да видиш Жослин дьо Кобург, Мейрин! Сега ти си моя!

„Той е луд — помисли си тя. — Трябва да му избягам, но как?“ Мейрин можа да различи пред тях фигурите на неколцина мъже и се помоли те да бъдат от хората на крал Уилям. Ако бяха от тях, щяха да ѝ помогнат. Мъжете обаче се оказаха шотландци.

— Доста време се забави там — каза един от тях, който очевидно беше водачът им. После се ухили, като показва ред почернели, разядени зъби. — Виждам, че си ни довел и женска. Ти си грижлив мъж, Ерик Лонгсуорд!

— Жената е моя, Фергус! Тя ми е съпруга и ми беше отнета от норманите преди няколко години. Аз просто си я върнах и това е.

— Лъжец! Аз съм... — Мейрин се задави, когато викингът яростно дръпна каишката и нашийникът се стегна отново около врата ѝ.

Очите на Фергус се присвиха:

— Какво е това? За жена, която твърдиш, че ти е съпруга, тя не изглежда много покорна.

— Глупавата й глава е била замаяна от норманския лукс и на нея не й се искаше много да напусне двора на крал Уилям — отвърна Ерик. — Независимо от това, тя е моя и скоро ще си спомни къде й е мястото, та дори ако трябва да я посиня от бой, за да й опресня паметта! Да вървим, Фергус! Все още сме твърде близо до Йорк.

— Да — съгласи се шотландецът. — Няма да се почувствам в безопасност, преди да навлезем в планините Шевиот.

Те продължиха да яздят до края на деня и с всеки изминал час бурята ставаше все по-силна. Най-накрая пред тях се появи някаква ферма и когато я наближиха, откриха, че там има изоставена къща с конюшни до нея. Покривът на сградата беше здрав и вътре имаше подреден куп дърва за огрев, въпреки че — както изглеждаше — фермата не беше обитавана поне от няколко години. Мъжете разчупиха леда, който покриваше кладенеца, и извадиха няколко кофи вода, след което се погрижиха да настанят конете си между мократа слама в конюшните.

За своя изненада Мейрин видя, че с шотландците имаше и три жени. Те я гледаха враждебно, но една от тях събра достатъчно смелост и с възхищение опипа тежкото й вълнено палто. Вечерята им се състоеше от изсушени парчета телешко, овесен сладкиш и вода. Мейрин яде насила. Тя знаеше, че ако иска да избяга, ще трябва да си пази силите. Увита в палтото си, тя седеше край огъня и дъвчеше жилавото месо. Шотландците я оставиха да си седи там и започнаха да си предават една бутилка от ръка на ръка. Навън бурята бушуваше и през цепнатините на стените преминаваха малки снежинки, които падаха на пода и се разтапяха на малки локвички.

Двама от мъжете се измъкнаха с две от жените. След малко мъжете се върнаха и други двама станаха и излязоха от къщата. Каквото и да беше съдържанието на бутилката, то очевидно развързваше езиците на иначе мълчаливите шотландци.

— Значи жена ти е прекарала последните няколко седмици, като си е разтваряла краката за норманите — каза един от мъжете. — Не знам защо изобщо си я искаш обратно. Аз бих им оставил тази курва.

Ерик отпи голяма глътка от бутилката:

— Тя не е виновна: те дойдоха в дома ни Ефлея, докато мен ме нямаше. Не си мисли обаче, че няма да я накажа. Смятам да ѝ метна един хубав бой, последван от едно хубаво чукане. Тя винаги е харесвала как я чукам и когато свърша с нея, всичко между нас отново ще бъде наред.

Мъжете не видяха, че Мейрин е станала от мястото си, докато тя не застана до тях.

— Ти, курвин сине! — изкрещя тя. — Ти не си ми съпруг и аз по-скоро ще те убия, преди да ти позволя да ме докоснеш!

Ръката на Ерик Лонгсуорд се стовари върху слепоочието ѝ, преди Мейрин да беше довършила. Първият удар беше последван от втори и шотландците се ухилиха. Викингът очевидно знаеше как да се оправя с жена си.

— Ще имаш ли нужда от помощ? — запита с надежда Фергус.

— Не! — викингът хвана каишката и повлече Мейрин през вратата към конюшната. — Ще се погрижа за жена си веднага, за да не смутят писъците ѝ почивката ви — каза той на приятелите си и те изръмжаха одобрително.

Ерик завлече жертвата си в конюшната и затвори вратата след себе си. Някъде изпод туниката му се появи още един кожен каиш.

— Сложи си ръцете около тази греда! — нареди той и когато тя го послуша, уви кожения ремък около китките ѝ. Мейрин не посмя да му се противопостави, защото вече беше научила, че всеки опит за съпротива щеше да го накара да дръпне каишката ѝ и да я задави. Викингът не си знаеше силата и тя се страхуваше, че той може да ѝ счупи врата, без да иска. Нашийникът около врата ѝ ѝ напомняше за времето, когато Бланш дьо сен Брийо я беше продала в робство и търговецът на роби също я беше връзвал като животно. Тогава тя бе имала Дагда да я защитава. Как ѝ се искаше ирландецът да беше тук сега!

Ерик Лонгсуорд разкопча тежкото ѝ вълнено палто и го захвърли встрани. Той внимателно повдигна туниката ѝ и я прехвърли над раменете и главата ѝ. Замисли се дали да не разкъса долната ѝ риза, но реши, че ще бъде по-добре просто да вдигне и нея над главата на Мейрин. Тя го чу да диша на пресекулки, докато гледаше оголените ѝ гръб, задник и крака. Тялото ѝ се стегна, когато той плъзна грубата си ръка по кожата ѝ и я хвана за дупето.

— Много е важно — заговори Ерик — да разбереш, че аз съм твоят господар. Няма да ти позволя да ми говориш както преди малко. А сега, Мейрин Алдуинсдотър, искам да ми кажеш: „Ерик Лонгсуорд е мой господар и мой съпруг“.

— Ти си напълно откачил! — избухна гневно тя. — Как можеш да правиш такива неща, Ерик Лонгсуорд? Ти твърдиш, че ме обичаш, и въпреки това ме открадна от законния ми съпруг и детето ми.

— Ти имаш дете?

— Момиченце на име Мод. Почти на единадесет месеца е.

— Аз ще ти дам синове — каза той делово.

— Не!

— Да! — Ерик откачи кожената каишка от нашийника ѝ. — Ти си твърде смела за жена, Мейрин Алдуинсдотър, и не си знаеш мястото. Жената трябва да говори само когато я питат и да се изразява кратко и скромно. Баща ми, Бог да го прости, ме научи на това. Той казваше, че за жените трябва да се полагат грижи, защото те не притежават вродената мъжка интелигентност. Баща ми казваше също, че господ е създал жените по няколко причини: за да доставят удоволствие на мъжете, за да дават нов живот, за да се грижат за дома на мъжа и за нуждите му, и нуждите на децата му. Жените стават само за тези неща, но ти, изглежда, не разбираш това, въпреки че твърдят, че си интелигентна.

— Когато се върнахме в Англия — продължи викингът, — ти ме посрами пред моите другари гвардейци със студенината си към ухажванията ми. Въпреки това, аз ти предложих брак. Брат ти Бранд ми се подигра, Мейрин Алдуинсдотър, и ми каза, че баща ти нямало да се лиши от една такава изключителна и ценна дъщеря, като я даде за съпруга на наследника на някакви си двеста хектара земи. Той ми каза, че семейството ти можело да те даде на наследника на двадесет хиляди хектара. Аз се завърнах у дома и тогава нашият ърл Тостиг беше свален в резултат на заговор, планиран от собствения му брат Харолд. Майка ми и баща ми бяха заклани в собствената им зала, а аз едва се спасих от сигурна смърт и се присъединих към ърл Тостиг. Земите ни бяха конфискувани. Не исках да живея далеч от родината си и когато научих, че Харолд Хардраде планирал нападение, се присъединих към неговата армия.

Той спря да говори и още веднъж прекара големите си ръце по дължината на оголения ѝ гръб и задника ѝ. Мейрин впи зъби в долната си устна, за да не изпищи, когато той започна да мачка бавно плътта ѝ.

— Знаех, че баща ти и брат ти ще бъдат с ърл Едуин — продължи най-накрая Ерик. — Знаех, че ърл Едуин щеше да се притече на помощ на брат си, ърл Моркар, и търсех роднините ти по бойното поле. Видях баща ти и мога да ти кажа, че името не му е било дадено незаслужено. Той беше велик войн и дори аз, който бях по-млад и по-подвижен от него, нямаше да мога да го победя. Затова го промуших в гърба и той падна смъртно ранен. Тогава се появи брат ти и какъвто си беше глупак, бе по-загрижен за баща си, отколкото за себе си, така че аз можах да го поваля само с един удар. Но преди да успея да довърша баща ти, отнякъде изникна твоят гигант и аз трябваше да бягам, защото нямаше начин да се справя с него, а по време на боя шлемът ми можеше да падне и да бъде разпознат. Дойдох за теб с Еадрик, но ти отново ми се подигра и ме отхвърли. Беше се омъжила за някакъв проклет норман! Сега, когато баща ти и брат ти вече не бяха между живите, аз смятах да получа и теб, и Ефлея. Ти трябваше да бъдеш моя, когато те умряха! Сега обаче ти все пак си моя, а онзи норман може да си задържи имението. Той бързо ще си създаде нов живот и ще те забрави.

— Аз съм съпруга на друг мъж — каза отчаяно Мейрин. Разкритието, че Ерик беше убил баща ѝ и брат ѝ, я беше поразило. За първи път в живота си ѝ се прииска да бъде мъж, за да може да вземе един меч и да убие викинга! Никога не го беше харесвала: той я караше да се чувства неудобно. Но сега тя го мразеше с дълбока и изгаряща омраза. Мейрин не знаеше как щеше да му избяга, но щеше да се измъкне и тогава щеше да отмъсти за смъртта на Алдуин и Бранд.

— Ти си моя съпруга — каза ѝ той. — Отдавна трябваше да бъдеш. Аз само поправам тази грешка. Не са ни необходими думите на някакъв свещеник, за да бъдем заедно.

— Ти наистина си луд — каза тихо тя.

— Ще трябва да те науча да ми се подчиняваш! — отвърна студено викингът. Той изплющя с кожения ремък край главата ѝ и Мейрин инстинктивно се сви. Ерик се усмихна: — Сега ще те набия и

когато свърша, ще те изчукам. Колкото по-бързо научиш, че аз съм твоят господар, толкова по-скоро ще започнем да откриваме щастието.

— Ти си убил баща ми и брат ми! — изпищя вбесена Мейрин. — Мразя те! Винаги ще те мразя!

„Мразя и спокойния ти глас“ — помисли си тя.

Той я удари по гърба с тънкото парче кожа и остана доволен от писъка ѝ. Първият удар беше последван от още няколко, докато гладката ѝ кожа не беше набраздена от бледочервени резки. Ерик все още не беше доволен. След първия вик, който бе повече вик на изненада, отколкото на болка, Мейрин бе стиснала устата си и не бе издала нито звук. Той ядосано се огледа из конюшните. Наблизо имаше една бала слама. Викингът я ритна и като разбра, че е достатъчно стабилна, развърза ръцете на Мейрин от гредата и я накара да легне върху балата по корем, като стискаше здраво нашийника, за да ѝ попречи да се съпротивлява. После отново завърза ръцете ѝ, като стегна ремъка така, че кожата се впи в плътта ѝ.

Доволен от безпомощното състояние на жертвата си, Ерик сгъна на две кожения ремък и без много да се церемони, го стовари върху задника ѝ. Мейрин изпищя и се извъртя, опитвайки се да се освободи, но той я притисна надолу с едната си ръка и ѝ нанесе серия удари с другата.

Никога през живота ѝ не я бяха били, защото Алдуин и Еада бяха нежни родители. Тя знаеше, че боят с кожен колан е нещо съвсем обикновено между родители и деца или между съпрузи и съпруги, но дори и Жослин винаги се беше държал нежно с нея. Искаше ѝ се да се противопостави на Ерик Лонгсуорд, но при тези обстоятелства беше безпомощна. Също както стомахът ѝ се бунтуваше от силното вино, така и тялото ѝ не можеше да понася суровото наказание, което ѝ налагаше викингът. Мейрин не можеше да се възпре да не пищи и да не го моли да спре това жестоко мъчение.

— Моля те! — пищеше тя. — В името на Светата дева! Спри! Спри!

— Не и преди да признаеш, че аз съм твоят господар и че принадлежиш само на мен и на никой друг! — изръмжа той през стиснатите си зъби.

— Не мога, не мога! — хълцаше тя и по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Можеш и ще го направиш! — изрева той и удвои усилията си, засипвайки зачервения ѝ задник с удари.

Мейрин имаше чувството, че е седнала в огън, и направи отчаян опит да се отскубне от мъчителя си. Трябваше да се спаси от болката, която той ѝ причиняваше. После внезапно ѝ хрумна, че каквото и да му кажеше, то нямаше да промени онова, в което вярваше или за което мислеше. Тя си оставаше съпруга на Жослин, независимо какво си мислеше Ерик Лонгсуорд, и когато тази мисъл проникна в съзнанието ѝ, с нея се върна и желанието да оцелее и да избяга, за да се завърне при семейството си.

— Ти си моят господар, Ерик! — изпищя тя. — Ти си моят господар!

— Какво? — за миг той изглеждаше объркан. — Какво каза, Мейрин Алдуинсдотър?

— Предавам се в ръцете ти — каза тя. — Ти си моят господар! — задникът я болеше и вътрешностите ѝ се тресяха. Тя се помоли на Бога да накара викинга да ѝ повярва.

— Да, аз съм твоят господар и на теб ти трябваше доста време да приемеш това, Мейрин Алдуинсдотър! — той я претърколи по гръб, вдигна я и я отнесе до един куп слама в една празна конска ясла. — Сега ще консумираме съюза си — каза той, постави я върху сламата и започна да сваля дрехите си.

Той щеше да я изнасили! Какво, за бога, беше направила, като го беше признала за свой господар? Направо му беше дала позволение да ѝ се нахвърли!

— Моля те, не прави това, Ерик Лонгсуорд!

Тялото му легна върху нейното и го притисна към сламата. Студените му сини очи се втренчиха в лицето ѝ:

— Да не искаш да кажеш, че си ме излъгала, Мейрин? Или ме приемаш за твой господар, или не. Излъга ли ме, за да спра да те бия?

— Не! Не! — изражението му я ужасяваше. — Аз просто не те познавам. Всичко стана толкова внезапно — зъбите ѝ прехапаха долната ѝ устна.

— Ако ме приемаш за свой господар, ще трябва да приемеш и това! Повечето хора се женят, без да са се познавали твърде отдавна — той се отмести от нея и се изправи. — Искам да те видя гола! — каза ѝ той и я дръпна на крака, за да развърже ръцете ѝ.

Мейрин потърка китките си. Нямаше друг начин да му се измъкне, освен да се самоубие, а тя не беше чак толкова смела. По бузата ѝ се плъзна една сълза. Как щеше да погледна съпруга си, когато това животно я изнасилеше? Пръстите му се вмъкнаха в нашийника ѝ.

— Съблечи се! — нареди той и Мейрин го послуша.

Когато застана гола пред него, Ерик не отмести очи от тялото ѝ в продължение на няколко минути. После той пусна нашийника, постла палтото ѝ върху сламата и я бутна върху дрехата. Той остана разкрячен над нея и езикът му облизваше устните му, сякаш предвкушаваше някакво ястие. После се нахвърли върху ѝ.

Мейрин се бореше диво, но на Ерик това не му правеше впечатление. Съпротивата ѝ, изглежда, го възбуждаше още повече. Големите му ръце я опипваха навсякъде, стискаха, щипеха и галеха плътта ѝ. Той покри лицето ѝ с мокри целувки и натика езика си в устата ѝ толкова грубо, че я накара да се задави от отвращение. После устните му се впиха в едното ѝ зърно и той започна да го смуче, като издаваше странни грухтящи звуци. Когато тя се опита да го отблъсне, той я наказа, като я захапа, и Мейрин изпищя от болка.

— Време е, Мейрин! Време е да те изчукам! — той прихвана ръцете ѝ, за да я укроти, и я погледна в очите, докато свободната му ръка бърникаше между бедрата ѝ. — Ще ти хареса как чукам, Мейрин! Всички малки момиченца харесват как ги чукам!

Тя усети пръстите му да навлизат в тялото ѝ.

— Наричат ме Ерик Лонгсуорд по две причини — прошепна той похотливо. Дъхът му беше гаден. — Знаеш ли защо, Мейрин? Можеш ли да се досетиш защо? — пръстите му трескаво се движеха в нея. — Ооо, скъпа, толкова е хубаво! Откога чакам да вляза в сладкото ти тяло! — пръстите се движеха напред-назад, назад-напред. — Кажи ми, че харесваш как те чукам, Мейрин!

Тя беше ужасена. Досега той я насилваше само с пръсти. Това да не беше някаква перверзна шега? Дали той просто не изчакваше, за да довърши изнасилването ѝ? Тогава Ерик Лонгсуорд внезапно се вцепени, отметна назад главата си и изрева някакъв викингски боен вик, преди да се строполи до нея. Ръката му напусна тялото ѝ и Мейрин остана да лежи удивена. Тя просто не знаеше какво да мисли. Нито пък какво да прави. После до ушите ѝ достигна леко хъркане и

като обърна глава, тя видя, че викингът бе заспал до нея, както правеше Жослин, след като двамата с него се любеха.

Мейрин не можеше да повярва на случилото се. Винаги ли щеше да бъде все така? Ерик се беше държал точно като мъж, който прави любов, и въпреки това не я беше обладал. Тя знаеше, че трябва да бъде благодарна, че се беше отървала, но беше и малко уплашена. Дали пък Ерик не се беше напил от уискито, което беше изпил на вечеря? Дали нямаше да се събуди и да си спомни за грешката, която беше направил, и нямаше да реши, че трябва да я поправи? Мейрин беше напълно объркана.

Тя лежеше върху вълненото си палто. Задните ѝ части я боляха и Мейрин гледаше втренчено тавана. Сега за нея нямаше съмнение, че е попаднала в ръцете на някакъв луд. Ако той спеше дълбоко, можеше да ѝ се удаде възможността да му пререже гърлото, защото в малката дамска кесийка на колана ѝ имаше малък нож. Но къде щеше да отиде, ако го убиеше? Навън беснееше бурята. Тя нямаше никаква представа къде се намираше. Здравият разум ѝ подсказа, че ще трябва да остане с него, докато бурята не спре и не стигнеха до някое цивилизовано място.

Мейрин отново се запита какво се беше случило между тях тази вечер. Дали Ерик наистина бе смятал, че се сношава с нея, или просто ѝ беше изиграл някаква зловеща шега? Щеше ли да отиде по-далеч следващия път? Мисълта, че някой друг мъж можеше да я използва, както само Жослин имаше право да го направи, я караше да се чувства ужасена и засрамена. Мейрин чувстваше отвращение само като си помислеше, че може да се люби с похитителя си. Ако той смяташе да я нападне още, как можеше тя да го отблъсне?

Мейрин потръпна и осъзна, че ще замръзне в студения обор. Тя стана, обърна се и погледна към Ерик Лонгсуорд. Той спеше с отворена уста и от нея излизаше хъркащ звук. Очевидно беше, че той е от хората, които спяха дълбоко. Мейрин бързо облече долната си риза, нахлу полата си и с треперещи пръсти я закопча. Накрая облече и туниката си и я стегна с колана си. Топлината започна да се връща във вените ѝ. Мейрин издърпа парчето от палтото, върху което Ерик не лежеше, и легна на него.

Сънят не идваше. Мейрин беше разтревожена твърде много. Къде отиваха? Шотландия беше също толкова голяма, колкото и

Англия. Трябваше да измъкне повече информация от похитителя си, а това означаваше да играе по неговите правила. Той искаше една кротка и послушна женичка и тя щеше да бъде такава, докато това отговаряше на целта ѝ. Ерик нямаше кръвни роднини в Шотландия и следователно се връщаше при господаря си. Мейрин можеше да се обърне към този господар. Но колко време щеше да измине, преди да успее да се добере до него? Колко нощи щеше да ѝ се налага да го търпи? Щеше ли викингът да стигне докрай през някоя от тези нощи? „Боже милостиви! — помисли си тя. — Това е някакъв кошмар и аз се моля на Благословената майка да ми помогне да се събудя!“

Когато се събудиха, бурята беше отминала. Небето беше синьо и студеното зимно слънце огряваше заснежената земя. Навела скромно виолетовите си очи, Мейрин последва Ерик Лонгсуорд в голямата стая на къщата. Останалите мъже забелязаха червеникавия белег на бузата ѝ и смиреното ѝ поведение и се ухилиха първо един на друг, а след това и на викинга с очевидно одобрение.

— Кога викаше по-силно — когато я биеше или когато ѝ го вкара? — запита Фергус.

— Ти как мислиш? — отвърна ухилено Ерик. Той плъзна едната си ръка около Мейрин и открито стисна гърдата ѝ.

Мейрин се изчерви, но не помръдна.

— Сега тя ще бъде моята кротка малка кучка, нали така, скъпа?

— Да, милорд — думите бяха изречени почти шепнешком.

— Сорча е направила нещо за ядене. Побързайте с храненето, защото скоро трябва да тръгваме.

Мейрин успя да се отскубне дискретно от прегръдката на Ерик Лонгсуорд и да отиде до камината, където трите шотландки се бяха сгушили една до друга. До жените имаше един самун ръжен хляб и Мейрин погледна към шотландките за разрешение да го вземе. Най-старата жена кимна.

— Вземи го, момиче — каза тя с почти приятелски глас. — Това е последното парче хляб, което донесохме от Йорк. Отсега нататък ще караме на овесени сладкиши и сушено телешко, докато не стигнем в Единбург.

— Благодаря.

Мейрин разряза самуна наполовина с ножа, който жената ѝ подаде. По-добре щеше да бъде, ако не знаеха, че има свое оръжие. Тя

напълни едната половина с овесени ядки и я подаде на Ерик, който я взе, без да продума, и започна да тъпче хляба в устата си. Мейрин се върна при камината и започна да яде бързо своята закуска. Тя осъзнаваше, че в това общество добрите маниери не се спазваха и щом Ерик се нахранеше, групата щеше да потегли на път.

Единбург! Значи бяха тръгнали за столицата на Шотландия. Тя не беше сигурна, но можеше да се обзаложи, че Ерик Лонгсуорд беше предложил верността си на шотландския крал Малкълм. Това означаваше, че той щеше да я вземе със себе си в двора, ако тя се покажеше достатъчно кротка. Тя познаваше мъжката природа твърде добре и знаеше, че викингът няма да устои на изкушението да покаже красотата ѝ на приятелите си. На него щеше да му хареса да му завиждат и да го поздравяват за късмета му, че си е намерил такава красива жена.

— Колко далеч е Единбург? — запита Мейрин жената, с която беше говорила преди. Гласът и изражението ѝ не издаваха никакви емоции.

— По това време на годината ли? Между пет и седем дни. Ние ще трябва сами да си проправяме път, защото пътищата ще бъдат покрити със сняг. Ако бяха чисти, нямаше да ни отнеме повече от три дни — жената протегна ръка и докосна ударената буза на Мейрин: — Не е бил нежен с теб, но ти ще се справиш, преди да стигнем града.

Мъжете бяха приключили закуската си. Мейрин осъзна, че едва ли ще получи храна преди падането на нощта, и побърза да натъпче в устата си остатъка от хляба и овесените ядки. Конете бяха оседлани и групата отново тръгна на път. Както и предния ден, Мейрин яздеше на седлото пред Ерик Лонгсуорд. Този ден обаче той не ѝ сложи кожения нашийник. Вместо това обви едната си ръка около нея и през цялото време така мачкаше гърдта ѝ, че Мейрин си помисли, че ще откачи. Вече усещаше синьо-черните петна, които ръцете му щяха да направят на кожата ѝ.

Яздиха през целия ден, като спираха само за да се облекчат в храстите по пътя си. През тази нощ намериха подслон в една плевня и понеже не бяха сами, викингът не се опита да се възползва от нея, въпреки че до ушите ѝ достигаха звуците от сношенията на останалите. Същото се случи и през следващите няколко дни. Овесени сладкиши, сушено телешко и вода на разсъмване и вечер. Дълъг ден на

седлото, през който Ерик непрестанно мачкаше гърдите ѝ. Тъмни и студени нощи в някоя плевня или кошара.

Мейрин започваше да показва признаци на изтощение. Никога не беше подлагана на такива трудности, но беше решила да оцелее — ако не заради друго, то поне за да отмъсти за смъртта на баща си и брат си. Въпреки че през деня постоянно мачкаше гърдите ѝ и говореше похотливо, докато яздеха, Мейрин успяваше да запази спокойствие. Бе осъзнала, че страхът е най-големият ѝ враг. Страхът можеше да я унищожи и да я остави безпомощна в ръцете на този луд.

През нощта преди пристигането им в Единбург най-после успяха да намерят подслон в един хан. Мястото беше долнопробно и не им предлагаше кой знае какво спокойствие, но затова пък храната беше необичайно добра. Вечерята им беше поднесена на обща маса и се състоеше от доста вкусно ястие от агнешко с някакви зеленчуци. Мейрин яде с голям апетит, като отпиваше големи глътки от горчивия ейл, който незнайно защо ѝ се струваше чудесен. Цветът започна да се връща на лицето ѝ и когато Фергус се взря по-внимателно в нея, той откри, че тя беше невероятно красива. Шотландецът присви тъмните си очи:

— Ние споделяхме жените си с теб, Ерик Лонгсуорд. Сигурен ли си, че не искаш да ни дадеш да опитаме тази твоя мръсница?

— Мейрин ми е жена! — отвърна студено Ерик. — Не можеш да я сравняваш с вашите уличници.

— Хайде, човече, какво ще ѝ стане, ако я изчукат още няколко души? Не е ли вярно, че се е пускала на норманите? Питал ли си я колко пъти са ѝ го вкарвали и колко от тях е забавлявала?

— Тя беше любовница само на един мъж — отвърна Ерик с леден глас — и той я е използвал нежно. Мога да ѝ простя това и да я върна до мен като моя съпруга. Няма да допусна изроди като вас да я докоснат! Шибайте си вашите жени!

Той стана, дръпна Мейрин след себе си и като извика съдържателя, му хвърли една монета с думите:

— Погрижи се приятелите ми да имат колкото уиски си поискат — после повлече Мейрин със себе си.

Викингът беше успял да им осигури малка стая с доста голям сламеник. Мейрин бе мълчала през цялата вечер, но когато влязоха в стаята, тя попита Ерик:

— Какво желаете, милорд?

„Моля те, Боже, не го оставяй отново да ме нарани“ — помисли си тя.

Ерик провери вратата и като видя, че на нея има тежко желязно резе, го спусна и каза:

— Свали си дрехите, но го направи бавно.

С треперещи пръсти Мейрин се съблече и внимателно остави дрехите си встрани. По негова команда тя направи пирует, след което легна до него. Последва повторение на първата нощ и когато викингът заспа, Мейрин още веднъж изпита облекчение и отправи няколко изпълнени с благодарност молитви към Бога. Тя не можеше да си обясни защо Ерик се държеше по този начин, но беше много доволна, че още веднъж се беше отървала, без да бъде изнасилена.

На сутринта той ѝ каза:

— Снощи ти не се съпротивляваше. Означава ли това, че любенето ми започва да ти харесва?

— Трябва ли жената да харесва любенето, милорд? Църквата ни учи, че се сношаваме само за да си направим деца. Аз се опитвам да бъда добра дъщеря на Църквата.

— Ти си студена жена, Мейрин, и това е доста учудващо — изръмжа той.

— Ако не ви задоволявам, милорд, тогава ме оставете да се върна при съп... — тя се спря навреме — ... дома си. Майка ми е все още сама.

Той се усмихна, но очите му останаха студени като камъни.

— С времето — каза той — аз ще те накарам да изгаряш като горещ въглен само от погледа ми. По пътя ни беше трудно, но утре ще влезем в Единбург и там ще имаме малка къща, в която ще живеем, докато кралят не ме дари със земи. Там поне ще бъдем сами и аз ще те чукам всяка нощ. Теб, очевидно, не са те чукали достатъчно, защото ако беше така, щеше да ти харесва повече. След няколко седмици ти ще хапеш и ще дращиш от страст всеки път, когато те обърна по гръб. Ще дойде време, когато няма да можеш да се наситиш на любенето ми. Знам как да оцастливявам жените.

— Да, милорд — отвърна тя хладно. Разумът ѝ подсказа, че сега похитителят ѝ беше васал на крал Малкълм и че само ако можеше да го накара да я заведе в шотландския двор, ако успееше да стигне до

краля и кралицата и да им разкаже историята си, те сигурно щяха да ѝ помогнат. Мейрин знаеше, че Жослин щеше да ѝ се притече на помощ, стига само да знаеше къде е, но как можеше тя да се свърже с него при тези обстоятелства? Трябваше да намери някакъв начин да му съобщи и кралят и кралицата ѝ се струваха единствената възможност.

Докато пътуваха към Единбург, Мейрин научи от Ерик, че спътниците му били освободени крепостни, които предлагаха услугите си на онзи, който платеше най-много. Те бяха отишли в Йорк по нареждане на краля, който беше определил Ерик Лонгсуорд за техен водач, с цел да съберат информация за истинското състояние на армията на крал Уилям и за настроението на английския народ. Граничните местности от двете страни на хълмовете Шевиот бяха спорна територия. Нападенията, които и двете страни извършваха, не бяха нещо необичайно, но крал Малкълм искаше да знае дали младият му девер имаше някакви шансове да се възкачи на английския престол, преди да отделише повече злато или внимание за начинанието му.

Малкълм Шотландски беше лудо влюбен в съпругата си Маргарет, която беше по-голямата сестра на Едгар Ателинг. Ако шотландската помощ щеше да реши дали Едгар щеше да заеме английския трон, Малкълм щеше да му помогне заради любовта си към жена си. Ако обаче, както подозираше, Едгар нямаше никакви шансове да стане следващият английски владетел, Малкълм нямаше намерение да губи парите си, като подпомага каузата му. Жена му не беше глупава и щеше да го подкрепи, особено сега, когато очакваха първото си дете.

Ерик Лонгсуорд и спътниците му влязоха в Единбург през следващия следобед. Викингът и Мейрин оставиха Фергус и приятелите му, които се запътиха към някаква кръчма с жените си.

— Ще успея ли да видя краля и кралицата? — попита Мейрин.

— Не знам дали точно сега искам да те показвам на други хора.

— Ти изобщо не ме обичаш! — гласът ѝ звучеше обидено и тя се нацупи.

— Мейрин, аз наистина те обичам! — възрази викингът. — Бих направил всичко, за да те направя щастлива.

— Тогава ме заведи да видя краля и кралицата — отвърна тя. — Една жена може да бъде много полезна на мъж, който иска да се

издигне, особено ако жената е красива като мен — тя му се усмихна чаровно.

— Как така?

Мейрин долови в гласа му нотка на недоверие.

— Глупчо! — каза тя и се разхили. — Ако тези шотландци видят каква хубава жена имаш, те ще си помислят, че заслужаваш уважението им. В крайна сметка, ти нямаше да имаш красива жена, ако не си я заслужил, не е ли така?

Той се замисли за миг и реши, че тя може би е права.

— Може би си права — призна той. — Въпреки това идеята други мъже да се възхищават на красотата ти не ми харесва. Толкова малко бяхме заедно.

— Не мога да бъда щастлива с теб, Ерик, ако не бъда допусната в двора. Ако ме заведеш в двора да видя краля и кралицата, ще ти покажа някои от любовните трикове, на които ме научи принц Василий във Византия.

— Учудвам се, че това нищожество изобщо е можело да го вдига — каза Ерик.

Мейрин се изкиска.

— О, ти щеше да бъдеш много изненадан, ако знаеше какво можеше Василий — намекна тя и го погледна прелъстително. Езичето ѝ бавно облиза горната ѝ устна.

Ерик усети как сърцето му забива по-силно. По време на престоя си във Византия той бе чул, че има еротични тайни, познати само на няколко души в тази страна. Човек като него никога не би се добрал до такива познания. Мейрин му казваше, че е запозната с тези тайни, че ще ги упражнява с него и че ще ги сподели с него, стига той да я заведеше в двора. Бог знаеше, че това бе просто едно желание. Това бе точно каквото би си поискала една жена, а в замяна той щеше да получи много повече. Мейрин беше една красива малка глупачка.

— Е — каза той, — може би, след като си починем няколко дни, бих могъл да те заведа да видиш краля, защото така или иначе трябва да се явя пред него и да му представя доклада си. Пътуването беше тежко и ти изглеждаш изтощена, Мейрин. Малко храна и една нощ почивка в хубаво легло ще ни се отразят добре.

— И една баня!

Докато бяха говорили, бяха преминали през града и сега Ерик спря коня си пред една къща.

— Тук ще живеем — каза той.

Къщата беше построена от камък, както повечето къщи на север. Не беше много голяма, но имаше два етажа и покривът ѝ изглеждаше солиден. От задната ѝ страна имаше малка градина и собствен кладенец, което беше голям лукс. Поне на Мейрин нямаше да ѝ се налага да ходи до градската чешма за вода. Къщата обаче беше много мръсна. Очевидно, предишният наемател не е бил добър стопанин.

Мейрин пое командването в свои ръце и властно нареди на Ерик да донесе вода от кладенеца и да я излее в големия черен казан, който висеше над огнището. Ерик трябваше първо да изхвърли едно мише гнездо от огнището и едва след това можа да запали огъня. Мишките се пръснаха шумно из стаята, но Мейрин не им обърна внимание. Имаше достатъчно време да си вземат котка, а освен това, ако успееше да се добере до кралския двор, никога вече нямаше да се върне в мръсната къща на Ерик Лонгсуорд.

Мейрин намери една метла и помете по-голямата от двете стаи на първия етаж. По-малката стая очевидно беше някакъв килер. Когато прахът от пода беше пометен и паяжините по стените — изчистени, Мейрин се зае да търка дъбовата маса, която намери в другата стая. После дойде ред на пейките край масата.

— Не те доведох в Шотландия, за да бъдеш слугиня — оплака се Ерик. — Утре ще ти намеря прислужница.

— Ако си мислиш, че ще прекарам дори една нощ на това място, без да го почистя, жестоко се лъжеш, Ерик Лонгсуорд! Знам, че майка ти не е оставяла залата си мръсна. Ако в този дом няма дъбова вана, тогава бягай при кацаря и ми донеси една. Довечера трябва да се изкъпя — тя му се усмихна: — Можеш да ме гледаш, докато се къпя, ако искаш.

Той се ухили и излезе с думите:

— Ще се отбия в пекарната и ще взема нещо за ядене. Утре можем да отидем на пазара, но днес също трябва да ядем нещо.

Докато го нямаше, Мейрин изтича по стълбите до втория етаж и откри там една стая с голямо легло в нея. Тя отвори кепенците и остави хладния февруарски въздух да влезе в стаята, докато почистваше пружините на леглото от паяжините и праха. В раклата до

леглото имаше износени чаршафи, чиито лек дъх на лавандула показваше, че са били собственост на някой бивш наемател. Мейрин издърпа прашната завивка на леглото и я изтупа през прозореца, след което я остави да се проветрява, докато сменяше чаршафите. Тя постави завивката обратно, спусна кепенците и ги залости. Сега в стаята беше страшно студено, но беше чисто.

Когато се върна на долния етаж, Мейрин сложи още дърва в огъня, затвори водещата към градината врата и седна да си почине. Колко време щеше да измине, преди Ерик да я заведе в двора? Колко време щеше да измине, преди тя да успее да се спаси от него и от намеренията му? Той поне се хвана на въдицата ѝ. Въпреки сериозността на положението, в което се намираше, на Мейрин ѝ стана весело от това, че той я беше пожелал, въпреки че знаеше толкова малко за нея. Проклетата ѝ красота! Красотата ѝ, която беше причина за всичките ѝ нещастия.

Ерик се завърна триумфално с една дъбова вана, която бе донесена от двамата чираци на кацаря.

— Къде искаш да я сложат? — запита той.

— Тук. От тази страна на огнището.

Ваната беше поставена според инструкциите на Мейрин и двете момчета си заминаха.

— Знам, че не е много голяма, но жената на кацаря каза, че е достатъчно голяма.

— Била е права — отвърна тя. — Тъй като нямаме слуги, ще се наложи ти сам да я прибереш в килера, след като се изкъпеш. Ти също трябва да се изкъпеш, Ерик Лонгсуорд. Миришеш по-лошо и от помияр!

— Добре — съгласи се той, — но първо нека да хапнем. Нямах избор. Надявам се, че обичаш заек, а ето и малко хляб и ябълки — той сложи храната върху масата. — Да ядем — Ерик се настани край масата, разкъса печения заек на две и ѝ подаде по-малката половина.

„Нищо чудно, че масата беше толкова мръсна“ — помисли си Мейрин. Тя взе хляба и си отчупи едно парче. Двамата ядоха мълчаливо. Мейрин внимателно облиза мазните си пръсти, след което ги избърса с парче хляб. Не ѝ се искаше да изцапа единствената си пола и туника. Външният ѝ вид щеше да бъде част от стратегията ѝ да докаже на крал Малкълм верността на твърденията си.

— Да напълня ли ваната с гореща вода? — запита я той, когато двамата се нахраниха и тя прибра остатъците от храната в килера.

— Ако обичаш.

Ерик изпразни големия казан вряла вода в дъбовата вана и прибави няколко кофи студена вода от кладенеца. Мейрин приключи с бърсането на масата и започна да се съблича. Нямаше смисъл да проявява фалшива скромност, защото Ерик вече я беше виждал гола на няколко пъти. Тя влезе във ваната. В къщата нямаше сапун, с който да изтърка мръсотията от тялото си, но едно парче груб плат замести сапуна. Веднага щом свърши с къпането, Мейрин излезе от ваната и се отърси като кученце от водата.

— Дай на мен — каза Ерик и се приближи с малко парче чист плат, с което започна да я бърше.

Когато свърши, той каза:

— Съблечи се и легни в леглото, Мейрин. Ще дойда при теб, след като се изкъпя.

Не искаше да спори с него. Далеч от огъня беше твърде студено. Беше се надявала да може да изпере дрехите си в останалата след къпането вода, но това можеше да почака до сутринта. Мейрин не вярваше, че Ерик ще я заведе в двора още на следващия ден. Тя влезе в спалнята, внимателно сложи полата и туниката си върху раклата и се мушна между леденостудените чаршафи. Когато Ерик дойде при нея след няколко минути, той беше облечен в туника. Мейрин си помисли, че това е странно, защото той очевидно обичаше да я гледа гола, но тя никога не го беше виждала гол. Ерик я придърпа към себе си.

— Студено е. Ела да се стоплим.

Той я притисна силно и сърцето на Мейрин започна да бие лудо. Все още не беше убедена, че викингът не възнамеряваше да я изнасили, и мислеше, че моментът вече е настъпил. Действията му по време на пътуването може да бяха причинени просто от придирчивост. Може би той беше човек, който обичаше удобствата. Мейрин едва се възпря да не извика, когато Ерик започна да милва гърдите ѝ.

В продължение на няколко минути той се задоволяваше да стиска и да гали меката плът. После шумно започна да смуче зърната, както бе направил и първия път. Тази вечер обаче изглежда не му се бързаше да прекрати заниманието си. Езикът му бавно обикаляше всяко зърно. Мейрин се размърда неспокойно. Преди той винаги бе

бързал да я обладае по своя странен начин, но тази вечер беше различно. Ерик хвана едното ѝ зърно между палеца и показалеца си, опъна плътта и я щипна силно. Мейрин изскимтя. Ерик се ухили.

— Това ти хареса, нали? — той хвана другото зърно и направи същото и с него. — Болката също може да доставя удоволствие, сладурче — той прехвърли тялото си върху нейното и я стегна с бедрата си. Пръстите на едната му ръка се заровиха в косата ѝ. — Ти не ми отговори, Мейрин. Хареса ти, когато те заболя малко, нали?

— Не! — прошепна тя.

Ерик я дръпна грубо за косата и ѝ удари няколко шамара:

— Лъжкия! И преди съм виждал жени като теб. Малки студени кучки, които се нуждаят първо да им подгрееш задниците, за да се насладят на мъж. Преди да те обладая през първата нощ, те набих и след това ти беше готова за мен. Последният път ти лежеше под мен като дърво и аз разбрах какъв ти е проблемът.

— Не е така! — възрази тя.

— Тогава може би се нуждаеш от нещо друго, което да раздуха огъня ти. От нещо забранено, но безкрайно сладко — той пусна косата ѝ, бутна я по гръб, плъзна се по тялото ѝ, разтвори краката ѝ и завря главата си между бедрата ѝ. Тя усети как устните му се впиват в плътта, изпищя в знак на протест и се опита да се измъкне. Ерик вдигна главата си и я погледна заплашително.

— Не се съпротивлявай, Мейрин — предупреди я той, — или пак ще те бия и пак ще стане каквото аз искам — после отново наведе глава и се зае с тръпнещата ѝ плът.

Мейрин потрепери. Ожулването на бузата ѝ беше почти изчезнало. Ако той я набиеше, тя нямаше да може да отиде в двора и бягството ѝ от този луд щеше да се отложи за неопределено време. Беше по-добре да го остави да прави каквото си иска. Тя продължи да си повтаря последното, докато езикът му не започна да я лиже. Въпреки отвращението си към похитителя си, Мейрин усети как тялото ѝ се отпусна и започна да се затопля и да реагира на действията на Ерик.

„Не! — каза си тя мислено. — Не чувствам нищо! Не чувствам нищо!“ Тя усещаше топлина във вените си, която бе последвана от сладка отпадналост. Мейрин бе шокирана от собствената си реакция. Как можеше тялото ѝ да реагира, когато този мъж го насилваше? Тя го

презираше. Тя живееше за мига, в който щеше да избяга от него и идеше да му отмъсти. Въпреки това бедрата ѝ не искаха да стоят неподвижно и за свой най-голям ужас тя усети, че кризата ѝ наближава. „Не! Не! Не!“ — извика тя мислено и свърши.

Мейрин не се застоя твърде дълго в прегръдката на страстта, защото бе обзета от чувство за вина. Тя отчаяно се опитваше да намери обратния път от сладката тъмнина и когато го намери, видя похитителя си да ѝ се хили. С върховно усилие на волята си Мейрин успя да обуздае омразата си към него и желанието си да се нахвърли и да му издере очите.

— Значи това ти трябвало, за да възбуди пламъците ти! — каза той доволно. После пръстите му за кой ли път влязоха в тялото ѝ и той започна да ѝ говори мръсотии, докато ги движеше напред-назад в нея.

След това Ерик не заспа, както бе правил през предишните нощи. Тя беше принудена да изтърпи вниманието му още два пъти. Мейрин беше страшно изтощена, когато Ерик най-после заспа и започна да хърка силно. Тогава тя си позволи лукса да заплаче.

Мейрин искаше Жослин. Искаше да си бъде у дома в Ефлея с малката Мод, Еада и Дагда. Дагда! Ако ирландецът беше с нея, Ерик Лонгсуорд никога нямаше да успее да я отвлече. Гигантът не бе харесал идеята Мейрин да пътува без него и бе пожелал да я придружи, но тя не му беше разрешила. Беше му казала, че сега вече е голяма жена, а той е пристав на Алдфорд и трябва да остане да строи замъка. Сега ѝ се искаше да не беше постъпвала толкова глупаво.

На следващата сутрин Ерик Лонгсуорд информира пленничката си, че ще отидат в шотландския кралски двор още на следващия ден, след което я остави сама в къщата, без да ѝ каже къде отива или кога щеше да се върне. Той, изглежда, предполагаше, че Мейрин няма да се опита да избяга, и предположението му беше правилно. Не че Мейрин не беше мислила за тази възможност, но осъзнаваше, че една сама жена е плячка както за двукраките, така и за четирикраките зверове, които скитаха между Единбург и Ефлея. Нямаше пари и кон. По-добре щеше да бъде да си опита късмета в кралския двор.

Докато Ерик го нямаше, Мейрин изпра горните си дрехи и ги сложи да съхнат пред огъня. Огледа ги критично.

Дрехите ѝ бяха хубави и бяха ушити от най-добрия плат и Мейрин беше благодарна, че коланът ѝ представляваше елегантно

увито златно въже, а обиците ѝ бяха от големи бляскави перли и тъмnochервени гранати. Ерик я беше отвлякъл на Коледа, когато тя се беше облякла в най-хубавите дрехи, които си беше донесла от Ефлея.

Косата ѝ трябваше да бъде измита и тя донесе вода от кладенеца и я сложи над огъня. Когато водата се затопли, Мейрин сложи в нея две скилидки чесън, които предварително стри. След това изми косата си и я избърса с кърпа. Слабият аромат я накара да се усмихне. Не всичко беше загубено и тя все още можеше да бъде спасена.

Останалата част от деня премина спокойно. Ерик се завърна късно следобед, без да ѝ каже къде е ходил. Той донесе храна и след като се наядоха двамата си легнаха. Този път той не прояви интерес към нея и заспа почти веднага. С въздишка на облекчение Мейрин се обърна на една страна и спа до разсъмване. За първи път след отвличането ѝ се чувстваше отпочинала. На закуска яде малко, защото се вълнуваше твърде много, и това, изглежда, забавляваше Ерик, докато той поглъщаше остатъците от вечерята им.

Мейрин взе гореща вода от казана и изми лицето, врата и ръцете си. После се облече внимателно, прибра косата си в две големи плитки, които изви в грациозни кръгове и ги прихвана над ушите си със златни игли. На главата си сложи ефирния златист воал, който беше носила по време на коледната служба. Мейрин се надяваше, че прилича на дама, каквато си и беше, и щеше да успее да убеди шотландските владетели в нещастията си. Ерик Лонгсуорд изглеждаше доволен от вида ѝ.

— Ти си най-красивата жена на света — каза той. — Ще убия всеки, който посмее да те погледне!

— Благодаря за комплимента, милорд, но мисля, че няма да бъде добре, ако се карате с тези шотландци. Ние сме гости в тяхната страна. Не се бойте, защото аз ще стоя до вас. Няма друг, равен на вас, милорд.

Той ѝ се ухили, очевидно доволен от думите ѝ.

— Колко ще ми завиждат! Всеки мъж, който те види, ще поиска да те има, но ти си моя.

— Разбира се, милорд — отвърна нежно Мейрин. — За мен не съществува никой, освен вас.

Той внезапно я дръпна в прегръдките си и я целуна шумно:

— Каква жена си само!

Мейрин му се усмихна.

— Вие едва сега започвате да ме опознавате, милорд — каза тя любезно.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

От шести век върху голямата Единбургска скала се издигаше някаква сграда, която олицетворяваше властта. В началото тя бе представлявала просто една укрепена къща, но сега беше превърната в малък замък, в който кралят отсядаше, когато беше в Единбург. Точно там Ерик Лонгсуорд отведе Мейрин, която трепереше от вълнение при мисълта, че ще се измъкне от лапите на похитителя си. По време на престоя си в Йорк тя бе чула за сватбата на овдовелия шотландски крал Малкълм Сеан Мор със сестрата на Едгар Ателинг — Маргарет.

Англосаксонският наследник и семейството му бяха потърсили убежище в двора на шотландския крал и от тогава Малкълм се държеше като маниак. Той искаше красивата сестра на Едгар така, както не беше искал друга жена. Овдовял преди няколко години, шотландският крал не можеше да се оплаче от липса на компаньонки. Първата му съпруга Ингеборг бе дъщеря на ърла на Оркней и от нея кралят имаше трима сина, от които само един бе останал жив — първородният Дънкан. Русата Ингеборг му бе била вярна в продължение на много години на опасности и бе починала в мига, в който Малкълм бе спечелил пълна победа. Той наистина я беше харесвал, защото тя бе добра жена.

Любовта беше спходила Малкълм Сеан Мор за първи и единствен път в живота му едва когато той вече беше навършил тридесет и осем години. Маргарет бе влязла в живота му и той веднага бе разбрал, че за него нямаше да има щастие, ако тя не станеше негова жена. Красивата Маргарет с нейните тъмночервени къдрици беше преминала двадесетте и като не беше успяла да си намери съпруг, бе заключила, че бог я иска за себе си. Тя възнамеряваше да се върне в Унгария — която беше родната страна на майка ѝ и където Маргарет беше прекарала първата половина от живота си — за да влезе в манастир със сестра си Кристина.

Когато Малкълм започна да я преследва с онази страст, за която Маргарет бе слушала само в епичните поеми, тя изпита уплаха, гняв, надменност, интерес и най-накрая се почувства поласкана от

вниманието му. По майчина линия беше роднина на светия римски император Хенрих, но баща ѝ беше само един беден изгнаник. Независимо, че той беше законният наследник на английския трон, той си оставаше изгнаник. Никой не беше обръщал внимание на Маргарет и след раждането на Едгар тя и сестра ѝ Кристина останаха още повече на заден план. Едгар получаваше всичко, особено след смъртта на баща им.

Но Малкълм Сеан Мор не приемаше отказ. Той искаше красавицата Маргарет за жена и нито протестите ѝ, нито нежеланието на брат ѝ да се противопостави на волята на сестра си можеха да му попречат. Майката на Маргарет беше умна жена. Тя усети накъде духа вятърът и обмисли всички възможности. Тя нито за миг не бе повярвала, че дъщеря ѝ наистина смята, че нейното призвание е религията, въпреки че не можеше да отрече факта, че Маргарет беше изключително набожна. Агата Унгарска реши, че дъщеря ѝ се нуждае от съпруг. Въпреки че едрият и прям мъж, който искаше ръката на Маргарет, не беше точно онова, което майка ѝ искаше за дъщеря си, той не беше и за пренебрегване.

Той беше крал и въпреки че не беше от най-известните, не беше и беден. Малкълм имаше само един жив наследник. Маргарет беше достатъчно млада и можеше да роди на съпруга си няколко деца. Ако единственият наследник на краля бъдеше убит в някоя от честите засади по границата, които шотландците и англичаните си организираха постоянно, то Маргарет не само щеше да бъде кралица на Шотландия, но и майка на следващия шотландски крал. Агата се усмихна на себе си: това беше много по-добра съдба от затварянето в манастир до живот. Кристина също щеше да бъде облагодетелствана от положението на сестра си и можеше да си намери подходящ съпруг. Ако Едгар не станеше крал на Англия, а колкото и да ѝ се искаше това, Агата знаеше, че то едва ли ще стане, тогава нямаше да бъде зле да има дъщеря кралица.

Агата започна да увещава Маргарет да приеме ухажванията на Малкълм. Замисляла ли се беше някога Маргарет, че я бяха довели в Шотландия с определена цел? Крал Малкълм беше вдовец, на когото беше останал само един жив син и той отчаяно се нуждаеше от съпруга. Вярно, че Шотландия все още беше до голяма степен една страна, организирана на племенния принцип, но независимо от това

беше християнска държава. Агата посочи на дъщеря си, че Шотландската църква не беше от най-последователните католически църкви и в нея се чувстваше влиянието на келтската религия. Може би Маргарет е била доведена тук, за да се омъжи за краля и да му помогне да реформира Църквата и да я вкара в лоното на Светата майка църква, преди да се е отцепила, както бе направила бунтовната Византийска църква.

Маргарет мислеше върху думите на майка си и хвърли един поглед към Малкълм Сеан Мор, който се намираше в другия край на залата. Кралят беше малко по-висок от метър и осемдесет и беше най-малко с тридесет сантиметра по-висок от нея. Той беше едър мъж с масивни рамене и гъста черна коса. Когато се оженеха, тя щеше да го накара да обръсне рошавата си брада. Маргарет харесваше замъглените му сиви очи и насмешливите бръчки в ъгълчетата на очите му.

Малкълм Сеан Мор обожаваше Маргарет Английска. Агата твърде късно осъзна, че кралят беше готов да се сражава дори с дракони, за да спечели любимата си, но брачният договор вече беше подписан. Кралят обаче се беше показал много щедър. Маргарет щеше да има свой собствен доход и щеше да бъде финансово независима. Тя щеше да бъде коронясана за кралица на Шотландия и щеше да получава всичко, което поискаше, стига то да бъде в границите на разумното. За Кристина щеше да бъде намерен подходящ съпруг, а на Агата щяха да бъдат дадени имения, в които да се оттегли на старини. По отношение на Едгар, обаче кралят започна да увърта. Той каза на Агата, че не можел да помогне много на младия ѝ син, но Едгар винаги щял да бъде добре дошъл в Шотландия. Агата беше принудена да се съгласи с това, защото щеше да бъде глупаво да замени щастието на двете си дъщери за амбициите на сина си, а тя не беше глупава жена.

Сватбата беше отпразнувана в края на лятото на 1069 година и сега, през януари 1070 година, Маргарет Шотландска вече цъфтеше с очевидното доказателство за любовта на съпруга си. Първото им дете трябваше да се роди в края на пролетта. Много мъже биха се отегчили след постигането на желаната цел, но Малкълм Сеан Мор не беше от тях. С всеки изминат ден той все повече се влюбваше в младата си съпруга. Според мълвата, нямало нищо, което кралят да не бил готов да направи за любимата си Маргарет. Мейрин разчиташе точно на

това, защото нямаше намерение да излага случая си пред краля, а възнамеряваше да се остави на милостта на кралицата.

Младата кралица бе внесла изискаността на унгарския двор в новия си дом. Голямата зала на кралската къща беше топла, чиста и приветлива. Тя представляваше голяма правоъгълна стая със стени от сив камък и огънати дъбови греди, които поддържаха високия таван. В далечния край на залата се намираше единственият ѝ прозорец, който имаше формата на арка и беше от истинско стъкло. От всяка страна на стаята имаше по една камина, като всяка от тях беше достатъчно голяма, за да побере няколко дебели пъна. Над камините беше издялан кралският герб. Дървеният под беше застлан с чисти рогозки, а на позлатени пики по стените бяха окачени многоцветни знамена. Между тях беше и знамето, което Малкълм Сеан Мор беше пленил от чичо си Макбет, когато си беше възвърнал короната.

Ерик Лонгсуорд преведе Мейрин покрай полудивите лордове на шотландския двор. Неприкритите погледи, които мъжете ѝ хвърляха, накараха Мейрин да се изчерви. Похитителят ѝ очевидно се забавляваше много. Той се перчеше с красотата ѝ и на висок глас разказваше на всеки, който искаше да слуша, колко добре я задоволявал в леглото. Двамата се движеха бавно през залата и Мейрин през цялото време беше навела скромно очи, защото се чувстваше неудобно от неспирното самохвалство на Ерик. Най-накрая те стигнаха до кралския подиум, на който седяха Малкълм и Маргарет.

— Значи това е отдавна изгубената ти съпруга, Ерик Лонгсуорд — каза кралят.

— Да, господарю. Обещах ѝ да я доведа в двора, защото тя много настояваше.

— Как се казва?

— Мейрин от Ефлея.

— Погледни ме, Мейрин от Ефлея! — нареди кралят. — Искam да видя лицето ти.

Мейрин се подчини. Устата на Малкълм ѝ заприлича на устата на Жослин: устните бяха дебели и чувствени. Сърцето заблъска диво в гърдите ѝ и тя с върховно усилие на волята си се въздържа да не му извика молбата си. Трябваше да изчака да се срещне с кралицата.

— Ерик Лонгсуорд не е преувеличил, като ни казваше колко си красива, Мейрин от Ефлея — каза кралят любезно. — Съпругът ти е

късметлия.

После Малкълм се обърна към викинга:

— Сега можеш да представиш съпругата си на кралицата.

— Ваше Величество — каза Ерик и се поклони учтиво на Маргарет, — разрешете ми да ви представя съпругата си — Мейрин от Ефлея.

Младата кралица се усмихна на Мейрин:

— Добре дошла в Шотландия, милейди.

За изненада на кралицата Мейрин коленичи пред нея, хвана роклята ѝ и целуна края ѝ, след което каза:

— Мадам, моля ви да ми помогнете!

Маргарет изглеждаше учудена от този внезапен обрат на събитията и кралят се намеси:

— Какво е това? Какво искате, лейди?

Мейрин усети пръстите на Ерик да се впиват жестоко в раменете ѝ.

— Жена ми не се чувства добре, милорд — каза викингът и се опита да я изправи на крака. — Пленничеството ѝ при норманите ѝ е размътило разсъдъка и аз никога не знам кога ще започнат пристъпите на умопомрачение.

— Милейди кралице — настоя Мейрин, без да се помръдне, — в името на Светата дева Мария, моля ви да ме изслушате! Аз не съм луда! — тя вдигна очи, за да погледне кралицата, и Маргарет, която познаваше страха, го видя в тези очи.

— Свали ръцете си от жена си, Ерик Лонгсуорд! — нареди кралицата. — Вярвам ѝ, че не е луда, и искам да чуя какво има да ми казва.

После Маргарет се обърна към съпруга си:

— Милорд, тази жена се страхува и е дошла при мен за помощ. Искам да знам защо.

Кралят кимна. Той не можеше да откаже нищо на своята Мег.

— Говори, Мейрин от Ефлея, но имай предвид деликатното състояние на кралицата!

— Милорд — каза Мейрин, — аз за нищо на света не бих наранила съпругата ви. Аз също познавам радостта от майчинството. Имам малка дъщеричка на име Мод, която след няколко седмици ще навърши една годинка.

После тя се обърна към кралицата:

— Милейди, моля ви да ми помогнете в името на детето ми. Ерик Лонгсуорд не е мой съпруг. Аз съм съпруга на Жослин дьо Кобург, господар на Ефлея. На Коледа Ерик Лонгсуорд ме отвлече от Йорк, където бях със съпруга си за коледния двор на крал Уилям — по бузите ѝ потекоха сълзи. — Искам да се върна в дома си — при съпруга си и детето си. Моля ви да ми помогнете, милейди! Умолявам ви!

Ерик Лонгсуорд се намеси, преди кралицата да беше успяла да каже нещо:

— Тя е луда, господарю. Идването на норманите я накара да пометне и тя никога не може да приеме смъртта на детето ни. Оставете ме да я върна у дома си — той още веднъж хвана Мейрин за раменете.

— Той лъже! — извика гневно Мейрин и се освободи от ръцете му. — Аз съм дъщеря на Алдуин Ателсбеорн и жена му Еада. Аз съм съпруга на Жослин дьо Кобург, господар на Ефлея. Този мъж тук поиска ръката ми, преди крал Уилям да дойде в Англия, но баща ми отказа да ме даде на наследника на някакви си двеста хектара земя! Ерик Лонгсуорд ми призна, че в битката при Фулфорд е търсил брат ми и баща ми и е заклал и двамата! Мислите ли, че бих се омъжила за убиеца на баща си и брат си?

— Какви доказателства за верността на твърденията си ще ни дадете, Мейрин от Ефлея? — запита я кралицата.

— Омъжих се за съпруга си Жослин дьо Кобург в деня преди Коледа на 1066 година. Венчавката се състоя в присъствието на краля и церемонията беше извършена от брата на краля — епископ Одо. Достатъчно е да изпратите вестonosец при крал Уилям и той ще потвърди истинността на думите ми. Жослин сигурно се е побъркал. Той няма да знае къде да ме търси. Майка ми също ще се тревожи. Тя също може да потвърди, че не лъжа.

— Средата на зимата е — каза кралят. — Ще бъде трудно да изпратим вестonosец сега, особено в тази буря, която вилнее навън.

— Не оставяйте този човек да ме вземе отново със себе си! — помоли го Мейрин. — Не ме принуждавайте да живея в прелюбодейство и не застрашавайте безсмъртието на душата ми, милорд! Ако не заради мен, то направете го заради дъщеричката ми, която плаче за майка си! По-скоро бих станала слугиня в дома ви,

отколкото отново да тръгна с Ерик Лонгсуорд, или пък можете още сега да наредите да ме убият, милорд, защото аз няма да тръгна с този мъж! — тя наведе покорно глава като затворник, който очаква удара на палача.

— Тя няма да се върне с него — каза твърдо кралицата.

— Маргарет, Ерик Лонгсуорд е мой васал — възрази съпругът ѝ.

— Малкълм, няма да позволя това бедно момиче да бъде унижавано повече. Тя ще остане при мен, докато не бъде проверено дали казва истината.

— Много добре, Мег — отвърна тихо кралят. — Да бъде както искаш.

Той се обърна към викинга:

— Мейрин от Ефлея ще остане при кралицата до изясняването на този проблем!

Ерик се втрени гневно в тила на Мейрин, но тя не го забеляза. Цялото ѝ тяло бе отмаляло от облекчение и тя имаше чувството, че няма да може да стане от пода.

— Благодаря ви, милейди! — каза тя на кралицата и докато гледаше това невероятно красиво лице, Маргарет инстинктивно разбра, че Мейрин не лъжеше. Кралицата кимна и леърд Гленкирк пристъпи напред и помогна на Мейрин да се изправи на крака.

— Заведете милейди Мейрин в покоите ми! — нареди му Маргарет и като погледна абатисата на манастира „Света Хилда“, я запита: — Ще ги придружите ли и вие, милейди абатисо?

Абатисата беше възрастна жена с набръчкано лице. Тя кимна и застана до Мейрин. Триото се отправи към изхода, но Ерик им препречи пътя. Ръката на леърда машинално хвана дръжката на камата му, а абатисата закри Мейрин с тялото си.

— Ще съжаляваш за действията си, Мейрин от Ефлея — каза злобно Ерик. — Ти си моя и ще си останеш моя!

— Не! — отвърна тихо тя. — Ти си този, който ще съжалява за действията си! Жослин ще те убие за това, което извърши.

Викингът се отдръпна от пътя им. Тримата минаха покрай него, напуснаха голямата зала на кралския дом и поеха по коридора към покоите на кралицата.

— Горкото дете! — каза съчувствено абатисата. — Какво ужасно преживяване си имала! Умно беше, че поиска помощ от кралицата.

Никога не се е раждала друга толкова добра жена като нашата кралица Маргарет.

— Да си откраднеш булка е нещо нормално — намеси се леърд Гленкирк, — но да откраднеш съпругата на друг мъж е престъпление. Ако съпругът ви има чест, той ще трябва да убие Ерик Лонгсуорд.

— Искан ми се аз самата да можех да го убия! — заяви яростно Мейрин и младият леърд ѝ се ухили.

— Дете, дете! — укори я нежно абатисата. — Не трябва да говориш така! Не застрашавай скъпоценната си душа с пламъците на ада заради такива мъже.

Тримата стигнаха до покоите на кралицата. Леърд Гленкирк ги остави вътре и си тръгна. Абатисата обясни на прислужниците на кралицата, че Мейрин щеше да бъде гостенка на господарката им, след което ѝ даде знак да седне до нея пред огъня, докато чакаха Маргарет да се присъедини към тях. Младата кралица не ги накара да чакат дълго и дойде с майка си и сестра си само след няколко минути.

— Ерик Лонгсуорд се опита да разубеди краля и да го накара да ви върне под попечителството му — каза кралицата, смеейки се. — Единственото, което успя, бе да раздразни Малкълм. При мен ще бъдете в безопасност, милейди Мейрин. А сега ми разкажете как попаднахте в ръцете на този мъж — кралицата се настани срещу Мейрин на един стол до огъня и каза на останалите да седнат. Майка ѝ седна до дъщеря си Кристина, която положи главата си върху коляното ѝ.

— Съпругът ми и аз живеем в имението Ефлея, което е разположено в близост до границата с Уелс, край Херфорд и Уустър. Съпругът ми дойде от Нормандия с крал Уилям и като негов васал замина на север, за да помогне на господаря си да потуши въстанието — тук Мейрин спря и се изчерви. Неудобно ѝ беше да говори пред майката на Едгар Ателинг, но Агата усети каква е причината за това и махна с ръка.

— Не се притеснявайте, милейди Мейрин — каза тя. — Отдавна съм приела факта, че Едгар никога няма да бъде крал на Англия. Всички тези убийства в негово име ме отвращават. Продължавайте!

— Кралят нареди дворът да се събере в Йорк за Коледа — продължи разказа си Мейрин. — Съпругът ми изпрати да ме повикат и аз отпътувах за Йорк — за миг очите ѝ се натъжиха от спомена за

опустошението, което беше видяла по пътя си. — Това, което видях по пътя, просто не може да се опише с думи!

— Един крал трябва да бъде силен — вметна одобрително Агата.

— Пристигнах безпрепятствено в Йорк — продължи Мейрин. — Със съпруга ми отпразнувахме третата годишнина от брака си. Сутринта на Коледа отидохме на месата и през цялото време, докато траеше службата, аз имах чувството, че някой ме наблюдава, но от мястото си не можех да видя кой е, а не смеех да се обърна. Месата свърши и аз успях да се огледам наоколо. Стори ми се, че забелязах Ерик Лонгсуорд. Казах това на Жослин и той реши, че Ерик може би е преминал на служба при Госпатрик или Уолтеоф, защото техните хора започваха да се връщат в града, преди господарят им да се предаде на крал Уилям. Тогава дойде един кралски паж и каза на съпруга ми, че кралят искал да говори с него. Трябваше да отпътуваме рано на следващия ден и кралят беше много зает. Жослин ме придружи до палатката ни и остави оръженосеца си Лоял да се грижи за мен. Момчето ми се възхищаваше и аз го поканих да влезе вътре, ако му стане много студено. Влязох в палатката и там ме чакаше Ерик Лонгсуорд, който ме хвана за гърлото и заплаши, че ще убие бедния Лоял, ако се опитам да извикам. Каза ми, че щял да ме заведе в Шотландия и че съм му принадлежала по право. Когато му отвърнах, че няма да тръгна с него, гой ме удари в челюстта и ме повали в безсъзнание. Когато се свестих, вече бяхме далеч от Йорк.

— Колко ужасно! — възкликна сестрата на кралицата.

— Наистина беше ужасно — призна Мейрин, — но мисълта, че съпругът ми нямаше да знае къде съм, беше още по-ужасяваща.

Кралицата погледна прислужничките си, които слушаха разказа на Мейрин с ококорени очи.

— Излезте! — нареди им тя строго и жените си тръгнаха с нежелание. — Няма нужда да предизвикваме повече клюки, отколкото ще предизвика този инцидент.

— Благодаря ви, милейди — отвърна Мейрин. — Толкова се срамувам от всичко това!

— Кога се срещнахте с Ерик Лонгсуорд за първи път? — запита Маргарет.

— Баща ми, Алдуин Ателсбеорн, беше изпратен от крал Едуард да оглави търговската му делегация във Византия. Баща ми трябваше

да преговаря по новия търговски договор между двете страни. Майка ми и аз отпътувахме с него, а брат ми Бранд остана в Ефлея. В Константинопол останахме две години, през което време аз се омъжих за братовчед на императора, принц Василий Дукас.

— Значи сте и византийска принцеса? — Кристина очевидно беше впечатлена.

— Бях някога — отвърна Мейрин, — но Василий почина неочаквано през първата година на брака ни и аз трябваше да се завърна в Англия с майка си. Ерик Лонгсуорд беше гвардеец във варангийската гвардия на императора, която се състои от англосаксонци и норвежци. Той ни придружи до Англия, защото си отиваше в отпуск заедно с група гвардейци. Аз бях в траур и въпреки това той се осмели да ми направи предложение. Аз го отблъснах. По-късно той изложи своето и пред брат ми Бранд, но той му отказа. Затова убил баща ми и брат ми по време на битката с Харолд Хардраде. После крал Уилям победи ърл Харолд и без да знае, че съм законна наследница на баща си... — тук Мейрин се усмихна. — Той не знаел, че баща ми има дъщеря, и затова подарил на Жослин дъо Кобург имението Ефлея. Само че имението беше моето наследство и моята зестра и Жослин, и аз веднага се скарахме. Той предявяваше претенции върху собствеността ми с правото на завоевател, а аз — с правото на законна наследница. Не стигаше само това, ами кралят го беше натоварил със задачата да построи замък на територията на Ефлея. Имението е много изолирано и причината да избегнем нападенията на мародерите през всичките тези години беше, че те не знаеха за съществуването на Ефлея. Жослин искаше да построи замъка си на един западен хълм, а аз бях против.

— Но как тогава сте се оженили? — не се сдържа Кристина.

Мейрин се разсмя:

— Жослин и аз решихме, че бракът е единственият начин да разрешим спора си за правото на собственост върху имението. Когато отидохме в Лондон за коронацията на краля, крал Уилям се съгласи с нас и нареди да бъдем бракосъчетани в негово присъствие и в присъствието на най-близките му приятели от брат му, епископ Одо. Аз не си бях представяла сватбата точно така — призна си тя.

— Обичате ли се? — отново я прекъсна Кристина.

Чертите на Мейрин се смекчиха и на лицето ѝ се появи замечтано изражение.

— О, да, аз много го обичам! — отвърна тя.

— Мисля, че това е най-романтичната история, която съм чувала — въздъхна сестрата на кралицата.

— Кога се видяхте отново с Ерик Лонгсуорд? — поинтересува се кралицата.

— Няколко месеца след сватбата ни. Жослин отиде на помощ на епископ Одо край Дувър. В негово отсъствие Ерик Лонгсуорд доведе Еадрик Дивия в Ефлея. Той казал на Еадрик, че съм сгодена за него и че щял да задържи имението за Еадрик — Мейрин мъдро замени името на Едгар Ателинг с това на тана, защото не искаше да обиди семейството на Едгар Ателинг, което ѝ бе дало подслон. — По това време очаквах първото си дете, което изгубих малко след като хората на Еадрик си бяха тръгнали — тя продължи да обяснява как, след като бе разбрала за приближаването на Еадрик, бе помогнала на жителите на имението да приберат реколтата, за да не бъде тя изгорена от нашествениците. Тя разказа как бяха скрили животните и работниците, и как бяха изпратили младите момичета в близкия манастир. — Последния път, когато видях Ерик Лонгсуорд, преди той да ме отвлече в Йорк, бе когато той си тръгна с хората на Еадрик Дивия — завърши Мейрин. — Знаех, че той вероятно се е почувствал доста глупаво, след като публично го бях обявила за лъжец, но не предполагах, че ще го видя отново.

— Той изнасили ли ви? — очите на Кристина бяха опулени от любопитство.

— Кристина! — майка ѝ и сестра ѝ се обадиха едновременно. И двете бяха шокирани от въпроса ѝ.

— Не, няма нищо — каза Мейрин. — Точно това е най-невероятното в цялата история. Той не ме изнасили, въпреки че според него не е така — Мейрин се обърна към лейди Агата: — Лейди, това не е за разказване пред едно малко момиче.

Майката на кралицата кимна и се обърна към по-малката си дъщеря:

— Върви си в стаята, Кристина, и помисли върху греховете на излишното любопитство и необмислените приказки! — тонът ѝ беше строг, а изражението ѝ — сериозно.

— Да, майко.

Кристина стана от мястото си и се обърна към Мейрин:

— Моля да ми простите, ако съм ви обидила, милейди.

— Не сте ме обидили — отвърна Мейрин и се усмихна на момичето. Кристина беше по-малка от нея с не повече от една година, но като омъжена жена с дете Мейрин се чувстваше много по-възрастна. Момичето излезе от стаята, като направи реверанс към сестра си, майка си, абатисата и Мейрин.

— Продължете разказа си — каза кралицата. — Казахте, че Ерик Лонгсуорд не ви е изнасилил, въпреки че според него било точно обратното. Не разбирам думите ви.

— Милейди кралице, поставете се за миг в моето положение. Представете си, че отхвърленият от вас ухажор ви отвлича от съпруга ви. Първата нощ се подслонявате в стара плевня. Той ви набива и вие знаете, че после ще ви изнасили, защото той сам ви е казал какво смята да прави с вас — трите жени слушаха внимателно. — Когато свърши с боя, той ме накара да се съблека, хвърли ме върху сламата и скочи върху мен.

— Ооо! — очите на възрастната абатиса щяха да изскочат от орбитите си.

Мейрин бързо им обясни как Ерик я бе галил и целувал и как я беше нападнал не с мъжествеността си, а с пръстите си.

— Той — изглежда — вярва, че всеки път, когато прави това, всъщност се сношава с мен. Това е много странно, но вие не можете да си представите какво облекчение изпитвах всеки път, когато ме вкарваше в леглото си и не ме изнасилваше. Как щях да погледна съпруга си, ако го беше направил!

— Той нито веднъж ли... — започна Агата, но се изчерви и не продължи.

— Не, лейди. Нито веднъж, въпреки че самият той вярва, че го е направил. Готова съм да се закълна в това пред Светия кръст!

— Коя светица ви е покровителка? — запита кралицата.

— Светата дева — отвърна Мейрин. — Родена съм на нейния ден, петнадесети август.

— Очевидно е — каза Маргарет, — че Светата дева ви е помогнала, Мейрин от Ефлея. Спасението ви е просто чудо. Аз ви повярвах още в самото начало, а след като изслушах цялата ви

история, съм убедена, че постъпих правилно, като ви измъкнах от ръцете на този порочен мъж. Ще се погрижи кралят да изпрати вест на съпруга ви и да му каже къде се намирате.

Мейрин избухна в сълзи от облекчение и коленичи пред кралицата, за да целуне ръката ѝ.

— Как бих могла да ви се отплатя, Ваше Величество? — попита тя.

— Останете при мен, докато родя — отвърна кралицата. — Съпругът ви няма да може да дойде тук преди пролетта, а детето ми трябва да се роди тогава. Дамите в двора ми са добри жени, но им липсват образование и обноски. Тези неща ми липсват, защото бях свикнала с тях в Унгария и в двора на крал Едуард. Вие сте почти на моята възраст, пътувала сте много и очевидно сте образована. Можете ли да четете?

— Да, милейди.

Кралицата ѝ даде знак да седне отново и каза:

— Тогава ще четем заедно и ще обсъждаме прочетеното. Това ще ми помогне да преодолее самотата през последните месеци от бременността ми — Маргарет ѝ се усмихна и Мейрин разбра, че най-после е в безопасност.

Идеята да влезе в шотландския кралски двор, за да си осигури безопасността, се оказа добра. Кралят се интересуваше от всичко, от което се интересуваше кралицата, и Мейрин се намери и под негова закрила. Малкълм Сеан Мор не беше надживял гражданската война в детството си, бягството си в Англия, когато бил едва на десет години, и борбата за трона, като се бе държал като глупак. Той осъзнаваше, че Ерик Лонгсуорд не е човек, който се отказва от намеренията си, и уреди Мейрин да спи в една малка стая в покоите на жена му.

— Опитай се да си върнеш тази жена преди пристигането на Жослин дьо Кобург, Ерик Лонгсуорд, и ще изгубиш приятелството ми — предупреди той викинга. — Ще те гоня докрай и ти няма да ми избягаш!

Мейрин бързо свикна с ролята си на компаньонка на кралицата. Тя се чувстваше в безопасност, но Ефлея и семейството ѝ ѝ липсваха, въпреки че Мейрин не се съмняваше, че Еада ще се погрижи добре за Мод. Повече беше загрижена за Жослин. На него щеше да му бъде много трудно да приеме случилото се. Той беше горд човек, но Мейрин

беше уверена, че любовта им щеше да ги изведе невредими след това изпитание.

Януари мина и в навечерието на Имболч Мейрин с удивление откри, че из цяла Шотландия бяха запалени келтските огньове. Дворът дори организира тържествено отпразнуване на този ден, въпреки че кралицата не одобряваше това.

— Този обичай не е християнски — каза тя.

— Но в него няма нищо лошо — възрази меко Мейрин. — Това е стар народен обичай и в Ефлея ние също го спазваме. Огньовете на уелсите отвъд границата се виждат от много мили. Този обичай е част от нашето наследство. Той е извинение, с което разнообразяваме дългите и скучни зимни дни. Не забравяйте, милейди кралице, че скоро започва периодът на Великите пости.

Една сутрин към средата на февруари Мейрин се почувства зле и дори любимото ѝ телешко месо я караше да повръща. Тя се беше чувствала по същия начин два пъти преди и разбра, че отново е забременяла. Дете, заченато през страстните нощи, прекарани с Жослин в Йорк. Синът им! Това беше техният син! Тя просто го знаеше. Мейрин постави ръка върху плоския си все още корем.

— Бременна съм — каза тя на Маргарет.

Двете жени се бяха сприятелили и сега си споделяха дори тайни за съпрузите си. Кралицата беше доволна.

— Колко сте щастлива, че не сте пометнали, докато сте били в ръцете на онзи ужасен мъж — кралицата изобщо не искаше и да си помисли, че бе възможно Мейрин да я беше излъгала за Ерик Лонгсуорд и че детето може би беше от него.

Мейрин кимна:

— Да, милейди, аз съм щастливка, но ако вие смятате, че Светата дева ме е защитила от Ерик Лонгсуорд, то тогава тя е защитила и сина ми. Знам, че ще бъде син! Уилям дьо Кобург. Така бяхме решили да го кръстим. Преди раждането на Мод решихме, че ако детето ни е момче, ще го кръстим Уилям, а ако е момиче, ще бъде Мод. Вие как ще наречете сина си?

— Едуард — на името на крал Едуард, който беше толкова добър с нас, когато бяхме деца в двора му.

Мейрин не се и опита да прикрие състоянието си. Всъщност тя беше горда с бременността си, защото двамата с Жослин искаха да

имат голямо семейство. Най-тежко ѝ беше от това, че не можеше да съобщи радостната новина на съпруга си и на Еада. Мейрин отправи благодарствена молитва за майка си. Тя знаеше, че дължеше безопасността на дъщеря си на Еада.

Леърд Гленкирк се бе нагърбил със задачата да я охранява. Той се казваше Ангус Леели и Мейрин беше много благодарна, че той седеше до нея в голямата зала на кралския дом, защото Ерик Лонгсуорд все още можеше да посещава двора. Не минаваше ден, без тя да види, че викингът я гледа втренчено от мястото си в залата. Докато Жослин не се появи, за да докаже истинността на думите ѝ, Мейрин беше принудена да търпи присъствието на Ерик. Ангус Леели не харесваше Ерик.

— Този човек ми прилича на страхливец — каза ѝ той един следобед, докато се разхождаха в малката градина на Маргарет. По земята все още имаше сняг и както изглеждаше, преди да настъпи вечерта, отново щеше да завали.

— Той си е страхливец — отвърна Мейрин. — Той сам ми каза, че е пробол баща ми в гръб, защото знаел, че няма шансове да го победи в честен двубой. Мисля, че Ерик Лонгсуорд е луд, Ангус. Може би затова той ме плаши толкова много.

— Едно му признавам — каза леърдът.

— Какво?

— Има добър вкус по отношение на жените — отвърна Ангус, усмихвайки се срамежливо.

Виолетовите очи на Мейрин проблеснаха доволно. Леърд Гленкирк беше красив мъж. Той беше висок и строен, а носът му беше малко дълъг за лицето му, въпреки че беше съвсем пропорционален спрямо голямата му уста. Косата му имаше цвета на дъбово листо, а очите му бяха сини и топли.

— Това комплимент ли беше, Ангус Леели? — подразни го тя.

— По дяволите, милейди Мейрин, не искам да ви заприличам на един от онези флиртаджии, с които е пълен кралският двор. Вие знаете, че сте красива, а аз съм прям човек. Истината е, че завиждам на съпруга ви. Нямах време да си намеря жена, въпреки че роднините ми постоянно ми натякват, че е мой дълг да се оженя. Честно си признавам, че много ми се иска вие да сте моето момиче, а момчето в

корема ви да е моят син. Затова, докато съпругът ви не дойде да ви прибере, аз ще се грижа за вас, сякаш сте моя, а не на някой друг.

Мейрин сложи ръката си върху ръкава му и Ангус наведе глава, за да я погледне.

— Ангус Леели, това е най-хубавото нещо, което са ми казвали от много месеци насам! Гордея се, че сте мой приятел! А сега искам да ви издам една тайна. В този двор има една дама, която би дала живота си само за една добра дума от вас. Интересувате ли се коя е тя?

— Да — отвърна бавно той. На лицето му бяха изписани любопитство и почуда. Двамата влязоха в затоплената голяма зала.

— Дамата, която ви се възхищава, е лейди Кристина.

— Сестрата на кралицата? — той сниши гласа си: — Вие сигурно грешите. Не мога да се надявам да получа ръката на сестрата на кралицата.

— Тя не иска и да чуе за брак, въпреки че бих се обзаложила, че ако бъде споменато името на подходящия човек, ще запее друга песен. Кралицата иска сестра ѝ да има щастлив брак.

Леърд Гленкирк се замисли и хвърли един бърз поглед към седящата в другия край на залата Кристина.

— Тя е хубаво момиче — каза той повече на себе си и Мейрин се усмихна.

— Вървете и поговорете с нея — насърчи го тя.

— Какво да ѝ кажа? — той беше толкова паникьосан, че на Мейрин ѝ се прииска да се разсмее високо.

— Вървете и ѝ кажете, че бихме желали да се присъедини към нас на чаша разрежено вино, Ангус! След това я придружете през залата до мен.

— Не мога да го направя! Тя ще си помисли, че си позволявам твърде много — възрази той.

— Понякога една жена харесва мъжете да се държат смело — каза му тя. Време беше този едър планинец да се заеме сериозно с ухажването на млади девойки, а не на омъжени жени. Той беше вече узрял за брак, а тя със сигурност знаеше, че младата Кристина си падаше по Ангус. — Вървете! — побутна го тя. — Ако се намирахте на бойното поле, нямаше да се колебаете толкова, Ангус Леели. Е, ухажването е като бойно пое. Вие искате да спечелите битката, нали? Мъжете от семейство Леели със сигурност не може да са страхливци.

Леърдът изпъна тяло и прекоси залата, без дори да погледне назад. Мейрин се усмихна, когато го видя да се покланя на кралицата и на сестра ѝ. Тогава един глас изсъска в ухото ѝ:

— Какво ли ще каже Жослин дьо Кобург, когато дойде тук и види, че носиш моето бебе в корема си? — Ерик Лонгсуорд бе застанал до нея и се усмихваше гадно.

Мейрин го погледна с изпепеляващ поглед:

— Детето е на съпруга ми и беше заченато точно преди Коледа. Това дете не може да бъде твое и ти знаеш това много добре.

— Достатъчно те чуках! — изръмжа той.

— Но не и с нещо, което може да даде начало на живот — отвърна тя рязко. — Но ти знаеш и това!

— Кучко! Детето е мое и аз ще се закълна в това пред съпруга ти!

— Ако направиш това, значи си лъжец, Ерик Лонгсуорд, и Господ ще те порази за тази лъжа. Детето е от Жослин дьо Кобург и колкото и да ти се иска, няма да можеш да промениш този факт — с тези думи Мейрин се обърна, премина през залата и се присъедини към кралицата.

Ангус Леели говореше тихо на Кристина, която го гледаше право в очите. Бузите на момичето бяха порозовели.

— Какво искаше този мъж от вас? — запита кралицата. Тя вече не наричаше Ерик по име.

— Той твърди, че детето ми било от него и че щял да каже това на Жослин. Това не е вярно, милейди Маргарет! Аз не ви излъгах. Няма начин Ерик Лонгсуорд да ми е направил дете. На Жослин ще му бъде достатъчно трудно да приеме факта, че трябваше да изтърпя компанията на този луд в продължение на няколко седмици, но какво ще правя аз, ако Ерик накара съпруга ми да се усъмни дали детето ми е от него?

— Светата дева ви закриляше досега, Мейрин. Тя и за в бъдеще ще ви закриля — каза кралицата — и аз ще се моля всичко да мине добре — след това Маргарет погледна сестра си и отново се обърна към Мейрин: — Това ваша работа ли е?

— Не сте ли забелязали как очите на сестра ви следят младия леърд навсякъде? Откакто съм в Единбург, успях да опозная Ангус доста добре. Той е добър човек, милейди.

— Тя може да се омъжи за някой влиятелен лорд — отбеляза кралицата.

— Струва ми се, че тя не иска това — отвърна Мейрин.

— Искам сестра ми да бъде щастлива. Тя не си спомня Унгария толкова добре, колкото си я спомням аз, и както сама виждате, Кристина има лицето и косата на нашия англосаксонски баща. Ако не се бях омъжила за краля, Кристина едва ли щеше да може да се омъжи.

— Ангус Леели би се оженил за нея дори и ако тя не притежава нищо. Той много скоро ще бъде един влюбен мъж, въпреки че сам още не знае това.

Маргарет се усмихна на приятелката си:

— Ти го харесваш, нали?

— Да, така е. Кристина е влюбена в него от доста време, милейди. Погледнете ги само! Те са си лика-прилика и ако се съди по изражението на лицето на Ангус, той май вече е завладян от чара на сестра ви. Той вече е влюбен и е готов да си вземе съпруга. С него Кристина ще бъде щастлива.

— Ще видим — каза кралицата и отново се усмихна: — Нека сега да отидем и да видим как върви ухажването им, а после ще поговоря с краля.

Настъпи пролетта и към края на май кралицата роди красиво момче, което беше кръстено Едуард. В същия този ден Жослин дьо Кобург пристигна в Единбург, за да прибере отвлечената си съпруга. Когато на Коледа се беше върнал в палатката си и беше намерил Лоял да стои на пост пред празното му жилище, Жослин едва не бе откачил. Младият оръженосец се бе разплакал от срам, когато бяха открили, че Мейрин е изчезнала. Разрязаната задна стена на палатката показва на Жослин как беше влязъл и излязъл похитителят. Снегът едва започваше да вали и все още не беше заличил следите от мястото, на което бе стоял конят на Ерик Лонгсуорд.

Ерик Лонгсуорд! Жослин нито за миг не се беше усъмнил, че точно той е отвякъл жена му. Не го ли беше забелязала Мейрин на сутрешната мяса? Той веднага отиде при краля и му разказа всичко. Уилям прояви съчувствие и повече от една дузина рицари изявиха желание да помогнат на Жослин в търсенето на съпругата му. Те се разделиха на няколко групи и всяка група се отправи в различна посока, защото Жослин нямаше представа накъде точно да тръгне.

Снеговалежът се бе усилил и по здрач хайката беше принудена да се завърне в Йорк. Мейрин и похитителят ѝ не бяха открити. Когато бурята утихна, те отново се отправиха да я търсят, но в опустошената околност на Йорк не бяха останали много живи хора, а онези, които срещаха, нямаха желание да сътрудничат на норманските рицари. Когато ги притиснеха, те си признаваха, че не са видели никого, най-малко пък жена с описанието на Мейрин.

Жослин се беше завърнал в Ефлея, защото си беше помислил, че Ерик Лонгсуорд може още да е свързан с Еадрик Дивия. Той бе решил първо да се върне в имението, а след това да отиде да търси Еадрик в Уелс. Еада беше ужасена, когато научи за отвлечането на дъщеря си.

— Как си могъл да напуснеш Йорк? — бе запитала тя Жослин.

— Там нямаше и следа от нея. Трябваше да започна отнякъде и Еадрик Дивия ми се стори логичния избор.

— Може би, но подозирам, че Ерик Лонгсуорд вече не е на служба при Еадрик, защото танът не беше много доволен, когато разбра, че викингът го е излъгал за Мейрин и за Ефлея.

— Ако тя не е в Уелс, тогава не знам къде да отида.

— Питай Еадрик. Той може да знае нещо и мисля, че вече е готов да даде клетва за вярност на крал Уилям.

— Какво ти дава основание да мислиш така?

— Бунтовете му не доведоха до нищо, а урокът, който кралят даде на Нортумбрия, едва ли е останал незабелязан от Еадрик. Той ще трябва или да преклони глава пред Уилям и да му се закълне във вярност, или ще го сполети участта на ърл Едуин. Предложи му приятелство от името на краля и от свое име. Така няма да нараниш гордостта му, която е голяма, и ще му дадеш възможност да се присъедини към краля, без да опетни честта си.

Жослин се бе усмихнал на Еада и я бе прегърнал:

— Откъде толкова мъдрост у теб, майко?

— От дългия ми живот — бе отвърнала тя усмихнато. — А сега върви да намериш дъщеря ми и да я върнеш у дома.

Жослин бе послушал съвета на Еада и беше отпътувал с малък отряд за базата на Еадрик Дивия. Първоначално танът го беше приел с недоверчиво гостоприемство, което по-късно бе прераснало в благосклонно, докато най-накрая Еадрик не бе протегнал ръката си в знак на приятелство. Еада се бе оказала права: Еадрик Дивия искаше

да се сдобри с крал Уилям. Жослин бе уверил домакина си, че кралят щеше да го приеме с почести, след което му бе изложил целта на посещението си. Новината за отвличането на Мейрин бе ужасила Еадрик, но той бе отговорил: „Не мога да ти помогна, приятелю, защото не съм виждал това страхливо копеле, откакто го изгоних. Но ти не се бой, защото жена ти е смела. Дори да не успее да му избяга, тя все някак ще намери начин да ти съобщи къде се намира. Не мисля, че той ще посмее да се върне при мен, защото аз не се отнасям добре с онези, които ме лъжат. Според мен този тип е луд. Сега, когато Тостиг е мъртъв, Ерик може да е отишъл на север и да се е присъединил към хората на Едгар Ателинг в Шотландия. Търсил ли си ги там?“

Жослин се бе завърнал в Ефлея отчаян, но Еада се бе съгласила със заключението на Еадрик. Зимата обаче беше тежка и Жослин трябваше да изчака до пролетта, преди да тръгне отново на север. Тъй като бе загрижен най-вече да си върне жената, Жослин бе пренебрегнал факта, че Ерик беше отхвърленият ухажор на Мейрин. С приближаването на края на зимата обаче тази мисъл се загнездваше в съзнанието му и той не можеше да я изгони от там. Жослин знаеше, че Мейрин нямаше да приеме доброволно Ерик за свой любовник, но какво можеше да направи тя срещу грубата му сила. Рицарят беше сигурен, че викингът е изнасилил съпругата му, и колкото и да се опитваше, не можеше да приеме този факт, въпреки че в случая Мейрин нямаше никаква вина.

Жослин все още възнамеряваше да намери жена си и да я върне в Ефлея. Докато не го направеше, нямаше да може да се справи с кошмарите си, а той трябваше да ги преодолее, ако искаше да продължи да живее заедно с Мейрин. Преди това обаче Ерик Лонгсуорд трябваше да умре, защото беше погазил честта на Жослин дьо Кобург, като беше отвлякъл и изнасилил жена му. В съзнанието си Жослин виждаше не само как красивата му съпруга се опитва да се измъкне от прегръдките на другия мъж, но и как Ерик Лонгсуорд се гърчи в предсмъртни мъки, пронизан от копието на рицаря.

Дагда усети какво става в душата на господаря му и му каза:

— Не можете да я държите отговорна за случилото се.

Жослин обърна потъмнелите си очи към гиганта:

— Аз не я виня. Не, наистина.

— Напротив, милорд, вините я! Ако тя знаеше за това, сигурно щеше да се самоубие от любов към вас. Най-голямата ѝ слабост е, че е много злопамятна.

— Нека Бог да се смили над мен, Дагда! Как да се отърва от ужасните си мисли? Ерик Лонгсуорд е изнасилил жена ми. Аз ѝ прощавам, но как мога да забравя?

— Въпреки това трябва да забравите, милорд. Може би, ако мислехте повече като своите келтски предци, щяхте да разберете. Телата ни са просто черупките на душите ни по време на земния ни живот. Когато този живот свърши, ние сваляме черупките си, както змията сваля кожата си. Не черупката има значение, а душата. Дори и сто души да притежават тялото на милейди Мейрин, никоя от тях няма да докосне сърцето или душата ѝ, защото те са само ваши! Ще позволите ли на гордостта си да унищожи любовта ви, милорд? Помислете си за това.

Жослин не спираше да си мисли върху думите на ирландеца, докато яздеше към Шотландия заедно с пратеника, който бе пристигнал в Ефлея в средата на май и го бе поканил да отиде в кралския двор в Единбург, за да прибере отвлечената си съпруга. Дагда бе настоял да го придружи и Жослин се бе съгласил, защото имаше нужда от силата на гиганта и се срамуваше от собствената си слабост да прости, макар че дълбоко в сърцето си той все още обичаше Мейрин и винаги щеше да я обича. При пристигането си в Единбург те научиха, че същата сутрин кралицата беше родила здраво момченце.

По пътя Жослин бе научил, че жена му пристигнала в двора в началото на януари и след като била представена на кралицата, се хвърлила в краката ѝ и поискала закрила от нея. Разказът ѝ разтърсил двора и кралица Маргарет взела Мейрин под своя защита, което много ядосало Ерик Лонгсуорд, който твърдял, че Мейрин му е жена. Жослин бе почувствал облекчение. Мейрин бе останала в ръцете на похитителя си сравнително кратко. Като се имаше предвид, че Ерик беше бягал в разгара на суровата зима, може би жена му беше успяла да се спаси от изнасилването.

Докато гледаше Мейрин да тича срещу него с огряно от радост лице, Жослин изгуби всякаква надежда, защото жена му очевидно беше бременна. Той едва се сдържа да не изстене на висок глас. Неговата прекрасна магьосница бе изнасилена от един човек, който не

беше нищо повече от животно, но заради съпругата си норманът беше готов да приеме дори и незаконороденото дете, както го бе приел собственият му баща. Каква ирония на съдбата бе, че сега той самият изпадаше в такова положение, но Жослин осъзна, че и на Мейрин не ѝ е лесно. Тя беше принудена да носи плода на своя срам.

— Жослин, любими!

Той разтвори ръце, за да я прегърне, и като усети сълзите да напират под клепачите му, зарови глава във врата на жена си, за да ги прикрие.

— Господи, магьоснице, мислех си, че никога вече няма да те видя!

— Бременна съм — каза тя. Гласът ѝ беше изпълнен с радост. — Този път ще бъде син, Жослин. Нашият син Уилям, който ще се роди най-късно до Архангеловден! Истинско чудо беше, че не пометнах, преди да пристигнем в Единбург.

— Нашият син ли? — гласът му прозвуча глупаво дори и за самия него.

Мейрин се отдръпна и го погледна в очите.

— Да, милорд, нашият син! — повтори тя, този път с по-рязък глас.

Срещата им бе станала в двора на кралската къща и докато Мейрин и Жослин влизаха в голямата зала, където той щеше да бъде представен на крал Малкълм, пред тях се изпречи Ерик Лонгсуорд и им се ухили подигравателно.

— Какво ще кажете за жена си и за сина, който ѝ направих, милорд Дьо Кобург? — попита той.

Жослин скочи напред с див рев, за да хване противника си за гушата. Преди пръстите му да се бяха затворили около врата на викинга, двама мъже застанаха между Ерик и Жослин.

— Не, милорд! — каза Дагда.

Червената мъгла, която бе паднала пред очите на предизвикания съпруг, бавно се разпръсна. Гневът му не беше намалял, но Жослин си бе върнал разума. Очите му се спряха върху един строен мъж с голям нос, който бе облечен в дълга до коленете вълнена туника и прехвърлена през рамото му лента от синьо-зелен плат с украса от тесни червени и бели ивици. Мъжът бе насочил меча си към Ерик Лонгсуорд.

— Ангус Леели, леърд Гленкирк — представи се мъжът с усмивка, която озари цялото му лице. — Не дарявайте този приятел с лека смърт, милорд. Очаквахме ви, за да видим как ще унищожите този боклук бавно и болезнено.

В гърлото на Жослин се надигна смях:

— Като си помисля още веднъж, Ангус Леели, струва ми се, че ще ми бъде приятно да накълцам на малки ивички този крадец на жени.

— Много добре, човече, защото кралят иска да направи спектакъл от това.

— Оставете го да си върви! — каза Жослин. — Няма да го убия точно сега.

Ангус прибра меча си в ножницата.

Ерик разтърка мястото на врата си, където оръжието беше одраскало кожата му, и като погледна Жослин, го попита тихо:

— Не ми отговорихте, милорд Дьо Кобург. Какво мислите за бебето, с което напълних корема на Мейрин?

— Лъжец! — Мейрин го заплю. Очите ѝ святаха гневно. — Не отричам, че ти ме целуваше и ме опипваше, но нито веднъж не направи онова, което щеше да накара в корема ми да се появи бебе. Детето е от съпруга ми и е заченато в Йорк, преди да ме отвлечеш! Ще се закълна в това пред Светия кръст!

Гостите в голямата зала се обърнаха и се заслушаха в разговора между двамата мъже и жената. Повечето от тях вярваха на Мейрин, защото кралицата ѝ вярваше, но се намираше и по някой Тома Неверни, който мислеше, че Ерик е изнасилил жертвата си и следователно детето ѝ беше от него, а тя лъжеше, за да защити рожбата си.

— Мейрин, тук не му е нито времето, нито мястото да обсъждаме това — каза Жослин.

— Не съм съгласна, милорд. Или вярвате на мен, или на Ерик Лонгсуорд.

— Вярвам, че вярваш в това, което казваш, магьоснице. Знам, че не би ме излъгала нарочно.

— Детето е ваше, милорд! Ако не желаете да го приемете, значи вече не приемате и мен, защото ако между нас няма доверие, бракът ни не може да просъществува!

Преди той да успее да ѝ отговори, Мейрин излезе от залата.

Ерик се разсмя.

— Детето е мое — каза той, — защото аз я чуках в същия ден, в който си я взех от теб. Може и да ме убиеш, Жослин дьо Кобург, но моят син ще наследи Ефлея! Дори и ако не прилича на мен, ти пак ще знаеш, че е мой, и ще трябва да приемеш копелето заради жена си — той отново се разсмя: — Не ми пука дали ще ме убиеш, защото без Мейрин животът ми е безсмислен, но аз няма да умра наистина, нали? Аз ще живея в образа на сина си и ще те преследвам през целия ти живот. Искаш ли да знаеш как жена ти пъшкаташе и се гърчеше под члена ми? А как ме молеше да не спирам? Как ме молеше за повече и как острите ѝ нокти ме пришпорваха напред, за да я задоволя така, както ти очевидно никога не си я задоволявал? С тази своя бяла кожа и огненочервена коса тя е една страхотна мръсница. Не си спомням някога да съм преживявал нещо подобно с друга жена. Искаш ли да знаеш какво ми каза тя, когато я обладах за първи път?

Юмрукът на Дагда се стрелна напред и Ерик Лонгсуорд се строполи в краката на Жослин. Жослин не можеше да се помръдне от мястото си и дори Ангус Леели бе поразен от жестокостта в думите на викинга. Измина доста време, преди леърд Гленкирк да наруши мълчанието.

— Този човек е напълно откачен, така да знаете. Думите му са жестоки, но вие не трябва да му вярвате.

— Така ли щяхте да говорите, ако Мейрин беше ваша жена? — запита го Жослин.

— Ако Мейрин беше моя жена, аз щях да ѝ повярвам. Вие сте късметлия, милорд Дьо Кобург.

— Става въпрос за съпругата ми и за детето, което тя носи в себе си. Мое ли е това дете, или не?

Ангус кимна бавно.

— Да, наистина е трудно — каза той. — Въпреки това вие трябва да се успокоите заради Мейрин, а пък е възможно и детето да е момиче.

— Влюбен ли сте в жена ми, Ангус Леели?

Леърдът се ухили:

— Може и да съм бил, но тя не ме насърчи. Вместо това тя обърна разума и сърцето ми към най-хубавата девойка, за която някога

съм мечтал — по-малката сестра на кралицата. Тя се съгласи да стане моя съпруга и аз се надявам вие с Мейрин да бъдете тук за сватбата ни, за да споделите щастието ни.

След това Ангус Леели заведе Жослин дьо Кобург при Малкълм Сеан Мор. Кралят поздрави госта си с добре дошъл и след като прочете пергамента, на който бе документиран бракът между Жослин дьо Кобург и Мейрин от Ефлея, и който бе подпечатан с печатите на крал Уилям и епископ Одо, отсъди Мейрин от Ефлея да бъде върната на законния си съпруг.

— Какво ще правите с Ерик Лонгсуорд, милорд?

— Бих искал да се срещна с него в двубой.

— До смърт ли?

— Да, милорд. Без пощада!

— Разбирам, че трябва да изчистите петното от честта си, милорд Дьо Кобург, но какво ще стане, ако изгубите? Съпругата ви ще бъде оставена на милостта на онзи разбойник, а децата ви ще останат без баща. Искам да видя този човек, който по закон е мой васал, наказан за злодеянията си.

Жослин поклати глава:

— Правото е на моя страна, милорд. Няма да мога да спя спокойно, докато не отмъстя за себе си и за невинната си съпруга. Няма да изгубя в боя! Бог е на моя страна.

Кралят го разбра и кимна. Ако той самият се намираше на мястото на този рицар, щеше да поиска същото.

— Ще се разпоредя Ерик Лонгсуорд да бъде затворен в тъмницата ми, докато не настъпи денят, в който ще се срещнете на полето на честта, милорд Дьо Кобург. Засега обаче този ден ще трябва да бъде отложен. Днес аз станах баща на един здрав син и няма да позволя нищо да помрачи тържествата по случай раждането на сина ми. Малко след това ще бъде и сватбата на сестрата на кралицата и нищо не трябва да разваля и нейното щастие. След сватбата на Кристина ще организираме турнира, в който ще защитите семейната си чест в двубой с Ерик Лонгсуорд. Ще изчакате ли дотогава, милорд Дьо Кобург?

Жослин кимна.

— Добре! — каза Малкълм Сеан Мор. — В такъв случай до този ден вие и красивата ви съпруга ще бъдете мои гости. Добре дошъл в

Шотландия, милорд Дьо Кобург! Добре дошъл в Шотландия!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

В кралския дом бяха намерени две малки стаи за Мейрин и Жослин и Ангус Леели заведе Жослин в тях след аудиенцията му при краля. В продължение на няколко минути след като леърдът си тръгна, Жослин стоя пред вратата на стаята. После внезапно я отвори и влезе вътре. Помещението беше празно.

Той изненадано се огледа. Намираше се в някаква вътрешна стая, в която имаше само една малка правоъгълна дъбова маса и два стола с високи облегалки. Той премина през стаичката, отвори намиращата се в дъното ѝ врата и влезе във втора стая, която имаше голямо легло, един прозорец и ъглова камина. Жена му стоеше до прозореца и гледаше навън към града.

— Засега ще трябва да останем в Единбург — каза той.

— Защо? — запита тя, без да се обръща. — Искам да се върна у дома, в Ефлея, преди да стане невъзможно да пътувам! Мама ми липсва, а Мод не ме е виждала почти от половин година.

— Ерик Лонгсуорд трябва да бъде наказан за злодеянието си и аз трябва да се погрижа за това.

— Не може ли да го направи крал Малкълм? — в гласа ѝ нямаше топлота.

— Може, но аз не му позволих. Ерик Лонгсуорд потъпка честта ми и мое право е да се срещна с него в двубой.

— А моята чест?

— Аз се бия за нашата чест, Мейрин.

— Аз пък не мисля така, милорд. Вие ще се биете с Ерик Лонгсуорд и ще го убиеете, но не заради любовта си към мен, или защото сте вбесен от начина, по който този мъж се отнесе с мен. Ще го убиеете, защото смятате, че ме е изнасилил и е сложил в утробата ми детето си. Дете, което вие трябва да признаете. Син, който ще бъде вашият наследник. Вие не се биете заради мен, Жослин! Вие се биете заради това, че сте ядосан, но аз ви казвам, че грешите — тя се обърна към него и Жослин видя в очите ѝ гняв, който жена му отчаяно се опитваше да обуздае.

Гняв? Защо трябваше да изпитва гняв към него? Не беше ли той обиденият?

— Вече за втори път ми се кълнеш, че детето ти не е от Ерик Лонгсуорд, Мейрин. Аз те обичам и искам да ти вярвам, магьоснице, но как мога да го направя? — запита я той. В гласа му се долавяше отчаяние.

— Защо приемаш неговите думи, а не моите, Жослин? Дали защото той е мъж и следователно може да му се вярва повече? Ерик Лонгсуорд ме би и ме насили с ръцете си и устата си, но не мисля, че той е способен да се сношава с жена по нормалния начин. Той не ме изнасили. Ще бъда още по-пряма, милорд. Той не прониза тялото ми с члена си, нито пък пусна семето си в мен. Не мога да го кажа по-ясно, Жослин, Детето в корема ми беше заченато от нас в Йорк! Ако това дете е, както мисля, момче, и ти откажеш да го признаеш, аз ще се обърна към Църквата и краля. Повече не смятам да говоря за това, нито пък ще се оправдавам пред теб!

Той беше слисан от студенината ѝ и осъзна колко беше вбесена Мейрин. Първата му реакция беше да ѝ отвърне със същото, но някакъв вътрешен глас го предупреди, че ако направеше това, щеше да сложи край на връзката им. Жослин не искаше това, а му се струваше, че и тя не го искаше. Той внезапно си спомни предупреждението на Дагда, а след това се сети, че през по-голямата част от петте месеца, които бяха прекарали разделени с Мейрин, той не бе изпадал в сериозна опасност. Жена му обаче се бе чувствала застрашена и се бе страхувала не само за себе си, но и за нероденото си дете. Един от тях трябваше да отстъпи и Жослин виждаше, че това няма да бъде съпругата му. Той можеше да бъде също толкова упорит, колкото и тя, но така само щеше да задълбочи пропастта помежду им. Жослин осъзна, че трябваше да направи първия ход, ако искаше да си върне жената. Той трябваше да преглътне гордостта си, защото нейната гордост беше също толкова голяма.

— Помогни ми, Мейрин! — каза тихо той. — И на мен ми е трудно.

— Не мога да те накарам да ми повярваш, Жослин! — отвърна тя, но гласът ѝ не беше толкова рязък като преди.

— Не разбирам как си могла да се отървеш от изнасилването.

— В началото — обясни тя — бях ужасена. Той ми каза какво точно смятал да прави с мен. Докато яздехме в бурята през първия ден, той управляваше коня си с една ръка, а с другата мачкаше гърдите ми. Толкова се срамувах, но не исках да умра. Исках да живея, за да се върна при теб и Мод в Ефлея! Мислех си, че със сигурност ще ме откриеш, преди да падне нощта, но ти не се появи.

— Не знаех къде да те търся, а снегът заличи следите ви, въпреки че дори и да не беше завалял, аз пак нямаше да разбера кои са следите ви.

Тя кимна:

— Знам, но тогава толкова се надявах, милорд! — Мейрин тихо продължи да му разказва за пътешествието с похитителя си. За това, как бяха срещнали останалите и как през първата нощ се бяха подслонили в изоставената ферма. Как беше научила, че пътуват за Шотландия. Докато Мейрин говореше, сърцето на Жослин се късаше, защото той усещаше, че няма право да се съмнява в жена си. Въпреки това недоверието го терзаше, особено след жестоките думи на Ерик Лонгсуорд. Мейрин, изглежда, не криеше нищо, защото разказваше за страданията си с големи подробности, но тя все още настояваше, че Ерик Лонгсуорд не я бил изнасилил.

Когато свърши разказа си, очите ѝ го погледнаха въпросително и Жослин разбра какво трябваше да направи, ако искаше да запази любовта и уважението на любимата си магьосница.

— Вярвам ти, Мейрин — каза той. — Наистина ти вярвам!

— И приемаш детето, което нося, за твое законно дете?

— Да! — отвърна той, без да се колебае, и за негова изненада Мейрин избухна в сълзи и се хвърли на врата му. Ръцете му инстинктивно я обвиха и когато Жослин почувства познатата топлина на тялото ѝ и мекотата на прекрасната ѝ коса, съмненията му започнаха да изчезват.

— Не трябва да плачеш, магьоснице. Ние отново сме заедно и аз никога вече няма да разреша да се отделиш от мен! — каза той и я погали по косата, за да я успокои.

— Толкова се страхувах — прошепна тя, — но повече се страхувах да покажа страха си, защото знаех, че ще бъда загубена, ако го направя, Жослин. Не искам да те загубя завинаги!

Тези нейни думи го накараха да осъзнае колко смело се бе държала тя всъщност.

— Ако искаш, ще те изпратя у дома още сега, докато все още ще ти бъде удобно да пътуваш. Детето трябва да се роди в Ефлея.

Мейрин поклати глава:

— Не! Няма значение къде ще се роди синът ни, както и няма значение къде е бил заченат. Аз също искам да си отмъстя на Ерик Лонгсуорд. Искам да го убиеш. Сама бих го убила, ако можех!

— Крал Малкълм ще уреди двубоя едва след празненствата по случай раждането на принц Едуард и сватбата на Кристина, тоест някъде през август. Детето ни трябва да се роди до Архангеловден, който се пада на двадесет и девети септември.

— Още една причина да останем тук, милорд. Не бяхме ли разделени достатъчно дълго?

— Поне Ерик Лонгсуорд вече няма да ни притеснява. Кралят нареди да го затворят до двубоя ни.

— Защо чак сега? Той бе оставен да ме наранява с думите си и лъжите си, откакто пристигнахме в двора.

— Той твърдял, че сте женени, Мейрин! Ти си отричала и това е предизвикало съмнение. Сега спорът е уреден, защото аз донесох доказателството за нашия съюз. Затова кралят нареди онзи злодей да бъде затворен.

— Добре! — каза тя с такъв тон, че Жослин не можа да се сдържи да не се разсмее.

— Почти съжалявам този човек — каза той.

— Това е, защото успя да ме върнеш при себе си — забеляза тя самодоволно и Жослин отново се разсмя.

— Да — отвърна той и за своя изненада усети, че се възбужда. — Ти отново си при мен, магьоснице. А сега какво да правя с теб? — той трябваше да я обладае, за да укрепи връзката им.

Мейрин му се усмихна прелъстително.

— Пътували сте доста, милорд — каза тя. — Без съмнение сте готов за една топла баня и за топло легло! Ще се погрижа да получите и двете незабавно.

Тя нареди на кралските слуги да донесат голяма дъбова вана за кралския гост. Неколцина яки слуги тичаха напред-назад между антрето и малката стая и носеха кофи с вода за ваната. Една слугиня

донесе малко парче сапун. Когато всички те си бяха отишли и Жослин се бе съблякъл и се бе настанил удобно във ваната, Мейрин дойде да го изкъпе като добра съпруга, облечена само в долната си риза.

Тя коленичи пред ваната, взе сапуна, потопа го във водата и започна да го прекарва по гърдите на съпруга си с бавни кръгообразни движения. И двамата мълчаха. Ръцете ѝ се придвижиха към раменете и врата му. После тя се зае с дългия му гръб. Ръцете ѝ преминаваха по цялата му дължина и търкаха ли, търкаха. Тя стигна до основата на гърба му и Жослин се раздвижи, когато жена му се зае със задника му.

От парата, която се вдигаше над ваната, кожата на Мейрин беше порозовяла. Влагата правеше ризата ѝ прозрачна и гърдите ѝ се виждаха под плата. Зърната ѝ бяха набъбнали и членът му бе толкова раздразнен от тази гледка, че щръкна над водата. В угълчетата на устните на Мейрин заигра лека усмивка, но тя не каза нищо и плъзна сапуна по плоския корем на съпруга си.

— Нали няма да забравиш краката? — запита я той.

— Не, милорд, ще измия и краката ви — тя вкара и другата си ръка във водата и придвижи сапуна по единия му крак, като започна от бедрото и стигна до глезена, след което бавно прекара сапуна между пръстите на Жослин. После направи същото и с другия му крак.

Той се беше приготвил да изскочи от ваната, но преди да го направи, Мейрин бе започнала да мие гъстата му коса, като жулеше скалпа му с такава жестокост, че той я помоли:

— Имайте милост, лейди! Това е бедната ми глава!

— Познавам частите на тялото ви, милорд, включително и този грубиян — тя стисна пулсиращата му мъжественост, — дето ме гледа толкова смело! — после Мейрин изля върху главата на съпруга си кофа чиста топла вода, последвана от още една кофа, но този път със студена вода. — Сега вече си годен за компанията на човешки същества, Жослин дьо Кобург! — каза доволно тя и се отдръпна от ваната.

Жослин се изправи ухилено, отърси се от останалата по него вода и взе грубата кърпа, която Мейрин му подаде, за да се избърше. В антрето беше студено, но когато Жослин влезе пак в спалнята, той откри, че жена му беше спуснала кепенците на единствения прозорец, а в камината гореше огън. Очите му привикнаха с полумрака и той видя, че Мейрин беше легнала гола в леглото.

— А сега, милорд, след като изпълних съпружеския си дълг, като се погрижих за чистотата ви, ще се погрижа и за другите ви нужди, ако ми позволите.

Жослин остави очите си бавно да я огледат. Детето, което трябваше да се роди след няколко месеца, бе закръглило приятно корема ѝ. По някаква причина тя му се струваше по-чувствена, отколкото когато и да било преди. Тя го изкушаваше неимоверно и дори и слабата сянка на съмнение, която човъркаше съзнанието му, не можеше да намали желанието му.

Мейрин се подпря на лакът и погледна съпруга си. Кофата студена вода, която беше изляла върху му, очевидно не беше убила желанието му да я има и мъжествеността му стърчеше право напред.

— Не си ли намерихте някоя крепостна женица, докато ме нямаше, милорд? — подразни го тя.

— Не, магьоснице — отвърна той и се намести до нея на леглото. Устните им се сляха в нежна целувка, после — в още една и в още една. Жослин нежно бутна жена си по гръб и започна да целува бузите ѝ, клепачите ѝ, лицето ѝ и вдлъбнатината под ухото ѝ.

Мейрин усети, че се отпуска за първи път след толкова месеци. Струваше ѝ се, че никога не се бяха разделяли, и тя въздъхна доволно и протегна ръка, за да го погали по тила.

— За мен не съществува друга жена, освен теб, магьоснице! — прошепна Жослин в ухото ѝ. Устните му минаха по дължината на рамото ѝ и се преместиха върху красивите ѝ гърди, които бременността беше направила изключително чувствителни. Той целуна втвърдените им зърна и започна да ближе всяко от тях. Докато езикът му галеше нежната ѝ кожа, ръцете му милваха тялото ѝ и мачкаха гърдите ѝ. Жослин я обърна срещу себе си така, че дупето ѝ докосваше члена му, и в продължение на няколко минути си игра с гърдите ѝ. После нежно обви корема ѝ с двете си ръце и за своя изненада почувства движенията на детето.

— Той рита доста силно за такова малко човече — каза Жослин.

— Той трябва да бъде силен, любов моя — отвърна Мейрин и се обърна с лице към съпруга си.

— Бих те обладал — каза той, — но ме е страх да не нараним детето.

— Ние не наранихме Мод. Всъщност аз мисля, че желанието ни един за друг е добро за детето — тя разтвори краката си и той се плъзна между тях, като остави единия ѝ крак под себе си, а другия вдигна високо.

Жослин я опипа и откри, че тя беше влажна и готова за него. Той проникна нежно в тялото ѝ и радостното изражение, което се изписа на лицето ѝ, когато пулсиращата му мъжественост я изпълни, едва не го разплака. Виолетовите ѝ очи сякаш се разшириха и той забеляза, че Мейрин плаче. Двамата се любиха с нежна страст, докато не изпитаха екстаза, който бе познат само на влюбените.

След това тя заспа, доволна и наситена на любенето му. Жослин гледаше спящата си съпруга и се питаше как бе могъл да се усъмни в нея. Той самият бе копеле по рождение, но не бе имало никакво съмнение кои са родителите му. Майка му винаги бе имала безупречно поведение. Тя не бе познавала друг мъж, освен баща му. Жослин трябваше да забрави! Трябваше да преглътне съмненията си, защото — ако не го направеше — щеше да загуби жена си, а той осъзнаваше, че за него Мейрин означаваше много повече, отколкото всеки друг на света.

Шотландският кралски двор не беше толкова възпитан и изискан като английския, но притежаваше някакъв груб чар, който се харесваше на Жослин. Влиянието на кралица Маргарет обаче започваше да се чувства и съпругите, и дъщерите на благородниците започваха да откриват, че харесват деликатността, добрите обноски и очарованието, които кралицата бе донесла със себе си. Извън кралския дом обаче мъжете се държаха както обикновено. През по-голямата част от лятото Жослин ходеше на лов за елени и сърни, и на риболов за съомга и пъстърва с Ангус Леели и приятелите му.

Всяка вечер той се връщаше спокоен и доволен и Мейрин го къпеше както през първия ден. Вечер те ходеха в голямата зала, където вечеряха и разговаряха с новите си приятели, слушаха гайдарите, които свиреха диви и продължителни мелодии, които можеха да накарат човек да се разплаче, и гледаха мъжете да танцуват танци, които бяха толкова стари, че бяха изгубили истинското си предназначение някъде във времето.

Кралят имаше бард — един старец, който беше висок два метра, с подобна на грива бяла коса и глас, който бе чист и ясен като планински въздух. Името му беше Сеосайд Маккаймбол и когато пееше историите си за отминали дни, за спечелени битки и за изгубена любов, в голямата зала настъпваше гробна тишина.

Новороденият син на краля беше здраво дете и целият двор се радваше заедно с Малкълм Сеан Мор и жена му. Маргарет бе родила сравнително леко и сега искаше да има още деца. Мейрин и тя все още бяха приятелки и Мейрин я бе подкрепила в трудните моменти на раждането, което накара кралицата да ѝ обещае, че ще бъде при нея, когато настъпеше и нейният час. Мейрин и Жослин не бяха скрили факта, че детето им щеше да се роди в Единбург, защото сватбата на Кристина нямаше да бъде отпразнувана преди края на август.

Ангус Леели бе изключително благодарен на Мейрин, че му беше отворила очите за любовта на Кристина. Както Мейрин бе предсказала, той бързо се беше влюбил в сестрата на кралицата и готовността, с която тя бе отвърнала на чувствата му, го беше направила най-щастливия мъж на света. Мейрин се радваше, като ги гледаше заедно.

Сватбата в кралското семейство беше повод за празнуване в шотландския двор. Времето в края на лятото беше идеално — ясно и топло, а не мъгливо и влажно.

— Сезонът ще бъде добър за лов на диви патици — забеляза Ангус по време на тържествата около сватбата му. — Ще дойдете ли в Гленкирк, Жос?

— Бих искал, Ангус, но детето трябва да се роди скоро и веднага щом Мейрин се почувства достатъчно добре, за да може да язди, ще трябва да се върнем в Англия. Там ще имам много работа по строежа на замъка в имението ни, а Мейрин иска отново да види Мод. Дъщеря ни сигурно няма да си спомня майка си. Само едно нещо ни задържа тук, но сега, когато сватбата ви беше отпразнувана, кралят ще трябва да определи деня на двубоя ми с Ерик Лонгсуорд.

— Знаеш ли дали му е било разрешено да се упражнява по време на престоя си в затвора? — запита леърдът.

— Да. Аз лично помолих краля да му даде тази възможност. Няма да се бия с човек, който е прекарал няколко месеца затворен в някаква килия. Това няма да бъде почитено.

— А почтено ли е да разделяте младоженеца от младоженката, милорд Дьо Кобург? — принцеса Кристина се беше приближила до тях и бе хванала съпруга си под ръка. Тя беше много красиво момиче и в този ден изглеждаше още по-хубава в златистата си рокля. Ангус я целуна леко по челото.

— Обещавам никога вече да не те пренебрегвам, момиче — каза той с обич.

Жослин се усмихна и остави брачната двойка, за да потърси жена си. Той намери Мейрин да седи с кралицата. Напоследък у Мейрин имаше някакво излъчване, което сякаш нарастваше с нарастването на детето в корема ѝ. Жослин се наведе и я целуна по косата:

— Уменията ви заслужават похвала, лейди. Никога не съм виждал по-щастлива двойка от Ангус и Кристина.

— С изключение на нас двамата — отвърна тя с усмивка.

— Неведоми са пътищата Господни — намеси се кралицата. — Чудя се дали щяхме да забележим любовта на Кристина към Ангус, ако Мейрин не ни беше казала за нея. Подобно на мен сестра ми също смяташе, че ѝ е отредено да бъде дете на Църквата, което бе една голяма заблуда.

— Като гледам колко е здрав и жизнерадостен малкият Едуард — каза Мейрин, — знам, че Божията воля е била вие да се ожените за краля.

— Какво за краля? — запита Малкълм Сеан Мор, който се бе приближил, за да се присъедини към групичката им.

— Обсъждахме Божията воля и как тя ни донесе голямо щастие, защото слушахме Бог и му се подчинявахме — отвърна кралицата.

— Мислите ли, че съм Божи инструмент, лейди? — пошегува се кралят. — Признавам, че притежавам божествен инструмент, но не знаех, че той изпълнява Божията воля. Може пък да съм сгрешил.

— Милорд! — кралицата се изчерви, но въпреки това скастри съпруга си. — Пазете се от богохулство, за да не ви накаже бог по начин, който няма да ви се хареса.

— Опазил ме господ — разсмя се кралят. После стана сериозен и се обърна към Жослин: — За онзи спор между вас и Ерик Лонгсуорд: още ли искате двубой?

— Да, милорд.

— Така да бъде тогава, Жослин дьо Кобург. Ще се срещнете с врага си на първи септември. Съгласен ли сте?

— Да. Колкото по-скоро, толкова по-добре, защото трябва да се връщаме в Ефлея.

— Ако се биеш на първи и не бъдеш ранен сериозно, можем да си тръгнем няколко дни след това — каза Мейрин.

— Ами детето? Ще бъде ли то в безопасност? Мислех, че възнамеряваш да останеш тук, докато родиш.

— Детето трябва да се роди към края на месеца. Ако пътуваме бавно и внимаваме, мисля, че ще можем да се приберем в Ефлея навреме. Струва ми се, че бих поела риска, за да се върна у дома навреме за раждането, Жослин.

— Да изчакаме и после ще решим, Мейрин. Не искам да застрашавам живота ти, по какъвто и да било начин.

Мейрин бе доволна, че съпругът ѝ бе толкова внимателен и загрижен за безопасността на детето и жена си. Опасността за нея беше минимална. Тя се боеше повече за живота на Жослин. Двубоят, в който той щеше да защити честта си, нямаше да се проведе на кон, защото Ерик Лонгсуорд не беше обучен за такъв вид бой. Боят на кон бе въведен в Англия от норманите. Жослин щеше да срещне противника си пеша и двамата щяха да се бият с мечове. Единствено смъртта на единия можеше да прекрати двубоя.

— Не искам да гледаш боя — каза Жослин на жена си вечерта преди битката.

— Каква съпруга ще бъда, ако не гледам с гордост как поразяваш врага си?

— Остава малко време до раждането на детето. Ти никога не си присъствала на двубой, нали?

— Не.

— Това е борба до смърт, Мейрин. Оръжията ни няма да бъдат притъпени, за да не можем да си нанесем сериозни наранявания. Ерик Лонгсуорд и аз ще излезем на арената, знаейки, че само един от нас ще я напусне жив. Дори ако аз, опазил господ, загина, смъртта на Ерик е сигурна, защото крал Малкълм ще нареди да го екзекутират.

— Тогава защо изобщо ще се биеш с него, Жослин?

— Говорили сме за това и преди, Мейрин. Честта ни трябва да бъде отмъстена. Що се отнася до Ерик, той ще иска да ме убие, защото

смята, че ако не може да те има, аз също не трябва да те притежавам.

Тя потръпна и каза:

— Според мен мъжете са глупаци, но както би казала кралицата, бог не е дал друг избор на жените.

Жослин се разсмя и я прегърна:

— Не се тревожи, магьоснице. Бог е на моя страна в този спор. Аз ще победя Ерик Лонгсуорд!

Тя се отдръпна раздразнено от прегръдката му.

— Ще се погрижа Лоял да приготви снаряжението ти — каза тя и излезе.

— Страхува се — каза Дагда, който бе стоял наблизо и бе чул всичко.

— Искан ми се тя да не гледа утре.

— Съжалявам, че не можете да я спрете, милорд, но щом не можете, тогава трябва да я забравите и да се концентрирате върху задачата да убиете Ерик Лонгсуорд. Не оставяйте страховете ви по отношение на Мейрин да завладеят съзнанието ви, защото, ако го направите, ще изгубите контрол над себе си. Може дори да загубите жена си.

Жослин кимна.

— Знам — каза той, — но аз няма да изгубя, Дагда! Дори той да ме убие, аз ще го убия първи.

— Не говорете за смърт, милорд. Това носи лош късмет. Утре вие ще се срещнете с Ерик Лонгсуорд на арената и ще го убиете възможно най-бързо.

Тази нощ Мейрин не можа да спи. Тя обикаляше нервно малкото преддверие, докато четирите му стени не започнаха да ѝ се струват потискащи и тя не взе палтото си и отиде в параклиса. Мейрин коленичи в светия дом и се почувства по-спокойна. Малкият параклис бе построен по нареждане на Маргарет и представляваше малка стая с каменни стени, разположена в една кула в кралския дом. Олтарът беше от резбован дъб и върху него горяха две златни свещи. Когато Мейрин свърши молитвите си, тя усети, че в помещението имаше и друг човек, и се огледа, за да види кой е той. Зад нея бе застанал отец Тургот, изповедникът на кралицата.

— Искате ли да се помоля с вас, милейди Мейрин? — запита той.

— Моля — отвърна тя и свещеникът коленичи до нея.

Когато казаха молитвите си, той я попита:

— Искате ли да се изповядате пред мен, милейди?

— О, да! — отвърна тя и се почувства поласкана, че Тургот я бе попитал, защото той обикновено не изповядваше никого друго, освен кралицата. Мейрин изведнъж осъзна, че не се беше изповядвала, откакто бе пристигнала в Единбург. Какво ли щеше да си помисли за нея отец Тургот? Тя сложи ръце в неговите и започна изповедта си. Ако свещеникът бе шокиран от думите ѝ, той с нищо не го показва. Мейрин свърши и той каза:

— Греховете ви са малки, милейди, и вие сте страдали много. Страхът, който изпитвате за съпруга си, който трябва да защити своята и вашата чест утре, е много по-голямо наказание, отколкото наказанията, които бих могъл да ви наложам аз — той положи ръцете си върху наведената ѝ глава, благослови я и каза: — Вървете си в мир, дъще — после ѝ помогна да се изправи, защото големият ѝ корем я правеше тромава.

Мейрин се върна в спалнята си и успя да подремне малко, но се събуди в мига, в който Жослин стана от леглото.

— Къде отиваш? — запита тя. — Твърде е рано за двубоя.

Тя се зачуди защо ли гласът ѝ звучеше толкова странно. Жослин, изглежда, не забеляза това.

— Отивам на утринна литургия и да получа благословия.

— Ще дойда с теб — каза тя и нервно отметна завивката.

— Не. Искам да останеш тук, Мейрин. Тази сутрин трябва да остана сам с мислите си. Сега не мога да мисля за теб!

Той излезе, но Мейрин не можа да заспи. Тя стана, облече се и отиде в голямата зала, за да потърси Дагда.

— Той не поиска да отиде с него на месата — каза тя тревожно. — Каза ми, че искал да остане сам. Какво му става, Дагда?

— Не трябва да ходиш да гледаш боя — бе откровеният отговор на ирландеца.

— Той ми е съпруг! Той отива, за да отмъсти за честта ни! Разбира се, че трябва да бъде там!

— Напротив, не трябва. При нормални обстоятелства лорд Жослин щеше да бъде горд да се бие пред теб, но ти трябва да раждаш скоро и той се страхува, че, след като никога преди не си гледала бой

до смърт, може да се уплашиш и да пометнеш. Той ще мисли за теб, докато ще трябва да се концентрира върху битката.

— Искаш да кажеш, че присъствието ми може да застраши живота на съпруга ми и да промени изхода от двубоя — Мейрин изглеждаше замислена.

— Той ще спечели, независимо дали ти си там или не, защото бог е на негова страна, но ще му бъде по-лесно, ако не трябва да понася бремето на твоето присъствие.

— Какво ще кажат хората, ако не отида, Дагда?

— Кога те е интересувало какво ще кажат хората? Придружи го до арената, обяви публично, че го обичаш, и се върни в покоите на кралицата, за да изчакаш завръщането на съпруга си.

— Защо не ми каза това по-рано, Дагда?

— Защото нямаше да ме послушаш, нали, детето ми? Сенките под очите ти ми подсказват, че си прекарала безсънна нощ. Вярвам, че сега си по-склонна да се вслушаш в разума — гигантът я прегърна: — Ти ще ме послушаш, нали?

— Да, Дагда. Ще пожелаая на съпруга си бог да е с него и ще изчакам завръщането му в покоите на кралицата.

Когато Жослин научи, че Мейрин е променила решението си, той се зарадва, защото знаеше, че Дагда бе прав.

Ако двубоят беше част от турнир, той би започнал в средата на следобеда. Двубоят като спектакъл можеше да излезе извън контрол, когато жаждата за кръв у противниците нараснеше, и само тъмнината на нощта можеше да прекрати такъв турнир. Днешният бой обаче щеше да бъде само между двама мъже, така че трябваше да започне два часа преди пладне. Въпреки че всички места на арената бяха заети, атмосферата беше мрачна. Ставаше въпрос за сериозен спор.

За случая Мейрин бе облякла пурпурночервената си рокля и бледолилава брокатена туника. На гърдите си имаше висящ на тежка златна верига кръст от злато, емайл и перли, който ѝ бе подарен от кралицата. Косата ѝ беше прибрана в две дебели плитки, които се спускаха от всяка страна на главата ѝ, върху която бе сложила златистия си воал. Бременността ѝ личеше и тя не се опитваше да я прикрие, докато придружаваше съпруга си до мястото на краля. Събития от този род се съпровождаха от определена тържественост и Жослин се обърна към жена си:

— Лейди, въз основа на думите ви и от ваше име поставям живота си в опасност, за да се бия с Ерик Лонгсуорд. Знаете, че каузата ми е справедлива.

— Милорд — отвърна тя, — можете да се биете, защото каузата ви наистина е справедлива.

Жослин дьо Кобург целуна жена си и докосна корема ѝ — нещо, което се стори на зрителите като благословия, след което Мейрин се обърна и гордо се отправи обратно към будоара на кралицата.

— Мейрин Алдуинсдотър! — извика Ерик Лонгсуорд след нея. — Няма ли да ми пожелаеш късмет? Няма ли да пожелаеш късмет на бащата на детето си?

За миг Мейрин спря, вцепенена от звука на гласа му. Мейрин се беше тревожила най-вече за съпруга си и не беше забелязала викинга, въпреки че той, естествено, се намираше на арената. За миг ѝ се прииска да се обърне и да го обсипе с проклетия, но реши, че най-лошото, което можеше да направи за Ерик сега, бе да се престори, че не го забелязва. Тя вдигна високо глава и продължи по пътя си.

Оставаха само няколко минути до началото на двубоя. Дагда изблъска Лоял настрани и провери снаряжението на Жослин. Рицарят беше облечен в ризница, която покриваше цялото му тяло. Заостреният му шлем имаше наличник. Носеше петоъгълен щит, на който върху небесносин фон бяха изобразени златен диагонал, златна роза в горната половина и златна звезда в долната. Златната роза бе част от герба на баща му и Раул дьо Роан бе разрешил на сина си да я използва. Златната звезда бе поставена в чест на Мейрин, защото за Жослин звездата бе символът на магьосниците. Върху златния диагонал бяха изписани думите „Honoria Supra Alis“ — „Честта над всичко“ — девиз, който той сам си беше избрал. Най-важната част от снаряжението му беше двуостър меч с прост кръстовиден предпазител и голяма контратежест на дръжката. Дагда откъсна един косъм от главата си и го прокара по острието. Косъмът се разцепи веднага. Ирландецът се усмихна на Лоял.

— Много добре, момко — каза той одобрително. После погледна към Жослин: — Готов сте, милорд.

През прозорците на будоара на кралицата долитаха насърчителните викове на зрителите. Мейрин инстинктивно потръпна и почувства как детето в утробата ѝ почти подскочи. От мястото си тя

не виждаше арената и беше съвсем сама. Дори и слугините на кралицата бяха отишли да гледат двубоя.

„Не трябва да се страхувам! — каза си тя. — Бог е на наша страна в този спор. Единствено смъртта на Ерик Лонгсуорд от ръката на Жослин може да изчисти петното от честта ми и да изтрие всяка сянка на съмнение относно бащинството на детето ми. Когато Жослин победи Ерик, всички ще разберат, че не съм излъгала.“ Мейрин не беше глупава и знаеше, че много от шотландците в двора вярваха на думите на викинга, въпреки вярата на кралицата в разказа на приятелката ѝ.

Тя за кой ли път се запита защо Ерик Лонгсуорд не я беше изнасилил наистина. Защо беше смятал, че я обладава, като вкарва пръстите си в съпротивляващото се тяло на жертвата си? Докато се беше гаврил с нея, а и след това, той ѝ бе говорил, като че ли наистина я обладаваше, и тази маска на самоувереност и сигурност никога не бе напуснала лицето му. Мейрин бе започнала да вярва, че той наистина бе смятал, че я притежава изцяло по нормалния начин. Ако това бе така, то Ерик Лонгсуорд наистина беше луд.

Някъде далеч под нея се разнасяха виковете на тълпата, която наблюдаваше боя. Боже господи! Защо се беше съгласила да не присъства? Сега трябваше да бъде в павилиона на краля и да наблюдава и окуражава съпруга си в победата му! Внезапно Мейрин усети, че навън бе настъпила тишина. Тя се заслуша внимателно, но не можа да чуе нищо, освен свистенето на вятъра около кулата.

Мейрин почувства как тялото ѝ се стяга от страх. Какво се бе случило? Защо бяха спрели да викат? „Трябва да отида при Жослин!“ — помисли си тя, но краката ѝ не искаха да помръднат. В продължение на известно време тя не можеше да мръдне, нито да си поеме дъх. Помисли си, че ако съпругът ѝ е мъртъв, и тя също иска да умре. После над арената се разнесе мощен радостен възглас и в този миг Мейрин разбра, че Жослин беше победил противника си.

Тя се хвана за един стол с висока облегалка, за да не падне. Цялото ѝ тяло се отпусна от облекчение. Тя си пое дълбоко дъх на няколко пъти и усети как силите ѝ се възвръщат. Сега можеше да отиде при съпруга си и всичко щеше да бъде наред. Направи крачка напред и за нейна най-голяма изненада между краката ѝ потече вода, която направи голяма локва на пода. Когато осъзна какво означаваше това, тя

се вцепени. Детето щеше да се роди с няколко седмици по-рано! Мейрин бе обзета от страх и още веднъж не може да помръдне.

Маргарет и придворните ѝ дами се втурнаха в стаята, за да я прегърнат, но тя им даде знак да стоят настрана. Майката на кралицата първа разбра какво се беше случило. Тя нежно сложи ръка върху рамото на Мейрин и я заведе до един стол.

— Боли ли те? — запита тя.

Мейрин поклати глава.

— Не трябва да се плашиш, скъпа — каза лейди Агата. — Това е второто ти дете, нали?

— Твърде е рано — отвърна Мейрин.

— Колко рано?

— Три седмици, може би четири.

— Всичко ще бъде наред — успокои я майката на кралицата. — Много деца, които са се раждали с няколко седмици по-рано, са доживявали до дълбоки старини.

— Искam си съпруга. Искam Жослин!

— Ще изпратя едно от момичетата да го доведе — каза лейди Агата. — Първо трябва да ти намерим удобно място, скъпа, и да свалим мокрите ти дрехи.

— Милейди Маргарет! Той добре ли е? Той ли победи?

— Да, Мейрин, съпругът ви е добре, а Ерик Лонгсуорд е мъртъв. Той никога вече няма да ви създава неприятности, скъпа приятелко.

— Слава богу! — прошепна Мейрин и припадна.

Събуди се в собствената си спалня. Дрехите ѝ бяха свалени. Около раменете ѝ беше увит мек вълнен шал, но освен него тя нямаше друго по себе си. Лейди Агата ръчкаше огъня в ъгловата камина, а кепенците на прозореца бяха махнати. Възрастната жена се изправи и като видя, че Мейрин се е съвзела, каза:

— Нали нямате нищо против да остана тук, скъпа? Знам, че майка ви сигурно ви липсва в този момент.

— Благодаря ви, милейди. Къде е съпругът ми? Мога ли да видя Жослин?

— Разбира се — отвърна майката на кралицата. — Той и вашият белокопс гигант чакат в другата стая. Нека да ви покрия със завивката и след това ще ги доведе и двамата, защото гигантът няма да се успокои, преди лично да се увери, че сте добре. Кой е той?

— Той е човекът, който отгледа майка ми и мен — отвърна усмихнато Мейрин. — Това е дълга история, милейди.

— Ще ми я разкажете по-късно — лейди Агата се усмихна и отиде да извика Жослин и Дагда.

— Ти си ранен! — извика Мейрин, когато съпругът ѝ влезе в стаята и се приближи до леглото. Той беше гол от кръста нагоре и имаше чиста превръзка около рамото си. Бинтът бе почервенял от кръв.

— Просто драскотина — отвърна Жослин. — Ти как си?

— Водите ми потекоха, което означава, че детето ще се роди рано, но болките все още не са започнали. Ела по-близо и дай да ти видя раната.

Той седна на леглото и Мейрин развърза превръзката му.

— Добре съм — опита се да възрази Жослин.

— Няма да бъдеш добре, ако тази рана не бъде превързана както трябва.

— Той не ми даде да го превържа — каза Дагда, който също беше влязъл в спалнята. — Нищо не можеше да го спре да се втурне при теб и да ти каже, че е добре.

— Той е мъртъв — каза Жослин — и никога вече няма да те нарани или обиди, магьоснице!

Тя кимна, после каза:

— Трябва да превържа раната ти. Милейди Агата, ще ми подадете ли една долна риза? Дагда, ще ми трябва мъх, за да затворя раната. Ти знаеш точно от кой вид. Можеш ли да го намериш наблизко?

— Помислих, че може да потрябва, и предварително събрах малко. Ще отида да го донеса.

Майката на кралицата не се противопостави на действията на Мейрин. Всъщност тя смяташе, че това, което младата жена правеше, бе похвално, тъй като все още нямаше родилни болки, а съпругът ѝ се нуждаеше от помощ. Агата подаде на Мейрин ризата, която ѝ бе поискала, и я запита:

— Ще ви трябва ли вода, скъпа?

— Да, милейди, а също и чист плат за превръзка и вино, с което да почистя раната — Мейрин навлече ризата и стана от леглото. Детето в корема ѝ си почиваше и събираше сили за предстоящото си раждане.

Жослин я прегърна и те останаха така в продължение на няколко минути. Той помириша косата ѝ и Мейрин измърка щастливо.

— Толкова се страхувах — каза му тя. — От будоара на кралицата не можех да виждам арената, но чувах виковете на тълпата. Тогава те изведнъж замлъкнаха...

— Бях повалил Ерик Лонгсуорд на колене и тогава го убих — каза тихо Жослин.

— Но той те е ранил!

— По случайност — отвърна съпругът ѝ с безгрижна усмивка.

Тя се отдръпна от него и погледна към дълбоката рана, която се беше покрила със съсирена кръв.

— Ако е имал малко повече късмет, ти никога вече нямаше да можеш да използваш тази си ръка. Там има един мускул, който, ако Ерик го беше срязал, щеше да те остави инвалид. О, господи! Погледни само тези ожулвания! — ръката ѝ тревожно премина по тялото му, по другата му ръка и рамо. Жослин се намръщи няколко пъти, но не изгуби чувството си за хумор.

— Лейди — пошегува се той, — моля ви да спрете, преди да съм забравил, че днес ще раждате.

Лейди Агата бе влязла в стаята тъкмо навреме, за да чуе тази забележка, и се разсмя. Думите на Жослин я накараха да си спомни толкова много неща, защото тя и съпругът ѝ също се бяха шегували така един с друг. Това беше знак за щастие в семейството.

— Ето ви някои от нещата, от които имате нужда, скъпа — каза тя на Мейрин. — Ще проверя дали водата в котлето над огъня се е сгорещила.

— Сядай на леглото! — нареди Мейрин на съпруга си.

— Ще ти помогна — Дагда се бе върнал в спалнята и носеше мъха.

Мейрин кимна и лейди Агата веднага разбра, че младата жена и Дагда бяха работили заедно и преди. Майката на кралицата застана мълчаливо встрани, защото знаеше, че ако Мейрин имаше нужда от нещо, щеше да ѝ каже. Дагда подаде на Жослин малък леген. Мейрин задържа ръцете си над легена и Дагда ги поля с вино. Гигантът отнесе легена и го замени с друг, който беше напълнен с вряла вода. Той подаде на Мейрин чисто парче плат, което тя потопи във водата и започна да чисти с него съсирената кръв от раната. Водата бързо се

зачервяваше от кръвта и Дагда трябваше да я сменя три пъти, преди раната да бъде почистена. Въпреки че силното кървене беше спряло, раната все още беше отворена и сега кървеше леко. Водата беше сменена още веднъж и Дагда наля малко вино в легена. Той подаде на Мейрин чист сунгер и хвана рамото на Жослин, докато тя дезинфекцираше раната със силното вино. Жослин се намръщи леко от болката.

— Трябва да обгоря раната — каза Мейрин на съпруга си. — Ако не го направя, тя може да се отвори отново. Няма да загубиш повече кръв.

— Добре — каза той. И преди бяха обгаряли раните му. Не беше много приятно преживяване.

Дагда бе поставил камата си върху решетката на камината. Когато острието се нажежи до червено, той взе камата и я подаде на Мейрин. Тя притисна острието към раната и успя да я затвори. Малката стая се изпълни с миризмата на изгорена плът. Жослин изстана високо и затвори очи от болка.

Мейрин бе пребледняла и от особеното изражение на лицето ѝ лейди Агата предположи, че родилните болки бяха започнали. Възрастната дама подозираше, че Мейрин нямаше да каже нищо, преди да се погрижи за съпруга си. Майката на кралицата гледаше как Мейрин внимателно постави студения мъх върху обгорената рана, след което я превърза и се отдръпна, за да огледа творението си. Доволна от работата си, Мейрин наля на съпруга си един бокал вино и му го подаде, като преди това пусна в него една щипка от някакъв бял пращец, който Дагда извади от една кесийка.

— Това е болкоуспокояващо — обясни Мейрин. — В него има хвойна, пелин и вратига — тогава по лицето ѝ премина силен спазъм.

— Милорд Дьо Кобург — каза майката на кралицата, — трябва да ви помоля да станете и да отстъпите леглото на жена си. Тя беше толкова загрижена за вашето състояние, че както изглежда, забрави за своето.

— Добре съм — възрази слабо Мейрин.

Жослин изпи лекарството, стана и помогна на жена си да легне в леглото.

— Вие направихте повече, отколкото трябваше, лейди — каза той тихо. — Наистина сте добра дъщеря на майка си. Еда ще бъде толкова

горда, когато ѝ разкажа за поведението ви!

Мейрин се изкиска:

— Да, милорд, аз наистина съм добра дъщеря на майка си и тя ме е научила да изпълнявам задълженията си като добра съпруга.

Агата разбра, че това е някаква шега между Мейрин и Жослин. С помощта на гиганта майката на кралицата превърна малката стая в родилно, въпреки че никога преди не беше използвала помощта на мъж в такава ситуация. Дагда, изглежда, знаеше какво трябва да прави. Тя не можа да сдържи любопитството си.

— Виждал ли сте как се раждат деца? — попита го тя.

— Да, милейди. Присъствах на раждането на милейди Мейрин и на раждането на дъщеря ѝ Мод.

Лейди Агата си помисли, че това е много интересно, и с изненада откри, че отговорът на ирландеца не я шокира. Тя кимна одобрително, когато Дагда постави няколко дебели възглавници под гърба на Мейрин, които я повдигнаха в полуседнало положение. Той със сигурност знаеше какво прави и когато Мейрин забеляза любопитството на възрастната дама, тя се обърна към нея с думите:

— Имаме доста време, милейди Агата, така че ще ви обясня положението на Дагда.

Майката на кралицата слушаше удивена разказа на Мейрин. Тя нямаше причина да не вярва на Мейрин, а и младата жена очевидно казваше истината, защото съпругът ѝ не отрече думите ѝ. Въпреки това историята ѝ заслужаваше да бъде възпята в песните на бардовете из големите зали. Агата вярваше, че едрият ирландец бе избил стотици хора навремето, но вследствие на възпитанието при нежните монаси Дагда бе станал пазител на най-крехката форма на живот — едно малко момиченце. Историята беше трогателна и Агата на няколко пъти беше готова да се разплаче.

Понякога болките ставаха твърде силни и Мейрин прекъсваше разказа си, за да си поеме дъх. Кралицата и сестра ѝ бяха дошли, за да я видят. Те бяха останали да си поговорят с нея и ѝ бяха разказали за двубоя. Жослин се беше бил с чест и умение — като истински рицар. Ерик Лонгсуорд се бе държал злобно и непочтено и изсипвал поток лъжи за себе си и Мейрин с надеждата да накара противника си да сгреша. Жослин обаче бе успял да затвори ушите си за думите на Ерик и бавно, но методично бе успял да го притисне със силни удари, докато

най-накрая викингът бе паднал на земята и Жослин дьо Кобург без колебание бе пронизал ризницата на викинга с меча си и го бе убил на място.

— Как го раниха? — запита Мейрин.

— Това стана в началото — отвърна Маргарет. — Отначало Ерик се биеше мълчаливо срещу съпруга ви, но когато разбра, че няма да може лесно да го победи, започна да говори всички тези гадости. Думите му изненадаха Жослин и той свали гарда си. Ерик използва този момент да му нанесе удар, но Жослин успя да се съвземе мигновено и повече не позволи на противника си да получи предимство. Мейрин, надявам се да ме разберете, но аз наредих Ерик Лонгсуорд да бъде погребан в свещена земя. Той беше зъл и арогантен човек, но се изповяда преди двубоя и следователно аз трябваше да сметна, че той е просто една християнска душа и има право на добро погребение. Съвестта ми не позволява да направя нещо друго.

— Не, Маргарет, аз не мразя Ерик Лонгсуорд. Той имаше трагична съдба, но заплати за злодеянията си с най-ценното нещо, което притежаваше — живота си. Може би на онзи свят той ще бъде по-щастлив, отколкото на този. Ще се моля за спасението на душата му.

Кралицата се усмихна със задоволство:

— Знаех, че имате добро сърце и можете да простите, Мейрин. Когато се върнете в дома си в Ефлея, не забравяйте, че в лицето на Маргарет Шотландска винаги ще имате една приятелка.

Кралицата и сестра ѝ си тръгнаха и Мейрин успя да подремне малко. Когато се събуди, вече бе паднал мрак и болките ѝ се засилиха. През следващите няколко часа тя се потеше и се напругаше да изтласка детето от разкъсваното си от болката тяло. Лейди Агата не можеше да ѝ помогне с нищо друго, освен с ободряващите си думи, с по някоя чаша вино или като изтриваше потта от челото ѝ. От време на време тя ставаше от мястото си край главата на младата жена и проверяваше как се движи детето. Когато най-накрая ѝ се стори, че моментът е настъпил, тя изпрати една прислужница да извика Жослин, който пристигна веднага. С него дойде и Дагда и двамата мъже зачакаха в преддверието да бъдат повикани да влязат в спалнята. Най-накрая лейди Агата подаде глава през вратата и каза:

— Главата и раменете на детето се родиха, милорд. Ако искате да видите първите опити на детето ви да оживее, трябва да влезете сега!

Мъжете влязоха в спалнята и застанаха от двете страни на Мейрин. Майката на кралицата се наведе в краката на Мейрин и помогна на детето да излезе от тялото на майка си. Бебето все още не беше излязло напълно, но плачеше силно и дори Мейрин се усмихна при звука на гласчето му. Тя направи още един тласък и младенецът излезе на бял свят.

— Момче е! — извика Агата и вдигна окървавеното телце на плачещото бебе, за да го видят всички. После сложи детето върху корема на щастливата му майка. Мейрин бързо изхвърли плацентата. Възрастната жена преряза връвта, която свързваше майката и сина, и сръчно почисти пациентката си, докато засменият Дагда взе бебето и нежно избърса родилната кръв от телцето му с топло масло и меко парче плат.

Жослин се почувства излишен и се измъкна от стаята.

Той бе хвърлил само един поглед към бебето, защото се страхуваше от това, което можеше да види. Старите страхове внезапно се върнаха. Всички ужасни думи, с които Ерик Лонгсуорд го беше засипал през изминалия следобед и които той беше изхвърлил от съзнанието си, за да не загуби контрол над себе си по време на боя, сега се върнаха, за да го измъчват. Той почти чуваше как Ерик Лонгсуорд се надсмива на страданията му от ада, където със сигурност се намираше сега. Викингът му се подиграваше, защото неговият син, а не този на Жослин щеше да бъде наследникът на Дьо Кобург.

Преди много седмици Жослин се беше заклел на Мейрин, че ѝ вярва, че Ерик Лонгсуорд не я е изнасилил и че детето в утробата ѝ е негово. Тогава ѝ бе казал, че не се съмнява в думите ѝ, но всъщност винаги се бе съмнявал в тях. Тя със сигурност беше най-красивата жена на света и никой нормален мъж, който би се докопал до нея и би я желал, както я бе желал Ерик Лонгсуорд, не би направил глупостта да не се възползва от нея изцяло.

— Милорд? — Дагда бе застанал до него. — Лейди Мейрин иска да ви види.

Жослин бавно се върна в спалнята, където любимата му магьосница се беше разположила между възглавниците и му се усмихваше гордо, положила повитото бебе на сгъвката на ръката си.

Той прогони проклетите мисли в най-скришните кътчета на съзнанието си, усмихна се и за първи път се загледа по-продължително в бебето. По някакъв странен начин малкият му напомняше за Мод. Единствената разлика между двете деца беше русият мъх, който покриваше главата на момченцето. Косата на Мод беше тъмна.

— Ето сина ви, милорд — каза тихо Мейрин. — Ето го Уилям дьо Кобург. Кълна се в Истинския кръст, че той е ваш син! Ще го признаете ли за такъв?

Той знаеше, че трябва да отговори утвърдително, но се поколеба и в този миг кралят и Маргарет влязоха в стаята. Жослин беше благодарен за това и се обърна, за да ги поздрави, но не и преди да беше забелязал болката в невярващите очи на Мейрин.

— Жослин, приятелю — каза Малкълм Сеан Мор, — трябва да ви кажа нещо, което беше открито, докато тялото на Ерик Лонгсуорд беше подготвяно за погребението. Жена ми никога не се беше съмнявала в твърденията на Мейрин, че похитителят ѝ не я е изнасилил, и заради моята Мег аз също ѝ повярвах. Жена ви не е излъгала, въпреки че аз знам, че имаше хора, които не ѝ повярваха. Когато дрехите на Ерик бяха свалени от тялото му, за да бъде то измито, преди да бъде подготвено за погребението, беше открито, че Ерик Лонгсуорд няма гениталии.

— Какво? — Жослин почувства облекчение и удивление.

— Човекът е нямал гениталии — повтори кралят. — Някога очевидно е имал, но е бил ранен тежко, в някаква битка и ги е загубил. Използвал е тръстикова пръчка, за да се облекчава, но членът и тестисите му ги няма. Гледката е ужасна. Помислих си, че сигурно ще искате да знаете за това. А сега дайте да видя красивия син, който сте направили.

Мейрин мълчаливо подаде бебето на краля, след което каза:

— За мен ще бъде голяма чест, ако вие и кралицата се съгласите да станете кръстници на сина ми. Ще бъде ли възможно отец Тургот да кръсти Уилям тази вечер?

Маргарет хвърли бърз поглед към Жослин и Мейрин и веднага разбра, че нещо не беше наред.

— Разбира се, че ще го кръсти — каза тя. — Дай ми кръщелника ни, Малкълм. Ще отидем в параклиса веднага и ще се погрижим

младият Уилям да бъде обявен за добър християнин, преди да е изминал един час.

Стаята бързо се изпразни и в нея останаха само Мейрин и Жослин. Настъпи дълга тишина, която беше нарушавана само от прашенето на някоя суха ябълкова клонка в камината. Най-накрая Мейрин наруши мълчанието:

— Никога няма да ти простя това, Жослин!

— Трябва да ми простиш! — каза той. — Не мога да живея без теб, магьоснице. Опитах се да ти повярвам! Искях да ти повярвам! Мислех, че съм ти повярвал, но докато стоях в другата стая преди няколко минути, всички онези ужасни неща, които ми наговори Ерик Лонгсуорд днес следобед, се върнаха в съзнанието ми и за миг аз се поддадох на съмнението си.

— Ако кралят не беше дошъл с тези новини, ти щеше да продължиш да се съмняваш в мен и в Уилям!

— Не! — той отричаше и се срамуваше още повече, защото знаеше, че Мейрин бе права.

— Никога няма да ти простя това, Жослин! — повтори тя и като видя студения гняв във виолетовите ѝ очи, той усети, че сега се страхува повече, отколкото когато и да било през живота си.

— Трябва да ми простиш, магьоснице. Аз те обичам и признавам Уилям за наш законороден син!

— Твърде късно е! — изсъска тя. — Закъсняхте, милорд. Уилям е мой син, само мой! Никога няма да ви го дам!

После тя му обърна гръб и Жослин дьо Кобург разбра, че от всички битки, в които беше участвал през живота си, битката, която го очакваше сега — битката да си върне любовта на жена си — щеше да бъде най-трудната.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Когато Уилям дьо Кобург стана на две седмици, родителите му отпътуваха за Ефлея. Уилям бе силно и здраво бебе и пътуването не му се отрази зле. Той пътуваше в праметната през врата на майка му люлка от дебел плат, която му позволяваше да се свива върху гърдите на Мейрин. Когато синът ѝ огладнееше, Мейрин просто изваждаше едната си гърда през един от двата процепа, които бяха направени в туниката ѝ, и пхваше зърното си в устата на Уилям. Детето имаше страхотен апетит и люлеенето на коня, изглежда, не му влияеше лошо.

Мейрин не изпускаше сина си от ръцете си и го притискаше силно към гърдите си, когато Жослин беше близо до нея. Въпреки че тя не правеше скандали, държанието ѝ нервираще съпруга ѝ. Той не смееше да я укори пред други хора, защото пред тях тя беше най-добросърдечната жена и най-покорната съпруга. Поведението ѝ беше скромно и тя не го заговаряше, освен ако той не я заговореше първи.

Но Мейрин не можеше да излъже Дагда. Тъмната страна на келтския ѝ произход бе взела връх в нея и ирландецът знаеше, че Мейрин планираше отмъщение срещу Жослин дьо Кобург, който я беше наранил толкова дълбоко. През целия ѝ живот на жена Дагда никога не я беше виждал изпълнена с такъв студен гняв към някого, какъвто изпитваше сега към съпруга си. Гигантът смяташе, че господарката му греши и че не беше честно от нейна страна да бе очаквала Жослин да не повярва на Ерик Лонгсуорд. Мейрин, изглежда, забравяше, че ако необходимите части от тялото на нейния похитител си бяха на мястото, тя наистина щеше да бъде изнасилена, а бащинството на сина ѝ с основание щеше да бъде подложено на съмнение. Според Дагда самият факт, че Жослин толкова силно се бе опитвал да повярва на думите на жена си, извиняваше моментната му загуба на доверие. Ирландецът вероятно беше единственият човек, който можеше да промени мнението ѝ, и той се опита да го направи.

— Ти се държиш с този човек по срамен начин — укори той Мейрин няколко дни след раждането на Уилям.

— А той не се ли държа срамно с мен?

— Не — отвърна искрено ирландецът. — Той публично приедумите ти, когато другите не искаха да ти повярват. Той ти беше добър и любящ съпруг. Понякога си мисля, че той е твърде добър за теб и ти не го заслужаваш.

— Той нямаше да признае сина ми за свой, ако не беше разкрито състоянието на мъжествеността на Ерик Лонгсуорд. Подложи на съмнение бащинството на Уилям и аз никога няма да му простя това! Една жена знае кой е бащата на детето ѝ! Особено когато не е имала друг мъж, освен него — Мейрин гледаше гневно гиганта.

— Съгласен съм! — отвърна Дагда. — Но ти не можеш да бъдеш сигурна, че той е щял да отрече Уилям, Мейрин. Той просто се е поколебал за миг. Може би е искал да си прочисти гърлото. А може би не. Жослин дьо Кобург е човек от плът и кръв. Каквито и демони да са го преследвали, той ги държеше в себе си. Ти не беше на арената и не чу нещата, които му наговори Ерик Лонгсуорд. Аз обаче ги чух! Истинско чудо е, че съпругът ти не полудя, което доказва неговата любов към теб. Защо не му простиш?

— Знаеш ли на какъв живот щеше да обрече той сина ми, ако не го беше признал? Той щеше да направи от Уилям едно копеле, при това не дори и копеле като самия себе си. Раул дьо Роан поне е признал бащинството си по отношение на Жослин. Жослин беше готов да отрече Уилям само въз основа на подозренията си, да го осъди да прекара живота си като копеле без баща и да ме посрами, защото разказът ми не е от онези, които могат да бъдат повтаряни всеки път, когато е необходимо някакво обяснение. Жослин щеше да отрече на първородния си син мястото и наследството, които му се полагаха по право. Няма да му простя това!

— Тогава ти или си глупачка, или си откачила вследствие на този инцидент! — каза рязко Дагда. — Мер тир Конъл никога не би се държала така.

— Спести ми разказите си за майка ми! — отвърна също така рязко Мейрин и му хвърли смразяващ поглед. — Тя е починала петнадесетгодишна, а аз съм почти на двадесет.

Те се сбогуваха с крал Малкълм и кралица Маргарет и с многото си приятели в шотландския двор.

— Много съжалявам, че си тръгвате — каза Ангус Леели. — Надявам се следващата ни среща да не бъде в някоя проклета битка.

— Тогава нека да сключим договор — ухили се Жослин. — Ти ще стоиш настрана от английската граница, а аз — от шотландската.

Леърд Гленкирк се разсмя:

— Мисля, че си прав, Жос. Време е и аз като теб да взема жена си и да се прибера у дома си, където враждите между нашите две държави няма да ме застигнат.

Двамата сграбчиха ръцете си в знак на приятелство и се разделиха. Кралят и кралицата подариха на Мейрин сребърен бокал за кръщелника си. Чашата имаше много фина изработка и върху нея беше гравирани гербът на Кобург. Мейрин знаеше, че това беше първата от многото семейни вещи, които новосъздаденият английски клон на семейство Дьо Кобург, от което синът ѝ беше първороден, щеше да получи. Кралицата прегърна Мейрин:

— Не ми отговаряйте сега, Мейрин, защото ще бъде прибързано, но вие все някога ще трябва да пречистите сърцето си от този гняв и да простите на съпруга си. Простете му, приятелко! Няма да бъдете щастлива, докато не го направите.

Мейрин си наложи да се усмихне и благодари на кралицата за любезността и добротата ѝ, като не отговори на молбата на Маргарет, макар да се почувства виновна, като видя тъжния поглед в очите на кралицата, докато се сбогуваха. „Права съм! — помисли си упорито Мейрин. — Права съм.“

Сърцето на Мейрин подскочи от радост, когато пред нея се появи познатата гледка на Ефлея. Заради нея и бебето бяха пътували бавно и внимателно. Сега тя погледна надолу към дома си, който не беше виждала от десет месеца. Беше началото на октомври. От хълма, на който стоеше конят ѝ, се виждаха буковете, дъбовете и брезите на Гората с техните кафяви, червени и златисти листа, които рязко контрастираха със зеленината на боровете. После очите ѝ бяха привлечени от нещо на западния хълм и Мейрин зяпна от изненада.

— Алдфорд! — прошепна тя с удивление. — Завършен е!

— Не е още — каза Жослин. — Има още доста работа по интериора, но тя може да бъде извършена по време на есенните и зимните месеци. Въпреки това сега замъкът може да бъде отбраняван. Кралят обеща, че когато Алдфорд бъде завършен напълно, той ще дойде тук и нашият приятел Еадрик Дивия ще положи клетва за вярност пред него. Междувременно танът ми обеща да запази мира.

— Разбира се, че ще го запази! Той едва ли е пренебрегнал урока, който Уилям даде на Нортумбрия.

— Ще искаш ли да разгледаш замъка утре?

— Ако това ще ви направи удоволствие, милорд, тогава ще го направя — бе измамно покорният ѝ отговор.

— Струва ми се, че би искала да го направиш, защото той скоро ще бъде твой дом, а ти ще бъдеш негова домакиня. Семейните покои са доста просторни и аз наредих във всички по-големи стаи да се поставят камини.

— Аз никога няма да напусна Ефлея, за да живея в замъка ви! — отвърна любезно Мейрин. — Вашият Алдфорд беше построен, за да запази кралския мир. Въпреки че не ми беше приятно тук да има замък, който да показва на чужденците местоположението на това имение, като добра поданичка на краля аз не се възпротивих на построяването му, но никога не съм ви обещавала, че ще се преместя да живея в него.

— Аз съм барон Алдфорд — каза Жослин през стиснатите си зъби — и Уилям е мой наследник. Един ден Алдфорд ще бъде негов! И той ще живее в замъка, докато не порасне и не поеме управлението му.

— Вие никога няма да ми отнемете сина — каза тихо тя — и както аз не смятам да живея в Алдфорд, така и Уилям няма да живее там, милорд!

— Той е и мой син, Мейрин!

— Сигурен ли сте в това, милорд? — отвърна тя подигравателно. — Не бяхте толкова уверен в деня на раждането му. Тогава щяхте да отречете бащинството си, въпреки всичките ми уверения. Само видът на осакатеното тяло на горкия Ерик Лонгсуорд успя да ви убеди в обратното! В мига, в който се усъмнихте в мен, вие се отказате от Уилям, милорд!

— Не можеш да продължаваш така, Мейрин!

— Как, милорд? Аз ще ви бъда добра и вярна съпруга, каквато съм била винаги. Ще се грижа за къщата ви и ще отглеждам децата ви, но вие няма да получите Уилям! — преди Жослин да продължи да спори с нея, Мейрин посочи с пръст пред себе си: — Гледайте! Това е мама и Мод е с нея. Дъщеря ни е проходила! Когато я оставих, тя беше просто бебе, а сега вече ходи. Дяволите да го вземат Ерик Лонгсуорд! Какво ли още съм изпуснала?

Еада се разплака от щастие, че дъщеря ѝ се беше върнала невредима и изпадна във възторг, като видя Уилям.

— Гледай, Мод! — каза тя на внучката си, докато държеше бебето пред очите на момиченцето. — Това е братчето ти Уилям.

Мод хвърли неприязнен поглед на повитото дете:

— Уи... — каза тя. — Не! Не!

Мейрин се разсмя, слезе от коня си и прегърна дъщеря си.

— Ти сигурно ревнуваш от Уилям, кукличке — каза тя, като не спираше да целува момиченцето по вратлето. — Мама те обича, както те е обичала винаги.

Мод обърна глава и погледна Мейрин в очите:

— Мама?

Очите на майка ѝ се насълзиха и сълзите заплашваха да започнат да се стичат по бузите ѝ:

— Да, Мод, аз съм твоята майка и никога повече няма да те изоставя!

Мод се усмихна лъчезарно и каза:

— Долу!

— Искат да я свалиш на земята — каза Жослин. — Тя проходи, когато беше на тринадесет месеца, и от тогава не спира да се движи.

— Способна съм да разбирам нуждите на детето си, милорд! — каза Мейрин с леден глас, докато оставяше Мод и вземаше Уилям от Еада. После се обърна и влезе в къщата. Еада погледна към Жослин.

— Дъщеря ти е най-упоритото, непрощаващо и непоносимо същество, което съм срещал! — тросна ѝ се той и последва жена си.

— Ще ти обясня — каза уморено Дагда, — но първо трябва да ми дадеш чаша ябълково вино, защото гърлото ми пресъхна от пътуването по прашните пътища.

Еада влезе в къщата заедно с ирландеца и го настави пред камината в залата с чаша ябълково вино в ръка.

— А сега ми кажи какво се е случило между тях! — каза тя и се настави срещу него.

Дагда отпи голяма глътка от сладката течност и започна да обяснява какво бе причинило проблемите между Мейрин и съпруга ѝ. Когато свърши основната част от разказа си, той отбеляза:

— Знаеш я каква е, когато се почувства предадена от някого. Внезапно всичко започва да ѝ се струва черно или бяло и за нея няма

средно положение. Спомняш ли си какво стана, когато бе убит Василий? Тя си внуши, че той изобщо не я бил обичал. Изминаха няколко години, преди да промени мнението си.

— Но тогава тя беше още дете, въпреки социалното положение, което ѝ даде бракът им. Сега тя е жена и трябва да се държи като такава!

— Ти си ѝ майка — отвърна той. — Ти ѝ го кажи! Аз направих всичко възможно, но тя не иска да ме слуша.

Еада не изчака да я подканят втори път и веднага отиде при дъщеря си, която се беше затворила в дневната и хранеше Уилям.

— Какво значи това, което ми разказа Дагда? — запита тя.

— И какво ти е казал той? — отвърна невинно Мейрин.

— Не смей да си играеш на котка и мишка с мен! — каза остро саксонката. — Вие с Жослин сте се скарали и Дагда ми каза, че ти не искаш да се сдобрите. Защо?

— Ако сме се скарали, мамо, това е само по негова вина, а не по моя.

— Разкажи ми — помоли я Еада. — Може пък да ти помогна.

— Сигурна съм, че Дагда вече ти е казал всичко, мамо, и аз нямам какво да добавя. Жослин отказа да признае Уилям за свой син при раждането му и аз никога няма да му простя това. Уилям е мой син, само мой!

— Не съм отказвал да го призная! — Жослин бе влязъл в дневната. — Това е плод на въображението ти.

— Аз го обявих за твой законороден син и те попитах дали ще го признаеш за такъв. Когато родих Мод, ти отговори на този въпрос, преди още да го бях изрекла, но за Уилям не каза нищо, докато крал Малкълм не дойде да ти съобщи за деформацията на Ерик Лонгсуорд. Едва тогава ти прие думите ми, че Уилям е твой син!

Обектът на този спор дочу високи и страшни гласове. Сърцето на майка му започна да бие по-бързо под бузата му. На всичкото отгоре и зърното ѝ се изплъзна от устата му и той се видя лишен от храна. Този внезапен обрат на събитията накара Уилям дьо Кобург да извие от уплаха и гняв.

— Виж какво направи! — разбесня се Мейрин към съпруга си. — Ти тероризираш сина ми! Веднага ни остави! Мразя те! — тя притисна бебето до гърдите си и плъзна зърното си между устните му,

което му затвори устата. Блестящите бебешки сълзици по розовите бузки на момченцето трогнаха Мейрин и тя погледна застрашително към Жослин.

Еада изведе зет си от дневната и двамата слязоха по стълбите в залата.

— Остави я засега, синко! Злият ѝ келтски характер е взел връх в душата ѝ и се страхувам, че никой не би могъл да я вразуми точно сега. Ако не се поддаваме на настроението ѝ, гневът ѝ ще се охлади.

— През цялото време, откакто сме женени, не съм я виждал такава.

Еада се разсмя:

— Жените променят настроението си по-често от времето. Ти преживя един необичайно дълъг период на сухо и слънчево време, Жослин, но всеки знае, че след слънцето идва бурята. В този случай бурята е особено силна, но и тя ще отмине и слънцето отново ще се покаже. Дотогава не можем да направим нищо, освен да потърсим подслон и да се надяваме на най-доброто.

— Някога ядосвала ли си се на съпруга си толкова много, колкото ми е ядосана Мейрин сега, мамо?

Еада се разсмя отново.

— Веднъж — отвърна тя — Алдуин ме ядоса толкова много, че аз избягах на хълмовете и се крих в една пещера в продължение на три дни. Страхувам се, че го изплаших почти до смърт. Когато се завърнах в Ефлея, той ми се закле на колене, че никога вече няма да ме нарани нарочно — на устните ѝ заигра тъжна усмивка: — Той удържа обещанието си!

Въпреки очевидната си сдържаност Мейрин бе отишла да види Алдфорд на следващия ден. Тя бе удивена от гледката, която се разкри пред нея, защото замъкът беше практически готов. Господарката му премина през вратата и влезе във външния двор. Водач ѝ беше един от малките синове на Дагда, десетгодишно момче на име Сканди.

— Лордът постъпи мъдро, като реши да строи върху скалата — каза момчето. — Така дворът не се разкалва, когато вали.

Те преминаха през стените на вътрешната завеса и влязоха във вътрешния двор. Тук Мейрин откри, че наскоро бяха завършени постройките от камък и дърво, които бяха прилепени по дължината на

стените на целия вътрешен двор. В тях щяха да живеят слугите и служителите на замъка. Мейрин ги разгледа една по една.

Там имаше голяма зала с високи дъбови дъги, които в момента се украсяваха с резба от местни занаятчии. Голямата зала имаше три камини и един голям прозорец, на който още нямаше стъкло. Имаше и няколко по-малки прозореца, които също се нуждаеха от стъкла. Подобно на всички прозорци в голямата зала и жилищните помещения в Ефлея, на тях също щеше да има кепенци.

Кухненските помещения бяха великолепни и който бъдеше избран за готвач на замъка, щеше скоро да разбере, че работното му място няма никакви недостатъци. От цистерна в една от ъгловите кули излизаше тръба, през която водата от цистерната достигаше до каменните умивалници в кухнята. Имаше пещи за печене, готвене и опушване на месо и риба. Бирата и виното се съхраняваха в отделни помещения. Към кухнята имаше и мандра, която беше доста голяма и позволяваше да се произвеждат сирене и масло. Мейрин се заинтересува за предназначението на една малка стая, която ѝ се стори странна.

— Какво е това място? — запита тя Сканди.

— Тази стая е за вас, милейди. Лордът каза, че ще се нуждаете от помещение, в което да съхранявате билките си.

Мейрин бе много доволна и влезе, за да огледа стаята. Вътре имаше малък каменен умивалник и Сканди ѝ обясни, че щяла да разполага със своя собствена цистерна за вода. В стените имаше ниши с лавици. Мейрин си помисли, че вътре има достатъчно място дори и за дъбовата ѝ маса. Тя вече беше решила с какво ще напълни всички тези ниши. После се сети, че нямаше да живее в Алдфорд, и усмивката на устните ѝ бе заменена от гневна бръчка на челото ѝ.

— Продължавай, момче! — нареди тя на Сканди.

Въпреки че кулите на замъка си приличаха — всяка имаше два етажа и таван, — две от тях се различаваха от останалите. Под едната беше разположена тъмницата, която бе издълбана направо в скалистата основа на Алдфорд. В северната кула на замъка щеше да се намира параклисът. Тази кула имаше само един висок таван вместо два етажа. Докато вървеше по голите дъбови подове, Мейрин си помисли, че Алдфорд щеше да бъде красив, след като бъдеше завършен.

Семейните покои на замъка бяха просторни и осветени. Те се намираха на втория етаж на Алдфорд и се състояха от семейна зала, дневна, стая за къпане, стаи за гости и специален апартамент за децата. Освен това към тях имаше голямо преддверие с камина и още няколко спални. В едно друго крило на замъка се намираха стаите на Дагда, който сега беше пристав на Алдфорд, на свещеника на замъка, на лекаря, бръснаря, на готвача и на техните семейства. Хлапето каза на Мейрин, че под кухнята имало складове за храна в случай на обсада. Под работилницата на ковача се намираще малка оръжейна. Нямаше съмнение, че инженерите бяха мислили доста по устройството на замъка и се бяха погрижили за всичко. На върха на скалата, до която водеше само една тясна пътека, Алдфорд беше непревземаем. Мейрин почувства, че се изпълва с гордост. Някой ден замъкът щеше да принадлежи на Уилям.

— Е? — попита Еада дъщеря си, когато Мейрин се завърна от замъка. — Какво мислиш за Алдфорд?

— Впечатляващ е — отвърна честно Мейрин. — Мисля, че кралят ще бъде доволен.

— Кога мислиш, че ще бъде обитаван?

— Със сигурност през следващата пролет. Ти смяташ ли да се преместиш да живееш там, майко?

— Ти би ли искала да остана тук, детето ми?

— Изборът е твой, мамо, но бих искала да останеш с мен и децата в къщата.

— Какво? — Еада изглеждаше озадачена.

— Не възнамерявам да се местя да живея в Алдфорд — каза спокойно дъщеря ѝ.

— Дъще — възрази саксонката, — смятам, че отиваш твърде далеч. Ако продължаваш да се държиш по този начин, ще вкараш съпруга си в ръцете на някоя друга жена.

— Аз съм добра и вярна жена, мамо. Съпругът ми няма повод да се оплаква от мен.

— Освен от това, че тези дни си много зла. Ако не бях сигурна, че това не е вярно, щях да кажа, че си полудяла!

— Време е да нахраня Уилям — отвърна Мейрин и излезе от залата.

Еада се загледа след нея и въздъхна. Тя много добре разбираше, че Жослин бе наранил дъщеря ѝ, но като странична наблюдателка можеше да разбере позициите и на двете страни. Според Дагда — а Еада вярваше на ирландеца, защото той бе присъствал на скарването — Жослин публично бил приел версията на жена си за отвличането, която в крайна сметка се оказала вярна, въпреки че звучала невероятно. Жослин все пак бе изпитвал съмнения, въпреки че ги задържал за себе си до фаталния момент. Еада смяташе, че поведението му е било достойно за възхищение при дадените обстоятелства. Тя не познаваше човек, който би повярвал на Мейрин, освен може би Алдуин.

Мейрин обаче очакваше пълно доверие от страна на съпруга си. Първият ѝ брак с принц Василий очевидно бе оставил дълготрайни следи. През целия си живот Мейрин се бе радвала на големи грижи и много любов, като се изключеше времето между смъртта на Сиаран сен Ронан и пристигането ѝ в Англия. Но онова, което Мейрин бе сметнала за предателство от страна на Василий, бе въздействало дълбоко върху Мейрин. Тя искаше невъзможното от Жослин и нямаше мъж на света, който да отговаря на непоклатимите ѝ изисквания за вярност в любовта.

Еада искаше да помогне на Мейрин и Жослин да си върнат щастието, на което се бяха радвали преди отвличането на Мейрин от Йорк. Саксонката вярваше, че двамата все още се обичаха, но знаеше и това, че колкото по-дълго време им беше необходимо да се сдобрят, толкова по-трудно щеше да им бъде да го направят, защото с всеки изминал ден пропастта между тях се разширяваше.

Един следобед, когато Мейрин си седеше вкъщи, в Ефлея пристигна пратеник на кралица Матилда, която се беше завърнала обратно в Нормандия и бе донесъл съобщение за Мейрин. Мейрин предложи гостоприемство на пратеника. Когато разчупи печата на писмото и се зачете, виолетовите ѝ очи се разшириха от изненада.

„На Мейрин от Ефлея от Матилда, кралица на Англия и херцогиня на Нормандия, поздравя.

Вашата полусестра Бланшет от Ландерно ме помоли да Ви попитам дали ще бъде добре дошла в Ефлея. Тя желае да се срещне с Вас и лично да Ви изрази

благодарността си за Вашата щедрост и доброта, които проявихте към нея въпреки стореното Ви от майка ѝ зло. Моето желание е да ѝ предложите гостоприемството си до началото на следващото лято, когато тя ще бъде приета в моя манастир в Кан с малката ми дъщеря Сесилия. Тъй като знаех колко добро сърце имате, както и че не бихте отказали на тази молба от Вашата кралица, аз си позволих да изпратя лейди Бланшет в Англия. Тя се движи само на един ден след пратеника, който Ви е донесъл съобщението ми. Както винаги, аз си спомням за Вас в молитвите си. Често си мисля за Вас.“

Писмото беше скрепено с подписа и печата на кралицата.

Мейрин остана загледана в пергамента в продължение на няколко минути, след което го подаде на Жослин, който го прочете набързо и каза:

— Нямаме избор.

— Не беше ли достатъчно, че се погрижих щедро за дъщерята на онази жена? Трябва ли да отворя и вратите на дома си за нея?

— За какво става дума? — попита Еада.

— Кралицата ми изпраща моята полусестра на кратко посещение — отвърна саркастично Мейрин. — Не е ли чудесно? Трябва да я задържим тук до следващата пролет, когато ще влезе в манастира.

— Детето не носи отговорност за това, което майка ѝ ти е сторила, дъще! — каза остро Еада. — Кога ще пристигне?

— Утре — бе краткият отговор и саксонката се разсмя високо:

— Тази кралица не ни дава голяма възможност да ѝ откажем, а?

Внезапно на Мейрин също ѝ се стори, че всичко това беше смешно, и тя се присъедини към смеха на майка си.

— Само да можеше да видиш кралицата, мамо. Тя е най-красивата жена, която се е раждала. Твърде е дребничка, но може истински да тероризира краля, ако нещо не стане както тя иска. Подочух, че веднъж дори му насинила окото. Е, не можем да направим нищо, за да попречим на дъщерята на Бланш дьо Брийо да ни посети, така че предполагам, че ще трябва да се приготвим и да я посрещнем с добре дошла в имението.

— Не забравяй, че и тя като теб е дъщеря на Сиаран сен Ронан, Мейрин — каза Еада. — Вярвам, че ако се опиташ да мислиш за нея повече като за дъщеря на баща ви, а не като за дете на онази жена, ще ти бъде по-лесно да приемеш сестра си. Ако сърцето ѝ е отдадено на Църквата, тя не може да бъде зла и порочна като майка си. Струва ми се, че Бланшет дьо сен Ронан търси приятелството ти, Мейрин. Не се отвърщай от нея само заради майка ѝ, а я прецени според собствените ѝ качества. На колко години е?

— Трябваше да се роди през зимата след есента, в която бях изгонена от Ландерно. Сега е есента на 1070 година и аз скоро ще навърша двадесет. Следователно полусестра ми трябва да е на четиринадесет години.

Тя се обърна към Жослин, който не бе обелил нито дума през цялото време:

— Спомням си, че веднъж ми каза, че никога не си срещал Бланшет. Вярно ли е това, или и то беше една от лъжите ти?

— Никога не съм те лъгал, Мейрин — каза тихо съпругът ѝ.

— Но и не беше напълно честен с мен.

— Никога не съм виждал детето на Бланш.

— Ще вземем децата да спят в нашата спалня, а Бланшет може да вземе старата стая на Бранд.

— Жалко, че Алдфорд още не е довършен — забеляза Еада, — защото стаите му за гости за чудесни. Ще ми хареса да живея там. В сравнение със замъка тази стара къща ми се струва примитивна.

— Досега не съм забелязала подобно нещо! — отвърна Мейрин остро и Жослин прикри усмивката си. — Ще трябва да се размърдаме, ако искаме стаята на сестра ми да бъде готова, когато тя пристигне, защото само Светата дева знае кога ще пристигне тя утре. Може да е преди пладне.

Бланшет сен Ронан не пристигна до късно следобед. Един поглед на Мейрин към полусестра ѝ потвърди способностите ѝ да вижда неща, които другите не можеха. Преди много месеци тя бе видяла в съзнанието си едно хубаво момиче и Бланшет бе точно лицето, което беше видяла тогава. Полусестра ѝ имаше по-меки черти от тези на майка си, сини очи и ръждивочервена коса.

Мейрин се беше облякла внимателно тази сутрин, защото първите впечатления бяха важни. Тя бе облякла черната си тафтена

пола и сива брокатена туника със златна бродерия. На гърдите ѝ блестеше кръстът на кралица Маргарет, а на ушите ѝ висяха обиците от едри перли и гранати. Мейрин реши да остави косата си да пада свободно, като я прихвана само с една златна лентичка, и Еада се усмихна весело на суетата на дъщеря си.

Бланшет бе пътувала с една английска монахиня на име сестра Фридесуайд — закръглена и засмяна жена, която имаше гърлен смях и се завръщаше в намиращия се на два часа път от Ефлея манастир. Добрата сестра не пожела да приеме гостоприемството на Ефлея, защото се страхуваше, че няма да може да се прибере в манастира, преди да се стъмни. Кралските гвардейци, които я придружаваха, не бяха възхитени от идеята да прекарат нощта пред манастирските врати, да ядат пушена риба и да пият горчиво вино, вместо да останат да пренощуват в имението. Жослин ги разбра и ги покани да отседнат в имението, след като оставеха сестрата в манастира ѝ.

Капитанът на гвардейците благодари на Жослин и лордът на Ефлея си помисли, че сестра Фридесуайд щеше да стигне до манастира си за рекордно кратко време, за голямо съжаление на задника си. Монахинята и придружителите ѝ отпрашиха и Жослин се обърна, за да наблюдава първата среща на двете полусестри. В продължение на дълго време Мейрин и Бланшет стояха и се гледаха. Бланшет беше облечена в скромни тъмносини дрехи, а косата ѝ бе сплетена в две плитки. Главата ѝ бе покрита от обикновен бял воал.

— Добре дошла в Ефлея, сестро — каза тихо Мейрин.

— Ти на баща ни ли приличаш? — запита я Бланшет. — Винаги съм се питала какъв е бил той.

— Да, аз приличам малко на него, но притежавам и някои от чертите на майка си. Баща ни беше красив мъж. Ти имаш неговите очи и косата му — Мейрин прегърна момичето, после я пусна: — Да влезем в къщата. Днес духа вятър и в долината е доста хладно. Не искам да се разболееш след такова пътуване.

— Татко много ли те обичаше? Мислиш ли, че щеше да обича и мен? — в гласа на Бланшет се долавяше горчивина.

— Майка ти не ти ли е разказвала нищо за баща ни? — попита я Мейрин.

Бланшет въздъхна и поклати глава:

— Тя говореше за него много рядко. Казваше, че спомените я разстройвали твърде много, но дойка ми Мелейн ми казваше, че татко е бил добър човек.

— Мелейн ли ти е била дойка? Тя беше и моя! Как е тя? Жива ли е още? Ами старата Кател? Познаваш ли се с нея?

— Вещицата ли? — Бланшет изглеждаше ужасена. — Тя беше осъдена на смърт чрез изгаряне, когато бях на четири години, но когато стражите отишли в Аргоат, за да я отведат, нея вече я нямало. Доколкото знам, никой не я е виждал след това. Говори се, че дяволът е дошъл и я е отнесъл.

— По-вероятно е тя да им е избягала и сега да живее в някоя друга част на гората — каза сухо Мейрин. — Тя беше една удивителна старица, която знаеше много неща за лечението.

— Ти си я познавала? — очите на Бланшет се разшириха от възхищение.

— Да, познавах я. Тя ме научи на много неща за билките и лечебните им свойства. Беше много интересна старица. Но какво все пак стана с Мелейн?

— Още е жива. Първо от нея научих за съществуването ти, въпреки че мама знаеше, че знам. Мелейн каза, че майка ми те е изгонила от имението преди моето раждане, като те е обявила за незаконородена. Кралицата ми каза, че ти си законородена и че Ландерно принадлежи на теб, а не на мен. Това ме зарадва толкова много! Аз никога не съм харесвала имението. Обградено от гората, то ме плаши. Ако Хуго не беше починал от заушка това лято, аз щях да бъда омъжена за него и щеше да ми се наложи да живея в Ландерно. Винаги съм чувствала вина, че са те изгонили от дома ти.

Мейрин заведе малката си сестричка в залата и я настани до огъня, защото ѝ се стори, че на момичето му е студено.

— Донеси вино! — нареди тя на Нара, която се мотаете наблизко. После седна в един стол срещу Бланшет и каза нежно: — Не е трябвало Мелейн да ти казва за мен. Това, което се случи между мен и майка ти, не стана по твоя вина. И ти като мен си напълно невинна.

— На колко си години? — попита я Бланшет.

— След шест дни ще навърша двадесет. Ти кога си родена, Бланшет?

— Ще навърша четиринадесет на следващия двадесет и трети февруари — отвърна момичето. После очите ѝ се насълзиха и ръката ѝ прикри устата ѝ, за да потисне вика си: — Света майко! Ти си била само петгодишна, когато майка ми те е прогонила от Ландерно! О, колко се срамувам! Толкова се срамувам! — и тя се разплака.

За миг Мейрин остана изненадана от дълбокото чувство за вина, което момичето изпитваше поради поведението на майка си. После тя въздъхна, изправи се и притисна полусестра си към себе си.

— Не плачи, Бланшет! — каза тя тихо. — Ти нямаш никаква вина. Не забравяй, че тогава все още не си била родена.

— Тя не ме обичаше — изхълца Бланшет. — Тя изобщо не ме обичаше и когато Мелейн родила за втори път, мама я извикала от селото, за да ме кърми. Мама казваше, че никоя дама не трябва да позволява гърдите ѝ да бъдат повредени от постоянното смукане на бебешките устни, но Мелейн казваше, че е нещо неестествено една жена да не иска да кърми собственото си дете — Бланшет заплака още по-силно.

„Дяволите да я вземат Мелейн!“ — помисли си Мейрин. Тя винаги говореше твърде много, и то без да я е грижа за чувствата на хората около нея. За своя изненада, Мейрин се чу да казва:

— Сигурна съм, че майка ти те е обичала, Бланшет. Не ти ли уреди тя брак в едно могъщо и влиятелно семейство? Струва ми се, че тя е искала най-доброто за теб, когато е правила това.

Бланшет вдигна обляното си в сълзи лице и погледна сестра си.

— Ти си толкова добра! — каза тя. — Как можеш да бъдеш толкова добра след всичко, което майка ми ти е сторила?

Мейрин свали ръцете си и нежно сложи сестра си да седне в стола си, след което тя също седна. Ясно беше, че момичето изпитваше отчаяна нужда да бъде обичано, защото никой никога не го беше обичал. Въпреки това Мейрин не искаше Бланшет да я превръща в светица, защото много добре познаваше недостатъците си.

— Аз не съм чак толкова добра, колкото си мислиш — започна тя. — Майка ми беше ирландска принцеса и келт до мозъка на костите си. Бретонците също са келтска раса, но близостта им до Европа ги е отдалечило от корените им повече, отколкото ирландците. Видя ли едрият мъж до съпруга ми? Той се казва Дагда и е бил натоварен с отглеждането на майка ми, а след смъртта ѝ — и с моето. Някой ден

ще ти разкажа цялата история, Бланшет, но засега трябва да знаеш само, че Дагда някога е бил един от най-страховитите войни в Ирландия. Той ме отгледа в духа на келтската традиция, а ние сме народ, който никога нищо не прощава. Аз никога не простих на майка ти за отношението ѝ към мен. Копнеех да ѝ отмъстя и когато ми се удаде такава възможност, аз се хванах за нея като удавник за сламка. Твърде скоро обаче действията ми нараниха теб. Ти си от моята кръв. С майка ти беше различно, макар че тя можеше да избегне отмъщението ми, ако в отчаянието си не беше направила фатална грешка. Майка ти срещнала съпруга ми няколко години преди той да дойде в Англия. Когато научила, че той е преуспял тук, тя си издействала мястото на една от придворните дами на кралицата, пътуваща към Англия за коронацията си. Майка ти намекнала на кралицата, че Жослин щял да я приветства като своя съпруга, след като вече бил уредил живота си. Съпругът ми се познава с кралицата още от детството си и тя е привързана към него, така че сметнала, че му прави услуга, като води Бланш дьо сен Брийо при него в Англия. Можеш да си представиш колко неудобно се е почувствала кралицата, когато научила, че е сбъркала. Жослин не ми беше казал за познанството си с майка ти, защото знаеше как тя ме бе лишила от наследството ми. Той си мислел, че няма нужда да ми казва, защото нямало голяма вероятност да се срещнем отново с майка ти. Когато я видял при кралицата, той дойде при мен и ми призна всичко и тогава аз реших да си отмъстя на тази жена. Както виждаш, Бланшет, аз не съм светица.

— Ти ме чу, нали? — попита тихо сестра ѝ. — Чула си как те молах за помощ! Знаем, че си ме чула!

— Какво? — Мейрин изглеждаше озадачена от напрежението в гласа на момичето.

— Мелейн ми каза, че ти притежаваш дарбата — обясни Бланшет. — Тя каза, че можеш да чуваш гласовете, които вятърът носи, и че ако съм те повикала, ти си щяла да ме чуеш, защото сме били сестри.

— А ти защо си искала помощ от мен, Бланшет? — Мейрин бе удивена, защото си спомни как образът на сестра ѝ бе изникнал внезапно в съзнанието ѝ след всички години. Можеше ли това момиче да разменя мисли с нея?

— Хуго умря от заушка и тогава аз осъзнах, че въпреки че трябваше да се омъжа за него, аз всъщност не исках да се омъжвам — каза Бланшет. — През целия си живот съм се чувствала привлечена от Църквата. Винаги съм била най-щастлива по време на молитва, но когато веднъж заговорих за това на майка си, тя ми каза, че съм глупава. Тя ми посочи колко щастлива съм, че ще се присъединя към влиятелното и богато семейство Монтгомъри. Аз никога не съм харесвала хората в това семейство. Те ме плашеха, защото бяха едри и шумни и никога не говореха спокойно, а постоянно спореха и се караха.

Бях изпратена да живея в дома им, когато бях на четири години и брачният договор беше подписан. Тогава Хуго беше петгодишен. Той имаше трима по-големи братя и сестра на име Исабел, която беше на моята възраст. Майка му беше постоянно бременна и всяка година семейството им се увеличаваше с още един член, докато майка му не почина по време на раждане. Тогава бях деветгодишна. Милорд Дьо Монтгомъри се ожени повторно почти веднага, но новата му съпруга беше едно крехко създание и умря след две години, без да успее да роди живо дете, въпреки че загуби три.

Бащата на Хуго се ожени за трети път, но този път си избра едра и здрава жена, която приличаше на първата му съпруга. Тя самата беше вдовица и имаше шест деца, които доведе със себе си в новия си дом, и в замъка стана още по-шумно. След по-малко от година лейди Ивон дари милорд Монтгомъри с петкилограмов син — Бланшет потръпна нервно от спомена за преживяванията си и отпи глътка вино, преди да продължи с разказа си. — Тогава в замъка избухна епидемия от заушка и Хуго, Исабел и три от децата на лейди Ивон умряха. Аз и още няколко от останалите оцеляхме.

Когато животът ни отново влезе в релси, лорд Монтгомъри осъзна, че Хуго е мъртъв и аз вече не бях свързана със семейството. Той беше готов да ме върне в Ландерно, защото нямаше други синове, които да не бяха сгодени, а и аз бях още едно гърло за хранене. Тогава лейди Ивон предложи да ме омъжат за втория ѝ син, Жил, който все още не беше сгоден. Той беше едно ужасно момче, чиято глава беше твърде голяма за тялото му. Винаги се опитваше да спипа момичетата насаме. Казах на лейди Ивон, че въпреки че щях да спазя брачния договор, с който майка ми ме даваше за съпруга на Хуго дьо

Монтгомъри, сега бях свободна и предпочитах да вляза в манастир и да посветя живота си на Бога. Тогава тя ме наби и ме заключи в една стая в кулата, като ме остави само на хляб и вода в продължение на седмици. Каза ми, че съм щяла да стоя там, докато не променя решението си.

Всеки ден тя идваше при мен и ме питаше дали ще се омъжа за сина ѝ и всеки ден аз отказвах, за което ядях бой. Най-накрая ме пуснаха, след като бях престояла в кулата няколко седмици, но всички се отнасяха с мен като със слугиня. Тогава си спомних думите на Мелейн, Мейрин. Преди да напусна Ландерно, тя ми бе казала, че ти имаш дарба и че си магическо същество, може би дори магьосница като Вивиан, любовницата на великия магьосник Мерлин. Опитвах се да се свържа с теб мислено и да ти разкажа за затруднението си и колко много исках да се отдам на Бога. Помислих си, че господ със сигурност няма да ме накаже за това, че търся помощ по единствения възможен начин. Чувствах, че ако грешах, господ щеше да ми покаже, че не съм права, но вместо това получих вест от главата на семейство Монтгомъри и от самата кралица, че ще бъда изпратена в манастир в Кан. Щеше да ми бъде позволено да посветя живота си на Църквата!

Тогава разбрах, че си ме чула, разбрала си ме и си ми помогнала. Кралицата ми каза, че майка ми е мъртва. Тя ми предаде първото нещо, което чувах от теб, и ми каза, че ти си знаела за желанието ми да се посветя на Църквата и си предложила да ми дадеш зестра, за да мога да вляза, в който манастир поискам. После тя ме попита дали искам да бъда приета в нейното абатство „Света Троица“ заедно с дъщеря ѝ Сесилия. О, Мейрин! Никога дотогава не се бях чувствала толкова щастлива! Малката принцеса и аз трябваше да бъдем приети в манастира миналото лято, но тя се разболя и кралицата реши да изчака до следващото лято, преди да ни изпрати в абатството си. Когато научих за това, аз помолих кралицата да ми разреши да дойда в Англия и да те посетя. Нямам други близки роднини, защото семейството на баща ми вече го няма, а от семейството на мама познавах само смешния стар епископ, който почина отдавна. Надявам се, че не ми се сърдиш, че дойдох тук.

— Не — каза тихо Мейрин. — Не мисля, че можеш да направиш нещо, с което да ме разсърдиш, Бланшет — тя протегна ръка и погали сестра си по косата, като си мислеше колко странно бе, че това бедно

малко момиченце бе успяло да се свърже с човек, когото изобщо не познаваше и за когото дори не знаеше дали е още между живите. — Когато ме повика, помисли ли си, че може и да съм умряла?

— О, не! Аз знаех, че си жива!

— Откъде знаеше? — запита Мейрин.

— Просто знаех — повдигна рамене Бланшет.

Мейрин се усмихна:

— Възможно е и ти също да притежаваш някаква дарба, сестричке.

— Не! Не би било хубаво и богоугодно да имам такава дарба.

Мейрин не можа да се въздържи да не се разсмее на отговора на сестра си. Това дете смяташе, че е нещо съвсем нормално да се свърже мислено с Мейрин, но отхвърляше мисълта, че като правеше това, може би, притежаваше някаква дарба, която караше по-голямата ѝ сестра да я чува. Сега обаче не му беше времето да спорят за такива сложни неща, а и Мейрин подозираше, че Бланшет не бе получила добро образование. Момичето бе израснало като едно от многото деца в някакво норманско семейство, а това не беше начин за усвояване на знания. То все още имаше време да навакса пропуснатото, но засега Мейрин просто смяташе да помогне на сестра си да се почувства добре дошла в Ефлея.

— Радвам се, че си в Ефлея, сестричке Бланшет — каза тя. — Тук аз израснах, след като напуснах Ландерно, и тази лейди е майката, която ме отгледа — Мейрин протегна ръка и хвана ръката на Еада, която се приближаваше до стола на дъщеря си. Саксонката бе чула по-голямата част от разказа на Бланшет. — Това е лейди Еада.

— Мамо, как искаш Бланшет да се обръща към теб? — обърна се Мейрин към майка си.

— Бих искала да ме нарича „мамо“, както правите вие с Жослин. Горкото дете! Животът ти не е бил лесен, нали? Е, сега ти си в безопасност в истинското си семейство и ние ще се опитаме да те направим щастлива, докато си с нас.

Тя погледна към Мейрин и каза:

— Не съм ли ти казвала колко си щастлива, че си заобиколена от любов, дъще? Бедната Бланшет е била толкова самотна през живота си.

В ъгълчетата на устата на Мейрин се появи лека усмивка. Намекът на Еада беше прозрачен, но Мейрин изведнъж започна да се

пита дали майка ѝ всъщност не беше права. Може би наистина трябваше да прости на Жослин. Тя отхвърли тази мисъл и се обърна към сестра си:

— Ще ти бъде ли приятно да наричаш лейди Еада „мамо“?

— О, да! — отвърна Бланшет и очите ѝ отново се насълзиха.

— Ами аз? — запита Жослин и се приближи до тях. — Няма ли да ме представиш на сестра си, магьоснице, или все още си ми твърде сърдита, за да го направиш?

— Милорд съпругът ми Жослин дьо Кобург — каза Мейрин.

Златистозелените очи на Жослин проблеснаха палаво.

— Милейди Бланшет — каза той топло и взе изцяпаната ръчичка на момичето, за да я целуне. — Пожелавам ви добре дошла в Ефлея.

— Милорд — отвърна Бланшет и издърпа ръката си от неговата толкова ловко, че Мейрин едва не се разсмя.

После Мейрин извика Дагда, за да го запознае с момичето. Гигантът се присъедини към останалите и погледна Бланшет право в очите. Тя отвърна срамежливо на погледа му, но очите ѝ не се отместиха настрана. Най-накрая Дагда се усмихна.

— Приличате много на баща си, милейди Бланшет — каза той одобрително с дълбокия си глас.

Бланшет се усмихна за първи път, откакто беше пристигнала в имението, и Мейрин си помисли колко красива бе сестра ѝ.

— О — каза тя, — едва ли можеше да ми кажеш нещо по-хубаво от това, Дагда! Ти си познавал татко, нали? Моля те, разкажи ми за него.

— С удоволствие ще ти разкажа всичко, което знам за Сиаран сен Ронан, дете — каза ирландецът, — но открий, че вече започвам да огладнявам твърде много. Време е за вечеря, а аз не съм добър разказвач на празен стомах — той огледа Бланшет критично: — Струва ми се, че добрата храна няма да ти се отрази зле.

— Ела, дете, ще ти покажа къде можеш да се измиеш — намеси се Еада. — Пригответе ти старата стая на сина ми. Ако беше жив, Бранд сигурно щеше да те хареса. Той харесваше всички красиви момичета — и саксонката отведе Бланшет.

— Е, магьоснице, съжаляваш ли, че тя е тук? — запита Жослин, който се беше настанил в стола, на който допреди малко бе седяла Бланшет.

— Не — отвърна Мейрин. — Горкото дете! Животът ѝ не е бил никак лек. Изглежда, че Бланш дьо сен Брийо не е имала търпение да даде дъщеря си за отглеждане в семейство Монтгомъри. Колко различно щеше да бъде и за двете ни, ако баща ни не беше починал. Не мисля, че някой някога е казвал на Бланшет, че я обича. Спомням си, че веднъж обсъждахме интелигентността на Бланш и решихме, че тя не притежава такава. Сега знам, че сме били прави! Представяш ли си само, тя е дала дъщеря си на моята дойка, която ме обожаваше и въпреки че не можеше да бъде жестока, с когото и да било, не е могла да устои на изкушението да прошепне на Бланшет за мен. Сега се питам дали желанието на сестра ми да влезе в манастир се дължи на това, че иска да избяга от греховете на майка си, или защото иска да ги изкупи. Дали тя наистина е призвана да бъде монахиня?

— Ще имаш достатъчно време да разбереш това, докато тя е тук, Мейрин — отвърна той.

— Да, така е — каза тя замислено. — Жослин?

— Да, магьоснице?

— Жослин, съжалявам за скарването ни — започна да говори бързо тя. — Майка ми винаги ми повтаряше колко щастлива съм била, че съм заобиколена от любов, и дълбоко в сърцето си аз знаех, че е права, но не можех да изхвърля гнева от душата си. Аз все още не съм сигурна дали ще успея да се освободя от гнева, но като видях малката Бланшет и като осъзнах колко самотна е била... Това ме накара да осъзная, че не искам да се боря повече с вас, милорд.

— Мейрин, аз никога не съм искал да те нараня — каза той — и никога не бих направил нещо лошо на Уилям.

— Знам — отвърна тя и въздъхна дълбоко. — Не знам защо се ядосвам толкова много. Когато само за миг ми се стори, че се усъмняваш в мен, аз имах чувството, че си ме предал. Спомних си какво се беше случило преди... във Византия с Василий... когато той ме предаде.

— Василий те е предал? — това не го беше чувал преди. — Как? С друга жена ли?

— С мъж.

— С мъж ли? — Жослин изглеждаше потресен.

— Хората във Византия се различават от нас във възгледите си. Те са склонни да имат любовници от своя пол и никой не смята това за

странно. Преди сватбата ни първият ми съпруг имал любовник. Той се казваше Велизарий и беше най-известният актьор на Византия по това време. Той убил Василий, или поне така ми казаха. Имаше обаче и хора, които твърдяха, че двамата мъже са се самоубили, за да бъдат завинаги заедно. Когато се омъжих за Василий, бях много малка. Той ми беше равен по красота, беше образован, учтив и имаше изключително чувство за хумор. Животът ми с него, макар и кратък, беше напълно щастлив. Василий се стараеше това да не се промени и нежно ме пазеше от света, както бяха правила и родителите ми. Представяш ли си колко бях шокирана, когато научих за смъртта му и клюките, които бяха разпространени след това! В продължение на няколко седмици не си спомнях нищо за него и за съвместния ни живот. Беше ужасно! Когато си възвърнах паметта, реших, че Василий никога не ме е обичал и че съзнателно и преднамерено ме е предал. По-късно осъзнах, че не е било така. Той ме е обичал и аз съм имала голям късмет, че ми се падна такъв нежен и грижлив съпруг. Никога обаче няма да знам със сигурност как е умрял той и съмнението ще ме преследва до края на земния ми живот. Вярвах на Василий напълно, така както вярвах и на теб, Жослин, защото дълг на жената е да вярва на мъжа си. Твоето съмнение ми се стори още по-голямо предателство от това на Василий, защото то застрашаваше повече детето ми, отколкото мен — тя се засмя мрачно: — Държах се като хлапе, а вече не съм детето, което бях, когато Василий умря.

Сега той разбираше всичко онова, което преди не му беше ясно. Жослин се наведе напред и взе ръцете ѝ в своите:

— Аз не съм никакъв красив и умен принц, Мейрин. Не съм и светец. Аз съм само един прост рицар, един кралски слуга, един обикновен човек. Но аз те обичам, магьоснице, и винаги ще те обичам! Понякога, може би няма да те разбирам, а когато остареем, може би ще има моменти, в които няма да съм много търпелив с теб, но никога няма да спра да те обичам — той вдигна ръцете ѝ до устните си и целуна нежно дланите, кокалчетата и меката кожа от вътрешната страна на китките. Изпълнените му с безмълвна молба златистозелени очи се втренчиха в нейните.

— Мир, милорд? — запита тихо тя.

— Мир — отвърна ѝ той.

Еада се бе върнала в залата с Бланшет и видя как Жослин целуваше ръцете на Мейрин. Дъщеря ѝ седеше мирно, без да се съпротивлява, и на устните ѝ бе изписана усмивка, каквато Еада не бе виждала от завръщането на Мейрин в Ефлея. Саксонката се обърна към Бланшет с думите:

— Идването ти тук стори чудо, дете, и аз благодаря на Бога за това.

— Бих направила всичко за Мейрин! — каза момичето. — О, мамо Еада, мислиш ли, че тя ще ме обича въпреки всичко, което майка ми ѝ стори?

— Познавам по-голямата си дъщеря — отвърна саксонката и сложи ръката си върху раменете на Бланшет. — Тя вече те обича, дете. Характерът на Мейрин си е чисто келтски, но такова е и сърцето ѝ. Тя дава трудно, но веднъж дала, никога не си взема обратно даденото. Ти най-после намери дома си, Бланшет сен Ронан, и ние ти пожелаваме добре дошла от все сърце.

Момичето усети как сърцето му се изпълни с радост от думите на Еада. То внезапно осъзна, че през целия си живот беше търсило семейство и сега го беше открило по най-невероятния начин.

Бланшет бързо стана част от живота в Ефлея. Въпреки че изпитваше страхопочитание към по-голямата си сестра, тя не спираше да ѝ се възхищава открито. Мод и Уилям я радваха така, както не я бе радвало никое от децата в замъка на семейство Монтгомъри. Може би това се дължеше на факта, че децата на Мейрин бяха част от семейството на Бланшет. Нейни кръвни роднини. Момичето откри, че за първи път в живота си е доволно от нещо.

— Питам се какво ли би казала майка ѝ, ако можеше да я види сега? — подхвърли смеейки се Мейрин на Жослин, докато двамата се пъхаха в леглото си в нощта преди рождения ден на Мейрин.

— Мисля, че Бланш щеше да изпита завист. Тя беше злобна жена, но на мен не ми се иска да говорим за това, магьоснице.

— А за какво тогава да говорим, милорд? — гласът и поведението ѝ бяха предизвикателно палави. Очите ѝ блестяха под светлината на поставената до леглото свещ, която хвърляше тъмни сенки върху телата им.

— Аз предпочитам изобщо да не говорим — отвърна многозначително той.

— И какво ще правим тогава, милорд? — и двамата лежаха на една страна, с лице един към друг. — Аз съм на разположение на милорд съпруга си.

Жослин хвана брадичката ѝ с ръка и нежно целуна жена си:

— Това дава ли ви някаква идея, лейди?

— Трябва да ми обещаеш да не ревеш, за да не събудиш Уилям — отвърна тя с престорена скромност.

— Аз не рева — възрази Жослин.

— Все това казваш, но пак си ревеш!

— Дори ако се събуди, Уилям няма да знае какво правим.

— А сме късметлии, че Мод пожела да спи при леля си Бланш — изхихика се Мейрин.

Ръката му започна да гали лицето ѝ. Той нежно потърка бузата ѝ, брадичката ѝ и другата ѝ буза с кокалчетата си. Мейрин се притисна към ръката му. Пръстите на съпруга ѝ си поиграха с устните ѝ и тя отвори устата си, за да ухапе игриво един от тях. Очите им се срещнаха и те се усмихнаха един на друг. Жослин прокара пръстите си между гърдите на жена си и отметна дългата ѝ коса встрани, за да може да огледа добре двете великолепни полукълба. Мейрин забеляза изпълнения му с желание поглед и това накара зърната ѝ да настръхнат.

Тя легна по гръб и придърпа главата на съпруга си към долината между гърдите си. Жослин пое дълбоко дъх, за да вдъхне аромата на люляк, който бе попил в кожата ѝ. Той потърка бузата си в гърдите на Мейрин, без да спира да говори:

— Няма ли да намериш дойка за Уилям, магьоснице? Твърде нечестно е тези красоти тук — той погали гърдите ѝ — да бъдат притежание само на едно беззъбо бебе, което не може да ги оцени напълно — Жослин заблiza едното ѝ зърно и почти веднага се появи капчица мляко, която той пое с език.

— Милорд — запротестира престорено Мейрин, — да не искате да лишите наследника си от единствената му храна?

— Нека някоя румена фермерска съпруга с цици като кравешко виме да му дава храна — каза Жослин. — Тези красавици трябва да бъдат само мои!

— Ах, ти, извратен похотливецо! — скастри го тя, смеейки се. — Я да видим дали това ще намали желанието ти!

Тя го бутна игриво по гръб. Преди Жослин да бе възроптал срещу действията ѝ, Мейрин се качи отгоре му, стегна го с бедрата си и го погледна отвисоко. Красивите ѝ гърди стърчаха напред и още повече възбуждаха Жослин.

— Е, милорд — каза тя, — трябва ли да ви казвам какво да правите сега? Обикновено имате голям запас от порочни идеи.

Той посегна към нея и започна да си играе с гърдите ѝ, като дразнеше зърната им и караше стомаха ѝ да се свива от удоволствие, а тайното ѝ място да пулсира от копнеж. Мейрин губеше контрол над себе си и стройните ѝ бедра започнаха да помръдват от нарастващата възбуда и да се търкат предизвикателно в слабините му. Точно когато тя реши, че Жослин няма да може да издържи още дълго, ръцете му обхванаха тесния ѝ кръст и той бавно я намести върху втвърдения си член. Мейрин изви тялото си назад и отметна глава с тих стон.

— Язди ме! — изръмжа той. — Язди ме, магьоснице моя!

Тя го послуша, без да се замисля. Наведе гърдите си, докато не започнаха да докосват неговите, и сложи ръцете си от двете страни на главата му. Жослин я хвана за бедрата, които се вдигаха и спускаха в чувствен ритъм. Все още тясната ѝ ножница обгръщаше горещата му мъжественост, докато устните му се впираха в нейните.

Когато Жослин видя, че жена му се изморява, той я обърна нежно по гръб и се качи отгоре ѝ. Ръцете ѝ се стегнаха около врата му. Тя беше дотолкова потънала в морето на насладата, че едва забеляза смяната на позата. Мейрин се бе чувствала така всяка нощ, откакто тя и съпругът ѝ се бяха сдобрили преди пет дни. Тя го усещаше да прониква в тръпнещото ѝ тяло, да се отдръпва и отново да я пронизва, докато не ѝ се стори, че ще експлодира от щастие.

— Още! — изпъшка той на ухото ѝ. — О, магьоснице, искам те още!

Мейрин чу молбата му, но не можа да разбере напълно смисъла ѝ. Въпреки това тя обви краката си около тялото му, което му позволи да проникне още по-дълбоко в нея, и той потръпна. Споделената им страст я отвеждаше към небето на удоволствието и ръцете ѝ галеха гърба му, докато тя се носеше по гребена на вълната на любовта си към него. Мейрин усети, че приближава връхната точка. Ноктите ѝ се забиха в плътта на гърба на съпруга ѝ и тя се чу да стене от удоволствие, докато двамата свършваха едновременно.

— Ооо, магьоснице! Ооо!

Докато удоволствието изпълваше тялото ѝ и я оставяше отпаднала и доволна, Мейрин се разсмя тихичко.

— Виждаш ли... ти наистина ревеш, Жослин — подкачи го тя.

Без да слиза от нея, той взе лицето ѝ в ръцете си и нежно я целуна първо по носа, а после и по устните.

— Предполагам — отвърна той с ленива усмивка, — че може и да е така, но се надявам, че не искаш да спра да го правя.

— Не, не искам — призна си тя.

Внезапно бебето започна да плаче в люлката си в ъгъла на стаята.

— По дяволите! — изръмжа Жослин.

— Какво, милорд? Да не искате да прередите Уилям? — Мейрин стана от леглото и отиде да вземе сина им. После се върна обратно, седна с кръстосани крака на леглото и сложи бебето върху гърдта си. Уилям доволно започна да суче, докато големите му сини очи оглеждаха сериозно баща му, който го наблюдаваше със завист. Бебешките му ръчички натискаха плътта на майка му, докато малкият продължаваше да се храни.

— Не е ли най-красивото момче на света? — каза Мейрин.

Уилям се оригна шумно и продължи да суче.

— Наслаждавай им се, докато още можеш, малък лакомнико — предупреди Жослин наследника си. — Тези страхотни цици скоро ще бъдат само мои. Нямам намерение да ги делия с теб повече.

При звука от гласа на баща си Уилям спря да суче и обърна главичка към Жослин.

— Той те разбира! — Мейрин беше удивена. — Вярвам, че наистина те разбира — каза тя и внимателно вкара зърното си в устата на бебето.

Жослин се разхили:

— За него ще бъде по-добре наистина да ме разбира — каза той. — Това е първият ни спор като баща и син. Един ден ще бъде достатъчно голям, за да ме набие, но не и сега. Чу ли това, малко прасенце. Аз съм господарят тук!

— Грубиян — каза Мейрин.

— Целуни ме, жено! — нареди ѝ той и се наведе напред.

Мейрин притисна устни до неговите в целувка, за която мислеше, че ще бъде кратка, но нещо ѝ пречеше да се отдръпне от

съпруга си. Целувката стана дълбока. Устните на Мейрин се разтвориха и езиките им се преплетоха страстно. Мейрин лениво си помисли, че това трябва да беше раят, и тогава Жослин внезапно се отдръпна.

— Утре! — каза той през стиснати зъби.

Тя погледна първо сучещия си син, а след това и съпруга си и се засмя.

— Утре — съгласи се тя.

Двамата седяха и наблюдаваха как Уилям лакомо довършваше яденето си, без да изпуска от око баща си. Постепенно главичката му клюмна върху гърдите на майка му и той заспа. Жослин и Мейрин се спогледаха и се усмихнаха един на друг.

— Толкова съм щастлива — каза тя, докато ставаше, за да върне Уилям в люлката му.

— Точно това исках — отвърна мъжът ѝ. — Исках да бъдеш щастлива с мен! — той се изправи, прегърна я и устните му нежно докоснаха нейните. — Аз със сигурност съм най-богатият от всички мъже, защото имам теб, децата ни и дома ни. Какво повече би могъл да иска един мъж?

— Няма нищо повече от това, Жослин, любов моя — отговори тихо тя. — Това е всичко! Заедно ние двамата притежаваме целия свят!

През тесния прозорец на спалнята звездите грееха с цялото си синьо-бяло великолепие, но Мейрин и Жослин бяха така оплетени в паяжината на своята любов, че не забелязаха ясната нощ, защото сега ги очакваше зората на нова, по-щастлива ера.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.